
D.D. BIBL. GAND
EX LIBRIS
J GANTRELLE

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

AC PRAECIPUE

CODICIS VETUSTISSIMI FLORENTINI

A PETRO ELMSLEIO COLLATI

EMENDATAE

CUM ANNOTATIONE TANTUM NON INTEGRA

BRUNCKII ET SCHAEFERI

ET ALIORUM SELECTA.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM TRAGOEDIARUM

FRAGMENTA.

VOL. I.

A I A X.

LIPSIAE

Sumtibus C. H. F. Hartmanni

MDCCCXXVII.

SUBSIDIA HUIUS EDITIONIS.

La. Codex vetustissimus Florentinus bibliothecae Laurentianae Plut. XXXII. cod. 9.

Lb. Lc. Duo alii codices ejusdem bibliothecae.

R. Florentinus bibliothecae Riccardianae.

Farn. Neapolitanus bibliothecae olim Farnesianae nunc autem Regiae.

V. Palatinus, bibliothecae Vaticanae n. 287.

De his codicibus accurate disputavit Petrus Elmsleius cum alibi tum in praefatione ad Oedipodem Coloneum. Nihil igitur restat nisi ut moneatur lector diversitatem scripturae reliquarum fabularum e schedis Elmsleianis in tabulario preli Clarendoniani custoditis depromptam esse, usum earum benigne concedentibus ejusdem preli Delegatis.

Excerpta ex Suidae glossario non ad editionis Kusterianae normam, sed in haud paucis melius exhibentur secundum exemplar Mediolanense, et MSS. Parisiensis aliarumque bibliothecarum.

Eustathii observata ex editione Romana descripta sunt.

A praecipuis post Brunckium editoribus, veluti Erfurdtio, Schaefero, et Hermanno, ea non gravati sumus mutuari, quae studiosae praesertim juventuti profutura videbantur.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

SAEPENUMERO miratus sum, in tanta quanta versamur literarum luce, quum excolerentur in dies optimi scriptores antiqui, et obducto situ purgarentur, neglectum jacere Sophoclem, Poetarum post Homerum praestantissimum, Tragicorum quotquot fuerunt perfectissimum. Nam quod compluries hoc saeculo, maxime vero in Britannia, superstites septem Tragoediae praela exercuerint, studium quidem illae repetitae editiones testantur legendi Sophoclem, sed nihil prorsus effecerunt, quo purus et integer legeretur. Scatent omnes foedissimis mendis, quarum permultae ne ipsis quidem editoribus suboluerunt, quibusque eluendis pares non erant quicumque interpolatae recensionis exempla propagarunt. Unus aetate nostra Sophocli operam suam dicaverat, qui eum, proinde ut dignus est, exornare et illustrare poterat, vir doctrinae et ingenii laude excellens LUDOV. CASP. VALCKENARIUS, qui superiore anno exstinctus Musarum alumnis tristissimum reliquit desiderium. Is nescio quo modo a Sophocle sevocatus olim, operam suam aliorsum contulit. Derelictam a summo viro provinciam animose suscepi, non quo exi-

stimarem, ea me praestiturum, quae ab eo exspectare par erat: verum de literis meriturum me optime opinatus sum, si ad Sophoclis intellectum longe plura, quam antea comparata fuerant, subsidia ministrarem, cultuque nitidiore magis allicerem ad illius lectionem doctrinae studiosos; quo facilius futurum spero, ut quispiam alius me peritior excitetur, qui labore meo adjutus, Tragicum ita expoliat et constituat tandem, ut longa barbarie concreti squaloris nulla relinquatur macula. Interea nova haec editio ita concinnata est, ut haud multa esse credam, quae judices aequi in ea desideraturi sint. Quantum a ceteris differat declaraturus, haud longis ambagibus lectorem morabor.

Sophoclem post renatas literas primus edidit Aldus Manutius Romanus anno MDII. ex antiquis et probae notae codicibus. Praestantissima omnium haec editio est, quae majorem quam ceterae omnes auctoritatem habet, et plus quam quaevis alia fide digna est. Ex ea fere expressae sunt quaecunque dimidii saeculi intervallo diversis in locis prodierunt, inter quas eminent duae Florentinae in officina Juntina excusae, prior anno MDXXII. altera anno MDXLVII. Postea Adrianus Turnebus codicem Sophoclis nactus a Demetrio Triclinio recensitum, ex eo septem Tragoedias edidit Parisiis anno MDLII. cui editioni tantum favorem conciliavit doctissimi viri existimatio, ut ab ea discedere nefas duxerint Henr. Stephanus, et Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitae. Verumtamen Triclinii illa interpolatio neutiquam digna erat, quae sincero textui ab Aldo edito praefer-

retur: pravas lectiones passim intrusit: maxime vero in canticis impudentissima audacia grassatus est, insulsissima quaeque inferciens, ut carminum formas, quas animo praeceperat, effingeret. Falluntur egregie, qui ad illam Triclinii recensionem factis editionibus utentes, genuinum Sophoclem legere se opinantur. Puritatem lectionis ex Aldina petendam esse semper fassi sunt viri doctiores. Sed in hoc genere pauci sciunt, quid distent aera lupinis.

Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum solicitus. Ubicunque ab ea discessi, mutationis rationem in notis exposui. Codicum fidem plerumque secutus sum: at mendas codicibus qui nunc exstant antiquiores, eruditorum virorum conjecturis, aut meis sustuli. Codicum autem quibus usus sum syllabus hic est:

A. Membranae vetustissimae Bibliothecae Regiae, quo ex Memmiana illatae fuerunt. Iis continentur Sophoclis Tragoediae VII. eodem ordine quo Aldi editio eas exhibet: Euripidis Hecuba, Orestes, Phoenissae, Andromacha, Medea, et Hippolytus, quas omnes edidimus: Aristophanis Fabulae VII. a nobis etiam editae: ita ut varietas lectionis praestantissimi illius codicis jam omnis opera nostra innotuerit. In catalogo MSS. codd. Graecorum Bibliothecae Regiae est 2712.

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo praeter alia continentur Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes, et Oedipus in Colono.

C. Codex Regius bombycinus, catalogi 2794. continens Ajacem, Electram et Oedipum priorem.

D. Codex Regius chartaceus, catalogi 2820. praeter alia continens Ajacem, Electram et Oedipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus, catalogi 2884. praeter alia continens Ajacem, Electram, Oedipum priorem et Antigonam.

Augustanus, e bibliotheca Senatus liberae civitatis Augustae Vindelicorum, chartaceus, praeter alia continens Ajacem, Antigonam, Oedipum priorem et Electram. Codicem hunc, ut et Regium E. diligentissime contulit ad Johnsoni editionem Joannes Schweighaeuser, Graecae linguae in hujus civitatis Academia publicus doctor, cujus multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quae nuper prodiit editio elaboratissima, quod ad exemplum alios Romanae historiae Graecos scriptores ejusdem viri solertia in integrum restitutum iri et optamus et ominamur.

Meus, bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidissime scriptus, quo continentur septem Tragoediae juxta Demetrii Triclinii recensionem, cum ejusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonam, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior et emendatior est is codex eo quo Turnebus usus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quae nuspiam alibi reperiuntur.

Quam multas horum librorum ope mendas eluerim, legenti cuivis apparebit. At plurimae antiquitus inoleverant, quae in hos codices traductae, meam quoque editionem insedissent, nisi excellentium quorum-

dam ingeniorum acumen caliginem discussisset, qua lectionis veritas tegebatur. Nemo splendidius lumen praetulit, quam eruditus Britannus THOMAS TYRWHITT, quem primariis Criticis accensendum esse demonstrant emendationes in Euripidem, quibus editionem suam ornavit *Musgravius*. Praestantissimi hujus viri, cujus conveniendi felicitas mihi nunquam obtigit, benevolentiam mihi conciliavit communis Musarum amor, opinioque quam ipse ante annos circiter duodecim de me concepit, futurum ut bonis literis haud spernendam aliquam operam navarem. Postquam Tragicum hunc edere mecum decrevi, conjectorem omnium quos nossem felicissimum per epistolam rogavi, ut, si quid in Sophocle, ut in Euripide, periclitatus fuisset, emendationes suas mecum benigne communicaret. Quod cupiebam ab humanissimo viro facile impetravi: mense Aprili anni MDCCLXXX, avulsas ex adversariis suis schedas aliquot mihi misit, quae in Sophoclem olim commentus fuerat continentes, arbitrioque meo permisit, ut ex iis quaecumque mihi usui futura essent expromerem. Sequenti anno optimus *Valckenarius* ultro mihi misit conjecturas aliquot in Sophoclem, sibi oblatas a disciplinae suae alumno, felicissimi ingenii viro, *Erico Huberto van Eldik*, e quibus quaedam delibavi, quorum laudem ad auctorem suum retuli.

Si quae in Graecis et in versione parum meditate curata fuisse animadverti, ut ea emendari velim, in notis monui. Quin graviores mendas, quae sive typothetae, sive mea ipsius inconsiderantia, Graeco Tragoediarum textui inhaeserant, e lectorum conspectu prorsus amolitus sum, denuo excusis XVI. plagulis, a bibliopegis priorum in locum substituendis: quas mino-

ris momenti superesse paucas animadverti, earum omnium syllabum feci supplemento notarum in operis calce subjectum. Quae diligentiam meam fugerunt, ea boni consulat aequus lector. Latinam versionem ita concinnavi, ut, si Graeca legentibus usus veniat eam consulere, Tragici sensum fideliter et dilucide quantum potest expressum reperiant: Graecarum vero literarum rudes Sophoclem si noscere velint, ut eum Latine sincerum legere possint, absque metricarum versionum fuco, earumque odio, quae Graecis e regione apponi solent.

Scholia excudi volui, non ut vulgaribus in editionibus factum, ubi textui substrata sunt, minimo cum chartae dispendio, et nictantium lectorum maxima cum molestia; sed seorsum, et, quantum fieri potuit, distincte et nitide. Antiqua scholia, in quibus plurimum bonae frugis est, eos qui Sophocli animum applicare incipiunt, meditanturque ut eum perspecte intelligant, ope non mediocri juvare possunt. At in Tragici familiaritatem qui penitus intrarunt, nihil prisca illa nec nova commentaria morantur: pulcherrima dramata legunt identidem, et ita legere amant, ut nihil suam mentem ab actione fabulae et personarum affectibus avocet: proinde Sophoclem purum in manus sibi tradi postulant, meritoque offenduntur, si dimidias paginas occupant nugae, quibus non indigent.

Excerpta e veterum grammaticorum commentariis in Sophoclis Tragoedias, quae supererant pauca, primus collegit et edidit Romae Janus Lascaris anno MDXVIII. Principem illam editionem exprimi curavi, ita ut Tragici verba cuique explicationi praeposita iis-

dem literis excuderentur, quibus in archetypo. Mendas in iis omnes conservavi sciens volensque, ut de lectione constet, quam Janus Lascaris reperit in codicibus unde scholia illa depromsit. Recentiores editores explicationibus saepe praeposuerunt verba textus, prout ipsi ea legebant, quo praepostero emendandi studio effecerunt, ut scholia a se edita longe minoris, quod ad criticam adtinet et lectionum in textu dilectum, auctoritatis essent. In ceteris mendas plurimas sustuli, partim codicum MSS. ope, partim eruditorum virorum monitu.

Antiqua illa scholia Romana majoribus characteribus expressa sunt. Quae iis in infima pagina substrata sunt duplicis sunt generis. Aterisco notata prioribus primus immiscuit haud laudabili consilio et exemplo Antonius Fracinus Varchiensis, qui Sophoclis editionem secundam curavit, in qua primum Tragicus scholiis mersus comparuit. Prodiit illa Florentiae ex officina haeredum Philippi Juntae an. MDXXII. Additamenta ista pleraque omnia in codicibus reperi, quibus usus sum: sunt autem longe recentiorum magistrorum observationes. Alia, quorum partem jam e codicibus Bibliothecarum Britanniae ediderat Thomas Johnson in tres fabulas, Ajacem, Electram et Oedipum Regem, e codicibus meis edidi, consulto omissis quibusdam insulse nugatoriis, quae luce digna non erant: si quae haud inutilia imprudens omisi, iis locum in notis dedi. Minora autem illa scholia pleraque pro glossis inter textus lineas in codicibus scripta sunt.

Seorsum rursus Scholia Demetrii Triclinii edidi. Expressa fuere ex editione primaria Adriani Turnebi quae prodiit Parisiis anno MDLIII. Ex triplici horum

scholiorum parte unicam adsumsi, quae poetae verba et sensus interpretatur. Scholia metrica praetermisi, ut inepta, quippe quae partim inutilia sunt, res manifestas, cujusvis lectoris in oculos incurrentes, nugatorie enarrantia, partim etiam erroris et inscitiae plena. Pessimus metricae rei auctor est Triclinius, cujus quum placitis obsecutus non fuissem, quid ille de Sophoclis metris somniasset parum curare debui. Tertiam denique partem, qua schemata declarantur, longe omnium insulsissimam, indignam itidem judicavi, quae hac in editione repeteretur, et sanis obtruderetur lectoribus. Nescio an vir doctissimus Adrianus Turnebus scholiorum omnium a se editorum auctorem fuisse Triclinium crediderit. In Oedipum posteriorem, in Trachinias et Philoctetam oppido paucae sunt hujus Graeculi notae. Quae Turnebus in eas fabulas edidit, ipsissima sunt scholia antiqua nonnullis in locis pleniora et emendatiora, quam in editione Romana. In codice Bibliothecae Regiae, quem supra octavo loco recensui, Triclinii scholia ab antiquis perspicue distincta sunt, ita ut confundi non possint; quod secus fuisse videtur in eo quem Turnebus nactus est.

Indices auctorum in utrisque Scholiis laudatorum confeci, ope adjutus viri doctrinis omnibus exculti, mihique amicissimi, D. LARCHER, qui solus initia et progressionem hujusce meae operae vidit optimisque prosecutus est ominibus.

Si quid est in hac editione, quo solidam ab eruditis gratiam initurum me sperare possim, studium est quod dedi colligendis et digerendis deperditorum Sophoclis dramatum fragmentis, quae nondum ad hunc mo-

dum concinnata fuerant, quibusque carent editiones, quotquot factae fuerunt ante meam, omnes. Opus est sane quam difficile, *periculosae*, ut aiunt, *plenum aleae*, cui me imparem futurum fuisse sentio, et fateor lubens, nisi conquirendi dispersas in tot veterum auctorum scriptis reliquias laborem sublevasset virorum aliquot doctissimorum solers industria, qui fragmentis istis ante me curam suam impenderunt. Maximo adjumento mihi fuere eximii Critici *Benjamini Heath* Lectiones in Sophoclis fragmentorum plurimam et optimam partem, quam elegantissimus interpres Hugo Grotius Latinis versibus reddidit. Horum numerum insigniter auxit literatissimus Britannus permultorum indicio, quae ipse indagavit. Verumtamen ne his quidem subsidiis instructus aliquid effecissem, quod mihi placuisset satis, neque hanc telam cum aliqua laude detexturum me sperassem, nisi summus hoc in genere artifex fila mihi quodammodo ad manum subministrasset. Ad VALCKENARIUM confugi, quem sciebam de edendo Sophocle olim cogitasse, quique ipse lectores suos certiores fecerat in egregia Diatribe Euripidea, sibi in mundo esse collectanea fragmentorum Sophoclis, unde, si mihi utendum aliquid benignus concederet, plerorumque omnium notitiam saltem me adepturum, satis acceptum habebam. Rogatus a me vir optimus, cujus in animo meo memoriam et desiderium nulla delebit dies, voluntati meae, seu potius excellentissimae suae naturae bonitati obsecutus est, misitque mihi ineunte vere anni MDCCLXXX. fasciculum schedarum, in quibus fragmentorum Sophoclis sedes indicata, pleraque descripta, tentata, emendata, operis perfectissimi futuri, si quod ceperat consilium exsecutus fuisset, prima lineamenta.

His copiis auctus fragmenta disposui eum in ordinem, qui mihi prae aliis commodus visus est.

Saepissime citatur a veteribus grammaticis Sophocles: nec mirum, quum ex nullius fere alius poetae scriptis plura enotari potuerint exempla formarum loquendi felici audacia novatarum, vocabulorumque e propria significatione in aliam deflexorum. *ΧΡΗΣΕΙΣ* istas omnes ad grammaticam pertinentes in unam syllogen congessi, quo facilius quod cuique opus sit quaesito inveniatur, alphabetico ordine dispositas, confecto ex iis *Lexico Sophocleo*. Haud pauca in eo reperientur, quae nondum publicata fuerant, e grammaticis ineditis depromta. Pleraque debeo viro doctrinae et ingenii laude florentissimo, quem si nominem, satis laudavero, DAVIDI RUHNKENIO. Satis notum est eum suo sibi labore thesaurum comparasse eruditionis Graecae e veterum grammaticorum scriptis nondum luce donatis, quae diversis in Bibliothecis, maxime Regia, et Coenobii Sangermanensis, servantur. Plurimi in Batavis eximii viri ex hoc fonte hauserunt, quo facile literatos accedere sinit possessoris spectatissima humanitas. Ipse mihi ultro syllabum obtulit omnium, quae inde excerpi possent, ad Sophoclem pertinentium: quo me beneficio devinxit sibi maxime, diutinaeque operae fecit mihi compendium. Nam quum multos codices perlustrare decrevissem, incepto hoc labore destiti, unico contentus Photio, cujus ineditum Lexicon jam totum legeram, quum propensam suam erga me voluntatem mihi significavit vir officiosissimus.

Denique ut omni editoris munere perfungerer, nec quidquam praetermitterem eorum, quibus hic Spho-

cleus apparatus utilior reddi posset, molestum haud refugi laborem indicis verborum conficiendi, qualis nullus in hunc Tragicum exstabat. His omnibus, amice Lector, gratus lubensque fruere. Sin plura desideres, nec tuam exspectationem expleverim, cogites velim, ea me laude contentum esse, quod materiam composuerim: exorietur alius forte, qui eam perpoliet. Vale.

Dabam ARGENTORATI die Martii XVIII.
anni MDCCLXXXVI.

LECTORI S.

R. F. P. BRUNCK.

ELEGANTIORUM virorum in gratiam emittitur iterata haec SOPHOCLIS editio; quorum haud vilis quum sit annona, consentaneum fuit operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL substitit. Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanae Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poesin, receptae emendationes partim novae, partim nobis jam ante indicatae. Sicubi reposita antiqua lectio, vel docti cujuspiam viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi sumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconstantiae insimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditi nos tuebimur, OBERTI GIFANII, cujus haec sunt verba *Conlectaneis in Lucretium,* voce *AQUA. Si quis autem putet in his literis, quae ab humanitate sunt appellatae, variare non licere, nae ille saevus est, et rerum imperitus, et ab omni ipse humanitate alienus.*

Datum ARGENTORATI Calendis Oct. MDCCLXXXVIII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς οὔτε, ὡς Ἀριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν· οὔτε, ὡς Ἴστρος, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκτητο δούλους χαλκεῖς καὶ τέκτονας. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ του[a] τοιούτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιωθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν ἄδηκτος ἀφείθη, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀποσχομένων. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ, φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἴστρου, παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὑρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Ἀθηναῖος, δήμου Κολωνῆθεν[b], καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής· καλῶς τε ἐπαιδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξητάζετο[c]. γεννηθῆναι

a Vulgo ἔκ του. V. Melet. Crit. I. p. 32. SCHAEF.

b Vulgo Κολώνηθεν. Rectius προπερισπᾶται. Sic in Argumento Oed. Col. V. Valckenar. Diatr. Eurip. p. 292. C. SCHAEF.

c Vulgo ἐξετάζετο. Vitium in hoc verbo etiam alibi obvium. Pausanias V. c. 2. extr. ἐξετάσθω. Vere Sylburgius ad h. l. c. 422, 48.: „rectius cum augmento ἐξητάσθω." de quo nollem Kuhnius dubitasset. SCHAEF.

δὲ αὐτόν φασιν ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἑπτά· Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διεπονήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικὴν [d], ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐστεφανώθη, ὥς φησιν Ἴστρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ [e]· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀθηναίων περὶ τρόπαιον ὄντων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀληλιμμένος τοῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε· παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ, διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτὰς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντεκαίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεῦρε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδί ποτε ἐκιθάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ [f] μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δέ φησιν, ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε.

d *καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικήν.* De haec constructione v. not. ad Trachin. v. 379. SCHAEF.

e *παρὰ Λάμπρῳ.* Veteribus lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in musicis gloria, teste Cornelio Nepote in Epaminondae Vita cap. 2. Socratis etiam fuit magister. Perperam in T. scriptum *παρὰ Λαμπίου*, ut Turnebus edidit. In membr. proxime ad verum *παρὰ Λάμπῳ*. In meo *παρὰ Λαμπίῳ*. In Triclinii recensione lemmati additum: *διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου.* Thomas is est. Verum plurimis in locis ejus correctionibus membranarum scripturam praetulimus. BRUNCK.

e Sic paulo post *παρ' Αἰσχύλῳ — ἔμαθε.* SCHAEF.

f H. l. plene dicitur: alibi elliptice, ut in Alciphr. I. ep. 3. III. ep. 53. V. Schwebel. ad L. Bos. Ellips. pag. 444. SCHAEF.

φησὶ δὲ καὶ Ἴστρος, τὰς λευκὰς κρηπῖδας[g] αὐτὸν ἐξευρηκέναι, ἃς ὑποδοῦνται οἵ τε ὑποκριταὶ καὶ οἱ χορευταί· καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα, ταῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ ἁπλῶς ὡς ἐστὶν εἰπεῖν[h], τοῦ ἤθους τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε πάντη καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτὸν στέργεσθαι. νίκας δὲ ἔλαβεν εἴκοσιν, ὥς φησι Καρύστιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτα[i] δ' οὐδεπώποτε. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν πεντήκοντα[k] ἑπτὰ ἐτῶν ὄντα στρατηγὸν εἵλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. οὕτω δὲ φιλαθηναιότατος ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεμπομένων αὐτὸν, οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἅλωνος ἱερωσύνην, ὃς ἥρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι· ἱδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ καὶ θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς,

g Male vulgo κρηπίδας. V. Eustath. ad Hom. Il. pag. 1220, 51. Rom. SCHAEF.

h Graeci scriptores fere dicunt simpliciter ἁπλῶς εἰπεῖν. [Obiter in schol. ad Philostrati Heroica p. 417. Bois. corrige καὶ αὐτὸς τὸ ἁπλῶς λέγειν.] SCHAEF.

i Subaudi ἆθλα, et adde hoc Catalogo Ellipsium Bosiano. SCHAEF.

k πεντήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ὄντα. Sic scribere debuit auctor hujus vitae, si modo sibi constare voluit. Nam quum in lucem editus fuisset Sophocles an. 2. Ol. LXXI. septimo ante Peloponnesiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta septem annos natus erat. Enimvero praetor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. LXXXIV. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiae aut fraudi, quam numerales notae: in membr. hae sunt ξθ. id est 69. In T. ξε. id est 65. qui numerus in meo plene scriptus est. ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris scriptum πρὸς Ἀνανίους, in T. πρὸς Ἀνανίαν. Anaea urbs est Cariae e regione Sami, cujus frequens mentio in bellorum historia, quae gesserunt Samii. BRUNCK.

ὡς οὐκ ἄλλος, καθά φησιν Ἱερώνυμος περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων, τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἔνθα ἐκρύπτετο. ἐμήνυσε δ' αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ἱερὸν ἱδρύσατο Μηνυτοῦ[l] Ἡρακλέους. φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἡ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ· ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα τοὔνομα, πλέον ἔστεργε, καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνῶναι[m]. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἴστρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον. Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα παρὰ τοὺς Χόας, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι, τὴν Ἀντιγόνην ἀνα-

l Μηνυτοῦ Ἡρακλέους. Vide Meursii Athenas Atticas l. II. c. 10. Pro τὴν οὖσαν οἰκίαν, in membr. scriptum τὴν μὴ οἰκοῦσαν οἰκίαν. BRUNCK.

m Παραναγνῶναι, *coram judicibus praelegisse.* Diodorus Sic. I. c. 73. ἐκ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις ἀναγεγραμμένων πράξεων τὰς ὠφελῆσαι δυναμένας παραναγινώσκοντες. ubi al. παραγινώσκοντες, de qua confusione, alibi etiam obvia, v. Schweighaeuser. Lexic. Polyb. p. 427. cujus Reiskio assentientis interpretationem hujus compositi amplector. SCHAEF.

γιγνώσκοντα, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη[n] νοήματι μακρῷ, καὶ μέσην[o], ἣ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τῶν δὲ πατρῴων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἕνδεκα, καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτετειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων[p], ἐπείπερ οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν φυγάδων, τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν, ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας, ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ, χελιδόνα χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν[q] πρωτεῖα λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον[r].

Ἴστρος δέ φησιν, Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι, κατ' ἔτος ἕκαστον

n I. e. *περὶ τὸ τέλος.* V. quae dixi ad L. Bos. Ellips. p. 465. sq. schol. ad Thucydid. I. c. 58. *διὰ τὸ αὐτοὺς τὰ τέλη τοῖς πράγμασι τιθέναι.* ubi al. minus recte singularem habent. SCHAEF.

o Subaudi *στιγμὴν* ex sequente *ὑποστιγμήν*. SCHAEF.

p V. Julianea p. VII. Dionysius Hal. Ant. Rom. III. c. 43. *τοῦτον δὴ τὸν λόφον ἐπιτείχισμα κατὰ τῆς πόλεως ὁρῶν ἐσόμενον κ. τ. λ.* SCHAEF.

q Rejicit hanc formam Phrynichus p. 60. Usurpat etiam Eustathius ad Homer. Od. p. 1562, 39. SCHAEF.

r *summum patriae decus.* V. Musgrav. ad Euripid. Androm. v. 1. et Brunck. ad Sophocl. Electr. v. 682. SCHAEF.

αὐτῷ θύειν. ἔγραψε δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα· τούτων δὲ νοθεύεται δέκα ἑπτά. συνηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Ἀριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὁμηρικῶς ὠνόμαζε, τούς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται· παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὅμηρον [s] καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως·

Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεὺς [t] εἴμ' ἐπώνυμος κακοῖς.
πολλοὶ γὰρ ὠδύσσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὁμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν· ὅθεν εἰπεῖν φασὶν Ἰωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὁμήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηνταί τινας τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ' αὐτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὸ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. ἤνεγκε δὲ τὰ μικτά· εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμμετρῆσαι καὶ πράγματα, ὥστ' [u] ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς, ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης, ὅτι

s V. Odyss. XIX. v. 407. sqq. Conf. Eustath. ad Odyss. p. 20, 42. Mox in Sophocleo loco malim ὠδύσαντο. SCHAEF.

t Senarios hos ex tragici nostri dramate sumptos opinamur, cui titulum fecit *Νίπτρα*, vel *Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ*. BRUNCK.

u *ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς.* Sic depravatum locum bene restituisse mihi videor. Veterum librorum scriptura est, *ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου ἤλεγξεν ὡς μιᾶς ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον.* Inde vulgatam lectionem temeraria correctione extudit Thomas: *ὥστε ἐκ βραχέος κώλου ἤρκεσεν ὅλον ἠθοποιῆσαι τὸ πρόσωπον.* BRUNCK.

κηρὸς [x] *ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους, τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένου. φησὶ δὲ Ἀριστόξενος, ὡς πρῶτος τῶν Ἀθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιΐαν εἰς τὰ ἴδια ᾄσματα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμιξεν.*

x *κηρός.* Latet in hac voce menda. Proclive est reponere *κηρίον.* Verum non video qui *κηρίον* melius quam *κηρὸς* insidere dicatur alicujus labiis. Platonis infantis in ore sederunt *apes: κειμένου αὐτοῦ, μέλιτται προσελθοῦσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος.* Auctores, qui hujus fabulae meminere, laudat Davisius ad Ciceronem de *Divinatione* I. 36. Noti sunt Eupolidis versus in *Δήμοις* de Pericle, cui *Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.* Simile quid forte de Sophocle dixerat laudatus hoc loco Aristophanes, qui utrum comicus fuerit, an grammaticus, non decernam. BR.

EX ATHENAEI LIB. XIII.

Ιερωνυμος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπῆ παῖδα ἔξω τοῦ τείχους ἀπήγαγε χρησόμενος αὐτῷ. ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόᾳ ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' οὖν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἁρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ᾤχετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονὸς, καὶ αὐτὸς ποτὲ ἔφη τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ παιδὶ, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καταφρονηθῆναι. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καί τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορῥᾶς ὡμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφὸς, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδον, ἥ τε φιλοῤῥὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

α Τύμβος ὅδ' ἔστ', ὤνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὤν, ἔλαχον·
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,

καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἁλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ᾽ ἀνέπαυσα πόδα.
β Ὄλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἡ δ᾽ ἐνὶ χερσὶ
κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;
α Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
εἴτε καὶ Ἠλέκτραν· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας·
αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀέννaος Ἀτθίδι δέλτος
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ᾽ αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

Tumulo Sophoclis imposita erat Bacchi statua, quae manu personam sive larvam κουρίμου παρθένου sustinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur et dicit: *Tumulus hic Sophoclis est, o homo, quem Musae mihi sacrae virgines sacro ipsi ac divo, custodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc sentes et rubos inambulantem, et ex acerno stipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, et delicata purpura veste induit. Sed postquam morti datus est, saltationum oblitus, agilem et salium pedem quieti dedi, et hic super ejus sepulcro reposui.* Respondet viator: *O felicem te, qui talem stationem sortitus sis! sed unde haec κούριμος, quam manibus retines, aut ex quo dramate sumpta est?* Ad haec Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonen eam accipere placeat, sive Electram, non erraveris: utraque enim summam inter ejus tragoedias obtinet.* ἡ κούριμος, est ἡ κούριμος παρθένος, et erat persona tragica, quam ita Pollux describit: ἡ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄγκου, ἔχει τριχῶν κατεψημένων διάκρισιν, καὶ βραχέα ἐν κύκλῳ περικέκαρται. ὕπωχρος δὲ τὴν χρόαν. ἡ δὲ ἑτέρα κούριμος παρθένος, τὰ ἄλλα ὁμοίως πλὴν τῆς διακρίσεως, καὶ τῶν κύκλῳ βοστρύχων, ὡς ἐκ πολλοῦ δυστυχοῦσα. Tales Antigone et Electra virgines in tragoediis cognominibus. *E Cl. Salmasii notis in Historiam Augustam* p. 499. BRUNCK.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΑΙΑΣ.
ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.
ΤΕΚΜΗΣΣΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΤΕΥΚΡΟΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.
ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΥΞ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Τὸ δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ, καὶ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ, καὶ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ, καὶ ΜΕΜΝΩΝ[a]*. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ᾽ αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται*[b] *καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων, δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι*[c]*. καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ΛΟΚΡΟΥ. Δικαίαρχος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγέγραπται.*

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνῃρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν[d] *τὸν Ὀδυσσέα. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα*

a *ΜΕΜΝΩΝ.* Hujus tragoediae Sophoclis nuspiam alibi, quod equidem sciam, occurrit mentio. In codice Regio E. non *ΜΕΜΝΩΝ* scriptum, sed *ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ*, librarii prolubio aut errore. BRUNCK.

b *παρακεκίνηται* quid sit, docent sequentia quae idem valent, *διέφθαρται τὴν γνώμην.* Eadem junguntur in Suida t. III. p. 32. *Παρακινοῦντα, ἐξιστάμενον. Οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ κ. τ. λ.* Excerpta ex Diodoro Sic. t. II. p. 565, 20. *ὢν δὲ φύσει παράθερμος, καὶ τῇ διανοίᾳ παρακεκινηκὼς, πολλὰ διώκει μανίᾳ προσεμφερῶς.* Quomodo Lucianus t. III. p. 131. *γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον.* ad quem scholiastes t. I. p. 103. *Θερμουργὸς ὁ παρακεκινημένος.* Similiter Latini dicunt *permoveri mente* de insano. SCHAEF.

c *διαχρήσασθαι.* Codd. quidam *διαχειρίζεσθαι.* BRUNCK.

d *ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν.* Sic codd. plerique et melioris notae. Aldus *ἐπὶ τό* — BRUNCK.

τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοοῦσα δὲ, τίνος εἶεν τὰ ποίμνια. ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται· καὶ μάλιστα ὁ Χορός. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι, ἔξεισι καθαρσίων ἕνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἥκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὅπλων, καὶ ἀποτυχὼν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται νῖκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. Λ. 542.)

οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ.

οὐκ ἐλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἧτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν. ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀποῤῥήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι, καὶ Ἀθηνᾶς προκηδομένης [e] τοῦ Ὀδυσσέως, ἐφεξῆς·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορήκασιν. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς, ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμοῤῥοῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

e προκηδομένης. Vulgo προσκηδομένης. Eadem commutatio Trachin. v. 968. Posterius verbum, opinor, ejiciendum e lexicis. Mox ἐφεξῆς, ita nude positum, me quidem offendit. SCHAEF.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ[a] ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,

a Eustath. Il. *N.* p. 961, 24. *Διὸς δὲ μάστιγα, τὴν θεομηνίαν φησίν· ὅθεν ἴσως καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸν παρ' αὐτῷ Μαστιγοφόρον Αἴαντα ἐπέγραψε.* Conf. ad Il. *M.* p. 891, 26. et vide hujus fabulae v. 611.

1. *Λαρτίου.* Vulgo *Λαρτίου* cum spiritu, quo facile carebimus. Conf. Alcaei Messenii Epigr. VII. Epigr. adesp. CCCXC. CCCCLXIX. CCCCLXXXVII. CCCCLXXXIX. SCHAEF. Vide Eustath. Il. *Α.* p. 13. *δέδορκά σε, ἤγουν βλέπω σε* Eustath. Il. *Α.* p. 191.

2. Suidas: *ΠΕΙΡΑ. ὁ δόλος, καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ τέχνη. ὅθεν καὶ πειραταὶ, οἱ κατὰ θάλατταν κακοῦργοι. πεῖρα δὲ καὶ ἡ βλάβη. ὡς ἐν Δανάῃ Σοφοκλῆς. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν, οὐδ' ἐπίσταμαι, Τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι. Ἀεὶ Ὀδυσσεῦ ὁρῶ σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. Τουτέστιν, ἀεὶ ὁρῶ σε τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν σου βλάβην γινομένην προϋφαρπάσαι, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ταύτην ἐπιπέμψαι μηχανώμενον.* Hermannus: *Semper te video opportunitatem, qua tentare hostem possis, captare.* Camerarius: *Hoc te video captare, ut praecipias occasionem nocendi hostibus.*

4. *τάξιν ἐσχάτην.* Eustathius Il. *Κ.* p. 792, 47. *Αἱ νῆες τοῦ μεγάλου Αἴαντος καὶ τοῦ Ἰδομενέως ἐν ἄκρῳ ἦσαν· καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, ἑκαστάτω τοῦ μέσου. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησι, ὅτι ἐσχάτην εἶχε τάξιν, ὡς ἀνδρεῖος, καθὰ καὶ Ἀχιλλεὺς ἑτέρωθεν.* Conf. ad Il. *Λ.* pag. 826, 51.

πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ᾽, ὅπως ἴδῃς
εἴτ᾽ ἔνδον, εἴτ᾽ οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ᾽ ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καί σ᾽ οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης

6. ᾽κείνου La.

ib. Suidas: *ΝΕΟΧΑΡΑΚΤΑ.* νεωστὶ κεχαραγμένα Σοφοκλῆς. ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα. ὁπόταν γὰρ νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κυνηγέται, πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὀδμή.

(412) 7. *Ἐκφέρειν* proprie est ex loco clauso et finibus quibusdam circumscripto in apertum ac propatulum proferre. Hinc significat etiam per obstacula eo producere, ubi nihil amplius obstet, i. e. eo, quo velis, aliquid perducere. Ita apud Platonem in Phaedone, *ὅτι κινδυνεύει τις ὥσπερ ἀτραπὸς ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκήψει.* Vid. ibi Heindorf. Apparet ex hac interpretatione, non multum interesse, utrum Wyttenbachium in loco Platonis p. 154. an Kiesslingium ad Jamblich. Protr. p. 183. sequare. Eodem significatu *ἐκφέρειν* dicitur etiam intransitive pro *ἐκφέρεσθαι*, ut Oed. Col. 1424 = 1489. Musgr. q. v. HERM.

8. Suidas: *ΒΑΣΙΣ.* βάδισις. *Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.*

ib. Suidas: *ΕΥΡΙΝΟΣ.* εὔοσφρητος. Σοφοκλῆς. Vide et in *ΛΑΚΑΙΝΑ ΚΥΩΝ.*

9. *ἔνδον γὰρ ὡ᾽νήρ.* Perperam vulgo *ἀνὴρ*, quod absque articulo indefinitum est, et hominem quemvis significat. At *ὁ ἀνὴρ* est vir ille de quo sermo est, definite. Hujus nominis Homerus aliique poëtae primam producunt pro metri necessitate, quod Atticis poëtis praeterquam in melicis non licuit. Vide ad Oed. Col. 1486. BRUNCK. Brunckius *ὡ᾽νήρ.* Secutus sum Porsonum, quem vide e. c. ad Euripid. Orest. v. 851. — *τυγχάνει* Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 788. jungit participio *στάζων.* Sed v. Erfurdtii Epistola ad me scripta p. 570. et quae addidi ad L. Bos. Ellips. p. 785. SCHAEF. Adde Elmsleium Mus. Crit. Cantab. t. I. p. 351.

ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ', ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

14. Eustath. Il. *Β*. p. 197. *Οὕτως ἐθάδα Ὅμηρος οἶδε τὴν μυθικὴν Ἀθηνᾶν εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ, ὥστε ἅμα τὲ αὐτὴν φωνῆσαι, καὶ τὸν Ὀδυσσέα αἰσθέσθαι ὅτι Ἀθηνᾶ ἦν ἡ λαλοῦσα. Κἀντεῦθεν ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς λαβὼν ἀφορμὴν, ποιεῖ τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ Αἴαντι, ἀπὸ λαλιᾶς ἀναγνωρίζοντα παρεῖναι τὴν Ἀθηνᾶν, ἐν οἷς λέγει κ. τ. λ.* Conf. Il. *Ε*. p. 611. Od. *Γ*. p. 1473, 21.

15. *κἂν ἄποπτος ᾖς.* Minervae e machina loquentis, et spectatoribus conspicuae, vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre, juxta veterum opinionem, Deos quidem saepe cum hominibus colloqui, sed perquam raro se iis in conspectum dare; juxta illud Homericum: *Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς.* Inde est quod apud Euripidem (413) Hippolytus Dianae ait: *Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι, Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.* BRUNCK. Vide ad Oedip. Tyr. 762.

ib. Commate post *ὅμως* distinguendum, non post *ᾖς*, docuit Elmsleius.

16. *ξυναρπάζω φρενί.* Schol. *ὀξέως ξυνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι.* Posterioris verbi adhibiti pro *sensu percipere* exempla contulit Graevius ad Luciani Soloecistam N. 43. BRUNCK.

17. *κώδωνος Τυρσηνικῆς.* Eurip. Heracl. 833. *Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ Σάλπιγγι.* BRUNCK.

ib. Suidas: *ΚΩΔΩΝ. καλεῖται καὶ τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Σοφοκλῆς· Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. πολλὰ δέ εἰσιν εἴδη σαλπίγγων· Λιβυστικαὶ, Αἰγύπτιαι, Τυῤῥηνικαί. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυῤῥηνικὴν σάλπιγγα. διὰ τοῦτο φησὶ Τυῤῥηνικῆς.* Vid. ad Oed. Col. 132. Sex tubarum species enumerat Eustathius Il. *Σ*. p. 1139, 53. de quarum sexta sic loquitur: *Ἕκτη, Τυρσηνικὴ, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία*

καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα.
κἀγὼ θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.

Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ μέμνηται.

ib. V. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 1392. SCHAEF.

21. ἄσκοπον. Vid. ad Electr. 864.

23. ἴσμεν] ἴδμεν Etymol. M. p. 466, 12.

ib. Suidas: ΤΡΑΝΕΣ. σαφές. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα. καὶ αὖθις. ἐς τὸ τρανὲς τὴν ἔρευναν ἐποιήσαντο.

24. θελοντὴς La, Lb, R, Elmsleius. Vulgo ἐθελοντής.

26. Suidas: ΛΕΙΑΣ. πραίδας ἀπὸ πολεμίων. καὶ λείας, τὰ ποίμνια. τὰ βοσκήματα παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας.

ib. Suidas: ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑΣ. ἐπὶ τῆς λείας ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. καὶ ἔστι ἄκυρον. τὸ γὰρ σκυλεύειν ἐναρίζειν. ὅτι τὰ ἔναρα σκῦλα. παρὰ τὸ ἀρηρέναι, καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοιοῦτο· Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. πῶς γὰρ οἷόν τε ἐστὶ σκυλεύειν τοὺς λέοντας, εἰ μὴ εἴη καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν; Καλλίμαχος, ἐπὶ τῆς λεοντίου δορᾶς. — Τὸ δὲ σκῦλος ἀνδρὶ καλύπτρη Γινόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

(414) 27. αὐτοῖς. gl. σύν. Solemnis hujus praepositionis ellipsis. Vide Indicem nostrum in Aristophanem. BRUNCK.

ib. Suidas: ΕΠΙΣΤΑΤΙΣ. Σοφοκλῆς, ποιμνίων ἐπιστάταις. τουτέστι, τοῖς κυσί.

28. τήνδ'. Male Brunckius τὴν δ'. SCHAEF.

ib. αἰτίαν νέμει. Sic Aldus et veteres codd. Glossa εἰς

καί μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει,
φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ᾽ ἐγὼ
κατ᾽ ἴχνος ᾄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ᾽ ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ᾽ ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ᾽ οὖν πάρος,
τά τ᾽ εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί.

αὐτὸν τρέπει, quod verbum in quibusdam codd. textum invasit. Vide Valckenarium ad Hippol. 1321. BRUNCK. *τρέπει* La. Lb.

29. *καί μοί.* Brunckius, nescio cur offensus encliticâ, plene *κἀμοί.* SCHAEF.

ib. Suidas: *ΟΠΤΗΡΑΣ. κατασκόπους. Καί μοί τις αὐτὸν ὀπτὴρ εἰσιδὼν μόνος Πεδία πηδῶντα σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει, φράζει τε, κἀδήλωσε. Σοφοκλῆς.* Vide Eustath. Il. *B.* p. 348. *K.* 788, 31. Od. *Ξ.* p. 1762, 56.

30. *πεδία* gl. *κατά.* Codd. quidam recentiores habent *πεδίῳ*, quod rursus e glossemate ortum *ἐν πεδίῳ.* Vide quae notavimus ad Eurip. Bacchas 303. *Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.* BRUNCK.

ib. Suidas: *ΝΕΟΡΡΑΝΤΩΙ. νεαρῷ ἀπὸ τοῦ αἵματος. Σοφοκλῆς. Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει.*

32. Suidas: *ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ. σηματίζομαι. διὰ σημείων γινώσκω. Σοφοκλῆς. — Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ᾽ ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου* (ὅπου 4 MSS.). *ἢ σημαίνομαι, ἀντὶ τοῦ σημεῖα τινὰ ἐμαυτῷ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους. τὰ δὲ ἀπορῶ, ἐπεὶ τοιοῦτον συμβαίνει περὶ τοὺς ἰχνευτὰς, ἐπιπατουμένων τῶν ἰχνῶν. διὰ δὲ τὴν μανίαν δυσίχνευτος, καὶ ἐπιτεταραγμένη ἡ βάσις γέγονε τοῦ Αἴαντος.*

33. *ὅπου* (τ) Lb.

34. Suidas: *ΚΑΙΡΙΑ. ἔγκαιρα, ἢ συμφέροντα. Τίνι γάρ ποτ᾽, ὦ φιλία γενέθλα, πρόσφορον ἀκούσαιμ᾽ ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; ἀντὶ τοῦ παρὰ τίνος ἀκούσαιμι τὰ συμφέροντα; οὕτω Σοφοκλῆς.* [Electr. 226.] *καὶ πάλιν.* [inf. 120.] *ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; καὶ αὖθις. καιρὸν δ᾽ ἐφήκεις. ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως ἥκεις.*

ib. Eustath. Il. *K.* p. 805. ad haec Homeri verba, *οὐδέ σε λήθω κινύμενος — Ἰστέον ὅτι ἐξ ὧν Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα λέγει, λαβὼν καὶ ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, λέγει παραφραστικῶς περὶ Ἀθηνᾶς τὸ, πάντα — χερί.*

ΑΘ. ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
ΟΔ. ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
ΑΘ. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.
ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;
ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
ΑΘ. κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.
ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
ΑΘ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

(415) 38. πονῶι La.

40. ὧδ' ᾖξεν χέρα. Sic libri omnes, ut equidem opinor, recte. Primario harum literarum viro legendum videtur χερὶ, quod per se quidem bonum esset, nec tamen vitii suspectum esse debet χέρα. Verba sunt plurima, quibus pedestris sermo non aliam quam neutralem significandi potestatem tribuit, poëticus vero tanquam transitivis utitur. Exempla aliquot excitavi ad Apollonii Argon. III. 225. quibus adde οἰδάνει I. 478. ἐξαναζέσει in Aeschyli Prom. 370. ἐπέζεσεν in Eurip. Cyclope 391. Sic in Epigrammate: Ὧι καλὸν ἁβροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρως. et in alio: Ἕλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως. φλόγα δ' οἷα προφαίνων, Παιδὸς ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν. Verba sunt neutra λάμπειν et ἀπαστράπτειν, quae tamen in his exemplis transitive usurpantur. Neutrum βλαστάνω prosae etiam scriptores activa significatione adhibent. BRUNCK. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1427. SCHAEF.

44. Malim ἦ γάρ. ELMS. Mox βούλημ' La. Lb.

45. ἐξεπράξατ' La. γρ. ἐξέπραξεν m. sec.

ib. Citat Eustathius Od. Ζ. p. 1564, 19.

46. Citat Schol. Pindari Ol. I. 52.

50. Eustathius Il. Ν. p. 921, 17. ἄλλως δ' ἄν τις δου-

ΑΘ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, ξύμμικτά τε
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον,
κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε

ρὸς μαιμῶσιν εἶπεν χεῖρες, κατὰ τὸ, καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. Idem Od. *Λ.* p. 1701, 29. Τὸ δὲ διψάων ἐνταῦθα μὲν κυριολεκτεῖται· παρ' ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν μεταφορικῶς δηλοῦσιν, οἷον ἐν τῷ, ἰσχύειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου. Vide Valckenaer. ad Phoeniss. 1252. BRUNCK. Tragicus Athenaei X. p. 433. F. ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου.

ib. Suidas: *ΜΑΡΓΩΣΑΝ* χεῖρα, μαινομένην. Idem *ΜΑΙΜΩΣΑ*, καὶ μαιμῶσα. ἐνθουσιῶσα, καὶ ὀξέως ὁρμῶσα. ἢ τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα. τοῦ μ πλεονάζοντος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ διψῶσαν. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

52. Suidas: *ΓΝΩΜΗ*, παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ. Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς ἐπ' ὄμμασι. χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἔκλεψά φησι τὴν ὄψιν ὥστε μὴ ὁρᾷν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας. (416)

53. sq. ξύμμικτά τε — φρουρήματα. Arcte haec jungenda. Vulgo post λείας commate interpungitur. Ac ne quem offendat duplex genitivus, λείας et βουκόλων, pendens ab uno nomine, φρουρήματα, consulat praeter Triclinium ad Antigon. v. 1184. Matthiae Grammat. Graec. major. p. 431. SCHAEF. Λείας βουκόλων φρουρήματα sunt pecudes ex praeda, curae pastorum traditae. Ἄδαστα ex h. l. commemoratum in Etym. M. p. 249, 40. HERM.

55. πόλυκερον La. m. sec.

56. Suidas: *ΡΑΧΙΖΩΝ.* σφάζων. διακόπτων. Σοφοκλῆς· Κύκλῳ ῥαχίζων. ἀντὶ τοῦ κατὰ τόπον τῆς ἐπαύλεος σφάζων. διὰ τὸ τὴν πρώτην, καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ τοὺς μεγάλα κακουργοῦντας, ῥαχιστὰς φαμέν.

διссοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά.
κἄπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σὺ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς.
θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου

57. ἔχων. γρ. παρὼν La.

τνῶν
58. ἐμπίπτων La. cum γρ. ἐμπεσών.

59. Suidas: *ΦΟΙΤΩΝΤΑ.* μεθ' ὁρμῆς μεμηνότα, μαινόμενον. φοῖτος γὰρ, ἡ μανία. ἢ περιερχόμενον. ἐν ταῖς ποίμναις, διὰ τὴν μανίαν. ἢ ἀναστρεφόμενον ἐν τῇ μανίᾳ.

60. εἰς ἕρκη κακὰ] γρ. εἰς ἐρινὺν κακὴν La.

ib. ἕρκη, *retia.* Vide Musgravium ad Eurip. Medeam 991. BRUNCK.

61. πόνου dare voluit etiam Lobeckius. V. virum eruditissimum p. 441. Vulgo φόνου, posthabendum, opinor, ob additum τοῦδε. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 295. a. Perpetua commutatio horum nominum. V. Facius ad Pausan. t. I. p. 126. Jacobsius ad Anthol. Graec. I. 2. p. 227. Porsonus ad Eurip. Orest. v. 1559. SCHAEF. φόνου La. Lb. πόνου R. cum gl. κόπου.

(417) 68. Interpungendo intelligentiam verborum adjuvi. Nam qui sequitur accusativus, τὸν ἄνδρ', referendus est ad μίμνε, non ad δέχου. Sic Homerus Il. XIII. v. 476. sq. ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· — ubi schol. Venet. διὰ μέσου τὸ, οὐδ' ὑπεχώρει. SCHAEF. Minime post δέχου incidendum cum Erfurdtio censet Hermannus, qui locum interpretatur, *Neque infortunium tibi puta hunc virum fore.* Camerarius: *Noli metuere ne adventus illius calamitati tibi sit.*

τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν
οὗτος, σέ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἴαντα φωνῶ. στεῖχε δωμάτων πάρος.
ΟΔ. τί δρᾷς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
ΑΘ. οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
ΟΔ. μή, πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.
ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
ΟΔ. ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρί, καὶ τανῦν ἔτι.

71. *αἰχμαλώτιδας* La. R. Lb. em.

72. Suidas: ΑΠΕΥΘΥΝΕΙ. *κολάζει. καὶ ἀπευθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. Σοφοκλῆς. δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.*

74. *σφ'* om. La. pr.

75. *μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς.* gl. *ἀφανίσεις ἀπὸ σαυτοῦ δηλονότι.* Perperam. *δειλίαν αἴρειν* significat *sumere, concipere timiditatem*, ut infra 129. *ὄγκον αἴρειν*, *fastum concipere.* Male autem in hoc versu libri quidam scripti et Aldus praeferunt *ἄρῃς*, quod et soloecum est, et in metri legem incurrit, *οὐ μὴ* cum aor. 1. subjunctivo construi non patitur linguae indoles, et in aoristis verbi *αἴρω* longum est *α*, quod in futuro corripitur. BRUNCK. *ἄρῃς* (εῖ) La. Lb. *ἀρῇς* R.

77. *τί μὴ γένηται;* Eadem formula utitur Euripides Suppl. v. 544. ubi Marklandus: „*Τί μὴ γένηται; Quid ne fiat?* Typi male expresserunt, *Quidni fiat?* Sophocles Ajac. 77. iisdem verbis; quae male vertuntur, *Quare hoc non fiat?* pro, *Quid ne accidat?* Gregorius Nazianz. Epist. 63. t. I. p. 819. extr. *μὴ τί γένηται;* Inverso ordine scribo: *τί μὴ γένηται; — πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;* Secutus sum Lobeckium sic interpungentem. SCHAEF.

ib. *πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν* · · · Minervae sermonem abrumpit Ulysses metu concitus; dictura illa erat: *Nonne et antea hic vir erat tam pollens animo et viribus, quam nunc, quam non formidabas tamen?* Personarum distinctionem temere mutat Heathius, ista Ulyssi tribuens, et iis sequentem versum continuans perquam inficete. BRUNCK. (418) *ἀνὴρ* hic non *virum*, sed *hominem*, i. e. mortalem, neque ultra mortale robur validum significat. HERM.

ΑΘ. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐς δόμους μένειν.
ΑΘ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ.
ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.
ΟΔ. γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.
ΑΘ. σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

80. *ἐν δόμοις.* Sic Aldus et potiores codd. *εἰς δόμους,* a Triclinio invectum, tuetur scholiastes, nec inelegans est. Verum praestat *ἐν δόμοις.* BRUNCK. *ἐς* [ἐν] *δόμους* [οις] La. *ἐς δόμους* Lb.

82. *οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ.* gl. *οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν.* Hinc orta prava lectio, quae libros quosdam recentiores insedit, *ἐξέστην ἰδεῖν,* Triclinio recepta. BRUNCK. *φρονοῦντα γάρ τ' ἂν* La. in lemmate. Mox La. *ὄκνω ἰδεῖν* eraso *ἰδεῖν.*

ib. Suidas: *ΟΚΝΩ. φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶς τούτῳ κέχρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. καὶ οἱ ῥήτορες, οὐκ ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν. κακῶς δ' ἂν εἰ ἀποῦσι μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις, τῇ γλώττῃ θρασύνεται, καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν. τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῇ, ὀκνεῖν. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ. Φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ἡμῖν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς μὲν Ὀλυνθίοις σώζειν, καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν. καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεσι, καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσετε, ὀκνῶ, μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. καὶ Ὁμήρῳ δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὄκνος εἴληπται. φησὶν Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο.*

87. *σίγα νυν.* Ad metri rationem parum attentus fuit Johnsonus, qui postremam voculam accentu notavit, quanquam in Turnebi et Stephani editionibus, ne de antiquioribus loquar, sine accentu eam videre poterat. Eustathius p. 1312. *ἐν δὲ τῷ Δεῦρό νυν, συνέσταλται ἀσυνήθως τὸ υ. καὶ ἴσως οὐδὲ περισπᾷν χρὴ τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀφιέναι κενὴν κεῖσθαι τό-*

ΟΔ. μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν.
ΑΘ. ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε, Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καὶ σὲ παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

νου. μή ποτε δὲ οὐδὲ χρονικὸν ἐπίῤῥημά ἐστιν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικὸς, ὁποῖος ὁ νυ — τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἰάμβῳ τὸ Σῖγα νυν ἑστὼς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων. κἀκεῖ γὰρ τὸ νυν, ὅ τι ἂν καὶ σημαίνει, συστέλλεται, ὁμοίως καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ (Hec. 986.) Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον. Thomas Mag. χρῶνται δὲ οἱ τραγικοί τε καὶ κωμικοὶ ἑτέρῳ νυν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου, ὡς παρὰ (419) Σοφ. ἐν Αἴαντι. Σῖγα νυν — Glossae in codd. νυν. δή. ἀργόν. BRUNCK.

88. *μένοιμ' ἂν*, *manebo*. Praesens optativi cum particula ἂν tragicis adhibetur saepissime vice futuri, ut Oed. T. 95. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα. Oed. Col. 507. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'. 580. χρόνῳ μάθοις ἄν. Ant. 1108. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν. BRUNCK.

89. *ὦ οὗτος, Αἴας.* Sic scriptum in E. ut apud Gregorium in libello de Dialecto Attica, §. LIII. Eustathius p. 1469. εὐθείαις δὲ ἀντὶ κλητικῶν κατακέχρηνται οἱ Ἀθηναῖοι, ὦ Αἴας λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἶαν, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται, καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀντὶ τοῦ ὦ παῖ καὶ ὦ Ξανθία. Vide quae notavimus ad comici Plutum 1099. BRUNCK. αἴας La.

ib. Suidas: Ω ΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ σύ. ὦ οὗτος, Αἶαν. δισσὴ ἡ κλῆσις.

90. Suidas: ΤΙ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον. Σοφοκλῆς· τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Eustathius Il. Ε. p. 610. τὸ δὲ ΟΛΙΓΟΝ ταυτόν ἐστι νῦν τῷ ἧττον, αὐτὸ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Διὸ ὑποκαταβᾶσά φησιν, οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, οὐκ ὀλίγην εἰποῦσα ὁμοιότητα, πάντη δὲ ἀποφήσασα. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, λέγει βαιὸν ἐντρέπεσθαι, τὸ οὐδόλως ἐπιστρέφεσθαι. Conf. Od. Γ. p. 1455, 6.

ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;
ΑΙ. κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα;
ΑΙ. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
ΑΙ. θανόντες ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
ΑΘ. εἶεν. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; ἢ πέφευγέ σε;
ΑΙ. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου;
ΑΘ. ἔγωγ'· Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.
ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω.

96. Suidas: *ΜΗ ΟΥΧΙ.* Σοφοκλῆς. κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. τὸ μὴ οὐχὶ βάψαι τὸ ξίφος δηλονότι ἐν τῷ στρατῷ.

97. χέραι La.

98. Αἴανθ' οἵδ' — scribere potuit ὧδ', ut v. 449. vel Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμάσουσ' — Mediae sententiae sic insertum οἶδα frequenter occurrit, ut infra, 560. 938. BRUNCK. ἀτιμάσωσ' La. pr.

99. τεθνᾶσιν ὥνδρες. Id est οἱ ἄνδρες. Articulus, ubi de certis et definitis personis agitur, abesse non potest. Perperam in libris scriptum τεθνᾶσιν ἄνδρες. BRUNCK.

(420) 100. ἀφαιρείσθων pro ἀφαιρείσθωσαν, Atticorum more, qui tertia duali in imperativo formae passivae utuntur pro tertia plurali. Vide notata ad comici Nubes 439. BRUNCK.

103. Suidas: *ΚΙΝΑΔΟΣ.* ἡ ἀλώπηξ. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. Eustath. Il. Δ. p. 481. ἐξ Ὁμήρου παρείλκυσε καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσέα σκῶψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώπεκα τὴν καὶ κερδώ.

105. Suidas: *ΔΕΣΜΩΤΗΣ.* καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων. Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου Πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης —
ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.
ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.
ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην.
ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν,
χρῶ χειρί· φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.
ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι.
ΑΘ. ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση;
τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος,

108. Suidas: *ΕΡΚΕΙΟΣ ΖΕΥΣ.* ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον, ἕρκος ἔλεγον. μετὴν δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ἑρκεῖος. Ἑρκεῖον δὲ τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς. ἢ ἡ τοῦ δώματος στέγη. ἑρκίον γὰρ, τὸ δῶμα. Σοφοκλῆς. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης, Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. Elmsleius correxit ἑρκεῖος citans Aesch. Choëph. 559. 569. 651. Eurip. Tro. 17. 483. Cratinum Athenaei p. 460. F.

112. χαίρειν] Sensus est: *caetera tibi ex sententia tuâ cedant, sinam: ille vero hanc, neque aliam dabit poenam.* Fallitur Musgravius, Sophoclem putans contrariam communi usui potestatem verbis χαίρειν σ' ἐφίεμαι tribuisse. Immo servavit eam. Nam χαίρειν κελεύω est missum facientis aliquid. Atqui hoc ipsum innuit Ajax, quum dicit, *de caeteris rebus scito nihil mihi tecum esse.* HERM.

ib. ἔγωγέ σ' ἐφίεμαι La.

114. τέρψις ἥδε. Sic Aldus et codd. omnes praeter T. in quo ὧδε. BRUNCK.

115. ἐννοεῖς] γρ. ἐννέπεις La. (421)

118. ὅσῃ La.

119. ἢ προνούστερος. Sic quinque codd. inter quos T. In aliis, ut in impressis, minus bene ἦν. BR. ἢ προνούστερος La.

ib. Suidas: *ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ.* προμηθέστερος, προ-

ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια;
ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτείρω δέ νιν,
δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει·

νοητικώτερος. Σοφοκλῆς. Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν [τῶν MS.] θεῶν ἰσχὺν ὅση; Τούτου τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν [ἢ MS.] προνούστερος, Ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια;

120. εὑρέθη προνούστερος R.

ib. καίρια. vide ad v. 34.

121. Comma post νιν delevi. Jungendum enim ἔμπας verbo ἐποικτείρω. SCHAEF. Non recte Schaeferus. Hoc dicit: Miseret me Ajacis, qui, ut sit inimicus, at miser tamen, ideoque miseratione dignus est. HERM.

122. ἔμπας e scholiaste dedi, ut infra, 1338. Hic librariis placuit ἔμπης. Aeschylus Prom. 48. Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. BRUNCK. ἔμπης La. R.

ib. Suidas: ΕΜΠΗΣ. Ἰωνικῶς. ἔμπας δέ, καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς. δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ.

123. ὅθ' οὕνεκ'. Lobeckius conjuncte ὁθούνεκ', compositum, opinor, habens ex ὅτου et ἕνεκα (s. οὕνεκα.) SCHAEF.

ib. v. Suidas in Ἄτη.

126. Vid. Suidas in Εἴδωλον.

127. ὑπέρκοπον recte monet Heathius non esse pro ὑπέρκομπον, sed derivari ab ὑπερκόπτω. Aeschylus Choëph. 134. — οἱ δ' ὑπερκόπως Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Scholiastes exponit ὑπερηφάνως. BR.

129. ἄρῃ La. R.

130. χειρὶ βρίθεις ἀντὶ τοῦ δυνατὸς εἶ. Eustath. Il. Α. p. 54.

ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·

ib. *μακροῦ πλούτου βάθει.* gl. *περιουσίᾳ καὶ μεγέθει.* codd. aliquot habent *βάρει*: verum nullus est qui nostram le- (422) ctionem vel in textu, vel in margine non exhibeat: eam agnoscit Stobaeus in Floril. Grotii, p. 115. Magistros, qui sinceram lectionem mutarunt, fefellit opinio praecedenti verbo *βρίθεις* melius convenire *ponderis* notionem. In Euripidis Androm. 196. ubi vulgo legitur *πόλεώς τε μεγέθει,* scriptum oportuit *πλούτου τε μεγέθει.* BRUNCK.

ib. *βάρει,* quamvis repugnante Valckenario in Phalarideis p. x., praetuli cum Lobeckio (p. 441.) vulgatae scripturae *βάθει*: magis enim convenit verbo *βρίθεις.* Confusae hae voces etiam in Legation. Excerpt. ex Diodoro Sic. t. II. p. 630, 64. ubi *τῆς πόλεως τὸ βάρος,* ut *gravitas civitatis* in Julii Caesaris Commentar. de B. G. IV. c. 3. SCHAEF. *βάθει* La. R. Suidas.

131. *ὡς ἡμέρα* — Sosiphanes apud Stobaeum, Floril. Grotii p. 111. *Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι Βροτοὶ, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, Ἃς ἓν τ' ἔδωκε φέγγος, ἓν τ' ἀφείλετο;* BRUNCK.

ib. Quem Philonis locum citat Lobeckius, colore nitet Euripideo, non Sophocleo. V. Euripideae Inus fragmentum XVI. SCHAEF.

135. Suidas: *ΑΓΧΙΑΛΕΙΑ, πόλις. καὶ ἀγχίαλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι, καὶ ἀμφίαλοι εἰσίν. οἷα ἐστὶν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν, οὐκ ἀμφίαλος δέ. αἱ δὲ νῆσοι, ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσι. Σοφοκλῆς. Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιῤῥύτου Σαλαμῖνος. καὶ αὖθις. Θεῖον Ὅμηρον κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.*

ib. Suidas: *ΒΑΘΡΑ.* — *Σοφοκλῆς. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. τουτέστι, τὸ θεμέλιον. τὸ ἕδρασμα. δι' οὗ ἵσταται ἡ Σαλαμίς.*

136. *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ'* — Non subauditur *εἰς,* ut

σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι,
πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ

scholiastae visum. χαίρω cum accusativo construitur ellipsi participii ὁρῶν. Eurip. Rheso, 391. Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν. Vide quae notavimus ad comici Equites 783. Glossatoris expositionem χαίρω ἐπὶ σὲ εὖ πράσσοντα, non admittit linguae indoles. BRUNCK.

137. Suidas: ΖΑΜΕΝΗΣ. Σοφοκλῆς. — ἢ ζαμενὴς Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ. ἤγουν, ὀργίλος, καὶ λοίδορος, καὶ βίαιος.

138. Suidas: ΚΑΚΟΘΡΟΥΣ. διάβολος. — Ἢ ζαμενὴς Λόγος κακόθρους ἐκ Δαναῶν ἐπιβῇ.

(423) 139. Eustath. Il. Ε. p. 546. Ἰστέον ὅτι κἂν Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ὀκνηλῶς ἔχειν ἔταξεν. ἵνα ᾖ ὀκνεῖν, τὸ οὐκ ὀνεῖν, ἤγουν μὴ ἐνεργεῖν, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ φόβου τὸν ὄκνον τίθησι. καί ἐστι πολλὴ ἡ χρῆσις παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.

140. Suidas: ΠΕΛΕΙΑΔΕΣ. περιστεραί, καὶ πέλειαν, περιστεράν. δειλαί τε δειλοῖσιν ἐφεδρεύουσι πέλειαι. ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. φησὶν ἀετός. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόβημαι. ἐπεὶ περιδεές ἐστι τὸ ζῷον. περιφραστικῶς δέ, ὡς ἡ πέλεια.

141. Suidas: ΦΘΙΜΕΝΗΣ νυκτός. ἤγουν παρελθούσης, ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτός.

143. τὸν ἱππομανῆ. Qualiscunque demum huic nomini significatio tribuatur, certum est saltem illud cum λειμῶνα, non cum σὲ jungendum. ἱππομανὴς λειμὼν est pratum *quo equi delectantur*, vel *quod equis abundat*, vel pratum *gramine luxurians*. Vide Toupii Emendationes in Suidam, tom. II. p. 38. BRUNCK. Hermannus: ἱππομανῆ λειμῶνα *pratum equis luxurians* i. e. *abundans*.

ib. Suidas: ΙΠΠΟΜΑΝΗ. μεγάλως μαινόμενον. ἢ τὸν ἐπὶ ἵπποις μαινόμενον, καὶ ἱππικόν. ἢ πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκληπτέον. τὸ δὲ ἵππος, ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται. ὡς ἱπποσέ-

λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.
τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς
οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι·

λινον. καὶ ἱππογνώμων, ὁ μεγαλογνώμων. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθοῦντα, καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πλῆθος. ἢ ὁ εὐανθής, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Σοφοκλῆς. — *Σὲ τὸν ἱππομανῆ Λειμῶν' ἐπιβάντα.* Eustath. Od. *Ε.* p. 1524, 48. *Ἱππομανὴς Αἴας*, ἤγουν ὁ πάνυ μανιώδης.

145. βωτὰ La.

148. Suidas: *ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ.* καὶ λόγος ψίθυρος, ὁ διάβολος. Σοφοκλῆς. τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων.

149. πάντων La.

151. εὔπιστα. Sic bene cod. meus et D. gl. εὐκόλως πειθόμενα, *quae facile persuadentur, creduntur.* Aldus εὔπειστα. BRUNCK. Aldinam scripturam reposuit Schaefer. εὔπιστα La. pr. R.

ib. Suidas: *ΚΛΥΕΙ.* ἀκούει.

153. τόσοις La. pr. (424)

154. Suidas: *ΙΕΙΣ.* ἀφείς. τοξεύων. Σοφοκλῆς. ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς. κατὰ μὲν τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς τις, οὐκ ἂν ἁμάρτοι. κατ' εὐτελοῦς δὲ ἱεὶς τις, οὐκ ἂν πείθοι τὸν ἀκούοντα. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. τροπικῶς. ἀπὸ τῶν τοξευόντων κατὰ μεγάλου σώματος, οἳ οὐχ ἁμαρτάνουσι. πιστὰ οὖν τοῖς ἀκούουσι τὰ κατὰ τῶν μεγάλων διὰ τὸν φθόνον. Conf. v. φθόνος. Mox ἁμάρτοις La. pr. quod e conjectura reponit Elmsleius ad Med. 188.

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ᾽ ὁ φθόνος ἕρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ᾽ ἂν,
καὶ μέγας ὀρθοῖθ᾽ ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ᾽ οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,
χἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ᾽
ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

157. *τὸν ἔχοντα.* gl. *εὖ. ἤγουν τὸν ὑπερέχοντα.* Alias *οἱ ἔχοντες* appellantur *divites.* Vide Kusterum ad comici Plutum 596. Apud Aeschylum Suppl. 498. contraria sententia est, alio respectu vera etiam: *Τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.* BR. Male glossae *τὸν ἔχοντα* interpretantur *τὸν ὑπερέχοντα.* *Οἱ ἔχοντες* sunt *divites, opulenti, factiosi, potentes.* Afferunt hanc sententiam Etym. M. p. 81, 28. Eustath. p. 992, 4. 1093, 50. Schol. Aeschyli Suppl. 494. Thucydid. VI. 16. in annot. Dukeri, et ad VI. 78. in auctario schol. p. 654. a. Totum locum habet Stobaeus XLIII. 18. HERM.

158. Eustath. Il. *P.* p. 1124, 27. *ἐκ δὲ τούτων ὡς καὶ ἐξ ἄλλων δῆλον ὡς οἱ μικροί τε κατὰ τὴν τραγῳδίαν μεγάλων χωρὶς σφαλεροὶ πολεμεῖν εἰσι· καὶ μέγας δὲ ὀρθοῖτο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων.* Vide ad Il. *Λ.* p. 864, 33. *M.* p. 894, 15. *N.* p. 955, 29. *Ξ.* p. 970, 33. Od. *M.* p. 1708, 18. *Π.* p. 1799, 49.

159. Suidas: *ΡΥΜΑ. φυλακή. χαλεπὸν πύργου ῥῦμα πέλεται. ἀντὶ τοῦ εὐτελὴς πόλεως φυλακή.*

160. *ἄριστ᾽ ἂν δράσῃ* R. et v. seq. *σμικροτέρων.*

161. *ὑπὸ μικροτέρων.* Sic Aldus et D. Gl. *ἤγουν μικρῶν.* Inde orta prava lectio, quam Triclinius invexit. Ceteri codd. mendose *ὑπὸ σμικροτέρων,* in quo pes bacchius est vice anapaesti. BRUNCK.

163. *προδιδάσκειν.* Abundat praepositio. Vide Heindorf. ad Platonis Gorgiam p. 145.

(425) 166. Suidas: *ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀντιτάξασθαι. Σοφοκλῆς. Χ᾽ ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ᾽ Ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ. καὶ ἀπαλεξῆσαι, κωλύσαι. καὶ ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.*

ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις στροφή.
(ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,)
ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων

168. ἅτε] ἅπερ La. in lemmate schol.

169. *μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες.* Hic locus vulgo prava interpunctione laborat, turbato tam sensu quam metro ob omissionem in hoc versu adversativae particulae *δὲ*, quam Dawesius certissima emendatione restituit, Miscell. crit. p. 224. Quae alii de hoc loco commenti sunt, futilia sunt. Nec in sententia nec in verbis, quidquam est, quod vel tironi remoram objicere possit. In *ὑποδείσαντες* subauditur *ὡς*, cujus particulae ellipsi nihil frequentius. Apollonius Argon. I. 1049. *Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους Ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.* BRUNCK. *αἰγυπιὸν ὑποδ.* La. R.

172. Suidas: *ΤΑΥΡΙΩΝΗ.* [l. cum MS. *ΤΑΥΡΟΠΟΛΑ.*] *ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας τιμωμένη. ἢ ἀπὸ μέρους, τῶν ποιμνίων ἐπιστάτις, ἢ ὅτι ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ ἐστὶ, καὶ ἐποχεῖται ταύροις. ἣν καὶ ταυρωπὸν ὀνομάζουσιν. ἦ ῥά σε Ταυροπόλα ὥρμησεν ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. τοὺς πολλοὺς γὰρ τῶν μαινομένων, ἐκ σελήνης νοσεῖν ὑποτίθενται, διὰ τὸ τῶν νυκτερινῶν δεσπόζειν φαντασμάτων.*

177. ἦρα. Sic Hermannus. Vulgo ἦ ῥα. ἦρα autem h. l. interpretor *quod attinet ad.* Hac significatione *χάριν* saepissime dicitur. Excerpta ex Diodoro Sic. de virt. et vit. t. II. p. 616. 45. *ἐπεί τοί γε* (sic recte MS.) *χάριν τῆς τῶν διωκόντων ὠμότητος, καὶ πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθεὶς, ἀπέσβεσεν ἂν τῷ αἵματι τὸ ἀκοιμίστῳ δεισιδαιμονίᾳ τηρούμενον πῦρ ἐξ αἰῶνος.* Add. Dionys. Halic. Ant. Rom. II. c. 17. t. I. p. 271. 12. Strabo XIII. c. 2. §. 3. T. V. p. 428. Plutarchus V. Alex. c. 30. SCHAEF.

ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις·
ἢ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος
μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς, ἐννυχίοις
μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν.
οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, ἀντιστρ.
παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν·

178. δώρων G. Lecapenus Ἐπιμ. MSS. f. 1. b. PORS. ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ex em. Musgravii edidit Schaefer. Vulgata sic interpretatur Hermannus: *an forte victoriae alicujus ingrata gratia, an ob clarorum spoliorum dona, frustrata iis, an ob venationem.*

(426)

179. ἢ χαλκοθώραξ ἥντιν' Ἐνυάλιος. Sic optime Johnsonus. χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος est *Mars.* Inepte scholiasta duos diversos deos his vocibus significari putat, prava scilicet deceptus scriptura ἤ τιν', pro ἥντιν'. Enyalius quidem a Marte distingui potest, sed tum Mars proprio nomine, non epitheto communi designatur: ut apud Aristophanem in Pace, 457. Ἄρεϊ δέ—Μή, μή—Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε; — Μή. Ajacem Deorum ira ad absurdum facinus incitatum fuisse Chorus suspicatur, ut apud Euripidem in Hippolyto v. 141. Troezeniae mulieres Phaedrae morbum a Diis immissum fuisse opinantur. Confer locum, qui hujus nostri simillimus est. BRUNCK. Facillima Elmsleii est mutatio εἴ τιν' pro ἤ τιν'. Vide, ipso citante, nostrum infra 879. Phil. 1204. Ex Xenophonte attulit Hermannus, Anab. V. 3, 4. οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπό τε τῶν πολεμίων, καὶ τῆς χιόνος, καὶ εἴ τις νόσῳ. Hist. Gr. IV. 2, 21. ὥστε οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν, πλὴν εἴ τις ἐν τῇ ξυμβολῇ ὑπὸ Τεγεατῶν.

ib. Suidas: ΕΝΥΑΛΙΟΣ. πολεμικός. Σοφοκλῆς. διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ.

183. Suidas: ΦΡΕΝΟΘΕΝ. Σοφοκλῆς. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ Παῖ Τελαμῶνος ἔβας, Τόσσον ἐν ποίμναισι πιτνῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐ γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον ἄφρων εἶ, ὡς ἄνευ αἰτίας θεῶν ἐμπεσεῖν τοῖς ποιμνίοις. ἀριστερὰ δὲ, τὰ μωρὰ ἐκάλουν οἱ παλαιοί. δεξιὰ δὲ, τὰ συνετά. Vid. vv. Ἀριστερά. Δεξιά.

185. ποιμναῖσι La. R.

ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,

186. Suidas: *ΘΕΟΣΕΠΤΟΝ.* Σοφοκλῆς δὲ λέγει. ἥκοι (sic MS.) γὰρ ἂν θεία νόσος. τουτέστιν, ἡ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἴς τινα. περὶ τῆς μανίας Αἴαντος.

187. Suidas: *ΦΑΤΙΣ.* φήμη, λόγος. Σοφοκλῆς. — Ἀλλ' ἀπερύκοι Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν, ἤγουν τὴν νόσον τοῦ Αἴαντος. καὶ αὖθις. Φθεῖσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς Φοῖβος, ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' ἀΐδης. καὶ αὖθις Σοφοκλῆς. (850.) — Τὴν δ' ὅταν κλύῃ φάτιν, τὴν ῥῆσιν.

188. Suidas: *ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ.* πειθόμενοι. ἢ ὑποβλήτως λέγοντες. ἢ ἰδιοποιησάμενοι. Σοφοκλῆς. Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς. τουτέστιν. εἰ οὐκ ἔστιν ἀληθῆ ταῦτα, ἀλλὰ πεπλασμένα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἢ ἄλλου τινός. Conf. Brunck. ad v. 481.

189. βασιλῆς fortasse La. pr. (427)

190. ἢ τᾶς ἀσώτου. Subauditur τις. Frequens ellipsis Hemsterhusio observata ad Luciani Nigrinum, p. 63. Scholiastes duo tragici nostri versus ex Achivorum Convivio profert, quos emendavimus. Perperam vulgo legitur μητρὸς πατήρ. Apud Plutarchum in libro *Quomodo juveni audienda sint poëmata*, p. 15. edit. Grotii, Sisyphus appellatur ὁ φθορεύς. BRUNCK. Suidas: *ΑΣΩΤΙΑ*, ἡ ἁμαρτία. ἑκάτερον ὁμοίως ἀποστρέφεσθαι τό, τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα, καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι. ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν οὖσαν, εἴτε μείζω, εἴτε φαυλοτέραν. ἐκεῖνο δὲ, σμικρολογίαν. καὶ ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. Σοφοκλῆς. ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς. Eustath. Il. Γ. p. 384. ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, τουτέστιν ἀσώστου. Couf. Od. Λ. 1701, 59.

ib. Suidas: *ΣΙΣΥΦΟΣ.* καὶ Σισυφιδῶν γενεᾶς, τῆς τοῦ Ὀδυσσέως. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πανούργων, καὶ κακοήθων. ἐκ γὰρ Σισύφου κατάγει τὸ γένος ὁ Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ Σίσυφος Κορίνθου βασιλεύς. πανοῦργος ἀνήρ. περὶ οὗ φησιν Ὅμηρος· Ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. ὅς τις ὑπὸ τοὺς ὄνυχας, καὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ζώων ἑαυτοῦ, μονογράμματα ἔγρα-

μὴ, μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις
ὄμμ' ἔχων, κακὰν φάτιν ἄρῃ.
ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι *ἐπῳδός.*
στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,

ψεν ὀνόματα. Αὐτόλυκος δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ', ὅρκῳ τε, καὶ τὰ κλεπτόμενα παρ' αὐτοῦ τὴν μορφὴν ἤλλασσε. κλέψας οὖν καὶ Σισύφου θρέμματα, καὶ μεταβαλὼν, ὅμως οὐκ ἔλαθε τὸν Σίσυφον. ἐπέγνω γὰρ αὐτὰ δια τῶν μονογραμμάτων. ἐπὶ τούτοις δ' ἐξευμενιζόμενος τὸν Σίσυφον, ἐξένισεν αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν συγκατέκλινεν αὐτῷ καὶ ἔγκυον ἐξ αὐτοῦ γενομένην τὴν παῖδα, συνῴκισε Λαέρτῃ, διὸ, Σισυφείδης ὁ Ὀδυσσεύς.

ib. *γρ. σισυφίδα* sch. La.

191. Suidas: *ΜΗ ΜΗ ΑΝΑΞ.* τὸ πλῆρες. μὴ μή μοι. Σοφοκλῆς. *Μὴ μή μ' ἄναξ, Κακὰν φάτιν ἄρης.*

ib. Falsum est *μοι* elidi posse ante vocalem brevem. Ego *μ'* accusativum esse puto, confusis paullo liberius duabus loquutionibus, *μὴ κακὰν φάτιν ἄρῃ*, quod proprie est, *ne tibi malum rumorem contrahe,* et *μή με κακὴν φάτιν φημίσῃς.* Ad se enim trahit chorus opprobrium Ajacis, ut v. 174. et saepius. Sed quoniam ipsi tamen Ajaci etiam gravius esse illud opprobrium debet, non *φημίσῃς* dicit, sed *ἄρῃ*. Itaque sensus est, *ne tibi malum in me opprobrium contrahe.* HERM.

193. *κακὰν φάτιν ἄρῃ.* Sic Aldus et praestantiores codices, ut etiam laudat Henr. Stephanus Thesauri tom. I. col. 208. D. Triclinius maluit *ἄρῃς*. BRUNCK. *ἄρῃ* La. *ἄρῃς* R.

194. Eustath. Il. *Α.* p. 75. Ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἀναστῆθι, ὡς τὸ ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. Conf. Il. *Σ.* p. 1136, 57. *Ι.* p. 769, 24. Suidas: *ΑΝΑ.* ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ ἄνα, ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ.

ib. Suidas: *ΕΔΡΑΝΩΝ.* θρόνων. Σοφοκλῆς. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων ὅπου μακραίωνι στηρίζῃ σχολῇ. καὶ ἐν ἐπιγράμ-
(428) ματι. νηῶν ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν. ἀντὶ τοῦ ἕδρασμα.

ib. Suidas: *ΜΑΚΡΑΙΩΝΙ* σχολῇ. πολυχρονίῳ. βραδεῖ ἀγῶνι. Σοφοκλῆς.

195. *στηρίζῃ.* In D. *στηρίζει,* Attica forma, quam in

ἄταν οὐρανίαν φλέγων·
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς

futuris tantum passivis et mediis admisimus. Vide ad priorem Oedipum 336. BR. στηρίζει La. pr.

ib. Ποτὲ male glossae per ἄρα explicant. Junge ὅπου ποτέ, *ubicumque tandem*. Μακραίων ἀγώνιος σχολὴ est *diuturna a bellicis negotiis cessatio*. Ἄταν οὐρανίαν φλέγων autem, *malum*, quod est in illo de insania rumore positum, *in immensum accendens*, i. e. augens. HERM.

196. Suidas: φλέγων, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων.

197. ἀτάρβητα. Apposita in quibusdam codd. varia lectio ἀτάρβητος, quae orta e glossa videtur, ἀτρόμως, ἀφόβως. Neutrum est plurale pro adverbio. BRUNCK. Suidas: ΑΤΑΡΒΗΤΟΣ. ἄφοβος, ἄτρομος. καὶ ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾷ.

198. ὁρμᾶται. Aldus et plerique codd. ὁρμᾶτ' ἐν — BRUNCK. Sic La. R. ἀτάρβητος ὁρμᾷ Hermannus.

199. Suidas: ΚΑΓΧΑΖΕΙ. ἀθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος. οἱ δὲ Οὖνοι πλατὺ καγχάσαντες, ᾤχοντο. Σοφοκλῆς. πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. τουτέστι, βλασφημούντων.

202. χθονίων] Intellige αὐτοχθόνων. Hesychius: χθονίους Ἰναχίδας, αὐτόχθονας καὶ οὐκ ἐπήλυδας. MUSG. quem vid. ad Oed. Col. 1003=948.

205. ὁ μέγας] ὁ deleverunt Erfurdtius aliique. Utrumque ὁ μέγας om. R.

ib. Suidas: ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ Αἴας θολερῷ Κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Ὁ δυσπέπαντον, καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὠμὸς, καὶ καρτερικός. ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατη-

Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.
ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
νὺξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις.
ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον;

μένος. ἢ ὁ γενναῖος. ὁ καὶ τῶν ὤμων κρατεῖν δυνάμενος. Σοφοκλῆς. (v. 548.) Ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καρπῶν. οἳ ὅτε εἰσὶν ὠμοί, καὶ σκληρότεροί εἰσι, καὶ ἰταμοί.

(429) 207. ἀμερίας] Sc. ὥρας. MUSG.

210. Τελλεύταντος. Sic recte membr. et E. Vulgo Τελεύταντος metro ruente. BRUNCK. Τελλεύταντος La. ex em. quod conjecerat Bentleius. παῖ τ. Φ. σὺ Τελεύταντος Porson. ad Eurip. Hec. 123. Hoc admisit Hermannus.

211. δουριάλωτον. Sic ad metri rationem scriptum oportuit. Perperam in libris δοριάλωτον. Infra, 894. δουρίληπτος. BRUNCK. δορι αλωτον La. R. Suidas: ΔΟΡΙΑΛΩΤΟΝ. αἰχμάλωτον.

212. ἀνέχει. gl. τιμᾷ. Sic apud Euripidem in Hecuba, 119. Τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων Λέκτρ' Ἀγαμέμνων. et in forma media Alcest. 311. Τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων. BRUNCK. Suidas: ΑΝΕΧΕΙ. ἀνυψοῖ. τιμᾷ. Σοφοκλῆς. Ἐπεί σε, λέχος δοριάλωτον, Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας. ἀντὶ τοῦ ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον, στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως. ἀλλ' ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας δοριάλωτον λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον.

213. ὑπείποις. gl. εἴποις. Scilicet vacat hìc praepositio, quae vim suam exerit in comici Pluto, 997. ὑπειπούσης θ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι. BR. Non abundat praepositio, sed sensus est, *dicendo suggeras*. HERM.

214. Suidas: ΑΡΡΗΤΟΝ. τὸ βλαβερόν. ἄῤῥητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Σοφοκλῆς. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; Eustath. Il. O. p. 728, 55. Τὸ δὲ οἶνον οἰνίζοντο, οὗ λόγος ἦν πρὸ βραχέων, Ἀττικῶς εἴρηται, καθὰ

θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τἀνδρός·
ΧΟ. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς στροφή.
αἴθοπος ἀγγελίαν
ἄτλατον, οὐδὲ φευκτὰν,
τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν,

καὶ τὸ δαῖτα δαινυμένους, καὶ λέγω λόγον ἄῤῥητον παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὰ ὅμοια. ἔθος γὰρ εἶναι Ἀττικοῖς πέφανται συνεκλαλεῖν ποτε τῷ ῥήματι περιττῶς καὶ τὸ κεῖθεν ὄνομα. Conf. Od. Γ. p. 1461, 31.

215. πάθος. Sic Aldus et praestantiores codd. Triclinius; nescio quo prolubio, βάρος invexit. BR.

217. Suidas: ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ. ἐφύβρισται. εἴργασται. ἢ οὕτως. ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

ib. ἀπελωβήθη. Praepositionem abundare docet Eustath. Il. Ν. p. 923, 2. Contra monet Hermannus, praepositionem intendere vim verbi, penitus quid fieri significantem, ut *de* (430) apud Latinos.

219. Suidas: ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ θύματα. τὰ ὑπὸ τῶν χειρῶν δαϊχθέντα.

220. Suidas: ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. τολμήματα, πράξεις. Σοφοκλῆς. κείνου χρηστήρια τἀνδρός. ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια λέγει. παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά.

222. αἴθοπος. Sic membr. E. T. metro adstipulunte. π
Perperam Aldus αἴθωνος. BRUNCK. αἴθονος La. Suidas: ΑΙΘΟΠΟΣ. διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐπὶ τοῦ παρακεκινηκότος ἐχρήσατο. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν. Eustathius Il. p. 357, 14. 1072, 7. agnoscit αἴθωνος.

225. ὑποκληζομέναν. Sic conjunctim scriptum in membr et plerisque aliis codd. In D. divisim ὕπο κληϊζομέναν. Praestat prior ratio. Verba composita casus adsciscunt, quos

ταν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
οἴ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται, παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
καὶ βοτῆρας ἱππονώμας.
ΤΕ. ὤ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,

regunt praepositiones, quicum composita sunt. Aeschylus Prom. 66. σῶν ὑπερστένω πόνων. Euripid. Hippol. 261. ὡς κἀγὼ τῆσδ' ὑπεραλγῶ. Med. 105. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς. Hec. 208. λαιμοτόμητόν τ' Ἀΐδα γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον. Comicus Thesm. 186. ἐὰν γὰρ ὑπεραποκρίνῃ μου σαφῶς, σώσεις ἐμέ. BRUNCK. ὕπο κληζομέναν Hermannus.

ib. Suidas: ΥΠΟΚΛΗΙΖΟΜΕΝΗΝ. πεφημισμένην.

227. Suidas: ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. τὸ ἀποβησόμενον. Σοφοκλῆς. Ὤιμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. Περίφαντος ἀνὴρ Θανεῖται.

228. περίφαντος citat Eustath. Il. *N*. p. 927, 5.

229, 230. Rectius, quam Brunckius, interpunxi. SCHAEF.

229. Suidas: ΠΑΡΑΠΛΗΓΑΣ. πέτρας παραλίας. πλησσομένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης. καὶ παραπλήκτῳ, τῇ μανικῇ. Σοφοκλῆς. — Παραπλήκτῳ Χερὶ συγκατακτάς.

231. ἱππονώμας. Vulgo ἱππονόμους. Vide infr. ad 256. ἱππονόμους La. sec. R. Fortasse ἱππονώμας La. pr. ἱππονώμους Hermannus.

233. ὤ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν. Sic optime Aldus cum praestantioribus codd. Absonum est in Triclinii recen-
(431) sione, ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν. Quo magis solutis pedibus incedit versus anapaesticus, eo concinnior est. Maxime vero dipodiae per caesuram non miscentur, nisi cum insigni venustatis detrimento. BRUNCK.

235. ὧν τὰ μὲν εἴσω — τὰ δὲ — Aldus et veteres codd. perperam ὧν τὴν μὲν ἔσω — τὰς δὲ — BRUNCK. τὴν μὲν ἔσω La. τὰ μὲν ἔσω R. Versu seq. τὰς δὲ La. τὰ δὲ R.

τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δήσας,
μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων,
κοὐδεὶς ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

ΧΟ. *ὥρα τιν' ἤδη κάρα κα-* *ἀντιστρ.*
λύμμασι κρυψάμενον,
ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον

243. Eustath. Il. *H.* p. 668, 45. ex Herodot. IX. 107. *γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι δέννος μέγιστός ἐστι· δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεννάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ.* Suidas: *ΔΕΝΝΑΖΩΝ. βλασφημῶν. κακὰ δεννάζων ῥήματα.*

245. *τινὰ* indefinitum hîc tantumdem valet ac *με*, ut quum Mnesilochus apud comicum in Thesmoph. 603. ait: *ποῖ τις τρέψεται;* id est *ποῖ τρέψομαι.* Eodem redit scholiastae et Eustathii explicatio, cujus haec verba sunt ad Il. *B.* p. 237. *Ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τις ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Ὥρα τιν' ἤδη ΚΡΑΤΑ καλύμματι κρυψάμενον, καὶ ἑξῆς. δηλοῖ γὰρ ὡς καιρός ἐστιν ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων λαθόντα φυγεῖν.* Idem ad Odyss. p. 1464. *Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τις πολλάκις οὐχ ἕνα δηλοῖ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ εἷς ἕκαστος. οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς, οἱ Σαλαμίνιοι, ὡς νῦν καιρός τινι ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. ἤγουν ἄρτι καιρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρα.* [vid. Il. *P.* p. 1100, 27.] Ut apud Eustathium, sic in membr. aliisque codd. quibusdam et Aldina editione *κρᾶτα* legitur, non *κάρα*, quod tamen, ut metro magis congruum, praeferri debet. BRUNCK. *ὥρα δή τιν' ἤδη* R. *ὥρα τίν' ἤδη τοι κρᾶτα* La. *κάρα* Triclinio debetur.

247. Vid. Eustath. Il. p. 66, 5. 1100, 27. 1464, 53.

248. *θοὸν εἰρεσίας ζυγόν.* Eustathius p. 828. *θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχὺς, ἀλλ' αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλάταις.* [Conf. Il. *H.* (432) p. 678, 28. *Π.* p. 1041, 29.] Sive hypallage est nominis ad-

ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
καθ᾽ ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυ-
πείς, τὸν αἶσ᾽ ἄπλατος ἴσχει.
ΤΕ. οὐκ ἔτι, λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ἄξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

jectivi pro adverbio θοῶς, qualis observata fuit in Antig. 974. BRUNCK. Dicere volebat Sophocles εἰρεσίαν ναΐ μεθεῖναι, *solvere*, i. e. *liberum facere remorum usum*. Sed quoniam addere volebat ἑζόμενον, conjunxit haec ita, ut diceret θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον. Tantumdem est ergo, ac si dixisset, ἐν τῷ θοῷ ζυγῷ ἑζόμενον, εἰρεσίαν μεθεῖναι τῇ νηΐ. HERM.

251. Suidas: ΕΡΕΣΣΟΥΣΙΝ. εὐτόνως κινοῦσιν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ἢ ἐλαύνουσι, κινοῦσι. Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλάς.

254. ἄρη. Sic membr. cum duobus aliis. Ceteri, ut Aldus, ἄρην. BRUNCK. ἄρην La. R.

256. Suidas: ΑΙΣΑ. ἡ μοῖρα. ἐν Ἐπιγράμματι. οὐ φθονέω, τὴν σὴν ἤθελον αἶσαν ἔχειν. καὶ αἶσα, ἡ μανία. τὸν αἶσ᾽ ἄπλατος ἴσχει. τουτέστι, μανία. Conf. etiam v. Ἄπλαστος ubi ἤδη — μανία desunt in 2 MSS.

ib. ἔχει. Lege ex Ald. τὸν αἶσ᾽ ἄπλατος ἴσχει, quod mutavit Triclinius ob v. 232. ubi scribendum ἱππονώμας. Vide Aristoph. Nub. 571. Euripid. Hippol. 1410. PORS.

257. ἄτερ στεροπᾶς. Sententia est perspicua: λήγει τῆς μανίας, ὡς νότος ὀξὺς, id est ὀξέως λήγει, ὅστις ἦξεν ἄτερ λαμπρᾶς στεροπᾶς. Non video cur tantopere Heathius probarit popularis sui conjecturam ἄτ᾽ ἐκ στεροπᾶς, quae sensum prorsus pessum dat. BRUNCK. Suidas: ΣΤΕΡΟΠΗ. ἀστραπή. λαμπηδών. — Λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς Ἀΐξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει, Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. ἀντὶ τοῦ οὐ κατέχει αὐτὸν ἡ μανία. ἀλλὰ λήγει ὡς ὀξὺς νότος. τουτέστι, ταχέως.

259. φρόνιμος. Aldus et codd. nonnulli φρόνιμον. Similem sententiam ex Euripidis Antiopa servavit Stobaeus Floril. Grotii, p. 417. Φρονῶ δ᾽ ἃ πάσχω, καὶ τόδ᾽ οὐ σμικρὸν

τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.
ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
ΤΕ. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.
ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ', ὅπως λέγεις.
ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·
νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ,

κακόν. Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ Νοσοῦντα. κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία. Confer eundem Bacchis, 1249. et Hippol. 248. BRUNCK. φρόνιμος La. φρόνιμος R.

260—262. Citat Eustathius, Od. *Α*. p. 1422, 60. et Suidas in τὸ γάρ.

262. Suidas: ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. οἷον μηδενὸς ἄλλου συμπράξαντος, καὶ μετασχόντος. ἡ γὰρ κοινωνία τῶν ἁμαρτημάτων, φέρει παραμυθίαν. (433)

263. δοκῶ La.

264. Ἐκ τοῦ πρὸ ὁδοῦ συνετέθη ὁ φροῦδος, οἷον, φρούδου γ. ἤ. τ. κ. μ. λ. Eustath. Il. *Δ*. p. 487. v. et Suid. in φροῦδα.

265. La. νέμοι pr. νέμει La. sec.

271—277. Citat. Suidas in ἐξαπλῶν.

273. φρονοῦντας γρ. βλέποντας La. Hoc recepit Hermannus.

ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος.
ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;
ΧΟ. ξύμφημι δή σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκῃ, (πῶς γάρ;) εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;
ΤΕ. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
ΤΕ. ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι

278. Suidas: *ΔΕΔΟΙΚΑ.* φοβοῦμαι. δέδοικα μὴ ἐκ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ. πῶς γὰρ εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον, ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ, μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ διάγει; ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρὴ ὅτι κάκιον νῦν ἐκεῖνος ἔχει.

279. ἥκῃ. Vulgo ἥκοι, *metuo, ne venerit.* Recte haberet, ἔφη δεδοικέναι, μὴ — ἥκοι. Praeterea interpunctionem mutavi. πῶς γάρ; pro πῶς γὰρ οὔ; *quidni enim?* ut paullo ante ἆρ' pro ἆρ' οὐ. [Meletem. Crit. p. 89. **] vellem intactum reliquissem Oedip. Col. v. 316. Bis enim ibi simplex ἆρα ponitur, negansque particula jungenda verbo substantivo.] Sic πῶς γάρ; intelligam in Aeschyli Eumen. v. 604. ed. Sch. prior. quem locum nunc aliter ediderunt. Item in Luciani Timone t. I. p. 103. ubi non ausim accedere magno Interpreti, etiam Gorgiae locum sine causa idonea, opinor, solicitandi. SCHAEF. ἥκοι La, R. Lb. ἥκει cod. Ven. apud Hermannum, quod et conjecerat Elmsleius.

(434) 282. προσέπτετο. Aldus et codd. προσέπτατο, adstipulante etiam Eustathio, cujus locum proferam infra ad v. 693. ἐπτάμην non magis Atticis usitatum quam εὑράμην, ἠράμην. BRUNCK. V. Porsonus ad Euripid. Med. v. 1. SCHAEF. προσέπτατο La. Lb.

285. ἄκρας νυκτὸς, *prima nocte.* Nicander Ther. v. 759—761. Φράζεο δ' Αἰγύπτοιο τά τε τρέφει οὐλοὸς αἶα κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν. Scholiastes ad h. l. ἀκρόνυχος δὲ ἤγουν ἑσπερινός. Obiter lexicis adde ἀκρονυχία,

λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ᾗθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς.
κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω· Τί χρῆμα δρᾷς,
Αἴαν; τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός. —
ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
ΓΥΝΑΙ, ΓΥΝΑΙΞΙ ΚΟΣΜΟΝ Η ΣΙΓΗ
ΦΕΡΕΙ.

quam vocem habent Suidas t. I. p. 94. et scholiastes Philostrati (Boissonad. ad Philostr. p. 549.) SCHAEF. Suidas: *ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον. κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ᾗθον. ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι. ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.*

286. Suidas: *ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ᾗθον.*

288 — 294. Citat Suidas v. *χρήματ' ἀνήρ.* ubi v. 289. *Αἴαν — οὐδ'* et 290. *ἀφορμᾷς.*

289. *Αἴας,* ut supra, 89. Perperam in membr. *Αἴαν.* BRUNCK.

290. *ἐφορμᾷς.* Id est, *τί ὁρμᾷς ἐπὶ τήνδε πεῖραν;* Aldus et membr. *ἀφορμᾷς,* quod in D. etiam alteri superscriptum, apposita glossa, *ἐξορμᾷς.* At istam expositionem scholion in margine damnat: *ἀναχωρεῖς μᾶλλον. τὸ γὰρ ἐξορμῶ ἐπὶ ἑτέρου λέγεται, οἷον ἐξορμῶ τὸν δεῖνα.* BRUNCK. Dici utrumque potuit, sed hic *ἀφορμᾷς,* quia de abitu Ajacis intempesta nocte sermo est, aptius videtur. HERM. Nullam ex La. diversitatem enotatam reperio. Iste igitur codex cum Aldo consentire censendus est. Suidas: *ΠΕΙΡΑΝ. πορείαν, ὁδόν. οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμᾷς πεῖραν.* Hinc *οὐδὲ* dedit Hermannus. Idem: *ΟΥΤΕ ΤΟΥ. ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι, τὸ ὅ τινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ οὔτέ του κοινῶς λέγεται. — Οὔτε του κλύων Σάλπιγγος. — Σοφοκλῆς.*

292 - 294. Citat Suidas in *βαιαί.* v. ad Oed. Tyr. v. 750. (435)

293. Citat Eustathius Il. *Γ.* p. 395, 5. ab im. Od. *Α.* p. 1422, 62. 1423, 28. *Δ.* p. 1691, 1. 3.

κἀγὼ μαθοῦσ᾽ ἔληξ᾽· ὁ δ᾽ ἐσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας·
ἔσω δ᾽ ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔκερών τ᾽ ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε· τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων
ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
ᾐκίζεθ᾽, ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν.
τέλος δ᾽ ὑπᾴξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ
λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
τοὺς δ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολὺν,
ὅσην κατ᾽ αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ᾽ ἰών·

ib. Plautus Rudente, IV. 4. 70. *Tacita bona 'st mulier semper, quam loquens.* BRUNCK.

295. πάθας. Sic Aldus et probatissimi codd. Triclinio placuit τύχας. BRUNCK. πάθας La. Lb.

ib. Suidas: *ΠΑΘΑΣ.* θηλυκῶς. Σοφοκλῆς. καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας.

ib. φράζειν dedi, probatum etiam Porsono Append. ad Toupii Emendat. p. 463. Vulgo λέγειν. Hesychius: Φράζει. — λέγει. SCHAEF. λέγειν La. Lb.

297. *ΚΥΝΑΣΒΟΤΗΡΑΣ.* Ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον, τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ ἔξω τινὰς ἀναιρεῖ.

298. Eustath. Il. *Α.* p. 134. αὐερύειν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφὲν, τουτέστιν ὀπίσω ἕλκειν καὶ ἀναφέρειν, ἐν τῷ ἀνάκλᾶν. ὃ δὴ ἑρμηνεύειν δοκεῖ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ ἄνω τρέπων ἔσφαζεν. Suidas: *ΗΥΧΕΝΙΖΕΝ.* τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν, ἐλαιμοτόμει. ὅπερ Ὅμηρος αὐερύειν φησί.

300. πίτνων La. pr.

301. ὑπᾴξας. Sic optime membr. et duo alii codd. Aldus ἐπαΐξας, quod temere huc retractum e quarto subsequente versu. BRUNCK. ὑπαΐξας La. sec. ἀπαΐξας La. in lemmate, Lb.

302. Eustath. Il. *Η.* p. 679, 61. οὐ μόνον ἐπὶ φυτῶν τὸ ἀνασπᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, λόγους ἀνέσπα, ᾧ ὅμοιον καὶ τὸ ὀφρῦς ἀνασπᾶν.

κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν,
ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
παίσας κάρα 'θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,

305. *ἀπάξαις* La. pr. *ἀπαΐξας* La. sec. *ἐπαΐξας* Lb.

307. *διοπτεύοι* La. eraso *οι.* *διοπτεύει* Lb.

308. Suidas: *ΘΩΥΣΣΟΝΤΕΣ.* *θώϋξεν, ἀνεβόησε.* (436) *Σοφοκλῆς. καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος, παίσας κάρα θώϋξεν. ἐκάλεσεν. ἐβόησεν.*

ib. Suidas: *ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ.* *ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐῤῥιφθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσὼν ἐῤῥιμμένος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, ἐρείπια καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐντεῦθεν. οἱ δὲ ἐρεισθεὶς γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπερεισάμενος.*

ib. *ἐριπίοις* La. pr. Lb.

309. Eustath. Od. *Α.* p. 1383, 8. *Ἀρνύμενος — ἀπὸ μέρους εἴληπται τῶν πάλαί ποτε μεσιτευόντων ζώων ἐν τοῖς συναλλάγμασι, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἑνὸς εἴδους των τετραπόδων. ἀφ' ὧν καὶ Σοφοκλῆς ἄρνειον φόνον λέγει τὸν τῆς λείας ἁπάσης τῆς συμμίκτου.*

ib. *ἐρειφθεὶς*] *γρ. ἐρεισθεὶς* La.

310. Suidas: *ΑΠΡΙΞ.* *ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς. Ἀπρὶξ προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.*

313. *φανοίην.* Sic optime scriptum in E. quod vel absque eo quivis reponere debuit. Nam quod vulgo legitur *φανείην,* manifesto mendosum est. *φανείην* aoristus est optativi passivi: *φανοίην* aoristus optativi activi, pro *φάνοιμι,* forma Attica in inflexis solemni, in barytonis etiam non sine exemplo. Sic enim Noster in Oedipo priore, 840. *ἐκπεφευγοίην* adhibet pro *ἐκπεφεύγοιμι.* De hoc metaplasmo vide Eustathium ad Il. *Α.* p. 58. Contrario errore in Luciani Prometheo, p. 35. *φανοίην* legebatur pro *φανείην,* quod restituit Hem-

κἀνήρετ᾽, ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ·
κἀγὼ, φίλοι, δείσασα, τοὐξειργασμένον
ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
ὁ δ᾽ εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
ἃς οὔποτ᾽ αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ᾽ ἐγώ.
πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
τοιούσδ᾽ ἀεί ποτ᾽ ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ᾽ ἔχειν·
ἀλλ᾽ ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
ὑπεστέναζε, ταῦρος ὣς, βρυχώμενος.
νῦν δ᾽ ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ
ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών.
καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται.
ἀλλ᾽, ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὕνεκ᾽ ἐστάλην,

sterhusius. In D. scriptum *φανείη* cum duplici glossa: *δειχθείη, δείξαιμι.* Posterior ad nostram lectionem refertur. BRUNCK. *φανείη* veram esse lectionem contendit Porsonus ad Hecub. 848. *φανείην* La. Lb. *φανοίην* Elmsleius et Hermannus. *φανοίην* est optativus futuri, non aoristi passivi.

314. *κύροῖ* La. pr. accentu eraso *κυρεῖ* La. sec. Lb. Suidas: *ΚΥΡΟΙ. κἀνήρετ᾽ ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ. τὸ κυρῶ περισπωμένως ἡ συνήθεια καὶ Ἀττικοὶ βαρύνουσιν αὐτό. ἐν δὲ τοῖς εὐκτικοῖς βαρύνουσι Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ. κύροι λέγοντες, ἀντὶ τοῦ κυροίη. κεῖται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κυρεῖ ὁριστικοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ.*

316. Citat Eustath. Il. *Γ.* p. 415. cf. infra 760.

(437) 319. *βαρυψύχους* La. pr. *βαρύψυχος* vocatur abjecti animi et pondere quasi depressi homo, quo titulo ornavit regem Aegyptium Gregor. Naz. XV. p. 227. WESSEL.

322. *βρυχώμενος.* Sic Aldus et codd. omnes veteres, ut laudat Eustathius ad Il. *Σ.* p. 1145. In solo D. huic suprascriptum *μυκώμενος*, quod Triclinius praetulit. BR.

324. *ἄσιτος ὡ᾽νήρ.* Perperam in libris *ἀνήρ.* BRUNCK. ib. *βροτοῖς* La. pr.

ἀρήξατ᾽ εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.
ΧΟ. Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
ΑΙ. ἰώ μοί μοι.
ΤΕ. τάχ᾽, ὡς ἔοικε, μᾶλλον. ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν;
ΑΙ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
ΑΙ. ἰὼ παῖ, παῖ.
ΤΕ. ῷ μοι τάλαιν᾽, Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ᾽ εἶ, τάλαιν᾽ ἐγώ.
ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ᾽ ἀπόλλυμαι.
ΧΟ. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ᾽ ἀνοίγετε.
τάχ᾽ ἄν τιν᾽ αἰδῶ κἀπ᾽ ἐμοὶ βλέψας λάβοι.
ΤΕ. ἰδού, διοίγω· προσβλέπειν δ᾽ ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

330. νικῶνται λόγοις. Sic recte apud Stobaeum legitur Floril. Grotii p. 496. Tragici exemplarium quae exstant inepta lectio est νικῶνται φίλοι. BRUNCK. φίλοι La.

332. διαπεφοιβάσθαι. E scholiastae expositione colligit Valckenarius lectitatum olim fuisse διαπεφοιτάσθαι. Vide Animadv. ad Ammonium, p. 149. BRUNCK. διαπεφοιβᾶσθαι La.

334. ἢ οὐκ. Brunckius ἦ οὐκ. SCHAEF.

337. ὡνήρ. Perperam in libris ἀνὴρ, quem errorem correximus etiam septimo abhinc versu. BR.

342. Pro ἢ Brunckius iterum ἦ. SCHAEF. (438)

ib. Eustath. Il. Δ. p. 501. τὸν εἰσαεὶ λ. χρόνον, ἤγουν ἕως οὗ ζῇ. Conf. ad Il. Ψ. p. 1313, 17.

346. Scholion emendavimus, ubi perperam legebatur ἐνταῦθα ἐγκύκλωμά τι γίγνεται. Vide quae notavimus ad comici Thesmoph. 96. BR.

ΑΙ. ἰὼ φίλοι ναυβάται, στροφὴ ά.
μόνοι ἐμῶν φίλων,
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ,
ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
ΧΟ. οἴ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοὔργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει.
ΑΙ. ἰὼ γένος ναΐας ἀντιστρ. ά.
ἀρωγὸν τέχνας,
ἁλίαν ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν,
σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορ-
κα ποιμένων ἐπαρκέσοντ'·
ἀλλά με συνδάϊξον.
ΧΟ. εὔφημα φώνει. μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.
ΑΙ. ὁρᾷς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον, στροφὴ β'.
τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις,

349. τ' abesse malim. SCHAEF.

350. Suidas: ΟΡΘΩΙ ΝΟΜΩΙ τῷ τῆς ἀγάπης. ἐμῶν φίλων μόνοι ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ. ἰὼ φίλοι ναυάται.

353. Suidas: ΑΜΦΙΔΡΟΜΟΝ. ἑλικοειδές. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται. ἑλικοειδὲς ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

357. ἁλίαν] ἅλιον Hermannus.

360. Suidas: ΠΟΙΜΕΝΩΝ. κηδεμόνων. ἐπεὶ καὶ ποιμαίνειν, τὸ φροντίζειν.

361. Suidas: ΣΥΝΔΑΙΞΟΝ. σφάξον σὺν τοῖς θρέμμασι.

(439) 363. Vide ad Oedip. Tyr. 379. Eustath. Od. Ξ. p. 1761, 1. Δύης δὲ πῆμα φησὶν ἐν τῷ, Ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην. ὅπερ ὅμοιόν πως ἐστὶ τῷ, πῆμα ἄτης· ὡς Σοφοκλῆς· μὴ κακὸν κακῷ τιθεὶς (sic) — τίθει. Conf. Od. Γ. p. 1461, 63.

365. δαΐαις Ald.

ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
οἴ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.
ΤΕ. μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.
ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα;
αἶ αἶ αἶ αἶ.
ΧΟ. ὦ πρὸς θεῶν, ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ.
ΑΙ. ὢ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν *στροφὴ γ'.*
μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ
κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.
ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

366. Suidas: *ΑΦΟΒΟΣΠΛΑΓΧΝΟΣ. ὁ τολμηρός. καὶ ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι. τουτέστι τοῖς προβάτοις. Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;*

367. *ὤ μοι* La.

369. Suidas: *ΑΨΟΡΡΟΣ. ὀπισθόρμητος. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα; Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα.*

372. *χερσὶ μὲν* — Sic Aldus et praestantissimi codd. Gl. *ὄντας*, id est *ἐν χερσὶν ὄντας τοὺς ἀλάστορας μεθῆκα.* Ex Triclinii interpolatione legitur *ὃς χεροῖν μεθῆκα.* BRUNCK. *ὃς χερὶ μὲν* Hermannus.

375. Scholiastam carpit Heathius *κλυτὰ* censentem *αἰπόλια* appellari *διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς.* Quam explicationem quia ipse non probat, nec aliam hujus appellationis meliorem afferri posse opinatur, scribi debuisse existimat *'κλύτοις* pro *ἐκλύτοις.* Homerum percunctetur, cur Cyclopis oves *κλυτὰ μῆλα* appellarit, Odyss. *Ι.* 308. *Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα.* BRUNCK.

376. *ἔδευσα.* gl. *ἔχεα.* BRUNCK. Simillimum est *τέγγει δακρύων ἄχναν* Trach. 850. ERF.

ib. Eustath. Il. *Η.* p. 683, 45. *κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία φησί.*

377. Suidas: *ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΓΟΙΗΣ ἐπ' ἐξειργασμένοις· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τετελεσμένοις, καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν. οὐ*

ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων ἀεὶ   ἀντιστρ. β'.
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
ΧΟ. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.
ΑΙ. ἴδοιμι [δή] νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
ἰώ μοί μοι.

γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν. ἀντὶ τοῦ, ὅπως μὴ οὕτω σχοίη κατὰ τὸ τοῦ Σιμωνίδου. τὸ γὰρ γεγενημένον, οὐκέτ' ἄῤῥεκτον ἔσται.

(440) 379. πάνθ' ὁρῶν. Eustathius p. 415. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ πάντ' ἐφορᾶν, διαφέρειν δοκεῖ ποτε τοῦ πάντα ὁρᾶν. ἥλιος μὲν γὰρ ἀψόγως πάντ' ἐφορᾷ· ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, ὡς πάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον, ἐπιψόγως πάνθ' ὁρᾶν λέγεται. καὶ εἴη ἂν οὕτως ἀλάστωρ, ἐπείπερ οὐκ ἄν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέργως πάνθ' ὁρῶντα. In plerisque libris sequitur ἁπάντων τ' ἀεί. Longe melius unus e nostris copulam omittit. BRUNCK. ἁπάντων τ' La. sec.

380. Λαερτίου La.

381. Suidas: ΚΑΚΟΠΙΝΕΣΤΑΤΟΝ. τὸ πῖνος ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῆς ἰδέας, ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἤθους λαμβάνεται. ἐνταῦθα δὲ τὸν κακοήθη σημαίνει, ἀντὶ τοῦ κολάκευμα, τρίμμα. κακοπινέστατον. ῥυπαρόν. πινῶδες γὰρ, ἀδόκιμον τῇ γνώμῃ, καὶ οὐ καθαρόν. ἄλλοτε ἄλλα νοῶν.

ib. Suidas: ΑΛΗΜΑ. παραλογιστικὸν πανούργημα, ἢ ἐπίτριμμα. πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον ἐχθρὸν ἄλημα στρατοῦ, τούς τε δισσάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θάνοιμι καὐτός. ὦ τέκνον Λαερτίου κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, ἤπου πολὺν γέλων (γέλωθ' MS.) ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. ἀντὶ τοῦ, πανοῦργε, καὶ περίεργε. κακοπινέστατον δὲ, κακόηθες. Eustath. Il. Α. p. 108. ἄλημα, ἤγουν πλάνημα. Conf. Il. Β. p. 352. et Od. Β. p. 1441, 29. ubi de forma v. κακοπινέστατος et similium agitur.

ib. ἄλημα hic et paulo infra positum pro ἀλήτης, res pro persona. Vide ad Antig. 756. BRUNCK.

383. Suidas: ΞΥΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ. πᾶς καὶ γελᾷ, κὠδύρεται. ἀντὶ τοῦ, θεοῦ βουλομένου, καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν.

384. ἴδοιμι δή νιν recensio Tricliniana. δὴ carent La.

ΧΟ. μηδὲν μέγ' εἴπῃς. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ;
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, ἀντιστρ. γ'.
πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τούς τε δισ-
σάρχας ὀλεσσὰς βασιλεῖς,
τέλος θάνοιμι καὐτός.
ΤΕ. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
εὔχου. τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;
ΑΙ. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, στροφὴ δ'.
ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί,
ἕλεσθέ μ', ἕλεσθ' οἰκήτορα,

Ald. ceterique melioris notae libri. Elmsleius conjiciebat ἴδοιμ' ἐγώ νιν, Hermannus dedit ἴδοιμί νιν νῦν. Suidas: ἈΤΩΜΕΝΟΣ. ἄτης πεπληρωμένος. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. Σοφοκλῆς. ubi δὴ et καίπερ om. ed. Med. et 2 MSS. ἴδοι μιν ὧδ' ἀτώμενος.

386. ἵν' εἶ La. sec.

388. πῶς ἄν, *utinam*, qua significatione his particulis utuntur saepissime tragici. Vide Marklandum ad Supplices 796. Hoc nisi ignorasset Heathii popularis, in mentem ei non venisset legi debere ὡς ἄν. BRUNCK.

390. βασιλεῖς. Sic bene Aldus et codd. omnes antiqui, (441) quod Gregorii in libello de Dialectis canonem confirmat. Triclinius dedit βασιλῆς. Vide lexicon in ΗΣ. BRUNCK. βασιλῆς La.

393. δεῖ La. corr.

394. Suidas: ΙΩ ΣΚΟΤΟΣ ἐμὸν φάος. ἔρεβος ὦ φαεννότατον ἐμοί. ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα ἕλεσθέ μ', οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων. τουτέστιν, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων γένος ὁρᾷν ἄξιός εἰμι εἰς ὠφέλειαν. ἄξιον τοίνυν ἐξιέναι τοῦ βίου. ἢ οὕτως. εἰς ὠφέλειαν οὐκ εἰσί μοι, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε θεοί, τί οὖν ζῶ; ὡς ἂν εἴ τις θάνατον σωτηρίαν νομίσειεν.

395. Suidas: ΩΣ Γ' ΕΜΟΙ κριτῇ. ἀντὶ τοῦ ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ. Σοφοκλῆς. ἔρεβος φαεννότατον ὡς ἐμοί. παρέλκει τὸ ὡς ἐμοὶ κριτῇ.

396. ἕλεσθέ μ', ἕλεσθ' οἰκήτορα. Sic emendate in D.

ἔλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν
γένος, οὔθ' ἁμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς
ὄνασιν ἀνθρώπων.
ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς
ὀλέθριον αἰκίζει.
ποῖ τις οὖν φύγῃ;
ποῖ μολὼν μενῶ;
εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,
τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,
μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
χειρὶ φονεύοι.
ΤΕ. ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν;

Perperam Aldus et alii codd. pronomen geminant contra metricam rationem. BR. μ' geminat La.

402. *ὀλέθριον αἰκίζει.* V. Lobeck. p. 299. 353. et quae nuper notavi ad Theocrit. p. 215. Homerus Il. XIV. v. 6. s. *εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ — θερμήνῃ.* SCHAEF.

ib, Suidas: *ΟΛΕΘΡΙΟΝ.* *μέχρι θανάτου. Σοφοκλῆς. ὀλέθριον αἰκίζει.*

403. *ποῖ τις οὖν φύγῃ.* Sic Aldus et veteres codd. Soloece Triclinius *φύγοι.* Vide quae notavimus ad comici Plutum 438. BRUNCK. *φύγῃ. γρ. τρύπῃ* (sic) La.

404. *μολῶν μένω* La.

406. *τοῖσδε.* gl. *τοῖς βοσκήμασι.* BRUNCK.

(442) ib. *τοῖσδ' ὁμοῦ*] *τάδε δ' ὁμοῦ* Elmsleius, non *εἰ τάδε μὲν φθίνει* ut minus accurate monuit Hermannus, qui *τοιοῖσδε* scribit pro *τοῖσδ'*, in reliquis nihil mutat.

408. Suidas: *ΔΙΠΑΛΤΟΣ.* *ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίοις, παντὶ σθένει. Σοφοκλῆς. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι. ἢ οὕτως. ὁ στρατός με φονεύοι λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.* Eustath. Il. *Η.* p. 674, 13. *παλτὸν εἶδός τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς.*

ΑΙ. *ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι,* *ἀντιστρ. δ'.*
πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
πολὺν, πολύν με, δαρόν τε δὴ
κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν
χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ
ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα. τοῦ-
τό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
εὔφρονες Ἀργείοις,
οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἴδητ', ἔπος
ἐξερέω μέγ', οἷον οὔ

412. *ἰώ.* Omissa haec vocula in veteribus codd. et in Aldina. BRUNCK. et La.

ib. Suidas: *ΠΟΡΟΣ.* — *καὶ πόροι ἁλίῤῥοθοι παρὰ Σοφοκλεῖ. ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες. πόρος δὲ κυρίως, ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται.*

413. Suidas: *ΝΕΜΟΣ ἐπάκτιον. τὸ ἄλσος. τὸ ὄρος τὸ παράλιον. Σοφοκλῆς. Πάραλά τ' ἄντρα, Καὶ νέμος ἐπάκτιον.*

414. *πολύν με, πολύν.* Sic dispositis vocibus metra examussim congruunt. Perverse Aldus et veteres codices *πολὺν, πολύν με* — BRUNCK. Sic La. Eustath. Il. *B.* pag. 250. *Δηρὸν ἐπιῤῥηματικόν ἐστι κἀνταῦθα δι' ἔλλειψιν τοῦ, χρόνον, τὸ δ' ἐντελὲς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ Δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον Πλαγχθείς· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ πολύν με δαρόν τε δὴ κατείχετε χρόνον.*

417. Suidas: *ΑΜΠΝΟΑΣ ἔχοντα. ζῶντα, ἀναπνέοντα.*

419. Eustath. p. 890, 19. *Σκαμάνδριοι — εὔφρονες. Κληθεὶς Σκάμανδρος, ὡς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναφανθεὶς ἐν δίψης καιρῷ, καὶ κάματον ἀνδρὸς παραμυθησάμενος. ὃν καὶ τιμᾷ ὁ ποιητὴς δῖον εἰπὼν, τοὺς γὰρ ἄλλους ἐπιθέτων δίχα παρέδραμε, διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι. διὸ καὶ ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς τὰς αὐτοῦ ῥοὰς εὔφρονας τοῖς Ἀργείοις φησίν.*

ib. *Σκαμάνδριοι.* In Aldina operarum errore *Σκαμάνδροιο*, et altero abhinc versu *ἄνδρα με*, pro *μή*. BRUNCK.

423. Suidas: *ΟΙΟΝ. τὸ θαυμαστικόν. οὐκ ἔτ' ἄνδρα* (445) *μὴ τόνδ' ἴδητ', ἔπος ἐξερέω μέγ' οἷον.*

τινὰ Τροία στρατοῦ
δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι.
ΧΟ. οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.
ΑΙ. αἰ αἴ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς

ib. *οἷον — Ἑλλανίδος.* Eustath. Il. *Σ.* p. 1133, 48. *Τὸ δὲ τοῖος ἑὼν καὶ ἑξῆς, κρᾶμα μὲν ἀπετέλεσε ψόγου καὶ ἐπαίνου κατά τινα μέθοδον ἀφελείας. Τοιόνδε γὰρ πάντως τὸ, ἐτώσιον μὲν ἄχθος ἀρούρης εἰπεῖν τινα· τοιοῦτον δὲ αὖ κατ' ἀνδρίαν, οἷος οὐδεὶς ἄλλος Ἀχαιῶν. ὠφέλησε δὲ ταῦτα τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆν, ποιῆσαι τὸν Αἴαντα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, τοιοῦτον εἶναι οἷον οὔ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία χθονὸς μολόντ' ἀπὸ Ἑλλανίδος.*

428. Eustath. Il. *M.* p. 914, 32. *Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι δυσὶν ἐννοίαις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἔνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν, οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά.*

ib. *οὔθ'*] *οὔδ'* Elmsleius.

430. Suidas: *ΑΙ ΑΙ. ΑΙ ΑΙ. Τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ὁ Αἴας φησί. Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ, Καὶ τρίς. τοῦτο ἀρχαιότροπόν ἐστι, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων, οὐκ ἂν ἐμνήσθη τοῦ ὀνόματος, ἐν συμφορᾷ δὲ ὤν.*

ib. *αἶ, αἶ.* Ludicrum est et a tragoediae gravitate alienum, malis aliquem oppressum e vocum simili sono et tam frigida etymologia conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euripides, quibus adeo Noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur. BRUNCK. Conf. infra v. 575. ut satis appareat, etiam Sophocli talia in deliciis fuisse. SCHAEF. Vide Eustath. Il. *I.* p. 776, 50. *Σ.* p. 1140, 26.

τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ,
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ·
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ,
οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας

435. Observa verbum *ἀριστεύειν*, neutrum transitive hic adhibitum. BRUNCK.

ib. Huc respicit Eustath. Il. *Z*. p. 637, 11.

ib. Telamon ab Hercule *ἀριστεῖον τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρα-* (444) *τείας* accepit *ἄλεισον*, ut docet Panyasis apud Athen. MS. Casau. p. 783, 34. VALCK. Pisandrum, non Panyasin, nominat Athenaeus XI. p. 220. ed. Schweigh. Notanda sermonis poetici audacia, *ἀριστεύσας* pro *λαβὼν τῷ ἀριστεῦσαι* novantis. Simile est mox v. 430. *ἀρκέσας* pro *πράξας βοηθῶν*. Non multum differunt *σταδίου πόνον ἀριστεύειν* apud Pindarum, atque alia quae Spohnius in Lectt. Theocr. Spec. II. p. 13. seq. attulit, cui tamen non assentior, ut hic quoque locus cum his congruat, *τὰ πρῶτα καλλιστεῖα* pro simplici *τὰ πρῶτα* dictum putanti. Illud probo, quod non cum Lobeckio post *ἀριστεῖα* interpungendum censuit. *Στρατοῦ* utrum cum *τὰ πρῶτα*, an cum *ἀριστεύσας* construas, perinde est, nec fortasse ipse Sophocles quid praestet dicere audeat. HERM.

439. Suidas: *ΟΥΔ' ΕΡΓΑ μείω χειρὸς ἀρκέσειν ἐμῆς. πιθανῶς τὸ μὴ εἰπεῖν πλείονα τοῦ πατρὸς κακοπαθῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἐλάττονα.*

441. Suidas: *ΤΟΣΟΥΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ τοῦτο. Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. τουτέστι τοῦτο. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι. καὶ αὖθις ὁ αὐτός. Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. ἀντὶ τοῦ, μέχρι τούτου.*

445. Suidas: *ΠΑΝΤΟΥΡΓΩΙ. πάντα πράττοντι, καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ. ἢ πανούργῳ, καὶ ἀναιδεῖ. Σοφοκλῆς. Φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Παντουργὸς* pro *πανοῦργος* positum notat Eu-

ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς·
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος. εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.

stathius Il. *Α.* p. 29. *Ε.* p. 524. *Ζ.* p. 647, 31. Od. *Σ.* p. 1848, 51.

ib. παντουργῷ. Hoc accentu etiam Thomas Mag. p. 677. ubi ex Sophocle citat ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας. SCHAEF.

447. ὄνομα La. pr.

448. ἀπῆξαν, ab ἀπάσσω, non ab ἀπάγω, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poëtam γνώμης μ' ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen et veteres codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum non est, quum librariis mos constans fuerit ἀπαΐσσω,
(445) ἀπήϊξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπεῖρξαν, cum glossa ἀπήγαγον, ἐκώλυσαν. Harum interpretationum prior ad ἀπῆξαν pertinet. BR.

449. ἐψήφισαν v. Brunck. infr. 1286.

450. Suidas: ΓΟΡΓΩΠΙΣ. γοργόφθαλμος.

ib. Suidas: ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ παρθένος. ἄζυξ. Σοφοκλῆς. Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις παρθένος θεὰ ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ.

451. χεῖρ' ἐπεντείνοντ' ἐμήν. Sic liquido scriptum in E. cum glossa ἐπεμβαλόντα. Et hoc etiam praefert codex Triclinii recensionem exhibens, tametsi Turnebus Aldi lectionem retinuit ἐπεντύνοντ', quae manifesto vitiosa est. Conjecerat Valckenarius ἐπευθύνοντ', quod et ipsum alienum est. BRUNCK. ἐπεντύνοντ' La.

452. λυσσώδει νόσῳ Suidas probante T. Hemsterhusio apud Ruhnken. ad Timaeum p. 77. Vide Caecil. ap. Ciceron. Tusc. IV. 32. PORS.

455. γρ. οὐκ ἔχοντος La.

456. βλάπτοι. gl. ἐμποδίζοι. Eustath. ad Odyss. *Α.*

καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας
μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.

p. 1410. *Βλάπτειν, κυρίως τὸ ἐμποδίζειν τὸν τρέχοντα, καὶ οἱονεὶ βάλλειν, ὅ ἐστι ῥίπτειν καὶ οὕτως ἰάπτειν· ἐξ ὧν δοκεῖ τὸ βλάπτειν συγκεῖσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον βλάπτειν εἰπεῖν καὶ σφάλλειν. καὶ Ὅμηρος οὖν οὐχ ἁπλῶς εἶπε βλάπτειν, ἀλλὰ βλάπτουσι κελεύθου, ἤτοι ἐμποδὼν γίνονται εἰς ὁδόν.* BRUNCK.

ib. *γ' ἂν*] *τἂν* cum MS. Mosq. Elmsleius et Hermannus.

466. *δῆθ' ἰὼν* Lb. (446)

468. *θάνω.* Brunckius *θανῶ*, quod foret futurum, si hac futuri forma Graeci uterentur. Lucianus t. I. p. 345. s. ed. Reitz. *ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.* Duo codices (v. Schmieder. t. II. p. XXXI.) *θανοῦντι*, quod nec Graecitas admittit, et sensus aversatur. Etenim perperam Interpres: *moribundo similis.* Imo *mortuo similis, cadaverosa facie:* quo acrior aliquanto fit sal Lucianeus. SCHAEF.

469. *εὐφράναιμι.* Sic membr. codicesque alii omnes et Turnebus. In Aldina *εὐφράνοιμι*, quod Stephanus revocavit. BRUNCK. *εὐφράναιμι* La. Lb.

470. *πεῖρα.* gl. *μεταχείρησις.* BR.

472. *δηλώσω — μὴ γεγώς.* Nihil magis obvium hoc idio-

αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει
προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;

tissimo, quo participium ponitur pro infinitivo. *δείξω πεποιηκὼς*, pro *δείξω πεποιηκέναι.* Imitantur veteres Latini. Plautus Asinaria, III. 3. *Argenti viginti minae me modo ad mortem appulerunt, Quas hodie adulescens Diabolus ipsi daturus dixit.* BRUNCK.

ib. Suidas: *ΑΣΠΛΑΓΧΝΟΣ. ἄτολμος. ταπεινός. δειλός. ψυχρός. Σοφοκλῆς. μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγονώς. φύσιν δὲ ἀσθενῆ, καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πατρός.*

473. Suidas: *ΑΙΣΧΡΟΝ. Σοφοκλῆς. Αἰσχρὸν γάρ ἐστι τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου Κακοῖσιν ὅς τις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Τουτέστιν, ὅς τις ἀεὶ κακοῖς ἐξετάζεται.*

475. H. v. citat Eustath. Il. *M.* p. 906, 36.

ib. Suidas: *ΗΜΑΡ. ἡμέρα. τὸ ἦμαρ ψιλοῦται. τὰ γὰρ ἀπὸ δασέων μετασχηματιζόμενα, ψιλοῦται. οἷον ἡδονὴ, ἦδος. ἅμα, ἄμυδις. οὕτως ἡμέρα, ἦμαρ. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι τὰ εἰς ος οὐδέτερα, εἰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἄρχονται, ψιλοῦνται, οἷον αἶσχος. εὖχος. εὖρος. ἦθος. οὕτω καὶ ἦμος. καὶ ἦμαρ. Σοφοκλῆς. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα τὸ ζῆν, καὶ ἀναβαλλομένη τὸ θανεῖν, τέρπει τὸν ἄνθρωπον.*

476. *κἀνεθεῖσα.* Sic membr. pro varia lectione. In serie versus scriptum *κἀναθεῖσα;* ut ceteri omnes habent libri tam scripti quam impressi. Glossae: *ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ. ἑαυτὴν δηλαδή. παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα. ΚΑΝΑΘΕΙΣΑ. ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν, ἀνατεθεῖσα, ὑπέρθεσιν*
(447) *ποιοῦσα.* Hoc quidem sensu probum est *ἀναθεῖσα,* sed quin locum tueatur obstat constructionis ratio: oporteret enim *τό γε κατθανεῖν*, quod metrum non admittit. Optimam interpretationem e codice protulimus: *τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἑαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἤματι, καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου;* BRUNCK. *Παρ' ἦμαρ* est *alternis diebus:* v. H. Steph. Thes. v. *παρά.* *Ἡμέρα παρ' ἦμαρ* dicit, quia duo deinde infert, *προστιθέναι* et *ἀνατιθέναι.* Neque enim dubitandum videtur, quin vera sit vulgata lectio, a Stobaeo quoque Serm. VII. 3. CXXI. 22. quibus locis versus 468—475. affert, confirmata, *κἀναθεῖσα*, quod glossae interpretantur *ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν*, non autem quod Brunckius edidit *κἀνε-*

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται·
ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.
ΧΟ. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.
ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης

θεῖσα. Moschopulus Dict. Att. v. Ἀνατίθημι: Ἀνατίθεμαι δὲ τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, οἷον, ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Τὸ δὲ ἀναθεῖσα τοῦ κατθανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ, κατὰ διάφρασιν συντακτέον εἰς γενικὴν, οἷον, ὑπέρθεσιν ποιησαμένη τοῦ θανάτου. Hoc dicit: *quid potest dies cum die alternans oblectationis afferre, quum nihil nisi de moriendi necessitate aut addat aliquid, aut differat.* HERM. καναθεῖσα La. κἀναθεῖσα Lb.

477, 478. Citat Suidas in Θερμόν. Πρίαμαι.

478. Eustath. Il. Ζ. p. 651, 60. Od. Α. p. 1407, 48.

479, 480. Citat Suidas in Εὐγενής. et in Ἀλλ' ἢ καλῶς. ἢ γὰρ καλῶς ζῆν schol. Hermog. p. 371. probante Musgravio.

481. ὑπόβλητον λόγον. Eustath. p. 106. ὑποβάλλειν λέγεται, τὸ νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτιθέναι βρέφη, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα διὰ τοῦτο λέγονται. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους εἶπε λόγους, τοὺς μὴ γνησίους τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους. Vide Oed. Col. 794. BR. Suidas: ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ. οὐκ ἀληθὲς, ἀλλὰ πεπλασμένον. ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας. Σοφοκλῆς. τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. καὶ αὖθις. Οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός. Παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις. ἀντὶ τοῦ γνήσια τῆς σῆς διανοίας τὰ εἰρημένα, οὐχ ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα σαυτῷ εἶπας, ὅμως γε μὴν παῦσαι τὸ πᾶν ἀναθεὶς ἡμῖν.

484. Suidas: ΜΕΘΕΣΘΑΙ. καταλιπεῖν. Σοφοκλῆς. καὶ δὸς ἀνδράσι φίλοις γνώμησι κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.

485. Suidas: ΑΝΑΓΚΑΙΑ τράπεζα. ἡ εὐτελὴς καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν, Ὦ δέσποτ' Αἴαν, τῆς ἀναγκαίας

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς,
εἴπερ τινὸς, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που,
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σὰ,
καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς,
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ῇ συνηλλάχθης ἐμοὶ,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν

(448) τύχης, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων. ὡς εἰ εἴποιμεν ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου. ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας.

ib. ἀναγκαία τύχη, *captivitas*. Eustathius ad Il. Π. p. 1089. ἦμαρ δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς ἁλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαία τύχη, ἡ δουλικὴ, καθ' ἣν οὐ ζῇ τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. διὸ καὶ ἀντετέθη τὸ ἐλεύθερον ἦμαρ, καὶ τὸ ἦμαρ ἀναγκαῖον. BRUNCK. Il. Ζ. p. 651, 30. ἀναγκαία τύχη, τὴν μὴ εὖ πίπτουσάν τινι δηλοῦσιν.

490. καὶ σῇ μάλιστα χειρί. Corrigit se prudentissima mulier, quae nisi hoc addidisset, vix aequo animo laturus erat irreverens deorum Ajax, quod illa dixerat, θεοῖς ὧδε δόξαι. SCHAEF.

491. Suidas: ΕΥΦΡΟΝΩ τὰ σά. ἀντὶ τοῦ εὔνους σοι εἰμί.

493. ἧς ξυνηλλάχθης. Sic membr. et duo alii codd. Aldus ῇ. Attici relativum articulum construunt casu substantivi quo refertur, non eo quem regit adjunctum verbum. Exempla passim obvia. Isaeus in oratione περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, p. 11. edit. Reiskii: τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις κἀκείνων, ΩΝ ἂν ὀργισθέντες τοὺς οἰκείους ἀδικήσωσιν, ὕστερον μεταμέλει. ubi ὧν ex Atticorum usu est pro οἷς. Vide quae notavimus ad comici Thesmoph. 835. BRUNCK. ῇ συναλλάχθῃ La. Lb.

ib. Suidas: ΣΥΝΗΛΛΑΓΗΝ σοι, καὶ συνηλλάχθης ἐμοί. ἀντὶ τοῦ, συναλλαγὰς ἔχεις. γάμῳ συνεζεύχθης.

τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφεὶς τινι.
εἰ γὰρ θάνῃς σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῇς,
ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἕξειν τροφήν.
καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
λόγοις ἰάπτων· Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.
ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γήρᾳ προλείπων· αἴδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις

495. Suidas: *ΧΕΙΡΙΑΝ.* Σοφοκλῆς. μή με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφῇς τινί. τουτέστιν, ὑποχειρίαν τοῖς ἐχθροῖς σὺν τῷ παιδὶ καταλείψῃς.

ib. ἐφεὶς La. ἐφεὶς (α) Lb.

496. εἰ γὰρ La. Lb. Tum θάνεις—τελευτήσεις La. pr. Lb. θάνῃς—τελευτήσῃς La. sec. ἀφ' ἧς Lb. ἢν γὰρ θ. vulgo.

ib. τελευτήσας μ' ἀφῇς. Insertum pronomen in omnibus libris perperam omissum. BRUNCK. Pronomen non necessarium esse docet Elmsleius ad Oed. T. 461.

499. δούλιον La. pr. δουλίαν La. sec. Lb. (449)

501. Suidas: *ΙΑΠΤΩΝ.* βλάπτων. ὑβρίζων. Σοφοκλῆς. Λόγοις ἰάπτων. Vide Eustath. Il. *Α.* p. 17. de v. ἰάπτων. Sequentia usque ad τρέφει citat Suidas in v. *Ζῆλος* ubi οἵου ζήλου ed. Med.

ib. ἰάπτων. γρ. ἀτίζων La.

503. Suidas: *ΛΑΤΡΕΙΑ.* δουλεία ἐπὶ μισθῷ. Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.

504. ἐλᾷ futurum est Attica forma, ut infra, 756. Oed. T. 418. Eurip. Androm. 710. BRUNCK.

508. Suidas: *ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ.* μέτοχον. κεκληρωμένην. κλῆρον ἐσχηκυῖαν. Σοφοκλῆς. Αἴδεσαι δὲ μητέρα Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον.

θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
οἴκτειρε δ', ὦ 'ναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω,
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορὶ,
καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν. ἀνδρί τοι χρεὼν

511. Suidas: *ΔΙΟΙΣΕΤΑΙ*. *Σοφοκλῆς*. *τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος. ἀντὶ τοῦ διάξει, βιώσεται.*

512. Suidas: *ΟΡΦΑΝΙΣΤΩΝ*. *ὀρφανισταί εἰσιν, οἱ τοὺς ὀρφανοὺς τρέφοντες. ἢ ὀρφανισταὶ, ἀρχὴ Ἀθήνησι, τὰ τῶν ὀρφανῶν κρίνουσα. ἢ ὀρφανιστῶν, τῶν τῆς ὀρφανίας ἐπιτρόπων. ἀπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακόν.* Huc respicit Eustath. Il. *E.* p. 533.

513. Suidas: *ΗΙΣΤΩΣΑΣ*. *ἠφάνισας. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἠΐστωσας δορί.*

ib. *μοι πατρίδ'.* Sic Aldus et codd. veteres. Triclinius *μου* dedit invenuste. BRUNCK. *μοι* La. Lb. Post h. v. Hermanno excidisse quid videtur, „quo Tecmessa aliquid de domo sua excisa, seque ipsa in servitutem abducta adjecerit."

(450) 516. *ἄλλη — φύσαντά τε.* Sic Erfurdtius et Lobeckius. *ἀλλ' ἡ — φύσαντά με* vulgo. *φύσαντά με* La. cum *με* in litura. *φύσαντά τε* (μ) Lb.

517. *Ἅιδου οἰκήτορας.* Supplenda praepositio *εἰς*, quae supprimi solet. Pronum erat scribere *καθεῖλ' ἐς Ἅιδου.* BR.

ib. quomodo nuper (recte, puto) interpretati sunt, jam Musgravius intellexit. „Si vulgatam retinemus," inquit, „pater et mater Tecmessae erunt *ᾅδου*, quos memorat, *οἰκήτορες.*" Conjecturam idem suam, *καθεῖλ' ἐς*, dubitanter proponit. Conf. v. 396. SCHAEF.

518. *γένοιτ' ἀντὶ* La. pr.

520 — 523. Citat Suidas v. *Μνῆστις.*

μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί·
ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς κἀγὼ, φρενὶ
θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
ΤΕ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
ΑΙ. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.
ΤΕ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν; ἢ τί μοι λέγεις;
ΤΕ. μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
ΑΙ. πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοῦ 'μοῦ τόδε.
ΤΕ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
ΑΙ. ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.
ΤΕ. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;

521. πάθῃ La. Lb.

522. Suidas: ΧΑΡΙΣ. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί. τουτέστιν, ἡ φύουσα τὴν χάριν, χάρις ἐστὶ προϋπάρξασα.

524. Secutus sum cum Lobeckio Porsonum. Vulgo οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. SCHAEF. Vide Porson. Praef. Hecub. Suppl. p. LVIII. qui notat unum Suidae MS. Paris. habere οὔ πως γένοιτ' ἂν οὗτος ε. ἀ. Alterum cum edd. pr. οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος ε. ἀ. Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' La. Lb. οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος Stobaei append. e cod. Flor. t. IV. p. 31, 5.

527. F. καὶ κάρτα γ' αἴνου. SCHAEF.

531. φόβοισι, *propter metum*. Vide ad Antig. 1219. BRUNCK.

534. γε τ' ἂν ἦν La. γ' ἔτ' ἂν ἦν Lb. γε τὴν ἂν Brunck. et alii. Vide Porson. ad Med. 863. (451)

537. τί δῆτα δρῶσ' ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Aldus et codd. hunc versum sic depravatum exhibent: Τί δῆτ' ἂν ὡς

ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ᾽ ἰδεῖν.
ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;
ΤΕ. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ᾽ αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
ΑΙ. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου;
ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ᾽ ἐγγύθεν.
ΑΙ. αἶρ᾽ αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὔ,
νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ᾽ ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς

ἐκ τῶνδ᾽ ἂν ὠφελοῖμί σε; Scabra est lectio, in qua non satis apparet quid sibi velit ὡς, et invenuste geminatur ἄν. Tragici manum certa et elegantissima conjectura restituit Ericus Hubertus van Eldik. Euripid. Iphig. A. 1463. Ἔσθ᾽ ὅ τι κατ᾽ Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω. In Heathii lectionibus ὡς ἐκ τῶνδε perperam exponitur, *ut res nunc se habent.* Aliquanto melius glossae in codd. nostris, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Pravum ὡς omnes perinde frustra habuit. ἐκ τῶνδε pro *postea, dehinc* frequentat Sophocles, quod ad Oed. T. 235. jam fuit observatum. BRUNCK. ὡς ἐκ τῶνδ᾽. Pausanias IV. c. 34. τοῖς δὲ Ἑλλήνων ποταμοῖς δείματα ὡς ἀπὸ θηρίων εἰσὶν οὐδένα. quae non solicitem. SCHAEF. Librorum lectionem, quae etiam apud Herodianum post Moeridem Piersoni p. 439. praestat, recte explicatam ab Heathio, defenderunt Lobeckius et Erfurdtius. Ita ἐκ τούτων Philoct. 893. Thucyd. IV. 17. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. Ipsum ὡς ἐκ τῶνδ᾽ apud Euripidem in Androm. 1184. a Porsono in praef. ad Hec. p. 32. tacite repositum, nuper recepit Matthiae. Proprie *ex hoc rerum statu* i. e. *quum haec ita sint, porro.* HERM.

538. αὐτὸν om. La. pr.

ου
543. λόγων La.

544. ὧδ᾽ ἐγγύθεν La.

546. νεοσφαγῆ που τόνδε. Sic Aldus et plerique codd. veteres. In quibusdam νεοσφαγῆ τοῦτόν γε. BR. προσλεύσων La. pr. τοῦ τόνδε La. Lb. ante corr. τοῦτόν γε Lb. e corr.

548. Suidas: ΝΟΜΟΣ. νόμος παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ φύσις

δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
[τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.]

τοῦ γεγεννηκότος, καὶ τὸ ἔθος. vide ad v. 205. Eustath. Il. (452) Z. p. 624, 57. *Αἴας γοῦν ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ στερεόφρων, ὠμοὺς νόμους τοὺς ἑαυτοῦ τρόπους καλεῖ, ὡς ἀνενδότους καὶ στερεούς.*

550. 551. Citat Suidas in *ὦ παῖ.* Eustath. Il. *Z.* p. 656, 45. *Καί ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων· ὅρα ὅπως καὶ νῦν ὁ Ἕκτωρ περιαυτολογεῖ· καὶ ὅτι ὁ μὲν τοῦ Σοφοκλέους Αἴας, ὑπέρφρων πλαττόμενος, γένοιο πατρὶ ὅμοιος ἐπεύχεται τῷ υἱῷ, τὴν δὲ τοῦ ἀμείνονος αὔξησιν εἰπεῖν ὀκνεῖ, ὡς μὴ ἐγχωροῦν γενέσθαι οὕτω, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ πατρός.* Attius Armorum judicio ap. Macrob. VI. 1. *virtute sis par, dispar fortunis patris.*

552—555. Citat Suidas in *Ζηλοῦν*, qui habet post v. 554. *τὸ μὴ φρονεῖν δὲ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.*

554. Suidas: *ΕΝ ΤΩι ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ μηδὲν ἥδιστος βίος. Σοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον, ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.*

ib. Post hunc versum codd. et impressi istum exhibent; qui forte olim margini adscriptus, ab indocto librario in textum illatus fuit: *Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.* Qui hanc sententiam excerpsit Stobaeus Floril. Grotii, p. 335. addititium illum versum non agnoscit. Vide Valckenarium ad Hippol. 247. BRUNCK. Vide Porsonum ad Med. 140.

ib. Non repugnarem ejicientibus, si omissio plures haberet auctores, nec major testium numerus contra niteretur. Reputanti enim, ea facillime in scribendo omitti, quorum omissio sensui non nocet, non mirum videbitur, negligi hunc versum a Stobaeo potuisse. Ipse versus autem, si locus recte intelligatur, tantum abest, ut quicquam offensionis habeat, ut potius egregie conveniat huic loco. Nam repetitio verborum in his *ἐν τῷ φρονεῖν μηδὲν*, et *τὸ μὴ φρονεῖν*, neminem offendet, qui meminerit frequentissimas esse hujusmodi repetitiones. Illa autem

ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.
ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ', ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ

tem *ἥδιστος βίος* et *κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν*, non idem sed diversissima sunt. Nam quum dixisset, ignorantes vivere jucundissime, ne hoc falso dixisse videatur, quia malum tamen sit ignorantia, in parenthesi addit, *nam si malum est ignorantia, at innoxium est malum, usque dum discernere didiceris, quid gaudere sit et quid dolere.* HERM.

555. Suidas: *ΚΑΡΤΑ. ἐκ τῶν Σοφοκλέους. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν, ἕως τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.*

(453) 557. *ὅπως δείξεις.* Sic emendate membr. et plerique alii codd. etiam ille qui Triclinii recensionem exhibet. In membr. apposita observatio: *τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον, οὐδέποτε κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὑποτάσσει. ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται.* In impressis exstat *δείξῃς*, quod plane soloecum ex mera purioris hellenismi ignorantia retinuit Turnebus. *ὅπως ut* finale significans cum subjunctivo recte construitur, at nunquam, quando, ut hic, a suppresso verbo pendet. Vide quae notavimus ad comici Nubes 490. Dawesio, qui canonem hunc Graece loquendi adstruxit, stolide obloquitur Parisinus Professor, exempla excitans, quae nihil ad rem faciunt. Quippe eorum nullum est in quo *ἵνα* vel *ὅπως* non positum sit pro *ut* finali. BRUNCK. *δείξῃς* La. pr. Lb. *δείξεις* La. sec.

ib. *τράφεις* (sic) La. pr. *τράφης* La. sec.

558. Suidas: *ΚΟΥΦΗ. — Κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν Ψυχὴν ἀτάλλων. — τουτέστι, κούφῃ, καὶ ἁπαλῇ ζωῇ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν ἅτινα οὐδὲν σφοδρὸν δύνανται φέρειν, οὔτε καύσωνα, οὔτε ἄνεμον. Αἴας φησὶ πρὸς τὸν παῖδα αὐτοῦ.*

559. Suidas: *ΑΤΑΛΛΩΝ, τρέφων, Σοφοκλῆς. — κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν Ψυχὴν ἀτάλλων. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.*

560. *οὐ μή τις ὑβρίσει.* Sic E. et meus ex emendatione inter lineas: nam in contextu, ut ceteri, habent *ὑβρίσῃ*, quod plane soloecum est. Glossa *ἀτιμάσει* nostram lectionem spe-

στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεὼς,
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,
ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,

ctat. BRUNCK. ὑβρίσῃ La. Lb. Hoc defendunt Elmsleius et Hermannus.

563. ἔμπα. V. Index verbor. ad Melet. Crit. pag. 163. SCHAEF.

ib. ἔμπαχ'. εἰ τὰ νῦν Lb. (cum gl. ἐπιστροφὴν ποιούμενον.) ἔμπα. κεἰ τανῦν La. (gl. ὅμως)

564. Suidas: ΤΗΛΩΠΟΣ. ἔκδημος. Σοφοκλῆς. — κεἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.

ib. τηλωπὸς La. γρ. τηλουργός. (Musgr. τηλουρός.)

ib. θήραν. γρ. φρουρὰν La.

565. Suidas: ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ. καὶ ἀσπιστῆρες, φυλακτῆρες. Σοφοκλῆς.

ib. εἰνάλιος Lb.

566. Suidas: ΕΠΙΣΚΗΨΩ. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς. ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

569. Τελαμῶνι δείξει. Sic membr. et E. bene. Quippe (454) etiam quum *ut* finale significat, ὅπως cum futuro indicativi construere amant Attici. Vide Oed. T. 1518. BRUNCK. δείξῃ La. Lb.

ib. Ἐρίβοιαν λέγω. Vulgo Ἐριβοίᾳ λέγω. V. idem Index l. c. meaque in Lobeckii Addendis p. 443. sq. SCHAEF. Ἐριβοίᾳ La. Lb.

670. V. Eustath. Il. Ε. p. 600, 1. 782, 17. Od. Γ. p. 1456, 23. de v. γηροβοσκός.

ib. Suidas: ΓΗΡΟΤΡΟΦΩ, γηροβοσκῶ. Σοφοκλῆς. ὅπως γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεί. μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.

μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός·
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, ἐπώνυμον,
Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
πόρπακος, ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος·
τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους

571. *μέχρις οὗ*. Sic codd. plerique et probatissimi cum scholiasta. Alii *μέχρις ἂν* — BRUNCK. *μέχρις οὗ* La. Lb. *οὗ* cum Suidae MS. Leid. delet Hermannus. Integrum versum Elmsleius.

ib. Suidas: *ΜΥΧΟΣ. μῦχος, ἢ μυχός. ὁ ἐνδότατος τόπος. Ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεὶ, Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.*

572. Suidas: *ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ. ἀγωνοθέται. ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.*

573. *Ἀχαιοὺς* La.

ib. *μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός*. Tuerentur vulgatam in Theocriti Idyll. XXVII. v. 68. scripturam, nisi Sophocles dedisse videretur *μήτε λυμεὼν ἐμός*. Ceterum advertenda h. l. constructio vetantis *μὴ* cum futuro indicativi. Conf. Koen. ad Gregor. de Dial. Dor. §. XCVII. SCHAEF.

ib. *λυμεών*. Eustath. Il. *Α*. p. 108. *Λύματα, τὰ καθάρματα — καὶ ὁ λυμεὼν ἐντεῦθεν, ὃν κάθαρμά τις ἂν εἴποι καὶ πῖνον αὐτοχρῆμα.*

ib. Suidas: *ΛΥΜΕΩΝ. ὁ φθορεύς. Σοφοκλῆς.*

574—576. Suidas in *Εὐρυσάκης*. *Πόρπαξ* ubi MSS. v. 576. habent *ἄῤῥητον*.

576. Suidas: *ΠΟΡΠΑΞ. κατὰ μέν τινας ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος. ὡς δέ τινες, τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον. ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης.*

577. *κοινὰ* adverbialiter pro *κοινῶς*. gl. *ὁμοῦ ἐμοὶ, ἤγουν σὺν ἐμοί*. BRUNCK.

(455) 579. *καὶ δῶμα πάκτου*. Haud infrequens librariorum error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod

δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
πύκαζε θᾶσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ

codices nostros omnes insidet, *καὶ δῶμ' ἀπάκτου.* Apposita in plerisque glossa *ἄπαγε.* Et hoc quidem plerique interpretes arbitrati sunt a vetere scholiasta confirmari, quibus fraudi fuit scholiorum editio interpolata. Falsa derivatio verbi *ἀπακτοῦν* recentioris Graeculi commentum est, scholiis antiquis insertum ab Ant. Fracino, qui Juntinam editionem curavit. Verbum istud ne Graecum quidem est. Eustathius, plurimis in locis Sophocleam hanc excitat *χρῆσιν*, semperque laudat *καὶ δῶμα πάκτου.* Sic ille p. 742. *Τὸ πακτοῦν, ὅ ἐστιν ἀσφαλίζεσθαι. οὗ χρῆσις παρά τε Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Καὶ δῶμα πάκτου, ἤγουν σύγκλειε ἀσφαλῶς, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ* (Vesp. 128.) *Κἀπακτώσαμέν γε, ἤγουν καὶ ἐπακτώσαμεν.* Vide eundem p. 1532. l. 59. [et 1937. antep.] ubi Herodoti verba profert, quae exstant lib. II. c. 96. ad quae videndus omnino Valckenarius. Comicus in Lysistrata 265. *Μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι Τὰ προπύλαια πακτοῦν.* BRUNCK. *ἀπάκτου* La. Lb.

ib. Suidas: *ΑΠΑΚΤΟΥ. Σοφοκλῆς. Ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου Καὶ δῶμ' ἀπάκτου.*

ib. Suidas: *ΕΠΙΣΚΗΝΟΥΣ. Σοφοκλῆς. μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε. ἤτοι μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ.*

580. Suidas: *ΦΙΛΟΙΚΤΙΣΤΟΝ. ὀδυρτικὸν, θρηνητικόν. Σοφοκλῆς. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.*

ib. Huc alludit Eustath. Il. *Τ.* p. 1185, 36. Od. *Δ.* p. 1491, 14.

581. *πρὸς ἰατροῦ.* Non abundat *πρὸς*, quae particula, quando *τὸ καθῆκον*, *officium* significat, cum genitivo construitur. Vide indicem nostrum in Aristophanem. — *θρηνεῖν.* Sic B. quod etiam membr. in contextu exhibent, superscripta varia lectione, *γρ. θροεῖν.* Hoc sequitur Suidas in *ἐπῳδὸς*, illud in *θρηνεῖν.* At *θροεῖν* ex glossemate ortum est. Quin *θρηνεῖν* scripserit Noster, dubitare non sinit Eustathius, qui duobus in locis lectionem hanc confirmat, quam demum restitui. Sic ille p. 648. *Τὸ γοῶσα, καθὰ καὶ τὸ αὐτῆς θέμα, τὸ γοᾶσθαι, ἔστι μὲν ἐξ ὀνοματοποιΐας, ἀφ' ἧς καὶ ὁ γόος· παράγει δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον γόητα, εἰπεῖν δὲ ταυτὸν, θρηνώδη ἐπαοιδὸν, καθὰ Σοφοκλῆς ὑποδηλοῖ ἐν τῷ, Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.* Eamdem *χρῆσιν* excitat rursus p. 1147. ubi subjicit: *πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπῳδὰς, ταυτόν ἐστι τῷ γοερῶς ἐπᾴδειν, ὃ καὶ*

πύκαζε θᾶσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.
ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;
ΑΙ. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν.
ΤΕ. οἴ μ', ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;

γόης ποιεῖ. BRUNCK. Huc etiam respicit p. 796, 59. θρηνεῖν La. Lb. Tum πήματι γρ. τραύματι La.

ib. Citat Suidas in πύκαζε ubi θρηνεῖν MS. et sic in Ἐπῳδός.

582. Suidas: *ΘΡΗΝΕΙΝ* ἐπῳδὰς, ἐπιφωνεῖν, καὶ ἐπᾴδειν. — Σοφοκλῆς. — Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι πήματι. τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου.

(456) 584. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει non est pro ἀρέσκει μοι, sed ἀρέσκει με. Vide quae notavimus ad comici Plutum 353. et Gregorium de Dial. Attica, §. XXIII. BRUNCK.

585. δρασείης Lb. e corr. δρασείεις La. Lb. pr.

586. σωφρονεῖν. gl. μὴ ἀτακτεῖν μηδὲ περιεργάζεσθαι. BRUNCK.

ib. Suidas: *ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ.* Σοφοκλῆς. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν. νῦν τὸ μὴ περιεργεῖν. ἐν τούτοις γὰρ μάλιστα ἡ σωφροσύνη ταῖς γυναιξὶ διασώζεται, ἢν μὴ περιεργάζωνται ὅ, τι πράττοι ὁ ἀνήρ.

588. Citat Suidas in μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

589. Suidas: *ΚΑΤΟΙΣΘΑ.* γινώσκεις, ἐπίστασαι. Σοφοκλῆς. — Οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς Ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; τουτέστιν οὐκ ἐν τούτῳ εἰμὶ, ὥστε ὀφείλειν τοὺς θεοὺς ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν, ἢ οὐκέτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω ἐγὼ ἐπαρκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἐπὶ τιμῇ πράττειν τῶν θεῶν. V. et in ὀφειλέτης.

590. ἀρκεῖν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν,

ΤΕ. εὔφημα φώνει. ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
ΤΕ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
ΤΕ. ταρβῶ γάρ, ὦ 'ναξ. ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
ΤΕ. πρὸς θεῶν μαλάσσου. ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.
ΧΟ. Ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν που στροφὴ ά.
ναίεις ἁλίπλαγκτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος ἀεί·
ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαίᾳ μίμνω
λειμωνίδι ποίᾳ

ὑπηρετεῖν. Desperata omni salute, tanquam si e vita jam excessisset, nihil se deis debere ait Ajax. Sententiam hanc expressit Virgilius, ubi Aeneas mortuum Pallanta deflens, ait: *Nos juvenem exanimum, et nil jam coelestibus ullis Debentem, vano maesti comitamur honore.* BRUNCK. Hoc dicit: *nescisne non me amplius hoc debere diis, ut tibi opituler?* i. e frustra per deos me obtestaris, qui non ita de me meriti sunt, ut eorum caussa cuiquam opem feram. HERM.

ξε
593. ξυνέρξασθ' Lb. Suidas: *ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ.* ἀποκλείσετε. Σοφοκλῆς. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

594. Suidas: *ΜΩΡΑ* μοι δοκεῖς φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ εὐήθης εἶ. νῦν βουλόμενος μαλάσσειν ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ, ὁ Αἴας φησὶ πρὸς Τέκμησσαν.

ib. φρονεῖν] γρ. λέγειν La.

597. ναίεις. Imitatur Homerum, qui in catalogo navium (457) sic verbum ναίειν usurpat: Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα. ibi ναίουσιν est pro ναίονται. Vide Eustathium p. 306. BRUNCK. Mox ἀλίπλακτος Hermannus, cum ed. Junt. Ven. et 2. codd. Lips.

600. Suidas: *ΠΑΛΑΙΟΣ* ἀφ' οὗ χρόνος. ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ χρόνου.

601. μίμνων La. μίμνῳ Lb.

602. λειμωνίδι. Sic ex MSS. pro λειμωνίᾳ reposuit Er-

μήλων, ἀνήριθμος,
αἰὲν εὐνόμα
χρόνῳ τρυχόμενος,
κακὰν ἐλπίδ' ἔχων,
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον
ἀΐδηλον Ἅιδαν.
καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ἀντιστρ. α'
ξύνεστιν ἔφεδρος, ὤ μοί μοι,
θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος·
ὃν ἐξεπέμψω
πρὶν δή ποτε θουρίῳ
κρατοῦντ' ἐν Ἄρει·

furdtius. *Λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης* dixit Dionysius Perieg. v. 756. *λειμωνία ποίαι* La.

ib. *ποίᾳ*. Si recte habet, scribendum *ποιᾷ*. V. Append. ad Bastii Epistol. Crit. p. 31. SCHAEF.

ib. *ποίᾳ*. Sic membr. et plerique alii codices. In Aldina *πόᾳ*. BRUNCK.

604. *εὐνόμᾳ*. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius, ut metra melius quadrarent, imperite supposuit *εὐνώμᾳ*, quam scripturam trochaici metri ratio non flagitat. Doricum est *εὐνόμας* pro *εὔνομος*, quae forma poëtis Atticis in melicis frequentata. Sic Euripides in Phoen. *τίς οὗτος ὁ λευκολόφας;* ad quem locum vide Valckenarii notam, p. 42. Apud comicum multa occurrunt hujusmodi, ut *χρυσοκόμας* Av. 216. *εὐλύρας* Thesmoph. 969. *εὔνομος χρόνος* recte exponitur *ὁ καλῶς μεριζόμενος εἰς τέσσαρας ὥρας*. BRUNCK. *εὐνόμᾳ* La. Lb.

607. *ἀνύσειν τὸν Ἅιδαν*. Vide notam ad Oed. Col. 1562. BRUNCK.

610. Suidas: *ΕΦΕΔΡΟΣ ἐστιν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. ἔφεδρον δὲ λέγει ὁ Σοφοκλῆς τὸν Αἴαντα, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. οἷον πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς· ὥσπερ δεύτερόν ἐστι μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔφεδρος. λέγει γὰρ καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος.*

ib. *ἰώ μοι μοι μοι* La. Lb.

νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰο-
βώτας, φίλοις μέγα
πένθος εὕρηται.
τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
μεγίστας ἀρετᾶς
ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ', ἔπεσεν,
μελέοις Ἀτρείδαις.
ἦ που παλαιᾷ μὲν — στροφὴ β'.
ἔντροφος ἁμέρᾳ,
λευκῷ δὲ γήρᾳ
μάτηρ, νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομόρως ἀκούσῃ,

615. φρενός γ' — Particulam ob metrum insertam non agnoscunt codd. nec Aldus. — οἰοβότας. gl. ἤγουν ἀποπλανηθεὶς τῆς φρενός. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων προβάτων, καὶ μόνων βοσκομένων. Turnebus Triclinii pravam scripturam secutus est οἰωβότας. BRUNCK. οἰοβώτας La. (458)

ib. Suidas: ΟΙΟΒΟΤΗΣ. αὐθαίρετος, ὡς ἂν εἴποι τὶς αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν διάνοιαν βόσκων, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. μονότροπος, μεμονωμένος, τῷ λογισμῷ μονωθεὶς, ἐκτὸς φρενός. Νῦν αὖ φρενὸς οἰοβότας (οἰοβώτας MS.) Φίλοις μέγα πένθος εὕρηται. Est φρενὸς οἰοβώτας idem qui αὐτόγνωτος, seorsim suam mentem pascens, obstinatus, pervicax. HERM.

617. εὕρηται. γρ. γεγένηται La.

618. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς. Aldus et veteres codd. habent τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶ (vel χερσὶν) μέγιστ' ἀρετᾶς. quod salvo metro neutiquam retineri potuit. Triclinio seu probata, seu excogitata lectio usquequaque praeferenda est. BRUNCK. χερσὶν La. χερσὶ Lb.

ib. Suidas: ΤΑ ΔΕ ΠΡΙΝ ἔργα χερσὶ μέγιστ' ἀρετᾶς, ἄφιλα παρὰ φίλοις. τουτέστι τὰ πρότερον μέγιστα τῆς ἀρετῆς τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔργα, ἤγουν τοῦ Αἴαντος, ἐν ὀλιγωρίᾳ εἰσὶ τοῖς Ἀτρείδαις. Σοφοκλῆς.

623. Suidas: ΕΝΤΡΟΦΟΣ. ἡ ἐντεθραμμένη. Ἦπου παλαιᾷ μὲν Ἔντροφος ἁμέρᾳ, Λευκῷ τε γήρᾳ, Μάτηρ νιν. ἀντὶ τοῦ ὄντως που ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τουτέστι, τῷ παλαιῷ χρόνῳ ἔντροφος μήτηρ.

626. φρενομόρως La. pr. Lb. φρενομοίρως Ald.

αἴλινον, αἴλινον,
οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥσει δύσμορος· ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει· χερόπληκτοι δ'
ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας.
κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύ- ἀντιστρ. β'.
θων, ἢ νοσῶν μάταν,
ὃς ἐκ πατρῴας
ἥκων γενεᾶς ἄριστος
πολυπόνων Ἀχαιῶν,
οὐκ ἔτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς δύσφορον ἄταν,
ἃν οὔπω τις ἔθρεψεν
αἰὼν Αἰακιδᾶν, ἄτερθέ γε τοῦδε.

(459) 628. ἄσει Lb.

ib. Huc respexit ob v. ἀηδοῦς Eustath. Il. Θ. p. 716, 53. Citat Suidas in Ἀηδὼν, usque ad δοῦποι.

632. στέρνοις La. Lb.

ib. ἄμυγμα Hermannus et Erfurdtius.

633. Citat Eustath. Il. *Z.* p. 651, 48.

634. ἄϊδᾳ La. Lb. παρ' Ἀΐδᾳ Elmsleius.

635. ἢ νοσῶν] ὁ νοσῶν metro jubente reponunt Erfurdtius, Lobeckius, et Hermannus. Μάτην νοσεῖν est, inquit Hermannus, *temere morbo corripi*, i. e. *delirare*.

637. ἄριστος. Haec vox nec in Aldina nec in codicum veterum ullo comparet. Eam Triclinius se reposuisse fatetur ex antiquissimo exemplari. Elegantius esset ἄριστα, quod e Scholiasta assumi poterat. BRUNCK. Gl. in La. λείπει τὸ ἄριστος. Sch. λείπει γὰρ τὸ ἄριστος.

645. ἄτερθέ γε τοῦδε. Insertam ob metrum a Triclinio particulam omittunt veteres codd. et Aldus. BRUNCK.

ΑΙ. Ἅπανθ᾽ ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ᾽ ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται·
κοὐκ ἔστ᾽ ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.
κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δείν᾽ ἐκαρτέρουν τότε,
βαφῇ σίδηρος ὣς, ἐθηλύνθην στόμα
πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. οἰκτείρω δέ νιν
χήραν παρ᾽ ἐχθροῖς, παῖδά τ᾽ ὀρφανὸν λιπεῖν.
ἀλλ᾽ εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ᾽ ἁγνίσας ἐμὰ,
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.

646. Suidas: *ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ.* ἄπειρος. Σοφοκλῆς.

648. Suidas: *ΑΕΛΠΤΟΝ.* ἀνέλπιστον. ἢ σκληρὸν, δυσχερές.

649. χ᾽ αἱ περισκελεῖς φρένες. Sic scribi debuisse nemo (460) non sentiat: male in libris καὶ περισκελεῖς — *praefracti, obstinati animi.* De varia hujus vocis significatione vide Gatakerum ad M. Antoninum, p. 116. BRUNCK. Nullum articulo locum esse docet Erfurdtius.

ib. Suidas: *ΠΕΡΙΣΚΕΛΕΣ.* σκληρὸν, δυσχερές.

ib. Eustath. Il. *B.* p. 336. Δεινὸς δὲ οὐ μόνον ὁ κατὰ Στύγα ὅρκος. ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς, τοῖς γε σῶα φρονοῦσι. καὶ δηλοῖ αὐτὸ σὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ἀλλ᾽ ἁλίσκεται χ. δ. ὅ.

650. ἐκαρτέρουν τότε] γρ. ἐπήπειλησ᾽ ἔπη La.

651. Suidas: *ΕΘΗΛΥΝΘΗ,* ἐκηλήθη. βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην στόμα. ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκληρύνεται. οὕτως οὖν φησὶ διασταλτέον. κἀγὼ γάρ φησιν, ὃς ἠπείλουν, καὶ ἔζεον, καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἢ ὅτι διςσῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ σκληρὸν, ὕδατι.

654. Hinc usque ad 668. habet Suidas in Ἐχθρῶν ἄδωρα. Idem: πορεύομαι. *Εἶμι.* τὸ ὑπάρχω. τοῦτο μέλλοντα οὐκ ἔχει. τοῦ δὲ εἶμι, τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι, τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ι. καὶ τὰ δυϊκά· ἴμεν. ἴτε. Ὅμηρος. εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. Αἴας φησίν. Ἀλλ᾽ εἶμι πρός τε λουτρὰ, καὶ παρακτίους Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ᾽ ἁγνίσας ἐμὰ, Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.

656. ἐξαλύξωμαι ex Hesychio reposui. Vide Lexicon. Al-

μολὼν τε, χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν, ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων κάτω.
ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην

dus et codd. plerique omnes *ἐξαλεύσωμαι.* [Sic La. Lb.] Sincerae lectionis vestigia in solo meo exstant, in quo scriptum *ἐξαλλώξομαι.* Glossa *φυλάξωμαι, ἐκφύγω.* BRUNCK.

657. Suidas: *ΑΣΤΙΒΕΣ ἄλσος, ἀδιόδευτον. ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί. Μολὼν τ' ἐς χῶρον, ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω, Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν, ἔχθιστον βελῶν, Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται. Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ, ᾅδης τε σωζόντων κάτω. εὑρήσω φησὶ τόπον οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησὶν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ.*

658. *τόδ' ἔγχος, hunc gladium.* Vide schol. ad Antig. 1236. Trach. 1013. et sic accipi debet haec vox in Oedipi prioris v. 969. et 1255. Apud Euripidem in Phoen. 1423. *δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος, ensem* vertas necesse est: nam de *hasta* ne cogites, obstat quod paulo ante praecessit: *Ἐνθένδε κώπας* (461) *ἁρπάσαντε φασγάνων Ἐς ταυτὸν ἧκον.* Ejusdem Electra ubi ait in cognomine dramate v. 700. *Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ. Gladium* intelligit, quippe quae modo dixerat: *Παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.* De hac significatione virum eruditum dubitare potuisee mirum est. Vide Historiam Academiae nostrae, tom. VII. p. 193. Eustathius pag. 644. *Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετὲς* (907.) *εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἴας· ξίφος ὃν ἐκεῖνο πάντως. τὸ δ' αὐτὸ καὶ βέλος τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, ὡς δοθὲν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἕκτορος. δῆλον δὲ, ὡς οὔτε Ἕκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς τὸ ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος, τὸ κατὰ τὸ ξίφος. ἐκηβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον.* BRUNCK. Conf. ad Il. *Ε.* p. 604.

661. *χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην.* Plane sic Homerus Il. *Ι.* 596. *ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον,* quae secus intellexi in not. ad Eurip. Hecub. v. 539. parum attendens solennem in talibus abusum nominis *χεὶρ,* de quo Lobeckius ad v. 308. atque ipse ego ad Theocrit. * VII. v. 25. et ad Sophocl. Antig. v. 43. in Addend. p. 154. edit. Erfurdt. minor. (*Obiter moneo, in Adnotat. ad Theocr. XXIV. v. 59. p. 222. sq. delenda esse haec: „XXV. v. 65. *ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε.*“ In ejusd. Idyllii v. 36

παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ Κ'ΟΥΚ ΟΝΗ-
ΣΙΜΑ.
τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει. τοῦτο μὲν, νιφοστιβεῖς

nunc malim *θείης*, et v. 45. sic interpungam: *κολεὸν μέγα, λ. ἕ.* coll. Homer. Il. III. v. 272.) SCHAEF.

663. Suidas: *ΚΕΔΝΟΣ. συνετός. σώφρων. ἡ φρόνιμος Αἴας. Κἀγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου Οὔπω τὶ κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.*

665. Suidas: *ΑΔΩΡΑ. κακόδωρα. τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφοκλῆς. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. ὁ δὲ νοῦς ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσο ἔχειν. τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα.* Vide Eustath. Il. *Η.* p. 682, 44. *Ι.* 757, 14.

ib. Euripides Medea, 621. *Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.* BRUNCK.

666. Suidas: *ΕΙΣΟΜΑΙ. γνώσομαι.* Citat deinde usque ad v. 673.

667. Ajacem *εἰρωνεύειν* h. l. docet Eustath. p. 21. *θεία γὰρ λέξις καὶ τὸ σέβειν.* Citat etiam ad Od. *Δ.* p. 1429, 25. ob v. *σέβειν* forma activa.

668. *ὑπεικτέον· τί μή;* Male Aldus *τιμῇ.* Glossa: *ἄξιον εἴκειν αὐτοῖς δηλονότι. διὰ τί οὐχί;* BRUNCK. *τί μή* La. Lb.

ib. *τί μή;* Al. *τιμῇ.* Aeschyli Eum. v. 198. Sch. olim (462) sic edebant: *ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι τιμήν.* Canterus ad h. v. p. 352. [p. 694. h. ed. Pauw.]: „Puto Aeschylum scripsisse duobus vocabulis *τί μή;* ac similiter in Agamemnone dixit Praeco, *λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. τί μή;* nec aliter est intelligendum, quod apud Sophoclem dicit Ajax, *ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;*" SCHAEF.

670. Suidas: *ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙΣ. δίυγροι.*

χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

672. αἰανῆς cum gl. σκοτεινῆς Lb. αἰανὴς La. Suidas: ΑΙΑΝΗΣ κύκλος. σκοτεινὸς, ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς. Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. ἡ αἰανῆς. θρηνητικῆς. παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ.

673. Suidas: ΛΕΥΚΗ ΗΜΕΡΑ, ἡ ἀγαθὴ, καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Σοφοκλῆς.

ib. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ. Ex Aeschylo mutuatus est Persis, 384. Ἐπεί γε μέν τοι λευκόπωλος ἡμέρα Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν. BRUNCK.

674. δεινῶν. Apud Suidam in ἄημα legitur δεινὸν, quod, nisi cum στένοντα jungatur, sententiam corrumpit. Sed librarii, ut videtur, est error: codices omnes nostri δεινῶν praeferunt. ἄημα. gl. παυσαμένη πνοή. Tragici sententiam sic effert Eustathius p. 982. κοιμίζεται καὶ στένων πόντος, γαλήλης κατευναζούσης αὐτόν. BRUNCK.

ib. δεινῶν. Quod conjecerunt adeoque ediderunt λείων, probare non possum, quippe tam alienum a mente Sophoclis, ut, si omnes haberent libri, δεινῶν corrigendum censerem. Verissime Bothius, qui si ubique talem, qualem hoc loco, se gessisset, palmarias nobis dedisset editiones Tragicorum. Quo enim jure ὁ παγκρατὴς ὕπνος dicitur *cessando* λύειν τὸν τέως πεπεδημένον, eodem jure δεινῶν ἄημα πνευμάτων dicitur *cessando* κοιμίζειν τὸν τέως στένοντα [κεκυματωμένον] πόντον. Illud si recte dictum fateris, qui hoc neges? Conf. mox v. 706. ibique Lobeckius. Heynius ad Homeri Il. X. v. 98. t. VI. p. 25.: „Plura in prisco sermone occurrunt, in quibus pro *defectu et absentia rei* ipsa *res* ponitur: cujus generis multa in lyricis et tragicis animadverti possunt.“ [Compares Dionysii Halic. Antiquit. Rom. VII. c. 12. αὕτη βραχύν τινα χρόνον ἡ ἀγορὰ Ῥωμαίους διέθρεψεν· ἔπειτα ἐξαναλωθεῖσα, εἰς τὰς αὐτὰς ἀπορίας κατέστησεν αὐτούς. Ex addend.] Versu seq. prorsus assentior Lobeckio tuenti contra Bothium ἐν. Plane sic, ut hoc loco, in eademque trimetri sede ἐν δ' usurpatur Oed. R. v. 27. Vertam autem *pariterque* s. *ac praeterea*. Conf. quae de simillimo usu praepositionis μετὰ nuper notavi ad Theocrit. p. 211. SCHAEF. δεινόν τ' La. pr. Tum ἐκοίμησε Lb. pr.

στένοντα πόντον· ἐν δ᾽ ὁ παγκρατὴς ὕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ᾽ ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ᾽ ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
ὅ τ᾽ ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ᾽ ἐχθαρτέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ᾽ ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ᾽ ἑταιρείας λιμήν.

ib. Eustath. Il. *Ξ.* p. 982, 30. ἠρεμεῖ δέ ποτε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ Ὠκεανὸς τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἀεὶ ἀνέμοις δουλεύων κινεῖται, εἴγε κοιμίζεται καὶ στένων πόντος κατὰ Σοφοκλῆν, (463) γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν. De ἄημα v. ad Il. *I.* p. 732, 24. De στένοντα vid. ad Il. *B.* pag. 180. et 347. *Ψ.* pag. 1297, 16.

674—683. Citat Suidas in ἄημα.

675. ἐν δ᾽] ἐν δὲ proprie est *in horum numero*, de quibus sermo est. HERM. Vid. Oed. Tyr. 27. 183.

676. λύειν Eustath. ad Il. *B.* 173. per ἀφιέναι interpretatur. Vide etiam ad Il. *Ξ.* p. 981, 13. 54.

678. ἔγωγ᾽ — Male in libris ἐγὼ δ᾽ — Quod sequitur, in omnibus libris et apud Suidam, qui hos versus citat in ἄημα et in ἐχθραντέος, manifesto depravatum est. Nihil verius Kusteri emendatione, juxta quam pro ὅτ᾽ ἐχθρὸς ἤμην, legimus ὅ τ᾽ ἐχθρὸς ἡμῖν. Ad posteriorem sententiae partem, τὸν φίλον ὠφελεῖν βουλήσομαι ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα, vide quae disputat Cicero in Laelio c. XVI. BR. Lege ἐγῷδ᾽. PORS.

679. ἤμην (ἡμῖν supra scr.) La. ἡμῖν γρ. ἤμην Lb.

ib. ἐχθαρτέος. Vulgo ἐχθραντέος. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 555. SCHAEF. ἐχθαρτέος La. pr. Lb. ἐχθραντέος La. sec.

ib. Suidas: *ΕΧΘΡΑΝΤΕΟΣ.* Σοφοκλῆς. δεῖ φησὶ προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς ὡς αὖθις φίλοις ἐσομένοις, καὶ τοῖς φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.

683. ἑταιρίας] ἑταιρείας La. Lb. Suidas: *ΛΙΜΗΝ.* Σοφοκλῆς. Τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ᾽ ἑταιρείας λιμήν. Ἵν᾽ ᾖ τῆς ἑταιρείας φιλία.

ἀλλ᾽ ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,
εὔχου τελεῖσθαι, τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
ὑμεῖς θ᾽, ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
τιμᾶτε, Τεύκρῳ τ᾽ ἢν μόλῃ, σημήνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ᾽ ὑμῖν ἅμα.
ἐγὼ γὰρ εἶμ᾽ ἐκεῖσ᾽, ὅποι πορευτέον·
ὑμεῖς δ᾽ ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ᾽ ἄν μ᾽ ἴσως
πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.
ΧΟ. Ἔφριξ᾽ ἔρωτι, περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμαν. στροφή.
ἰὼ ἰώ, Πὰν, Πάν,
ὦ Πὰν, Πὰν ἁλίπλαγκτε, Κυλ-

689. ὑμῖν ἅμα] γρ. ὑπέρμεγα La. γρ. μέτα Lb.

(464) 693. Suidas: *ΕΦΡΙΞΑ. τὰς τρίχας ὠρθώθην. ἐπυκνώθην. Ὅμηρος. ἔφριξε δὲ μάχη. καὶ Σοφοκλῆς· ἔφριξ᾽ ἔρωτι περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτάμην. ἀντὶ τοῦ ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. ἀνεπτερώθην.*

ib. *ἔφριξ᾽*] Insolenter, sed non solus Sophocles horrorem inter subitae laetitiae symptomata posuit. Eurip. Helen. 640. *γέγηθα· κρατὶ δ᾽ ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα.* MUSGR.

ib *ἀνεπτόμαν.* Sic emendate scriptum in E. ut quater citat Eustathius. Sic enim ad Odyss. *Α.* p. 1419. *τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ δεύτερος μέσος ἀόριστος, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμην. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ πτέσθαι ἀπαρέμφατον ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ, καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ δὲ* (Il. *Δ.* 126.) *ἐν τῷ, καθ᾽ ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.* Ad Il. *Δ.* p. 452. *τοῦ δὲ πτέσθαι, ὅ ἐστι πετάσαι, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι. ἔοικε δὲ τῇ κινήσει τοῦ σχέσθαι. ὡς γὰρ ἐσχόμην, σχέσθαι· οὕτω καὶ ἐπτόμην, πτέσθαι· οἷον Περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμην. δῆλον δὲ, ὡς ἔστι καὶ ἐπτάμην πρῶτος ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τὸ Τίς γάρ ποτ᾽ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, καὶ ἀπαρέμφατον παρά γε Εὐριπίδῃ τὸ διαπτάσθαι.* Nos tamen in versu 282. ad similium normam reposuimus *προσέπτετο.* Integrum hunc qui prae manibus est versum laudat Eustathius p. 473. *καὶ χαρὰν δέ ποτε σημαίνει τὸ ΦΡΙΣΣΕΙΝ, καὶ οἱονεὶ ὄρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, ὡς τὸ Ἔφριξα ἔρωτι περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμην.* BRUNCK. *ἀνεπτόμαν* Lb. *ἀνεπτάμαν* La. cf. Il. *Ε.* p. 527, 1. *Ν.* p. 961, 42.

695. Conjungenda videntur verba *ἁλίπλαγκτε φάνηθι,*

λανίας χιονοκτύπου
πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψης.
νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων

per mare huc ades. Vide ad Viger. p. 894. HERM. Suidas: *ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὕτως καλεῖται ὁ Πάν. ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν. ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὡς νόμιον θεόν. ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ. ὡς ἁλίβρομος. ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν χορῶν πρόξενος.*

698. *χιονοτύπου* Lb.

699. Suidas: *ΝΥΣΙΑ. ὀρχήματος εἶδος. τῶν γὰρ ὀρχήσεων, ἡ μὲν, Βερεκυνθιακὴ λέγεται· ἡ δὲ, Κρητική. ἡ δὲ Παρική. Νύσια οὖν, τὰ Βερεκύνθια. Νυσιὰς γάρ ἐστιν, ἡ Βερεκυνθιακή. Κνώσσια δὲ, Κρητικά. ἐν Μυσίᾳ γὰρ, καὶ Κνωσσῷ, ἐπιμελῶς ἡ ὄρχησις. Νύσια δὲ τὰ ἐν τῇ Νύσῃ γινόμενα. ἔστι δὲ αὕτη Διονύσου ἱερά. καὶ τὰ Κνώσσια ὡσαύτως. ἄλλως.* (465) *τῶν ὀρχήσεων, αἱ μὲν, εἰσὶ Διονυσιακαί. αἱ δὲ, Κορυβαντικαὶ, αἱ ἐνόπλιοι. Νύσιαι δὲ, αἱ Διονυσιακαί. Κνώσσιαι δὲ, αἱ Κορυβαντικαί. Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς.*

ib. Suidas: *ΑΥΤΟΔΑΗ. τὰ ἐκ φύσεως καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς, αὐτοδαῆ ὀρχήματα.*

ib. Perperam in impressis *Νύσσια, Κνώσσι'* — Unico σ scribi debet utrumque nomen, et sic in plerisque codicibus. BRUNCK. *Κνώσσια* Eustath. Il. *Σ.* p. 1166, 19.

700. *ἰάψης.* gl. *πέμψης, ἐμβάλης.* BRUNCK.

ib. Eustath. Il. *Α.* p. 17. *Ἄλλως μέντοι τὸ ἰάψης ὀρχήματα ἑτέραν ἔννοιαν ὑποβάλλει τοῦ ἰάπτειν παρὰ τῷ αὐτῷ τραγικῷ. Ἔστι γὰρ ἰάψειν ὄρχησιν, ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω ἴπτω — ἢ τὸ ἐπιπέμψειν ἀπὸ τοῦ ἰῶ ἐξ οὗ τὸ ἀφίημι.*

ib. Suidas: *ΙΑΨΑΙ. ἐπιβαλεῖν. καὶ ἰάψης, ἐπιβάλῃς. ἢ*

ὁ Δάλιος, εὔγνωστος
ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.
ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. ἀντιστρ.
ἰὼ, ἰώ. νῦν αὖ,
νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐ-
άμερον πελάσαι φάος
θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ.
πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει·

συλλάβῃς ἡμῖν ὀρχήματος αὐγήν. τοῦτο δ' ἂν ξυνὼν ἰάψῃς. Σοφοκλῆς.

ib. Est *ἰάπτειν* hic usitata notione positum jactandi. Nec mirum, si poëta saltationes jactari dixit, quum proprie dicendi essent pedes jactari saltando. HERM.

ib. *ἰάψεις* La.

704. *εὔγνωτος* La. pr. Lb.

705. *ξυνείη* La. pr. Lb.

706. *ἔλυσε γὰρ* — Istud *γὰρ* ob metrum eximendum non est. Senarius est iambicus, nec cum strophico minus congruit, quia is in secunda sede iambum habet, cujus loco hic anapaestus est. Inepte Triclinius eam ob causam dederat *ἔφριξ' ἐν ἔρωτι*. BRUNCK. *ἔλυσεν* La. pr. *ἔλυσε γὰρ* La. sec. *ἔλυσεν γὰρ* Lb. *γὰρ* delevit Herman.

710. *θοᾶν* La. Lb.

712. Suidas: *ΠΑΝΘΥΤΑ. πανσέβαστα. πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε. πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε.*

(466) 714. *πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει.* Aldus et codd. addunt tres voces *τε καὶ φλέγει*, cum glossa *ἀφανίζει καὶ φανερὸν ποιεῖ.* Istas additias esse metri ratio ostendit. Qui margini eas olim adscripserat, eamdem sententiam exprimere voluisse videtur, quam Ajaci tribuit poëta v. 647. BRUNCK.

ib. Suidas: *ΦΛΕΓΕΙ. ἀντὶ τοῦ ζωπυρεῖ. Σοφοκλῆς. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει.*

ib. Citat Suidas v. *φλέγει.* Recte tamen *τε καὶ φλέγει* delet Heathius, quae neque Stobaeus Ecl. Phys. I. XI. p. 17.

κοὐδὲν ἀναύδατον φατίξαιμ'
ἄν, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μετανεγνώσθη

ed. Canter. legisse videtur. V. 714. videtur sumptus ex Simonidis Hymno in Memoriam. v. Philostrat. V. A. I. 14. Dionys. Halic. A. R. II. 3. ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος. PORS.

ib. μαραίνει. ut nunc iram Ajacis. Conf. supra v. 648. sq. Simonides in Diodori Sic. l. XI. c. 11. ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος. ubi Wesselingius nostram locutionem comparavit. SCHAEF. μαραίνει καὶ φλέγει La. pr. μαραίνει τε καὶ φλ. La. sec. Opinatur Hermannus cum Erfurdtio excidisse quid in stropha.

715. Suidas: ΑΝΑΥΔΟΣ. ἄφωνος. καὶ ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ. ἄλεκτον, ἄῤῥητον, ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον. κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.

ib. φατίσαιμ' ex Lobeckii emend. recepit Hermannus.

716. εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sic optime Aldus et codices veteres. In membr. θυμόν τ' Ἀτρ. — Insertam copulam nullus alius agnoscit codex, nec Suidas, qui partem horum profert in Μετανεγνώσθη, ubi legitur εὖτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις. Triclinius imperite dedit θυμῶν. Porro codices quidam habent μετανεγνώσθη, ut legisse videri possit Hesychius: sed minus sincerum esse censeo, et a male curioso metrorum scrutatore invectum, ut syllabarum aequaretur numerus in versibus antitheticis, quod minime necessarium est. De hoc loco egit Henr. Stephanus Thesauri tom. I. col. 1856. ubi scholiastam immerito reprehendit, qui verborum ordinem recte instituit: εὖτ' Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων. Sunt enimvero ἄελπτα νείκη *jurgia* σκληρὰ, δυσχερῆ, ac proinde ἀνέλπιστα, *desperata, quae componi unquam posse nemo speret.* Sic in Homerico hymno in Apollinem 91. ἄελπτοι ὠδῖνες. Quin ipse Stephanus male ἐξ ἀέλπτων adverbialiter positum esse statuit pro ἀέλπτως, quod si esset, postrema verba μεγάλων τε νεικέων cum praecedentibus connecti non possent. Triclinii interpolatio θυμῶν temeraria est. Sic ob metrum scripsit, cujus rationem perspectam non habuit. Antithetici versus asynarteti sunt ex duobus dochmaicis. BRUNCK. μετανεγνώσθη La. Lb.

717. Suidas: ΜΕΤΑΝΕΓΝΩΣΘΗ. μετεπείσθη. καὶ

θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.
ΑΓ. Ἄνδρες φίλοι, τοπρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ,
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ

πέπαυται τοῦ θυμοῦ. ὡς καὶ μετεγνώσθη. Σοφοκλῆς. εὖτ'. Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις.

(467) 718. *θυμὸν*] *θυμοῦ τ'* Hermannus.

719. *τοπρῶτον.* Vulgo *τὸ πρῶτον.* *ante omnia vobis nunciare volo.* Fallitur Graevius ad Hesiod. Op. et D. v. 679. p. 582. ed. Loesn. (p. 70. ed. Cler.) Tu audi Wolfium in praefat. ad Homeri Iliad. nov. edit. p. LXVII. (LXII.) ed. Lips. SCHAEF.

720. Suidas: *ΜΥΣΙΩΝ. Θρᾳκικῶν. μέρη γὰρ τῆς Θρᾴκης πολλὰ περὶ τὴν Μυσίαν. Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι κρημνῶν ἄπο Μυσίων. τουτέστι, χωρίων.*

721. Suidas: *ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ. τὸ στρατόπεδον, Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον.*

722. Eustath. Il. *Α.* p. 64. *Κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία· ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κατά τινας τὸ κυδάζεσθαι ὅ ἐστι λοιδορεῖσθαι.* Conf. Il. *Κ.* p. 790, 40. Suidas: *ΚΥΔΑΖΕΤΑΙ. λοιδορεῖ. ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ. Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτην ἀδελφόν. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ. οὗτοι γυναιξὶ κυδάζεται. ἀρσενικὸν δὲ ὁ κῦδος. καὶ Σοφοκλῆς. κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.*

725. Suidas: *ΗΡΑΣΣΟΝ. ἔκρουον. ἔπληττον. ἐβλασφήμουν. Μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν. — ἀντὶ τοῦ πάντες ὁμοφρόνως.*

ib. Suidas: *ΟΥ ΤΙΣ ΕΣΘ' ΟΣ ΟΥ. Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. Ἀττικόν ἐστι τὸ ἐπιφέρειν ἑνικοῖς πληθυντικά. οἷον οὔ τις ἀποκαλοῦντες.*

726. *στρατοῦ. στρατῷ* conjeci ad L. Bos. de Ell. p. 246. Mox scribas *ἀρκέσει*, an *ἀρκέσοι*, nihil interest. SCHAEF.

ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
ΧΟ. οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.
ΑΓ. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.
βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς.
ΧΟ. τί δ' ἐστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

727. Suidas: *ΩΣ ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΟΙ. Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Περὶ τοῦ Τεύκρου. ὡς οὐκ ἐπαρκέσοι ἑαυτῷ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. ὡς οὐ κωλύσει ἑαυτὸν καταλιθωθῆναι.*

ib. *ὡς οὐκ ἀρκέσει.* Sic Turnebus e Triclinio edidit recte. Aldus et codd. antiqui, *ἀρκέσοι.* Extrinsecus adsumendum participium *λέγοντες.* BRUNCK. *ὡς οὐκ ἀρκέσοι* La. *ὥστ' οὐκ ἀρκέσοι* Lb.

730. Suidas: *ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ. διειλκύσθη. διῆλθε. Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. ἀντὶ τοῦ, ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἑλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.*

ib. *κολεῶν.* Sic membr. et plerique alii codices. (468)
Perperam Aldus *κουλεῶν.* BRUNCK. *κολεῶν* La. Lb. Lc.

731. *τοῦ προσωτάτω.* Sic recte Lobeckius. Vulgo *τοῦ προσωτάτου.* SCHAEF. *προσωτάτω* La. Lb. *προσωτάτου* Lc.

732. Suidas: *ΞΥΝΑΛΛΑΓΗ. ἀμοιβή, παραμυθία, συνάντησις. λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω, ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου. Σοφοκλῆς. ἡ ξυναλλαγῇ, τῇ ὁμιλίᾳ.* Hermannus: *Ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου* idem est quod *τῶν γερόντων συναλλασσόντων αὐτοὺς διὰ λόγων.*

736. Suidas: *ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ. συνθείς. συναρμόσας. νέας βουλὰς νέοις ἐγκαταζεύξας τρόποις. Σοφοκλῆς.*

740. *Quid hujus negotii justo parcius,* i. e. *tardius fa-*

ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.
ΧΟ. ἀλλ' οἴχεταί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.
ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;
ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα,
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θείς, εἶπε κἀπέσκηψε, παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν,
εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θἠμέρᾳ μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις

ctum est? Similiter hoc verbo usus est Aeschylus Choëph. 575: φόνον δ' Ἐριννὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν. Schol. ibi, οὐκ ἀποτυγχάνουσα. HERM.

741. ἀπηῦδα La. pr.

ib. ἔνδοθεν στέγης. gl. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς στέγης. — παρήκειν. gl. ἀντὶ τοῦ ἥκειν. ἡ παρὰ περισσή. BRUNCK.

748. τοσοῦτον. v. ad 441.

(469) 753. Suidas: *ΕΜΦΑΝΕΣ*. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας, ὡς καὶ τὸ τῆς νυκτὸς, νύκτα μέλαιναν. Σοφοκλῆς. εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι.

756. τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ. Brunckius hîc, ut alibi, τῇδε θἠμέρᾳ. Lobeckius τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. SCHAEF. τῇδε θ' ἡμέρᾳ Lb. θἠμέρᾳ Hermannus, et Tzetzes Exeg. Iliad. p. 33.

758. Suidas: *ΑΝΟΝΗΤΑ*. ἀνωφελῆ.

ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
ἄνους καλῶς λέγοντος εὑρέθη πατρός.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· Τέκνον, δορὶ
βούλου κρατεῖν μὲν, ξὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.
ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο·
Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ
κράτος κατακτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν

760. ὅστις ad plurale nomen refertur σώματα. Nihil hoc schemate magis obvium. Eustathius p. 415. Σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν· οἷον καὶ τὸ (Il. Γ. 279.) Ἀνθρώπους τίννυσθον, ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅ τις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ (Hec. 359.) Δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅς τις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ (Med. 222.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς, στυγεῖ. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πάσχει τόδε τι, ὅς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγὼς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Alia exempla sunt apud Euripidem, ut Androm. 179. El. 939. Inversa enallages ratione in Antig. 707. ὅστις in priore membro ponitur, eique subjiciuntur pronomen et verbum plurale. Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί. BRUNCK. Conf. Eustath. ad Il. Δ. p. 484. de v. περισσά.

761. φρονῇ La. pr. Lb.

767. Suidas: ΟΜΟΥ. ἐγγύς.

κ
768. καταστήσαιτ' Lb. (470)

770. Citat Eustath. Il. Μ. p. 897, 2. ob v. ἐκόμπει.

771. Notandum anacoluthon. Excidit enim coepta constructione, quum vellet dicere, δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὤτρυνέ νιν,

ηὔδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος·
Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη.
τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
ἐκτήσατ' ὀργὴν οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῇδε θἠμέρᾳ, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ.
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕ. τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;

αὐδωμένης. Fallitur Boeckhius ad Pindar. Ol. II. 99. ηὔδατο hic passive intelligi posse putans. HERM.

776. Citat Eustathius Il. *Z.* p. 621, 54.

778. τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ. Sic hoc quidem loco etiam Lobeckius. SCHAEF. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ Lb.

782. ἀπεστερήθημεν Lb. ἀπεστηρήμεθα La. pr.

783. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐκεῖνος La.

ib. ὡνήρ. Male vulgo ἀνήρ. BR.

784. Suidas: *ΔΗΙΑ.* καταπεπολεμημένη. κατακεκαυμένη. ἢ δηΐα, πεπονθυῖα. κοινῶς, πολεμία. Ἀττικῶς, δύστηνε. Σοφοκλῆς. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος.

786. Suidas: *ΞΥΡΕΙ* γὰρ ἐν χρῷ, ὥστε μὴ χαίρειν τινά. ἀντὶ τοῦ μέχρι βάθους διϊκνεῖται, ὥστε μὴ χαίρειν. τὸ δὲ τινὰ, παρέλκον.

ib. Eustath. Il. *K.* p. 796, 55. παροιμιῶδες τὸ, νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ἀντὶ τοῦ, νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ οἷον ἐπ' αὐτῇ τῇ ὀξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ. Σοφοκλῆς δὲ παραφράζων αὐτὸ εἶπε, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ.

ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.
ΤΕ. οἴ μοι, τί φῄς, ὦ 'νθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἐστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.
ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῄς.
ΑΓ. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.

790. ἣν ἤλγησ' ἐγώ. nempe ἀκούων. Sic in Philoct. (47[1]) 1314. ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, supplendum est ἀκούων. Similem ellipsin participii ὁρῶν supra ad v. 136. observavimus, per quam explicandum istud Cratini γέγηθα τὸν ἄνδρα, quod ex Homero adumbratum, τίς ἂν τάδε γηθήσειε. Hanc loquendi formam minus dilucide per ellipsin praepositionis εἰς vel κατὰ declarat Eustathius p. 737. initio. BRUNCK.

ib. πρᾶξιν, „*fortunam*, ut v. 792.“ Matthiae Grammat. Graec. p. 555. Miror autem, displicuisse viris doctis φέρων πρᾶξιν. Euripides Hec. 168. Pors. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ'. ubi Wakefieldius Diatr. Extempor. p. 15. ad eundem lapidem offendit. Idem Phoeniss. v. 1357. μεγάλα γὰρ φέρω κακά. V. Lobeck. p. 339. Cicero Philipp. XIV. c. 1. *Ante vero, quam ea res, quam avidissime civitas expectat, allata sit*, etc. Idem Epist. II. 12. *ita tumultuosae conciones, ita molestae Quinquatrus afferebantur*. SCHAEF.

791. ὦ 'νθρωπε La. ἄνθρωπε Lb.

794. ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῄς. Sic bene interpunxit Turnebus. Prava in aliis editionibus est distinctio: ὥστε μ' ὠδίνειν. τί φῄς; hic enim est sensus: *ita ut angat me timor, solicitam de eo quod nuntiaturus es. ita ut anxie exspectem quid afferas*. Ita accepit etiam auctor scholii, quod imprudens suo loco omisi: καὶ μὴν θυραῖός ἐστιν, ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστιν ὃ λέγεις. Memoriae lapsu H. Stephanus citat ὥστε μ' ὠδίνειν σφόδρα, Thesauri tom. II. col. 1188. BR. Eustath. Il. *Α*. p. 843, 48. ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῄς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι ὠδίνειν εἰποῦσα, ἔχει συγγνώμην ὡς γυναικικῶς ἐκ πείρας φράσασα.

ib. Malim θυραῖός γ'. ELMS.

796. Suidas: ΥΠΑΥΛΟΝ. ἐνδόμυχον, ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

ΤΕ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;
ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.
ΤΕ. οἴ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;
ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
ΤΕ. οἴ 'γὼ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης,
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους

799. ἐλπίζει φέρειν] Hoc vult, sperare Teucrum, se, si exitum istum funestum fore nunciet, effecturum, ut retentus in tentorio eo die servetur Ajax. HERM.

(472) 802. ἥ τ' αὐτῷ Lb.

ib. φέρει scil. ἡ ἔξοδος. SCHAEF. In constructione expedienda frustra laborarunt interpretes, non observato anacolutho. Non enim καθ' ἡμέραν τὴν νῦν conjungenda sunt, secluso ὅτε, sed νῦν ὅτε cohaerent. Debebat dicere, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτε αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρουσαν, quod poterat etiam omisso ὅτε dici. Nunc, posito illo ὅτε, non participium, quod propter τὴν inferendum erat, adjicit, sed verbum φέρει construit cum particula ὅτε. Νῦν ὅτε mediae orationi inseritur, ut ἔστιν ὅτε, et similia. Aeschylus Theb. 711. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 638. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. Pindar. Ol. X. 13. νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅπᾳ κῦμα κατακλύσσει ῥέον, ὅπᾳ τε κοινὸν λόγον φίλαν τίσομεν ἐς χάριν. In quo loco frustra haesit Boeckhius. Homer. Il. σ'. 88. Νῦν δ' ἵνα κεν σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μύριον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Sic scribendum pro ἵνα καί. Respondet igitur nuncius continuata, quam inceperat, oratione, hoc modo: *a Calchante edoctus sperat ille se satis tempori funestum nunciare Ajacis exitum hoc ipso die, qui nunc mortem ei aut vitam feret.* HERM.

803. οἴ 'γώ. Brunckius οἴ ἐγώ. SCHAEF. sic La.

ib. Suidas: ΠΡΟΣΤΗΤ' ἀναγκαίας τύχης. ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης συντυχίας.

η
ib. τύχας Lb.

805. Suidas: ΑΓΚΩΝ καὶ ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῶν

ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη,
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἴ μοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἱδρυτέον.
ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ', ὅποιπερ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή,
σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν.
ΧΟ. χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον·
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται.
ΑΙ. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν, ᾗ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,

ὁρῶν. Οἱ δ' ἑσπερίους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.

ib. ἀντηλίους. Hanc scripturam probant grammatici, quam exhibent codices aliquot. Plures cum Aldo ἀνθηλίους. BRUNCK. ἀντηλίους La. Lb. v. Eustath. p. 83, 2.

811. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Euripides Or. 1292. — οὐχ ἕδρας ἀγών· Ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε. Formulam illustrat P. Victorius V. L. XVI. 20. ex Homerico οὐχ ἕδος derivatam. Vide Eustath. p. 1295. Idem exprimit comicus in Pluto his verbis: — ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. BRUNCK.

ib. Eustath. Il. Ψ. p. 1295, 57. Τὸ οὐχ ἕδος, καθὰ (473) καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ οὐ καθέδρα, ἤγουν οὐκ ἔστιν ἕζεσθαι. Σοφοκλῆς δὲ σαφέστερον φράζει, ἐν τῷ οὐχ ἕδρας ἀκμή.

812. ἄνδρα γ' ὃς ἂν σπεύδῃ La. pr. ὃς σπεύδει La. sec. Lb. Dedit Hermannus θέλοντας — σπεύδῃ majore interpunctione post ἐγκονῶμεν posita.

814. Postquam Chorus abiit, scena mutatur, et Ajax solus in loco deserto conspicitur. Vitium hoc est oeconomiae, quod vitari nulla ratione poterat, siquidem Ajax coram spectatoribus mortem sibi consciscere debebat. In ceteris omnibus tragici nostri fabulis Chorus nunquam e scena abscedit, nisi absoluta actione. BRUNCK.

815. ὁ μὲν σφαγεύς. gl. τὸ ξίφος τὸ εἰς σφαγὴν ἡτοιμασμένον ἕστηκε τῇ στάσει τῇ τμητικωτάτῃ. BRUNCK.

δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν.
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής·
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.
τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα

820. Suidas: ΘΗΓΑΝΗ. ἡ ἀκόνη. σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής. Σοφοκλῆς.

821. Suidas: ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ. διαχειρισάμενος, περισφίγξας. Περισφίγξας ἐν τῇ γῇ. Σοφοκλῆς. ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ.

823. Suidas: ΕΥΣΚΕΥΟΥΜΕΝ. καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον. οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. Σοφοκλῆς.

825. λαχεῖν. Sic membr. et praestantiores quique codd. cum Aldo. Triclinius λαβεῖν. Haec verba saepissime permutantur. BRUNCK. λαβεῖν La. pr. Lb. λαχεῖν La. sec.

828. πεπτωκότα fortasse La. pr.

(474) 830. οἰωνοῖς θ'. Minus recte Lobeckius οἰωνοῖς δ'. SCHAEF.

831. προστρέπω. Sic scribi debuisse fidem facit vetus scholiastes. Male in libris nostris προτρέπω. — In tribus codd. scriptum καλῶ θ' ἅμα. Vulgo καλῶ δ' ἅμα. BRUNCK. sic credo La. γρ. τοσαῦτά σοι. προστρέπω δὲ La. marg. qui προστρέπω pr. προτρέπω em. cum Lb.

ib. Suidas: ΠΡΟΤΡΕΠΩ εὐκτικῶς. παρακαλῶ, προτρό-

πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
ἀεὶ δ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ,
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους

παιοι γὰρ οἱ ἱκέται. Σοφοκλῆς. Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προτρέπω, καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν.

832. Suidas: *ΠΟΜΠΑΙΟΣ*. ὁ ἀπὸ τῶν γηΐνων εἰς τὰ οὐράνια πέμπων. καὶ πομπαῖος Ἑρμῆς, ὁ τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾅδην καταπέμπων τε, καὶ παραπέμπων. Huc respicit Eustath. Il. *Ε*. p. 561.

833. ξὺν ἀσφαδάστῳ πηδήματι. Simile votum Cassandrae apud Aeschylum in Agamemnone, 1301. Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, Ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων Ἀποῤῥυέντων ὄμμα συμβάλω τόδε. BR. Suidas: *ΑΣΦΑΔΑΣΤΩΙ*. ἀσκαρίστῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι. ἀντὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς. παραδεδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας. κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῇ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος σκεπάσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ περικεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν.

835. Suidas: *ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥΣ*, τὰς Ἐριννῦς. μυθικὸν δέ ἐστι τοῦτο. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ, τὰς ἀδωροδοκήτους, καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Σοφοκλῆς. καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους, σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας.

836. ἀεὶ θ' ὁρώσας. Sic bene Turnebus. In codd. eodem errore quem paulo ante correximus, ἀεὶ δ' ὁρώσας. In membr. hic versus omissus est. BRUNCK. ἀεὶ δ' La. Lb.

837. Suidas: *ΤΑΝΥΠΟΔΑΣ*. ταχείας τὰς Ἐριννῦς φασι. τὸ γὰρ τεῖναι τοὺς πόδας ἐστὶ τὸ βαδίσαι. τουτέστι, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας. Conf. Eustath. Il. *Ι*. pag. 763, 30.

ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ᾽ ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.
ἴτ᾽, ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ᾽ Ἐρινύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε, πανδήμου στρατοῦ.
σὺ δ᾽, ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν,
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ᾽ ἐμὸν

(475) 841. Suidas: *ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ*. τὸν ὑφ᾽ ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Suidas: *ΤΩΣ*. οὕτως. τὼς δέ σ᾽ ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ᾽ ἐφίλησα. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς. Eustath. Il. *Γ*. p. 429. τὼς, ἤγουν αὕτως.

842. πρὸς τῶν φιλίστων. Codd. aliquot πρὸ, cum glossa ἔμπροσθεν, ex librarii interpolatione sane quam inepta. Sensum ille verborum non assecutus fuerat, quem disertim in versione expressimus. Nec credendum est ad mortem Agamemnonis poëtam respexisse, nec Ajacem hic tanquam futura vaticinantem inducere voluisse. Nam Agamemnon a libris suis occisus non fuit: sed Atridis mortis genus imprecatur Ajax, quod atrocissimum excogitare possit. BRUNCK.

ib. De superl. φιλίστων v. Eustath. Od. *Τ*. p. 1867, 40. *Ω*. p. 1961, 29.

843. Suidas: *ΙΤΕ*. δεῦτε. ἢ ἀπέλθετε. Σοφοκλῆς. ἴτ᾽, ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ᾽ Ἐριννύες.

ib. Suidas: *ΠΟΙΝΗ*. καὶ *ΠΟΙΝΙΜΟΙ*, αἱ τιμωρητικαὶ Ἐριννύες. Σοφοκλῆς.

844. γεύεσθε. Insignis quidem, sed maxime contemnenda varietas est in citatione quam fecit hujus versus Thomas Mag. κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε — BRUNCK.

845. αἰπὺν οὐρανόν. Ex Homerico αἰπὺν Ὄλυμπον. BRUNCK, notavit Eustath. Il. *Ε*. p. 557.

ib. Suidas: *ΑΙΠΥ*. ὑψηλόν. μέγα.

ib. Suidas: *ΔΙΦΡΗΛΑΤΩΝ*. ἁρματηλατῶν. Σοφοκλῆς.

847. Suidas: *ΕΠΙΣΧΩΝ*. κρατήσας. βραδύνας. Σοφοκλῆς.

ib. χρυσόνωτον. Vide Eustath. Il. *Ε*. p. 585.

γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών.
σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω,
πανύστατον δὴ, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ·
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

849. Suidas: *ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ἐπὶ τοῦ ἀθλιωτάτου παρὰ Σοφοκλεῖ.*

850. *κλύῃ φάτιν.* vide ad 151. et 187.

851. *πάσι* La. pr.

852. *οὐδὲν ἔργον*, *nihil prodest*, *nihil opus est.* Comicus in Lysistr. 424. *ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι.* BRUNCK.

ib. Suidas: *ΕΡΓΟΝ εἰπεῖν. χαλεπὸν εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. ἀντὶ τοῦ ὄφελος. ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.*

858. *καὶ οὔποτ'* La. (476)

863. *τροφῆς.* Vulgo *τροφεῖς.* Vide ad priorem Oedipum 18. BRUNCK. *τροφεῖς* La. Lb.

866. Suidas: *ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩΙ πόνον φέρει. λείπει ἡ πρὸς, ἵν' ᾖ, ὁ πόνος πρὸς τῷ πόνῳ πόνον φέρει. καὶ ἔστι τὸ μὲν πόνος πόνῳ, ἀρχαϊκόν. ὡς ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον πόνον, κοινῶς. οἷον κάματον. καὶ Ὅμηρος. — Πάντη*

πᾶ, πᾶ,
πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.
ἰδοὺ, ἰδού·
δοῦπον αὖ κλύω τινά.
ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
ΗΜ. τί οὖν δή;
ΗΜ. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.
ΗΜ. ἔχεις οὖν;
ΗΜ. πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.

δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικται. Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις. (30.) — Νὺξ γὰρ εἰσάγει, Καὶ νὺξ ἀπωθεῖται δεδεγμένον πόνον.

868. ἔβαιν' Lb.

869. συμμαθεῖν hîc transitivum est, et valet διδάξαι, qua potestate verbum hoc omnino carere affirmat Parisinus editor, quippe qui sui juris esse putat fines ponere, quos intra Sophocles novandi licentiam coërcere debuit. Nec tamen est hoc ita novum, ut analogia aliorum exemplorum confirmari non possit. Nam ut δέδαεν *didicit* usurpat Homerus pro *docuit*, ita μανθάνειν observat Eustathius ab Homeri posteris utroque sensu adhibitum fuisse, et pro *discere* et pro *docere*. Popularis sui conjecturam συμπαθεῖν Heathius ne proferre quidem debebat. Quis eo illum deduxerit nescio: haud sane Lucianus est qui in Ocypode συμπάσχειν transitive usurpat, ut hîc Sophocles συμμανθάνειν. Οἴμοι· πόθεν μοι καινὸς εἰσῆλθεν πόνος Ποδὸς δι' ἄλλου, καί με συμπάσχει κακῶς; utrumque verbum praegnanti notione adhibitum: hoc, καί με ποιεῖ πάσχειν κακῶς. illud, οὐδεὶς μαθὼν ποιεῖ με σὺν αὐτῷ μαθεῖν. Lu-
(477) ciani senarium ineptus emendator crurifragio mulcat legendo, καί μοι συμπάσχει. BRUNCK.

ib. Suidas: ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ. οἷον μεμαθηκότα τὸ γεγονός. οὐδείς με οἶδε τόπος. ἀλλὰ μάτην περιῆλθον. ἢ ἀντὶ τοῦ διδάξαι. εἰς μάθησιν ἀγαγεῖν τοῦ ζητουμένου. Σοφοκλῆς. κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. Constructionem sic instituit Elmsleius: κοὐδεὶς τόπος ἐπίσταται ὥστε ἐμὲ συμμαθεῖν. Mutata dicendi formula explicat Hermannus: οὐδεὶς τόπος ἐπιστάμενος ποιεῖ με συμμαθεῖν.

876. πόνου γε πλῆθος. Sic in Euripidis Satyrico roganti Choro ἔχεις; respondet Cyclops vers. 683. κακόν γε πρὸς κακῷ. BRUNCK.

ΗΜ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.
ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τις ἂν φιλοπόνων στροφὴ ά.
ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας,
ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βυσπορίων ποταμῶν ἴδρις,
τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι
πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι; σχέτλια γὰρ
μακρῶν ἀλάταν πόνων

877. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ La. Lb. Vid. Trach. 1130. El. 913. ELMS. οὐδ' ἐμοὶ δὴ vulgo.

ib. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον. In Aldina excusum μολῶν typothetae errore: in Juntina recte βολῶν, ut liquido sine ulla ambiguitate scriptum in C. D. E. et meo. De hoc loco jam egi ad Euripidis Or. 1263. μολὼν Triclinio debetur, ac proinde recentissimi Graeculi est scholion quod hanc lectionem spectat. BRUNCK. βολῆς (ῶν) La. βολῶν Lb.

878. ὠ'νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. BRUNCK.

879. τίς ἂν μοι, τίς ἄν. Versus est dochmaicus, ut antistrophicus 925. ἔμελλες τάλας. cujus in scriptura nullam varietatem exhibent libri. Proinde hic ita scribi debuit, expuncta particula δὴ, quae metro reclamante inserta fuerat. BR. τίς ἂν δὴ La. δῆτα Herman.

881. ἔχων ἀΰπνους ἄγρας. Sic codd. plerique et praestantiores. In aliis ἕδρας, quod Aldus praetulit. BR. ἄγρας La. Lb. γρ. ἕδρας La.

883. θεᾶν La. Lb.

885. εἴ που ποτὲ πλαζόμενον προσβλέπει, ἀπύοι. Nihil planius horum verborum structura, quae praeter facilem sensum, metra etiam accurata praestat. In Aldina et veteribus codd. scabra lectio sine metri forma, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι. Triclinii inepta interpolatio auctore suo digna est. BRUNCK. λεύσων La. (478)

888. Σχέτλια Attice positum pro sing. σχέτλιον notavit Eustathius Il. *Α.* p. 59.

ib. σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων. Librarii voculas partim inferserunt, partim transposuerunt, quod ipsa metri

οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.
ΤΕ. ἰὼ, ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;
ΤΕ. ἰὼ τλήμων.
ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.
ΤΕ. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.
ΧΟ. τί δ' ἐστίν;
ΤΕ. Αἴας ὅδ' ἡμὶν ἀρτίως νεοσφαγὴς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.
ΧΟ. ἰώ μοί μοι ἐμῶν νόστων· στροφὴ β'.

ratio ostendit: σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Sic veteres codd. et Aldus. Ista ἐμέγε τὸν invenusta sunt et sensui inutilia: ἐμὲ loco non suo posuerunt, quod esse debuit initio ultimi versus hujus strophae, ubi dederunt ἀλλ' ἀμενηνὸν, iambicum senarium a trochaeo incipientes. BR.

ib. τῶν μακρῶν Lb. Mox οὐρίων — δράμων utroque ν eraso La. Infra λεύσειν La. pr.

889. Suidas: ΟΥΡΙΟΣ. ἐπιδέξιος. ἐπιτήδειος ἄνεμος. καὶ οὐρίῳ πελάσας δρόμῳ. τουτέστιν, εὐθυδρομήσας.

892. πάραυλος. πλησία. Eodem sensu vox est in Oed. Col. 786. ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς. Perperam Eustathius hanc vocem ab αὐλὸς deducit, p. 1157. βοὴ πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνῳδίαν, ἢ διὰ τὸ τρανές. Est enim ab αὐλὴ, ut supra 796. ὕπαυλος, et 611. ξύναυλος, quod glossa recte exponit σύνοικος. BRUNCK.

ib. Suidas: ΠΑΡΑΥΛΟΣ. ὁ ἐν ἀγροῖς. ἡ πάραυλος, παρατεταμένη. ἡ ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν. ἡ θρηνητικὴ παρὰ τοὺς αὐλούς. Σοφοκλῆς. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

894. δορίληπτον La. pr. Lb. Mox Τέκμησαν La.

896. Suidas in οἴχωκ'.

899. Suidas: ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ. περικεκλισμένος κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής. περὶ τοῦ Αἴαντός φησι.

900. ἰώ μοι μοι. Semel tantum Aldina μοι habet, et in antistrophico versu ᾤ μοι ἀναλγήτων. Mox v. 908. ἰώ μοι ἐμᾶς ἄτας. Ista ad metri normam exigi debuerunt. BRUNCK.

ὤ μοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
τόνδε συνναύταν, ἰὼ τάλας·
ὦ ταλαίφρων γύναι.
ΤΕ. ὡς ὧδε τοῦδ᾽ ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.
ΧΟ. τίνος ποτ᾽ ἄρ᾽ ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;
ΤΕ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ᾽ ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
ΧΟ. ὤ μοι ἐμᾶς ἄτας. οἷος ἄρ᾽ αἱμάχθης, στροφὴ γ΄.
ἄφρακτος φίλων·
ἐγὼ δ᾽, ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ᾽ ἄϊδρις,
κατημέλησα. πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυστράπελος,
δυσώνυμος Αἴας;

903. ταλαῖφρον Lb. (479)

907. Suidas: ΠΕΡΙΠΕΤΕΣ. περιπεπηγὸς αὐτῷ. πηκτὸν τόδ᾽ ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ. ἤγουν ᾧ περιέπεσεν ὁ Αἴας. ib. Vide Brunck. ad v. 658.

909. αἱμάχθης sine augmento, quod in melicis negligitur. In E. ἡμάχθης. BRUNCK.

910. Suidas: ΑΦΡΑΚΤΟΣ φίλων. οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

911. Suidas: ΑΙΔΡΙΣ. ἀμαθής. ἄπειρος. ἐγὼ δ᾽ ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ᾽ ἄϊδρις, κατημέλησα. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος.

913. Suidas: ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ. δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, δυσμετάθετος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτω λέγουσι καὶ δυστράπελον ὄρυγμα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὀργῇ, ἢ διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς. κεῖται ὁ δυστράπελος. τουτέστιν, ὁ δύσκολος, ὁ δυσώνυμος Αἴας. ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας. Αἶ αἶ. τίς ἄν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ, Καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

914. δυσώνυμος. Eustath. Il. Ζ. p. 640, 34. δυσώνυμον τὸν Αἴαντα, ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ, ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι. Articulum ante δυσώνυμος delevit Hermannus cum MS. apud Porsonum ad Eurip. Or. 1297.

ΤΕ. οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
οἴ μοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων;
ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,

917. ὅστις καὶ φίλος. Major forte videretur esse vis sententiae, si legeretur ὅστις κ' οὐ φίλος, siquidem infra dicitur Ajax καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν. BRUNCK.

918. φυσῶντ' ἄνω. Id est ἀναφυσῶνται, ἀναπέμποντα πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας πληγῆς τὸ μέλαν αἷμα ἀπὸ τῆς (480) οἰκείας σφαγῆς. Corrupta haec esse decernit Parisinus editor, hoc argumento usus, quia *procumbente Ajace in gladium non exiluit sursum sanguis per plagam, sed per os et nares debuit erumpere.* Proinde conjicit legendum esse πρὸς ῥινὸς ἔκ τε φωνίας πηγῆς, *ex naribus et fonte vocali*, id est, si Diis placet, *ex ore*. Eugepae! Galenum teruncio non emam: nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit. Lepidum conjectorem tragicus ipse redarguit Teucri verbis in fine dramatis, θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. BRUNCK.

920. τίς σε βαστάσει. Membr. et quidam alii codd. βαστάσῃ, apposita observatione quam inter minora scholia retulimus. Melior est Aldi lectio βαστάσει. BRUNCK.

ib. βαστάσῃ La.

921. ὡς ἂν ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Sic legendum. Ejecerat librariorum imperitia particulam ἄν, quae salva structurae lege abesse non potest. ὡς ἂν ἀκμαῖος μόλοι, *quam tempestivus veniret!* Vide quae notavimus ad comici Plutum 1037. ubi exempla ostendunt verbum optativi modi non adhiberi sine ἄν, quando in altero membro est conditionalis particula εἰ, quae et ipsa optativum adsciscit. Prima in ἀκμαῖος corripitur, ut quaevis vocalis natura brevis ante tenuem et liquidam. Supra, v. 811. ἀκμὴ priorem corripit, ut et Oed. T. 1492. Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς. Euripides Phoen. 1265. Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμάς. Eadem prosodia vox haec passim occurrit. BRUNCK. ὡς ἀκμαῖ' ἂν Wakefield. Silv. Cr. II. p. 127. Herman. Viger. p. 784. Erfurdt. et Porson. ὡς ἀκμαῖος εἰ βαίη La. Vertit Hermannus: *Nam utinam tempori, si veniat, adsit ad funus inter-*

πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἵως ἔχεις,
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ΧΟ. ἔμελλες τάλας ἔμελλες χρόνῳ   ἀντιστρ. α'.
στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοῖά μοι
πάννυχα καὶ φαέθοντ'
ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις, οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
**** ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

empti fratris curandum. Suidas: *ΑΚΜΑΙΟΣ.* νεανίσκος σφριγῶν. ἀκμάζων. καίριος. κατὰ καιρόν. περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι, τοῦτ' ἔστιν εὐκαιρότατος. ἐν ἀκμῇ καιροῦ. ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου.

923. Suidas: *ΟΙΟΣ.* ὁποῖος. ubi citat *Αἴαν* et sic in Ὦ δύσμορ'.

925. Suidas: *ΕΜΕΛΛΕ.* παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. ἄρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. Σοφοκλῆς. ἔμελλες, ἔμελλες τάλας. ἀντὶ τοῦ ἐῴκεις. δῆλος ἦς.

926. ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων. Sic bene Triclinius. In veteribus codd. ut in Aldina, ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων, structura haud invenusta, sed quam metri ratio non admittit. BRUNCK. στερεόφρων La. στερεόφρον Lb. στερεόφρων ἄρ' ὧδ' cum Erfurdtio Hermannus.

927. ἐξανύσσειν La.

930. ἀνεστέναζες] ἄρ' ἀνεστέναζες Hermannus. (481)

931. ὠμόφρον Lb.

934. Suidas: *ΑΡΧΩΝ* χρότιος [l. χρόνος]. Ἀρχηγός. προηγός. ἄρχων χρόνος πημάτων.

935. Suidas: *ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ.* ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. καὶ ἀριστόχειρ ἀγών.

936. Vocem Ἀχιλλέως in omnibus veteribus libris omissam Triclinius e conjectura satis probabili reposuit. BRUNCK. Valde probabilis est Musgravii conjectura, χρυσοδέτων excidisse, similem Pindari locum afferentis Nem. VIII. 36. χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν. Sed cur a Pindaro hoc mutuemur, quum Homerum testem habeamus, non modo

ΤΕ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη.
ΤΕ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
ΤΕ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
ΧΟ. ξυναυδῶ.
ΤΕ. οἴ μοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν· οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί.
ΧΟ. ἰώ μοί μοι· ἀναλγήτων ἀντιστρ. β'.
δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.
ΤΕ. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα.
ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

in descriptione illa annorum istorum, sed etiam in illo non semel dicto, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο? Elmsleius conjicit ἐν Δαναοῖς. HERM.

941. Suidas: ΑΡΤΙΩΣ. τελείως. ὑγειῶς. οὐ μόνον ἄρτι, τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης μυρμηκανθρώποις. ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη. καὶ ἀντὶ τοῦ γνησίου. τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ib. Citat. Eustath. Il. E. p. 583. Z. 623, 31. ob asperiorem formam βλαφθεὶς, altera βλαφεὶς usitatiorem.

ου
ib. ἀρτίως La.

942. Suidas: ΔΟΞΑΝ. Σοφοκλῆς. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐστίν· ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. οἷον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται. ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

945. ᾤμοι γρ. ἰώ μοι La.

(482) 946. Suidas: ΑΝΑΛΓΗΤΩΝ. ἀσυμπαθῶν, ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπί τινι. ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. Σοφοκλῆς. Ὤιμοι ἀναλγήτων Δισσῶν ἐθρόησας Ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον τῷδ' ἄχει. τουτέστι τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

951. Suidas: ΥΠΕΡΒΡΙΘΕΣ. μέγα, καὶ βαρύ. ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

ΤΕ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.
ΧΟ. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ἀντιστρ. γ'
πολύτλας ἀνὴρ,
γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσι
πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς
κλύοντες Ἀτρεῖδαι.
ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς

ib. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν. Sic omnino legendum, nec aliter a poëtae manu esse potuit. In membr. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. Alii e veteribus habent, ut Aldus, ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν: reliqui post ἄγαν neutram particulam agnoscunt. In omnibus mancus est versus omissione pronominis demonstrativi τόδ'. Qui legitur in Turnebi editione et ejus traducibus versus Turnebum auctorem non habet, cui eum adscribit Parisinus professor; sed ab ipso Triclinio cusus fuit, et est longe pessimus, quippe qui fractis incedat pedibus. Ultima in ἄγαν semper longa est: vide quae notavimus ad comici Nubes 199. et 1120. Proinde imperitiae arguuntur quicunque senarium istum Sophocleum esse propugnant: Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. BRUNCK. ἄγαν γ' ὑπ. Lb. ἄγαν ὑπ. La.

953. Πάλας Lb.

954. Suidas: ΚΕΛΑΙΝΩΠΑΝ. οἷον οὐκ ἐν φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον. καὶ μέλανα, καὶ οἷον κεκρυμμένον, καὶ δόλιον, καὶ κελαινὸν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνήρ. ἤτοι ὁ Αἴας. Eustath. Il. Α. p. 72. κελαινῶπα (sic) θυμὸν τὴν βαθεῖαν ψυχήν. Mox ὁ ante πολύτλας cum Porsono ad Or. 1297. delevit Hermannus.

957. τοῖς La. et libri vett. τοῖσι Triclin. τοῖσδε Elmsleius et Hermannus.

959. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς. Sic emendate scriptum in D. Perperam in ceteris veteribus, ut in Aldina, βασιλῆες. BR. βασιλῆες La.

961. Hic versus et qui sequuntur XII. sunt omnes Tecmessae, cui, nulla interposita alia persona, continuantur (483) in membr. et in D. In aliis veteribus codd. ut in Aldina, versui 969. praefixa est Chori persona quem Triclinius sermonem ordiri facit a versu 971. BRUNCK.

τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'ποθοῦν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
αὑτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελε.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.

962. Suidas: *ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς.*

963. Suidas: *ΔΟΡΟΣ. δόρατος.*

964. Plautus Capteiveis I. 2. *Tum denique homines nostra intelligimus bona, Quum quae in potestate habuimus, ea amisimus. Ego, postquam gnatus tuus potitu 'st hostium, Expertus quanti fuerit, nunc desidero.* Horatius Carm. III. 24. 31. *Virtutem incolumem odimus, Sublatam ex oculis quaerimus invidi. τἀγαθὸν χεροῖν.* In meo emendatum a secunda manu *τἀγάθ' ἐν χεροῖν*, quod vulgatae lectioni praeferendum non est. BRUNCK.

965. Suidas: *ΙΣΑΣΙ, γινώσκουσιν.*

966. Citat Eustath. Od. *E.* p. 1521, 42.

ib. Suidas: *ΓΛΕΥΚΟΣ. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ. καὶ ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος. ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς.*

ib. *ἢ κείνοις* La. pr.

969. *πῶς δῆτα.* Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, *τί δῆτα.* BRUNCK. *τί δῆτα* La. pr. Lb. *πῶς δῆτα* La. sec.

ib. *τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν.* Sic pro vulgata scriptura, *τοῦδ' ἐπεγγελῷεν.* [sic La. Lb.] Porsonus Supplem. ad praefat. in Euripid. Hecub. p. XXVIII. ed. Cant. In not. ad Hecub. v. 1214., ubi eandem emendationem tangit, habet quod in nonnullis libris legitur, *τί δῆτα* —. SCHAEF.

970. Suidas: *ΘΕΟΙΣ τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισι. τουτέστιν θεῶν βουλομένων. οἱ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοιαύτην αὐτῷ αἰτίαν παρέσχον. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντος.*

971. Suidas: *ΚΕΝΕΟΝ. ποιητικῶς, τὸ κενόν. καὶ μά-*

Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἔτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.
ΤΕΥ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
ΤΕΥ. ὤ μοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης.
ΧΟ. ὡς ὧδ' ἐχόντων — ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΧΟ. πάρα στενάζειν. ΤΕΥ. ὦ περισπερχὲς πάθος.

ταιον. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω. καὶ αὖθις. (Elect. 403.) οὐ δῆτα μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή. ἀντὶ τοῦ συνέσεως ἐστερημένη· καὶ κενὸς ὁμοίως.

973. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους. Quam prosodiae peritus fuerit Triclinius, cum ex superiore nota ad v. 951. tum ex hoc versu existimare licet. Fulcro versum indigere ratus scri- (484) psit ἀνίας τε καὶ γόους. Atqui nomen ἀνία apud tragicos mediam semper, ni fallor, producit. Sic supra, 266. verbum ἀνιᾶν, et mox v. 994. Vide infra, 1005. 1138. BRUNCK.

ib. Suidas: *ΑΝΙΑ*. λύπη. τὸ νι μακρόν. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ Λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

976. Suidas: *ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ*. σημαντικὸν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλύειν ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

978. Suidas: *ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ*. ἐπώλησας. ἐκέρδανας. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φαύλου τροπικῶς. ἀντὶ τοῦ περιεποίησας. ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ib. ἠμπόληκας. Scholion ineditum: ἐμπολῶ, τὸ ἀπὸ πραγματείας κερδαίνω. ἐμπολὴ, ἡ λεγομένη πρᾶσις. ἀπὸ ταύτης τῆς ἐμπολῆς καὶ τὸ ἠμπόληκας νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδανας. δοκεῖ γὰρ ὁ Αἴας κερδάναι, τὸ οἰκεῖον θέλημα πληρώσας. BR. ἠμπόληκας est *perfecisti.* Nam ἐμπολᾶν *significat negotiari, negotium transigere.* Vid. Hesych. in v. et ejus interpretes. HERM.

979. ὄλωλεν ὡ'νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. Sic etiam correctum v. 991. BRUNCK.

982. Hesych. περισπερχής. περιώδυνος. Eustath. ad Il. Δ.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε. ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε; ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;
ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις, ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, ξύγκαμνε. τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.
ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
ΤΕΥ. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην
μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.
ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινὸς,

p. 442. *Ἔστι δὲ ἀσπερχὲς, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. ἁπλοῦν δὲ αὐτοῦ ῥητὸν, οὐ τὸ σπερχὲς, ἀλλὰ τὸ σπερχνὸν, ὅμοιον ὂν τῷ τερπνὸν καὶ στεγνόν.* Inde nomen substantivum *ἡ πολυσπέρχεια*, et nomen proprium *Πολυσπέρχων*. BRUNCK. [Conf. Od. *Α*. p. 1385, 23.]

ib. Suidas: *ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ. βαρύ. ὡς περισπερχὲς πάθος.*

986. Suidas: *ΚΕΝΗΣ. ἐστερημένης, κεκενωμένης, ματαίας. — Μή τις ὡς κενῆς Σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ. οἱ γὰρ κυνηγοὶ τηροῦσι τὸν καιρὸν, ὁπότε ἔρημοι τῶν μητέρων γίνονται οἱ σκύμνοι.*

(485) 991. *ἐφίετ' ἀνὴρ κεῖνα* La. Lb.

994. *ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν.* Sic membr. D. E. T. In C. meo, et in Aldina *ἁπασῶν*, reclamante metro. Invenusti sunt hujus versus numeri, in quo nulla caesura est. Emendationis, quam olim feceram, haud me poenitet: *Ὁδῶν θ' ἁπασῶν ὁδὸς ἀνιάσασα δή.* Turnebus nescio unde dedit: *Ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν.* BRUNCK. *ἁπασῶν* La. (eraso *ἁ*) Lb.

998. *σοι* Lb. pr. Tum *θεῶν* La. pr. Vid. Elmsl. ad Med. 241.

διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανών.
ἁγὼ κλύων δύστηνος, ἐκποδὼν μὲν ὤν,
ὑπεστέναζον· νῦν δ' ὁρῶν, ἀπόλλυμαι.
οἴ μοι.
ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς,
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἦ πού με Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα,

1000. *ἃ 'γὼ κλύων δείλαιος*. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, *δύστηνος*. gl. *ἄθλιος*. BRUNCK. *δύστηνος* La. Lb.

ib. *κἀγὼ* Lb. em.

1002. Citat Eustath. Il. *Β*. p. 165.

1004. Scribere poterat *ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά*. Quia vero admirandi particula *ὦ* cum genitivo etiam construitur, utramque syntaxin adhibuit. Vide Eustathium pag. 409. l. ultima. Sed genitivi *τόλμης πικρᾶς* etiam ab *ὄμμα* pendere possunt, quod mihi verius videtur. BRUNCK.

1005. Suidas: *ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ*. *ἀρχὴν κακῶν παρασχών. τὸ γὰρ σπείρας ἐπὶ πλήθους κακῶν τακτέον. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. Σοφοκλῆς.*

ib. Ut in v. 1073. imperita Triclinii audacia *τε* inferserat, ita in hoc ex ejusdem recensione legitur *ὅσας ἀνίας γέ* (486) *μοι*. Sic in codice scriptum est. At hîc Turnebus parum sibi constans particulam omisit.

1006. *ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν*. Suidas in *ποῖ* legit *μολεῖν με*. BRUNCK.

1008. *ὁ σὸς πατήρ*. Sic est apud Suidam loco modo laudato. At in *εὐπρόσωπος*, ubi hic versus etiam profertur, omissus est, ut in tragici exemplaribus, articulus *ὁ*, qui salvo metro abesse non potest. Utroque in loco Suidas legit *ἐμός τ' ἴσως*, quod praeferunt codices aliquot, qui in fine sequentis versus pro varia lectione habent *ἅμα*. Vide Toupium ad Suidam I. 160. et III. 94. Viro doctissimo fraudi fuit Kusteri editio. Mediolanensem inspexisset, alteram suam conjecturam, quam praetulimus, confirmatam auctoritate Suidae vidisset. Ce-

δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως,
χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτῳ πάρα
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
κράτη θανόντες καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ', ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ' ἐμοὶ
πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι.

terum quod illi magis arridebat, *ἤ πού με Τελαμὼν, σὸς πατὴρ*, haud deterius est, immo numerosiorem concinnat versum. BRUNCK. *ἐμός θ' ἅμα* La. sec. *ἐμός τ' ἴσως* La. pr. Lb.

ib. Recte monet Triclinius *ἤ που* irrisioni inservire. HERM. qui pro signo interrogandi punctum post *σου* collocavit.

1009. Suidas: *ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς.*

1011. *ἵλεων γρ. ἥδιον* La. *ἵλεων* Lb.

1014. Suidas: *ΚΑΚΑΝΔΡΙΑ. δειλία. Σοφοκλῆς.*

1017. Suidas: *ΔΥΣΟΡΓΟΣ. ὀξύχολος. Σοφοκλῆς. Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς, Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. πρὸς οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐδὲν ἀληθές. ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὖθις. Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων καίπερ οὐ δύσοργος ὢν, Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο.*

1019. Suidas: *ΑΠΩΣΤΟΣ. ἐκδεδιωγμένος Σοφοκλῆς. τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι. Τεῦκρός φησιν Αἴαντος ἀναιρεθέντος, δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.*

ib. *ἀπορριφθήσομαι* La. eraso *θ*. *ἀπορριφήσομαι* Lb.

(487) 1022. Suidas: *ΠΟΛΛΟΙ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.*

ib. *πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.* Sic omnino legendum. Scripti libri habent *παῦρα δ' ὠφελήσιμοι*: Aldus vero *παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.* Hoc metri lex plane respuit: illud

καὶ ταῦτα πάντα, σοῦ θανόντος, εὑρόμην.
οἴ μοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; ὦ τάλας, ὑφ' οὗ
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ, καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων,

paene absurdum sensum efficit: *πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, κατὰ δὲ τὰ ὀλίγα ὠφελήσιμοι.* Sic qui hostes essent, iidem, licet parum, juvarent tamen, quod a sententia alienum est. Quam hîc nemo non intelligit esse debere oppositionem, nulla erit, si *παῦρα* adverbialiter vel elliptice accipiatur, ut in Sosiphanis versu quem citavi supra: *Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι βροτοί.* Cui simile est istud in Euripidis Medea, *Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες.* In istis oppositio est, non inter personas, sed inter personarum earumdem status diversos. Hîc verbo oppositio esse debet non inter ejusdem rei diversos modos, sed inter res ipsas: *multi mihi sunt inimici: pauca autem adjumenta, quibus confisus, audeam resistere.* BRUNCK. *παῦρα δ' ὠφελήσιμοι* La. Lb. *ὠφελήσιμα* edidit Hermann.

1023. Ob v. *εὑρόμην* citat Eustath. Il. *Ξ.* p. 999, 61. *Σ.* p. 1144, 22. Od. *Ι.* 1637, 38. *Φ.* p. 1911, 1.

1024. *πῶς σ'*] *σ'* om. La.

1025. Suidas: *ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ὅλον ξίφος δηλοῖ. Σοφοκλῆς.* De h. v. vide ad Antig. 1233.

1027. Suidas: *ΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΝ. καὶ ΑΠΟΦΘΙΣΕΙΝ, ἀνελεῖν, θανατῶσαι. Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος. — Εἶδες ὡς χρόνῳ Ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν;*

1028. *τὴν τύχην.* Articulum hîc abesse non patitur linguae indoles: in impressis male omissus est: at eum exhibent codices omnes, etiam is, qui Triclinii recensionem habet, unde eum Turnebus revocare poterat. *θεῶν*, ut millies, monosyllabon est. BRUNCK. *τὴν τύχην* La. Lb. et Suidas in *τύχη.*

1029. *τοῦτ'* La. pr. Lb.

1030. Suidas: *ΠΡΙΣΘΕΙΣ. ἐξαφθεὶς, δεσμευθείς.* ubi v. 1031. *ἐκνάπτετ'.*

ἐκνάπτετ᾽ αἰὲν, ἕς τ᾽ ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ᾽ ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
πρὸς τοῦδ᾽ ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἆρ᾽ οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ᾽ ἐχάλκευσε ξίφος,
κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος;
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ᾽ ἀεὶ
φάσκοιμ᾽ ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ᾽ ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ᾽ ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ib. Suidas: ἌΝΤΥΓΕΣ. αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων.

ib. Lobeckium recte interpungentem secutus sum. SCHAEF.

(488) 1031. ἐγνάπτετ᾽. Sic Aldus et praestantiores codd. etiam Triclinianus. In E. ἐγνάμπτετ᾽. In Augustano ἐκνάπτετ᾽, ut legitur apud Suidam in ἄντυγες. Postrema haec forma praeferenda videri possit, si vera est grammaticorum observatio, quam protuli ad comici Plutum 166. ἐκνάπτετ᾽ etiam hic legisse videtur Eustathius, qui verbum κνάπτων e Sophocle citat p. 150. BRUNCK. ἐκνάπτετ᾽ La. pr. Lb. ἐγνάπτετ᾽ La. sec.

ib. ἀπέψυξε βίον hinc citavit Eustath. Il. Ζ. p. 622, 22.

1033. Suidas: ΠΕΣΗΜΑ. πτῶμα. πρὸς τοῦδ᾽ ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι. περὶ Αἴαντός φησιν, ὅτι ἑαυτὸν ξίφει διεχρήσατο.

1035. κἀκεῖνον Ἅιδης. Recte glossa verbum extrinsecus assumendum supplet, ἔπλεξε, κατεσκεύασε. Nam ἐχάλκευσε quod *gladio* aptum, *balteo* seorsum applicari non potest. BR.

ib. ἀΐδης La.

1036. ἂν Ald. οὖν La. Lb.

1036, 7. Citat Suidas in μηχανοῤῥάφος.

1038. „Herodotus VI. c. 37. ἦν δὲ ὁ Μιλτιάδης Κροίσῳ τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς. *Miltiades diligebatur a Croeso.* Idem valet haec locutio, quod illa altera, κατὰ νόον εἶναι, qua utitur Herodotus IX. c. 110. Sophocles ex abundanti Ajac. v. 1038. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ᾽ ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα. Opponuntur ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, Iliad. I. v. 562., et ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Iliad. XXIII. v. 595." Coray ad Herodoti version. gallic. Larcheri t. IV. p. 396. ed. alter. SCHAEF.

ib. Suidas in Ὅτῳ. ubi edd. τἀκεῖνου, sed duo MSS. optimi τε κεῖνα vel τ᾽ ἐκεῖνα. Vulgatam hanc lectionem defendit Euenus, Musgravio citatus, Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ᾽ ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε. Hermannus dedit τὰ κείνου.

ib. ὅτῳ] οὕτω La. eraso υ.

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα, χὤ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.
ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.
ΤΕΥ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν, ὅπως ἔχει.
ΤΕΥ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;
ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ', ὃς κραίνει στρατοῦ.
ΤΕΥ. οὔκουν ἂν εἴποις, ἥντιν' αἰτίαν προθείς;
ΜΕ. ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν

1040. κρύψῃς La. pr. Lb. κρύψεις La. em.

1041. φράζω Lb.

1043. ἃ δή. Pro vulgari ἅτε δή, quo utitur Strabo t. (489) V. p. 700. ubi nollem novissimus editor, pravitatem sequens interpretationis Latinae, sensum scriptoris vitiosa interpunctione pervertisset. SCHAEF.

1044. προλεύσεις La. pr.

1047. Puncto, quod ponunt post φωνῶ, deleto, arcte jungenda σὲ φωνῶ μὴ ξυγκομίζειν. Supra v. 71. s. οὗτος, σὲ — προσμολεῖν καλῶ. Infra v. 1089. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν. φωνῶ verte *jubeo*. Sic etiam v. 72. καλῶ. Conf. not. ad Theocrit. p. 224. SCHAEF.

1049. ἀνάλωσας. Sic Augustanus et meus recte. In reliquis, ut in impressis, ἀνήλωσας. Thomas Mag. ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Vide Valckenarium ad Phoenissas, p. 222. et quae notavimus ad comici Plutum 380. BR. ἀνήλωσας La. Lb. Et hanc formam contra grammaticos tuentur inscriptiones veteres. Vide Elmsleium Mus. Crit. Cantab. t. I. p. 369.

1050. δοκοῦντά θ'. Sic scriptum in C. T. quod aliorum librorum lectioni praestat δοκοῦντα δ' — BRUNCK. δοκοῦντα δ' La. Lb.

ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν·
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δορί·
κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ᾽ ἣν ὅδ᾽ εἴληχεν τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ᾽ αἰσχίστῳ μόρῳ·
οὗτος δ᾽ ἂν ἔζη. νῦν δ᾽ ἐνήλλαξεν θεός,
τὴν τοῦδ᾽ ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ὧν οὕνεκ᾽ αὐτὸν οὔτις ἔστ᾽ ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ·
ἀλλ᾽ ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ᾽ ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπου
λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ᾽ ἠθέλησ᾽ ἐμῶν.
καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς

ξ

1053. ἄγειν La. ἄξειν Lb. ἄγειν Ald.

1056. γρ. ὡς ἐλοιδόρει La.

1059. αἰσχίστῳ. Sic membr. et tres alii codd. e probatioribus cum Aldo. Triclinius praetulit ἐχθίστῳ. BRUNCK.

(490) 1063. τοιοῦτον La. h. v. citat Eustath. Il. *Α.* pag. 19. *Η.* p. 687, 59.

1068. πάντως θανόντος γ᾽ ἄρξομεν. Particulam γε, quam libri omnes veteres agnoscunt, expunxit Triclinius. BRUNCK.

1070. λόγων τ᾽ La. Lb. Mox ἠθέλησ᾽ La. sec. θέλῃς pr.

1071. κακοῦ πρὸς ἀνδρός. gl. ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου. Neminem offendat repetitio ejusdem vocis in ἀνδρὸς ἄνδρα. Nihil enim variant codd. Scribere potuit tragicus ὄντα δημότην. BRUNCK.

φέροιντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος·
οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,

1074. φέροιτ' Lb.

ib. καθέστηκεν. Sic ex indole linguae legendum. Aldus καθεστήκει dedit, Turnebus καθεστήκοι, ut scriptum est in membr. pro varia lectione, seu emendatione; nam a prima manu est καθεστήκῃ. In D. καθεστήκοι cum glossa ὑπάρχῃ. In Stobaei codice est καθεστήκει, cujus vice Grotius in Floril. p. 165. dedit, nescio qua gratia, παρεστήκει. In E. scriptum fuerat a prima manu καθέστηκε, quod ad tempus vere, sed titubante metro, cui melius consuluimus, quam emendator, qui in fine vocis ι addidit. BRUNCK. Conjunctivum jure, opinor, praetuli, ut in sententia generali. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 141. Pariter v. 1081. ex Suida fortasse dare debebam παρῇ. Itemque v. 1160. ex Stobaeo. V. Brunck. ad Aeschyl. S. c. Th. v. 259. et Lobeck. ad v. 759. In Euripid. Alcest. v. 76. recte cod. ἁγνίσῃ. SCHAEF. καθεστήκῃ La. sec. Lb. καθεστήκει fortasse La. pr.

1075. ἄρχοιτ'] Sic La. sec. fortasse ἔχοιτ' pr.

1077. κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα. Glossa in tribus codd. (491) φύσῃ. Temere olim hanc lectionem, quam tuetur librorum omnium consensio, damnavi in nota ad Euripidis Or. 1208. γεννᾶν σῶμα tam bene dicitur, quam φύειν φρένας, quae locutio occurrit apud nostrum Oed. Col. 804. El. 1463. et ut φύειν φρένας valet φρονεῖν, φρόνιμον γίγνεσθαι, sic σῶμα γεννᾶν μέγα tantumdem est ac μέγαν ἢ ἰσχυρὸν εἶναι τῷ σώματι. Praeterquam vero minime emendatione eget hic versus, ne salvo quidem metro admitti posset quod conjeceram, κἂν σῶμα κτήσηται μέγα. Nuspiam enim apud Atticos scenae poëtas vocalis ante literas κτ. πτ. μν. σκ. σμ. corripitur, ne quidem in diversis vocibus: sed vocalis brevis ante illas literas semper producitur, ut in hoc Euripidis senario Med. 1046. Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά. et hoc ipso dramate v. 1360. Τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους. et Antig. 204. Μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαι τινά. Rata est haec prosodiae lex, a qua discessionem nunquam fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Marklandus ad Eurip. Suppl. 646. 984. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum doctissimum fugit, in quo si nihil a librariis peccatum, culpam ipse poëta

δοκεῖν πεσεῖν ἄν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο·
ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ', ἃ βούλεται, παρῇ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἄν ἡδώμεθα,
οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἄν λυπώμεθα.
ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
καὶ σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.
ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς,
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.
ΤΕΥ. οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,

commeruit. Sed exemplum unicum est, quo lex non labefactatur. Versus est in Ione 1198. *Οἰνηρὰ σκεύη μικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν.* Verum est, quod ait Marklandus, ab Homeri versibus hexametris ad tragicorum senarios argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium hujus senarii frustra defenderetur exemplo Hesiodi, qui hanc licentiam sumere potuit in hoc Operum versu: *Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος.* BRUNCK.

1079. *αἰσχύνη.* gl. *αἰδώς.* Sumptum ex Homerico *ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος,* ut observat Eustathius p. 1036. BR. Vid. ad Il. *Α.* p. 111. *Γ.* p. 399. *Η.* p. 667, 47.

1081. *παρῇ* La. Lb. et Stobaeus XLIII. 17. *πάρα* La. marg. et sic vulgo.

1084. Citat Eustath. Od. *Δ.* p. 1519, 17.

1085. *ἃ ̓ν,* quod divisim scribitur pro *ἃ ἄν,* et ob crasin producitur, in Aldina perperam excusum *ἄν.* Itidem peccatum fuit in Stobaeo Floril. Grotii p. 167, at in Regio cod. scriptum *ἃ ̓ν.* BRUNCK. *ἂν* La. pr. *ἃν* La. sec.

(492) 1092. *εἶτ'*] *μήτ'* Stobaeus CXXV. 13.

1093. Eadem sententia apud Euripidem Hippol. 414.

ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἦ σὺ φὴς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὑτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν
ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ καὶ τῷδε σέ.
ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων
στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φὴς,

Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ, Ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά. BRUNCK.

1094. Vide Eustath. Il. *Z.* p. 626, 55.

1100. *ποῦ σὺ στρατηγεῖς.* Sic codd. omnes nostri. Gl. *ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.* Nihil vulgatius hac temporum variatione. Sic in seq. v. *ἔξεστι* pro *ἐξῆν*, et 1301. *ἴσχει* pro *ἔσχε.* BRUNCK.

ib. Perperam vulgo *ποῦ δέ σοι.* Non minus vitiosam versuum 1103. et 1104. *τὴν τόνωσιν* jam Lobeckius emendavit. SCHAEF.

1101. *ἡγεῖτ'*] Sic omnes libri. *ἦγεν* conj. Porsonus, *ἤγετ'* Elmsleius ad Heracl. 371.

1104. *θεσμός.* Lobeckiana *δεσμὸς*, calami, ut videtur, lapsu. SCHAEF.

ib. *ἢ καὶ τῷδε σέ. γρ. εἰ καὶ τοῦδέ σοι.* La.

1105. Suidas: *ΥΠΑΡΧΟΣ. ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος, ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ, ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφοκλῆς.*

1108. *κόλαζ' ἐκείνους.* Sic libri omnes. Gl. *κολάζων* (495) *ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη.* Ex alia glossa *δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγιυς*, non sequitur a

εἴθ᾽ ἅτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ᾽ ἐστρατεύσατο
γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ·
ἀλλ᾽ οὕνεχ᾽ ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ᾽ οὐδέν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν
καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ.
ΧΟ. οὐδ᾽ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει.

nonnullis lectitatum olim fuisse *ἐκεῖνα*, quod tamen vulgato non esset deterius, et Toupio reponendum omnino videtur in Epistola de Syracusiis Theocriti p. 338. BRUNCK.

1113. *ἐνώμοτος*. Sic membr. D. E. sic etiam in C. ex correctione, seu pro varia lectione. In aliis, ut in impressis, *ἐπώμοτος*. BRUNCK. *ἐπώμοτος* La. pr. *ἐνώμοτος* La. sec.

1114. *ἠξίου*. *honorabat*. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 323. SCHAEF.

1117. *ἔς τ᾽ ἂν ᾖς οἷός περ εἶ.* Mendose in libris omnibus *ὡς ἂν ᾖς*. Nunquam Graeci scriptores *ὡς* adhibuerunt pro *ἕως*. Nihil aliud *ὡς ἂν* significare potest, quam *ut*. Hoc satis adstruxi ad Eurip. Phoen. 89. *ἔς τε, ἔς τ᾽ ἂν* frequentant poëtae pro *μέχρις οὗ, ἕως ἂν*, ut in hac ipsa fabula 1030. 1183. In Apollonii Rhodii Argonauticis II. 252. *ἔς τ᾽ ἂν ὀμόσσῃς*. et IV. 1581. *ἔς τ᾽ ἂν ἄνω τείνῃσι*. salvo metro scribi poterat *ὡς ἂν ὀμόσσῃς*. *ὡς ἂν ἄνω τείνῃσι*. sed pessum dato sensu. Nec magis per linguae indolem *ὡς ἂν* pro *ἔς τ᾽ ἂν* scribere possis in hoc Euripidis loco ex Alcestide v. 343. *Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε· Ἀλλ᾽ ἔς τ᾽ ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι.* *ἔς τ᾽ ἂν* frequentant etiam Attici scriptores pedestri sermone. Lucianus in Toxaride, p. 543. eadem sententia qua hic: *ἔς τ᾽ ἂν αὐτὸς ᾖ ὅπερ ἐστίν*. BRUNCK. *ὡς ἂν ᾖς* La. Lb. et hanc scripturam tuetur Hermannus.

1118. Ad Chori partes hunc versum et sequentem pertinere manifestum est, quorum prior vulgo Menelao tribuitur, alter Teucro. BRUNCK.

1119. Citat Eustath. Il. *K*. p. 801, 57.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν.
ΤΕΥ. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
ΜΕ. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
ΤΕΥ. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ.
ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.
ΤΕΥ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν.
ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;
ΤΕΥ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών.
ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
ΤΕΥ. μή νῦν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.
ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
ΤΕΥ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.
ΜΕ. τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.
ΤΕΥ. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;
ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.
ΤΕΥ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης.

1120. Eustath. Il. *Λ.* p. 851, 57. *Τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, καὶ ἑξῆς, παραφράζων ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς ἐν τοῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸς τὸν Τεῦκρον φησὶ, τὸ, μέγ' ἄν τι κομπάσειας ἀσπίδ' εἰ λάβῃς* (sic). (494) *ὃς καὶ τὸν τοξότην ἐξευτελίζων Ὁμηρικῷ ζήλῳ, ἦν δὲ ὁ τοξότης Τεῦκρος, φησὶν, ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. οὐ λωβητῆρα τοξότην προσειπὼν, ἀλλ' ἀρκοῦν εἰς ὕβριν λογισάμενος τὸ μόνον τοξότην ἐκεῖνον προσειπεῖν.*

ib. *σμικρὰ*] *σμικρὸν* La. pr.

1124. *ὡς δεινὸν τρέφει.* Sic libri veteres. glossa *μέγαν*, quod Triclinius in textum intulit, *ὡς μέγαν τρέφει.* BRUNCK.

1127. *δεινόν τ'* La. Lb.

ib. Eustath. Il. *Χ.* p. 1256, 48.

1129. *μὴ νῦν.* Lobeckiana *μή νυν*, metro adversante. In Euripid. Heraclid. v. 837. Musgrav. corrigendum *μέν νυν.* SCHAEF.

1132. *αὐτοῦ* La.

1134. *μισοῦντ' ἐμίσουν.* Sic liquido in C. absque varietate et in D. pro varia lectione vulgatae *ἐμίσει* superscripta. BRUNCK. *ἐμίσει* La. Lb.

1135. *κλέπτης—ψηφοποιός*] Periphrastice pro *ψηφοκλέ-*

ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη.
ΤΕΥ. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεται τινί.
ΤΕΥ. οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
ΜΕ. ἕν σοι φράσω. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.
ΤΕΥ. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.
ΜΕ. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφεὶς,

πτης praestigiator, de quo genere hominum vide Casaubon. ad Athenaeum I. c. 15. Vel potius significatur hic homo, qui praestigiatorum artes ad rem judiciariam transfert, calculos ab altera parte clanculum demens, alteri clanculum adjiciens. MUSGR.

ib. Eustath. Od. *Θ*. p. 1601, 50.

1136. *οὐκ ἐμοί*. Sic quatuor codd. In aliis, ut in impressis, *κοὐκ ἐμοί*. BRUNCK. *κοὐκ* La. Lb. Lc.

κ
1137. *καλῶς* La.

(495) 1138. *τινὶ* indefinite cum ironia. Sic apud comicum in Ranis, 552. *κακὸν ἥκει τινί.* et paulo post *δώσει τις δίκην.* Hic rursus Triclinius particulam *γε* infersit post *ἀνίαν*, quam vocem pro anapaesto habebat. BRUNCK.

1141. *σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.* Sic libri omnes, nisi quod obliterata Attica forma *ἀντακούσῃ* exhibent. Vereor ne nimis ingeniosus fuerit Valckenarius meus, cujus arguta quidem est conjectura prolata ad Euripidis Phoen. p. 555. *Σὺ δ' ἀντάκου' ἓν τοῦτό γ', ὡς τεθάψεται.* Equidem facile patior poëtam hic fuisse negligentem: nec medium *ἀντακούσομαι* magis damno, quam *ὠνομάζετο* in prioris Oedipi v. 1021. Multa sunt verba quorum futurum medium Atticis prae activo placuit. Simplex *ἀκούσομαι* pro *ἀκούσω* usitatissimum est; quidni item composito *ἀντακούσομαι* usi fuissent? BR. *ἀλλ' ἀντακούσῃ. γρ. σὺ δ' ἀντ'* La. *ἀλλ' ἀντακούσῃ* Lb.

1143. *ναύτας*. Sic libri omnes veteres. Triclinius inepte *ναύταις* per ellipsin praepositionis *σύν*. BRUNCK.

1145. *κρυβείς*. Mendose in Aldina et compluribus codd.

πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ᾽ ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
ΤΕΥ. ἐγὼ δέ γ᾽ ἄνδρ᾽ ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κᾆτ᾽ αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
ὀργήν θ᾽ ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
τοιαῦτ᾽ ἄνολβον ἄνδρ᾽ ἐνουθέτει παρών.
ὁρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδείς ποτ᾽ ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνιξάμην;
ΜΕ. ἄπειμι. καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.

κρυφεὶς, quod e glossa κρυφθεὶς ortum. At seq. v. ναυτίλῳ in sola Aldina operarum forte peccatum est. BRUNCK. κρυφεὶς La. κρυφθεὶς Lb. Mox ναυτίλων La. Lb.

1147. *Καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα* indignantis est, *te cum tuis impudentibus dictis.* Duas constructiones in unam confusas, τὸ σὸν στόμα ἂν κατασβέσειεν, et κατασβέσειεν ἂν τὴν πολλὴν τοῦ σοῦ στόματος βοὴν, vix opus ut explicemus. HERM.

1151. τὸν πέλας La. corr.

1152. καὐτὸν Lb.

1154. ἄνθρωπε. Sic membr. et tres alii codd. In (496)
reliquis, ut in Aldina ὦ ᾿νθρωπε. SCHAEF. ὤνθρωπε La. Lb.

ib. Citat Eustath. Il. *Η.* p. 631, 6.

1156. Eustathius p. 1364. ὄλβος, ἡ εὐδαιμονία, ἢ ἡ φρόνησις. — ἄνολβος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ· ἄνολβον ἄνδρ᾽ ἐνουθέτει παρών. BRUNCK.

1158. Suidas: *ΗΙΝΙΞΑΜΗΝ.* αἰνιγματωδῶς εἶπον.

1160. κολάζων La. sec. Tum παρῇ La. pr. Lb. πάρα La. sec.

ib. Huc alludit Eustath. Il. *Α.* pp. 71. 90.

ΤΕΥ. ἄφερπέ νυν. κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ᾽ ἔπη μυθουμένου.
ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
ἀλλ᾽, ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν᾽ ἰδεῖν
τῷδ᾽, ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.
ΤΕΥ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνὴ,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ·
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ᾽ ἐγείνατο·
θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ᾽ ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,

1163. ἔριδός τις ἀγών. Trachin. v. 20. ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης. Pausanias X. 21. 3. καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. [Paullo ante leg. ἢ ἐν τοῦ ἀγῶνος συνέβη τῇ ἀκμῇ.] Idem est ἀγὼν πολεμικὸς, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. c. 16. t. I. p. 262. 99. SCHAEF.

1165. Eustath. Il. O. p. 1019, 62. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν ἡ κάπετος γλώσσης Ἀργείων οὖσα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἧς ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κοίλην εἰπόντι κάπετον. Vid. Il. Ω. p. 1376, 29.

ib. s. σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν᾽ ἰδεῖν τῷδ᾽. Sic Theocritus XV. v. 2. ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. SCHAEF.

1168. πλησίοι La. Lb.

(497) 1173. Suidas: ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. προστετραμμένος, ἱκέτης, παρακαλῶν. Σοφοκλῆς. Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων, Κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου, Ἱκτήριον θησαυρόν. Ἤτοι ἱκέσιον κτῆμα, ὅ ἐστι τὰς τρίχας.

1174. Vide Eustath. Il. Ψ. p. 1293, 31.

γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος
αὔτως, ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει *στροφὴ α'.*
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός,
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ

1177—1179. Eustath. Il. *Γ.* p. 413. ubi *ἐκπέσει* ed. Bas. p. 313, 47. *αὔτως* v. 1179. *οὕτως* interpretatur Eustath.

1178. Suidas: *ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ. ἀφῃρημένος. Σοφοκλῆς.*

1179. Suidas: *ΠΛΟΚΟΝ. πλόκαμον. αὔτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.*

1182. Eustath. Il. *Η.* p. 668, 38. *Ἀχαιΐδες ἀντὶ τοῦ γυναῖκες, ὃ παραφράζων ὁ Σοφοκλῆς, φησί, μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας ἔστατε.* Vid. Il. *Θ.* p. 705, 7. *Χ.* p. 1261, ult.

1183. Etymologi scriptura, *ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ*, videtur genuina. *ἔς τε*, *interim dum.* Apollonius Rhod. IV. v. 1580. 81. *τόφρ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε, Ἔς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι.* Add. Electr. v. 104. *Μολὼν* autem inter illa participia numerandum, quae orationi abundanter adjiciuntur. Infra v. 1386. *ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολών.* V. 304. *ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών.* V. 1276. *ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος.* Homerus Il. XVI. v. 255. *στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης.* Xenophon Anab. I. 3. 14. *ἐλθόντας δὲ Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα.* Pseudo-Diphilus Alex. p. 721. 20. Pott. [coll. Luzac. Exercit. Academ. p. 140.] *ἅρπαζ' ἀπελθών, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα.* SCHAEF.

1185. Recte veteres libri non ponunt signum interrogandi post *νέατος*. Usitatum est enim Graecis duas interrogationes una comprehendere. Eurip. Helen. 1559. *ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τίνος νεὼς ποτε Ἀχαΐδος θραύσαντες ἥκετε σκάφος;* Plura (498)
dedit Seidlerus in adnotatione mea ad Antig. 2. HERM.

δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι — ἀντιστρ. α'
μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν,
κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
ἔδειξ' ὅπλων Ἕλλα-
σιν κοινὸν Ἄρη·
(ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων,)
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων, — στροφὴ β'.
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων

1188. *δορυσσόντων.* gl. *πολεμικῶν. μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. μόχθων, καμάτων. ἄταν, βλάβην.* Verbum est *δορύσσω*, futurum *δορύσω*, cujus participium frustra solicitant viri docti in Eurip. Heracl. 777. *Πόρευσον ἄλλα τὸν οὐ δικαίως Τᾶδ' ἐπάγοντα δορύσοντα Στρατὸν Ἀργόθεν.* Ad verbum *δορύσοντα* reddas *hasta pugnaturum*. BRUNCK. *δορυσσοήτων* La.

ib. Suidas: *ΔΟΡΥΣΣΟΝΤΩΝ μόχθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων ἐξ οὗ πολεμικῶν.*

1190. *ἀνὰ τὰν εὐρώδη.* gl. *κατὰ τὴν σεσηπημένην, ἔνθα ἐχρονίσαμεν. λέγεται δὲ ἀντὶ τοῦ σήπουσαν.* BRUNCK. *εὐρώδη Τροίαν* idem esse atque Homericum *Τροίην εὐρεῖαν* statuit Hermannus.

1192. *ὤφελε* La. Lb. Mox *δοῦναι* La. eraso *ο*.

ib. Suidas: *ΩΦΕΛΕΝ. εὐκτικόν ἐστι, καὶ ὤφελον. Ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ᾅδαν Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν Ἔδειξ' ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν ἄρην. Τουτέστιν, ὤφελε πρότερον ἀφανὴς γενέσθαι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ὁ πρῶτος εἰσενεγκὼν εἰς Ἕλληνας πολεμιστήρια ὅπλα.*

1195. *ἔδειξεν* La. Lb.

1197. *ἰὼ πόνοι.* gl. *διὰ μέσου τοῦτο.*

1199. *οὔτε*] *οὐ* Hermannus.

1200. *βαθειᾶν*] Sic La. Lb. *βαθεῖαν* Ald.

νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
δύσμορος, οὔτ᾽ ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν
ἐρώτων·
ἐρώτων δ᾽ ἀπέπαυσεν, ὤ μοι.
κεῖμαι δ᾽ ἀμέριμνος οὕτως,
ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς
μνήματα Τροίας.
καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου *ἀντιστρ. β'.*
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ᾽ οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ᾽ οὖν

1201. *τέρψιν ὁμιλεῖν.* gl. *ὥστε διατρίβειν.* Eadem structurae ratione, eodemque sensu ac paulo infra *ἰαύειν*, quod etiam *διατρίβειν* significat. BRUNCK.

1202. Suidas: *ΟΤΤΟΒΟΝ. ὅμαδον. ἦχον. οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄττοβον.*

1204. Sic distinguit et corrigit Hermannus: *τέρψιν* (499) *ἰαύειν· ἐρώτων δ᾽, ἐρώτων ἀπέπαυσεν κ. τ. λ.*

1209. *λυγρᾶς μνήματα Τροίας.* Vulgo *λυγρὰς* ad *κόμας* relatum: quod Triclinius tuetur advocata hypallage, cujus exemplum est in Antig. 974. sed mendosum et plane ineptum mihi videtur. Gl. *ἀντὶ τοῦ εἰς μνημόσυνον τῆς Τροίας ἤγουν ἵνα μνήμην ἔχω τῆς Τροίας.* BRUNCK. *λυγρὰς* La. Lb.

1211. *μὲν*] *μὲν οὖν* Triclinius.

1214. Codicis Lips. scriptura *ἔγκειται* mutanda videtur in *ἄγκειται.* Conf. not. ad Theocrit. III. v. 33. SCHAEF. *ἀγκεῖται* (*ανα* supra) La. pr. *ἐγκεῖται* Lb. Sed *ἀνεῖται* postulat metrum. Eam lectionem interpretatur Hermannus: „*nunc ille tristi fato confectus est.* Ἀνεῖται proprie *solutus est*, ut in Orest. 939. *ὁ νόμος ἀνεῖται.*"

τέρψις ἐπέσται;
γενοίμαν
ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμεν Ἀθάνας.

ΤΕΥ. Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
δῆλος δέ μοἰστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.
σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις,

1219. Eustath. Il. Z. p. 649, 53. ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

1222. ὅπως προσείποιμ' ἄν. Mendose vulgo προσείποιμεν. Scriptum primo fuerat ab incauto librario προσείποιμι, quod in meo remansit, absque ἄν: unde, ut hiatum tolleret, corrector fecit προσείποιμεν. BRUNCK. προσείποιμεν La. Lb.

(500) 1225. δῆλος δέ μοἰστι La. Lb. δ' ἐμοί 'στι Br.

1227. ἀνοιμωκτί. Sic in C. in August. et meo, ut apud Eustathium etiam legitur p. 723. Sic ἀστακτὶ ultimam producit in Oed. Col. 1646. ἀστενακτὶ in comici Concion. 464. BRUNCK. ἀνοιμωκτεὶ La. Lb.

ib. Huc alludit de v. χαίνειν agens Eustath. Od. O. p. 1778, 20. BRUNCK.

1228. σέ τοι σὲ τὸν τῆς MS. Dresd. b. probantibus Elmsleio et Hermanno.

1230. Suidas: ΥΨΗΛΟΤΕΡΑΣ. ὑψήλ' ἐφρόνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. τουτέστιν, ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἔφαινες

ὅτ' οὐδὲν ὢν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ·
κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν.
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῄς, Αἴας ἔπλει.
ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ;
οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;

γαυριῶν. ὅτ' οὐδὲν ὢν, τοῦ μηδενὸς ἀντέστης ὕπερ. κοὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω.

ib. ὑψήλ' ἐκόμπεις. Quidam codd. ἐφρόνεις, reclamante metro. Inde ortum quod in aliis et in Aldina est, ἐφώνεις. Hoc habet D. in contextu, et supra γρ. ἐκόμπεις. gl. ἐμεγαλοῤῥημόνεις. Hesychius itidem κομπεῖ, μεγαλοῤῥημονεῖ. ψοφεῖ. Nostram lectionem agnoscit comici scholiastes ad Acharn. 638. BRUNCK. ἐφρόνεις La. pr. Lb. ἐφώνεις La. sec.

1232. ναυάρχας Lb.

1233. διωμόσω La. γρ. διωρίσω.

1237. ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος. Sic bene cod. meus. In aliis ποῦ βάντος. Cum verbis motus adhibetur ποῖ, non ποῦ. Supra, 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; Ista, ut ὅποι et ὅπου, a librariis saepissime commutata. Vide ad Oed. Col. 23. et Philoct. 833. Glossa: βάντος, πορευθέντος. BR. ποῦ La. Lb.

ib. Ποῦ hic non proprie *ubi*, sed ut solitum in indigna- (501) tione, fere idem quod πῶς est, ut 1100. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν. Eaque caussa est, quare ποῦ βάντος ne possit quidem in ποῖ βάντος mutari. Itaque sensus est, *quomodo profectus ille est, aut constitit alicubi, ubi non ego steterim*, i. e. ut ibi ille, ac non ego potius steterim. — Quod dicit, si plenius dicatur, hoc est; πῶς γὰρ ἔβη ἢ ἔστη, οὗπερ οὐκ ἐγὼ σταίην, ἀλλ' ἐκεῖνος; Eadem ratio est in illo οὐ μᾶλλον ἢ οὔ. Thucyd. III. 36. μετάνοια ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους; i. e. οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ μᾶλλον πόλιν ὅλην. HERM.

πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ,
κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν, οὐδ' ἡσσημένοις,
εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς·
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
ἢ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν,
καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·
ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,

1239. *Ἔοιγμεν* hinc citat Eustath. Il. *Α*. p. 885, 9. Od. *Λ*. p. 1695, 27.

1241. *εἰ πανταχοῦ φανούμεθ'*. Sic bene membr. aliique codd. cum Aldo. In quibusdam *φανοίμεθ'*. In T. *φαινοίμεθ'*, et v. seq. *ἀρκέσοι*, ne modi varientur scilicet. Immo in C. *βάλοιτε*: quae omnia sunt librariorum ludibria. BRUNCK. *φανούμεθ'* La. Lb.

1242. *ἀρκέσει*. gl. *ἀρκετὸν ἔσται*. BRUNCK.

1249. *εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν*. gl. *προτιμήσομεν*. BR.

1252. Eustath. Il. *Α*. p. 880, 2.

1253. *μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς*. In T. ut apud Stobaeum Floril. Grotii p. 15. *πλευρά*. [Eustath. Od. *Ε*. p. 1524, 51.] In D. et in meo *πλευρὰν*, quod ob jucundiorem sonum praeferri poterat. BRUNCK. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 820. SCHAEF. *πλευρὰ* Lb. *πλευρᾶς* La. pr. *πλευρὰν* La. sec.

θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν, ὃς εἶ φύσιν,
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.
ΧΟ. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι.
ΤΕΥ. φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαῤῥεῖ, καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνῆστιν, οὗ σὺ πολλάκις

1260. Haec satis contumeliose ab Agamemnone pro- (502) feruntur. Servi enim, qualem Teucrum traducit, non poterant Athenis in concione causam agere. Conf. Terent. Phorm. II. 1. 62. WESSELING.

1264. *σωφρονεῖν.* gl. *εἰρηνεύειν, καὶ μὴ κατ' ἀλλήλων μαίνεσθαι.* BRUNCK.

1268. *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων.* Sic Aldus et veteres codd. recte. Triclinius inepte aliam lectionem secutus est, nisi ipse eam excogitavit, *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων.* Ignoravit scilicet nomina *ἔπος, λόγος* saepe nihil aliud significare quam *rem* in genere, quod observavimus ad Oed. Col. 443. Sic comicus in Concion. 750. *Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν Οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ. pro nulla re, nulla de causa.* Supra, v. 477. ubi Ajax ait, *Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,* non plus haec verba minusve valent, ac si comico sermone dixisset *οὐκ ἂν ἐρεβίνθου πριαίμην, vilissimo pretio non emerem.* Ita hic *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων* valet *ne minimum quidem.* Legitur vulgo initio hujus versus *εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ,* quod mendosum esse alibi declaravimus. In D. superscripta est glossa, *ὅδε ὁ ἀνὴρ,* quod sane mirum videri debet: nam voces *ὅδ' ἀνὴρ* neque illa, nec quavis alia explicatione indigebant. Verum refertur ista glossa ad veterem scripturam, quam restituimus, *ὅδ' ὡνήρ.* BRUNCK.

1269. *ἔχει* Lb.

τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα.
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς,
ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;

1270. *τὴν σὴν προτείνων ψυχήν.* Ex Homerico Il. *I.* 322. *Αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.* BRUNCK.

(503) 1272. *κἀνόνητ'.* Membr. et E. *κἀνόητ'.* In D. litura deleta litera *ν*, et glossa superscripta *μωρὰ καὶ ἀνόητα.* In T. *κἀνόητ'* est a prima manu: postmodo *ν* superne additum fuit, cum glossa *μωρὰ καὶ ἀνωφελῆ.* Bona est utraque lectio; sed nostra, quam tuentur alii probati libri et Aldus, genuina videtur. *ὦ πολλὰ λέξας καὶ ἀνόνητα ἔπη*, eodem sensu dictum, ac apud comicum *ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη*, quod hic alibi dicit *μάτην ἀναλίσκειν.* Altera lectio ex glossa orta est, quae *ἀνόνητα* explicat per *μωρὰ καὶ ἀνόητα.* BRUNCK. *κά-*
νη
νόητ' La. *κἀνόητ'* Lb.

1274. *οὗτος*] *ἐντὸς* Lc. Tum *ἐγκεκλειμένους* La. *ἐγκεκλῃμένους* Hermannus secutus Elmsleium.

1277. Suidas: *ΕΔΩΛΙΑ.* *τὰ σανιδώματα κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. καθέδραι, ἢ ἑδράσματα. Σοφοκλῆς. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖα οἰκήματα. καὶ ἑδωλίοισι, παρὰ Ἡροδότῳ. ὑπὸ στρώμασι νεός. Σοφοκλῆς δέ. Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις.*

1279. Eustath. Il. *H.* p. 684, 28. *τάφρους* h. l. in plur. a poeta usurpatum ait propter magnitudinem sepulchri.
ω
ib. *τάφρον* Lb.

1281. *Quem tu ne adstitisse quidem umquam tibi contendis.* HERM.

ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου,
λαχών τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν
ὁ δοῦλος, οὑκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ,
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,

1285. Suidas: *ΔΡΑΠΕΤΗΣ κλῆρος, ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται περὶ Κρεσφόντου, καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης, βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς, ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν.*

1286. *ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον.* Alludit ad Cresphontis dolum, quo, quum ducerentur sortes de Peloponnesi divisione inter Herculis posteros, Messeniam, quam cupiebat, obtinuit. Rem narrat Apollodorus Bibliothecae II. cap. 8. Eustathius (504) p. 361. *τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τε κλήρου μέμνηται, ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρης ὤν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενοῦς Αἴαντος Κρεσφόντου. καὶ ἐν τῷ Τραχινίων δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηιάνειρα γνωμικῷ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ·* (449.) *οὐκ ἄν ποτε δίκην ὧδ' ἐψήφισαν. ψηφίζειν γὰρ οὔπω εἴδησαν ἥρωες. ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα.* Quod sequitur *ἅλμα κουφιεῖν* ex Homerico adumbratum *ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης.* BRUNCK. Vid. Eustath. Il. *Γ.* p. 418. *Η.* p. 674, 38. In schol. corrige, *Ἀνῆκται τοῖς χρόνοις ἡ ἱστορία ἡ περὶ τοῦ Κρεσφόντου.*

1287. Eustath. Il. *Η.* p. 675, 34.

1290. *ποῖ βλέπων.* Sic Aldus et codd. veteres bene. Triclinius *ποῦ βλέπων.* Vide supra ad 1237. BRUNCK.

προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ,
ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγὼς,
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος, ἔκκριτον δέ νιν
δώρημα κείνῳ 'δωκεν 'Αλκμήνης γόνος.
ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους

1296. *ὁ φιτύσας πατήρ.* Sic liquido scriptum in D. T. et ex emendatione in E. Mendose in ceteris *φυτεύσας*. Fallitur Heathius, et qui eum sequitur, Parisinus editor ad Antig. 645. quum *φιτεύσας* hic, et illic *φιτεύει* reponendum esse statuit. Graece non *φιτεύειν*, sed *φιτύειν* dicitur. Ceterum ista scholiastes intelligit de Aëropes patre, non de Atreo, tametsi is ab aliis perhibetur uxorem suam, postquam eam a fratre Thyeste vitiatam sensit, in mare praecipitari jussisse. Vide Euripidis scholiastam ad Oresten 812. BRUNCK. *φυτεύσας* La. Lb.

1297. *ἐλλοῖς* in membr. aliisque codd. aliquot notatum spiritu tenui, ut recte excudi fecit Turnebus. BRUNCK. *ἐλλοῖς* La. Lb.

1301. *ἴσχει.* gl. *ἔσχε*, quod in contextum transtulit codicis mei librarius. BRUNCK.

(305) 1303. *δώρημα κείνῳ* La. Lb. *δώρημ' ἐκείνῳ* Brunck.

ib. *'Αλκμήνης γόνος.* Triclinius *τόκος*. BRUNCK.

1304. *ἀριστέων* La. pr.

1305. *βλαστῶν* Lb.

ib. Suidas: *ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ. τοὺς συγγενεῖς. Σοφοκλῆς. 'Αρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος;*

ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων.
εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χἠμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.

1307. ἐπαισχύνῃ La. ἐπ' αἰσχύνῃ Lb.

1308. *βαλεῖτέ που*. Postremae voculae superscripta glossa in codd. *τοπικόν*. Mallem legi *ποι*. BRUNCK.

1309. *ἡμᾶς τρεῖς*. Nugas agit vetus enarrator, qui tres hos esse ait Teucrum et geminos Atridas, quia comminantis, non misericordiam moventis sermo est. Sed et metu atrocioris sceleris, nempe si mulieri et puero violentas inferret manus, et minis, quas postmodo diserte profert, Agamemnonem a proposito deterret Teucer. BRUNCK.

ib. *συγκειμένους γρ. συνεμπόρους* La.

1310. *τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ*. gl. *ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνιζομένῳ*. Vide supra ad v. 225. BRUNCK. *ὑπερπονουμένῳ γρ. πονου-*
'ους
μένους La. *ὑπερπονουμένῳ* Lb.

1311. *τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός*. Hoc minus bene in versione reddidi. Vertere debebam, *quam tua pro conjuge, aut tui etiam fratris inquam*. Sic sensum bene exposuit antiquus criticus: *ἐπεὶ καλόν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε πονουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικὸς, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ*. Haesitatio autem illa, et simulata ignoratio utrius uxor causa sit belli, irati et contemnentis est. Deductum hoc observat Eustathius pag. 574. ex Achillis oratione ad Graecorum legatos, Il. *Ι*. 327. *Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, Ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, Ἀνδράσι μαρνάμενος, ὀάρων ἕνεκα σφετεράων*. Eustathii observationis partem protulit Clarkius. BRUNCK.

ib. Suidas: *ΠΡΟΔΗΛΩΣ. φρονίμως. ἀνδρείως. Σοφοκλῆς*.

1312. *θ'* vertunt *etiam*. Electr. v. 1416. *εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ*. Vertit Brunckius; *Utinam et Aegistho simul!* Sic fortasse intelligenda haec particula Oed. T. v. 258. Br.

πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.
ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην
βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.
ΑΓΑ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ.
ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
ΑΓΑ. οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ,
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;

Herodotus VIII. c. 101. νῦν τε συμβούλευσον. Interpres: *nunc quoque*. Stephani Fragm. de Urbib. et Pop. p. 751. Pin. (506) καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων. SCHAEF. γ' cum Erfurdtio Hermannus, *vel dicamne adeo fratris tui uxore.*

ς
1314. πημανεῖ Lb.

ib. βουλήσει ποτέ. Comminandi formula, qua usus etiam comicus Nub. 1129. — ὥστ' ἴσως βουλήσεται, Κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς. Seq. v. pro ἢ 'ν, quod valet ἢ ἐν, perperam in Aldina excusum ἤ γ' — BR.

1315. ἢ 'ν ἐμοὶ La. sec. ἢ ἐμοὶ Lb.

1329. ξυνηρετμεῖν. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Turnebus ineptissime pravam lectionem sincerae praetulit, ξυνηρεμεῖν, quam unica Triclinii recensio exhibet, cum mentione tamen alterius; nam supra scriptum est γρ. ξυνηρετμεῖν. Illud autem vel ex oscitantia librarii est vel ex imperiti hominis circa metrum cura. Penultima in hoc verbo corripitur ante tenuem et liquidam, ut in ὄκνος, ἀκμή, πότμος et simi-

ΑΓΑ. εἶπ'. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
ΟΔ. ἔγωγ'. ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

libus. Aeschylus Persis, 374. Ἐτροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. BRUNCK. ξυνηρετμεῖν La. ξυνηρεμεῖν Lb. Lc.

1330. F. ἐπεί γ' ἂν εἴην La. pr. εἶπ' ἦ γ' ἂν εἴην Lb. εἶπ'. ἦ γὰρ εἴην La. sec.

1333. μὴ τλῇς. gl. ὑπομείνῃς. BRUNCK. (507)

1335. τὸ σόν δε La.

1339. οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν. Sic bene membr. et Aldus. In reliquis veteribus οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν, labante metro, cui fulciendo Triclinius γε inseruit. Eamdem particulam in tertio abhinc versu omiserunt plerique librarii, quam tuentur praeter Aldum membr. et D. E. BRUNCK. οὐκ ἂν ἀ. La. pr. Lb. οὐ τἂν Elmsleius.

1342. γ' om. Lb.

1345. βλάπτειν τὸν ἐσθλόν. Sic libri omnes. Mallem in generali sententia βλάπτειν τιν' ἐσθλόν. — οὐδ' ἐὰν μισῶν

ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.
ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
ΟΔ. παῦσαι. κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.
ΑΓΑ. μέμνησ', ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
ΟΔ. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.
ΑΓΑ. τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;
ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἡ 'ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
ΑΓΑ. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.

κυρῆς pro κυρῇ τις. Vide ad Trach. 2. BRUNCK. Recte τόν. Sic v. 1352. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα. ERF.

1348. προσεπεμβῆναι hinc citat Eustath. Iliad. *Π*. pag. 1047, 29.

1350. εὐσεβεῖν. τουτέστι δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν. Eustath. p. 1514. Quum Atheniensibus libertatis studiosissimis odio esset regnum, quavis oblata occasione tragici poëtae ejusmodi inculcabant sententias, quibus regiam potestatem obtrectarent. BRUNCK.

1352. Verborum ordine mutato citat Eustath. Il. *Κ*. p. 800, 9. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ κ. τ. ἑ. τ.

(508) 1353. Eustath. Il. *Ψ*. p. 1318, pen. κρατεῖς κ. τ. λ. ἤγουν νικᾷς εἴκων τοῖς φίλοις.

ib. ἡττώμενος pro νικώμενος citat Aristides I. p. 536. Porson. ad Eurip. Med. 1011.

1355. ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρός. Perperam vulgo ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ. BRUNCK.

1356. ποήσεις Lb.

1357. Eustath. Il. *Λ*. p. 842, 10. νικᾷ — πολὺ, καινῶς τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ πλέον ληφθὲν, γενικῇ συντέτακται. Conf. Il. *Λ*. p. 879, 7. *Υ*. p. 1198, 38. Od. *Φ*. p. 1910, 29.

1358. ἔμπληκτοι βροτοῖς. Sic membr. D. et meus, ut veteres criticos legisse perspicuum est. In aliis, ut in impressis, βροτῶν. Proprie ἔμπληκτος est μαινόμενος, μανιώδης,

ΟΔ. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὖθις πικροί.
ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;
ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς.
ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;
ΟΔ. ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.
ΑΓΑ. ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.
ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;

et per consequens εὐμετάβλητος. glossa: τοιοίδε φῶτες, ἤγουν οἱ νῦν μὲν φίλοι, ἔπειτα δὲ ἐχθροὶ, ὥσπερ οἱ παραπλῆγες. Hac significatione, nempe τοῦ παραπλῆγος, occurrit istud nomen apud Euripidem in loco, quem depravatum citat Heathius, quique sic ex Musgravii sententia legendus, Troadum v. 1211. Θνητῶν δὲ μωρὸς, ὅστις, εὖ πράσσειν δοκῶν, Βέβαια χαίρει· ταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι, Ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε Πηδῶσι, κοὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτέ.
οἷς
BRUNCK. ἔμπληκτοι La. Lb. Tum βροτῶν La. βροτῶν Lb.

ib. Suidas: ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ. κοῦφοι, εὐμετάβλητοι. καὶ Ὅμηρος. ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν. καὶ Σοφοκλῆς. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν. τουτέστιν οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ φιλίᾳ, καὶ ἀρετῇ.

1360. δὴ σὺ La. pr.

1362. δειλοὺς La. sec.

ib. τῇδε θἠμέρᾳ id est τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Perperam hic et aliis in locis, ut supra 756. 778. in Turnebi editione et ejus traducibus excusum τῇδέ θ' ἡμέρᾳ, quasi plene esset τῇδέ τε ἡμέρᾳ. BRUNCK. τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ. Brunckius τῇδε θἠμέρᾳ. Lobeckius τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. SCHAEF. τῇδε θ' ἡμέρα La. Lb.

ib. φανεὶς La. pr.

1366. ὅμοια, *consimilia. Ut quisque operam dat, ut* (509)
factis suis par referatur gratia! BRUNCK. *Ut quisque semper facit, quae ingenio suo consentanea sunt.* i. e. quam tu ne in tali quidem caussa mentem tuae utilitati intentam fateri dubitas. ERF.

ΑΓΑ. σόν γ᾽ ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
ΟΔ. ὥς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ᾽ ἔσει.
ΑΓΑ. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι τοῦτ᾽ ἐπίστασ᾽, ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ᾽ ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ᾽ ὢν, ἔμοιγ᾽ ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ᾽ ἃ χρή.
ΧΟ. ὅστις σ᾽, Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ᾽ ἀνήρ.
ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ᾽ ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ᾽ ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ᾽ εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
ΤΕΥ. ἄριστ᾽ Ὀδυσσεῦ, πάντ᾽ ἔχω σ᾽ ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ᾽ ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ᾽ ἔτλης παρὼν

1368. σόν γ᾽ ἄρα. Vulgo σὸν ἄρα. Illud Porsonus ex scriptura utriusque Juntinae et MS. Trin. (cui accedit codex ab Hermanno inspectus), σὸν γὰρ ἄρα, elicuit. SCHAEF. σὸν ἄρα La. σὸν ἄρα Lb.

1369. πανταχῇ. Sic D. Augustanus et meus. Perperam in aliis, ut in Aldina, πανταχοῦ. Vide notam ad comici Lysistr. 1230. πανταχῇ jam lectum fuerat in utraque Juntina. BRUNCK. πανταχῇ La. Lb. Tum χρηστὸς ἔσῃ Lb.

1370. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι τοῦτ᾽ ἐπίστασ᾽. Xenophon. Anab. I. 4. 8. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι ἐπιστάσθωσαν. SCHAEF.

1377. Lege ὅσοιν. Vide Philoct. 1190. PORS. ὅσον (ωι) La. ὅσων conj. etiam Elmsleius. Sed recte fortasse vulg. uti verba καὶ μηδὲν ἐλλείπειν quasi in parenthesi posita intelligantur.

1383. ἔχθιστος. gl. ἤγουν μάλιστα μεμισημένος. BR.

θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολὼν
αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,
μνήμων τ' Ἐρινὺς, καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεἴ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἅλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον

1386. Suidas: *ΕΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ. ὁ ἐμβρόντητος.* (510) *Σοφοκλῆς. ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολών.*

1393. *σπέρμα Λαέρτου.* Sic Aldus et codd. veteres. In Triclinii recensione *Λαρτίου.* BRUNCK.

1395. *ποῶ* La.

1396. *ξύμπρασσε.* Perperam vulgo *ξύμπρατ͵ε.* BRUNCK. Sic La. Lb.

1403. *κάπετος, ὁ ἐσκαμμένος λάκκος, παρὰ τὸ σκάπτειν, ἐλλείψει τοῦ σ.* Vide Eustathium pag. 1019. 1376. BRUNCK.

χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
κόσμιον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
φιλότητι θιγὼν, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν
Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

1405. Suidas: *ΑΜΦΙΠΥΡΟΝ*. πανταχόθεν πυρούμενον. Σοφοκλῆς. In Sophocleis unus Suidae MS. τὸ δ' ὑψ. Duo alii τοὶ δ' ὑψ. edd. Med. Ald. τὸν δ' ὑψ.

ib. Recte Musgravius λουτρῶν ἐπίκαιρον conjungenda putat. Id est, καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, *idoneum lavacro*. HERM.

1407. Suidas: *ΙΛΗ*. σύστημα. συστροφή. τάξις ὄχλου ἱππικοῦ. κυρίως δὲ φατρία.

(511) 1412. μέλαν μένος, *atrum sanguinem*. μένος ad corpus pertinet, et notat primaria significatione, ἰσχὺν, δύναμιν, βίαν. Inde sanguinem, quo continentur vires et vita, μένος appellat Sophocles, ut prolificum humorem Sosipater in epigrammate λευκὸν μένος. BRUNCK.

1414. Eustath. Il. *Α*. p. 62. Ῥῆμα ἐστὶ σόω διὰ τοῦ ο μικροῦ οὗ τὸ προστακτικὸν σούσθω παρὰ Σοφοκλεῖ ἐκ τοῦ σοούσθω συναιρεθέν. Conf. Od. *Π*. p. 1792, 6.

1415. τῷ πάντ' ἀγαθῷ. Electrae v. 301. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος. SCHAEF.

1416. Aldus et veteres codd. habent κοὐδενὶ πω λῴονι θνητῶν, syllaba ad integritatem versus deficiente. Prava est Triclinii lectio καὶ οὐδενὶ — Ante diphthongum καὶ elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel legendum κοὐδενὶ

ΧΟΡΟΣ.

ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστιν ἰδοῦσι
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ,τι πράξει.

πω λῴονι τῶν θνητῶν. BRUNCK. *κοὐδενί γ' ᾧ τινι λῴονι θν.* edidit Hermannus.

Versus qui ex Ajacis persona in nescio cujus poëtae tragoedia recitabantur profert Clemens Alex. Strom. II. p. 462. quos, etsi doctis quibusdam viris et Sophoclem auctorem habere, et ad ejus Ajacem pertinere visi fuerint, Grotius prudenter inter incertorum tragicorum fragmenta retulit, p. 461. — *Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου Ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς, ὡς ἀτιμία. Οὕτως πέπονθα, καί με συμφοροῦσ' ἀεὶ Βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει, Λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον. Nihil infamia Gravius perurit pectus ingenuum viri: Ea me calamitas terret, et penitus fibris Adacta miserum versat ex imo lues, Stimulisque mentem durus exagitat furor.* BR.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

AC PRAECIPUE

CODICIS VETUSTISSIMI FLORENTINI

A PETRO ELMSLEIO COLLATI

EMENDATAE

CUM ANNOTATIONE TANTUM NON INTEGRA

BRUNCKII ET SCHAEFERI

ET ALIORUM SELECTA.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM TRAGOEDIARUM

FRAGMENTA.

VOL. II.

ANTIGONA.

LIPSIAE

Sumtibus C. H. F. Hartmanni

MDCCCXXVII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

Α 2

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΞ.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Αποθανοντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα· αἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αντιγονη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνήρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων [a] δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπροισθῆναί φησιν

a δυσπαθήσας. Δυσπαθεῖν lexicographi nostri aut plane omiserunt, aut minus quam oportebat curarunt. Moschus Idyll. IV. v. 83. s. οὐθὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι μητέρι δυσπαθέοντος·— Imprimis Plutarchus frequentavit. Moral. t. I. p. 297. ἐν δὲ τῷ φιλοσοφεῖν αὖ πάλιν δυσπαθοῦντα κ. τ. λ. Alia ex Plutarcho exempla habent H. Stephanus et Schneiderus. Frequentarunt etiam grammatici. V. Etymolog. M. c. 169, 36. et Hesych. t. II. c. 1264. SCHAEF.

ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας [b] ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι. τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Αἵμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

b Perperam in codice scriptum ὑπὸ Λαομέδοντος. Notus Laodamas Eteoclis filius ex Apollodoro aliisque auctoribus quos ad illum laudat in notis doctissimus editor, p. 643. καταπροισθῆναι, seu potius καταπροιχθῆναι, significat ὑβρισθῆναι, *stupratas fuisse*, vel *quorumvis ludibrio expositas fuisse.* BRUNCK.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ᾽ Οἰδίπου κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ᾽ ἀλγεινὸν, οὔτ᾽ ἄτης ἄτερ,

1. Eustath. Il. *E.* p. 612. *Εὐριπίδης δὲ τὸν Ὁμηρικὸν* (245) *παραποιήσας νοῦν λέγει που δριμέως κοινὸν ἐνυάλιον, τὸν ἀδελφικὸν, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, κοινὸν αὐτάδελφον κάρα.* Scil. Phoen. 1614. = 1572. ubi schol. *κοινὸν ἐνυάλιον* explicat per *συγγενικὸν πόλεμον.*

2. *ὅ τι* si genuinum est, (habent autem et libri omnes, et vero etiam scholiastes,) dicam positum pro *ὁτιοῦν, ὁτιδήποτε.* Callimachus H. in Dian. v. 18. s. *πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς.* Pauaanias II. 9. 7. *τόπον ὅντινα εἰπών.* Conf. Bastii Epist. Crit. p. 114. s. 201. SCHAEF. Recte monet scholiastes vel *ὅτι* vel *ὁποῖον* ex abundanti additum, quum alterutrum sufficeret.

3. *νῷν ζώσαιν* scholiastes habet pro dativis: ego pro genitivis. SCHAEF.

4. *οὔτ᾽ ἀτήριον.* Libri omnes scripti et impressi *οὔτ᾽ ἄτης ἄτερ,* quod absurdum est et plane contrarium ejus, quod sententia postulat. Manifesta est lectionis depravatio, librarii socordiae tribuenda. De hoc loco egi ad Aeschyli Prom. 1021. ubi conjecturam protuli, vulgata lectione, qua nihil deterius esse possit, sane meliorem, *οὔτ᾽ ἀήσυλον.* Postmodo vero sagaciori investigatione genuinam lectionem deprehendere mihi visus sum, *οὔτ᾽ ἀτήριον.* Legitimae formae sunt *ἀτηρὸς, ἀτήριος:* ut *ἀλιτηρὸς, ἀλιτήριος: ἐπώνυμος, ἐπωνύμιος* apud Pindarum: *ἔντοπος, ἐντόπιος:* et alia permulta. Frequenter occurrit *ἀτηρός:* rarior est altera forma, cujus exemplum in

οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι, κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

promptu non habeo. Citatur quidem ex Aeschylo in Eumen. 1010. sed metri anapaestici lex ostendit pro ἀτήριον ibi reponendum esse ἀτηρόν. Satis est vocem esse probi commatis, et analogiae regulis haud repugnare. BRUNCK. Lege οὔτ' ἄτης ἔχον. Pro gl. ἀτηρ" suprascriptum, et in ἄτερ depravatum, locum vocis ἔχον occupavit. PORS. ἄγης ἄτερ. Libri omnes ἄτης ἄτερ, pro quo Brunckius ex conjectura dedit ἀτήριον. Nostrum debetur sagacissimo Coraio. „Si mutaveris,“ inquit,
(246) „ΑΤΗΣ ἄτερ, quod ceteris manifesto repugnat, in ΑΓΗΣ ἄτερ, hoc idem erit quod φθόνου ἄτερ, ἄφθονον, ἄζηλον, adeoque ἄνολβον, δυστυχές. Sic a Sophocle opponuntur inter se ἄζηλον et ὄλβιον Trach. v. 284. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Ἄγη secundum Suidam significat ζῆλος, et Hesychius Aeschyli citat testimonium, ut demonstret, ἄγαις esse idem quod ζηλώσεσι. Sin ἄγης ἄτερ interpretari placet τιμῆς s. δόξης ἄτερ, (v. eosdem lexicographos v. ἄγη, ἀγητοὶ s. ἀγετοὶ), haec locutio valet ἄτιμον, ἄδοξον, ἀκλεές, id quod eodem redit.“ Prior interpretatio verior; jungitur enim ἄγης ἄτερ voci ἀλγεινόν. De ἀδοξίᾳ in proximo versu agitur. SCHAEF. Hunc locum, si corruptus est omnino, ab antiquissimis temporibus corruptum fuisse patet ex Didymi verbis apud scholiastam legendis: adeo ut suspicari liceat opera abusos viros doctos qui ad emendationem confugerint. Verum videtur perspexisse Hermannus, qui nihil putat mutandum, modo liberius constructam esse orationem propter negativorum multitudinem meminerimus.

5. οὐ] οὐχὶ eraso χι La. οὐχὶ R.

7. In scholio ad h. v. προσενεκτέον mutandum in προενεκτέον. Vitium passim obvium. V. not. ad L. Bos. Ellips. Gr. p. 605. SCHAEF.

10. Τὸ ἄταφον ῥιφθῆναι erat inter τὰ τῶν ἐχθρῶν κακὰ, inter mala quae hostis ab hoste perpetiebatur. Id nunc στείχει πρὸς τοὺς φίλους, infertur amicis: qua nulla major cogitari potest infelicitas, nulla foedior contumelia. Sic etiam

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.
ΑΝ. ᾔδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.
ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

Musgravius interpretatur: verissime, opinor. SCHAEF. Injurias dicit inimici, Creontis, in propinquos suos. HERMAN.

11. *μῦθος — φίλων.* Ajac. v. 221. s. *ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν.* Lucianus t. II. p. 916. *κατὰ τὸν τῆς Ὕδρας μῦθον.* ubi v. Reitz. Quod ibi Codex habet *περὶ τῆς Ὕδρας,* a glossatore profectum est. V. Dorvill. ad Charit. pag. 592. SCHAEF.

o
13. *δύω* La. *δύω* R.

15. Eustathius Il. *Α.* p. 487, 1. *Τὸ δὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο περίφρασίς ἐστι τοῦ προώδευσαν. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ* (247) *πρὸ ὁδοῦ συνετέθη ὁ Φροῦδος. Οἷον, Φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ, μείων λόγος. Καὶ, Ἐπεὶ δὲ φροῦδος Ἀργείων* (sic cum aspero) *στρατὸς, ὅ ἐστιν ἐπεὶ ᾤχοντο οἱ Ἀργεῖοι· ὁμαλῶς μὲν οὖν ἐκφωνεῖται τὸ πρὸ ὁδοῦ. Τραχύφωνον δὲ τὸ φροῦδος, λαμβανόμενόν ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανοῦς σκωπτικῶς.*

ῖος
ib. *Ἀργειων* La. *Ἀργεῖος* Triclin.

18. *ᾔδη.* Sic scholiastam legisse, quis non colligat ex ejus nota, *ἀντὶ τοῦ ᾔδεα?* Hunc locum in animo habuisse probabile est Eustathium ad Il. *Α.* p. 50. BRUNCK. *ἤιδειν*
ει
La. *ἤδην* Lb.

20. *καλχαίνουσ'* — Eurip. Heracl. 40. *Ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις.* BRUNCK.

ib. Eustathius Il. *Α.* p. 51. *Ὅτι δὲ κάλχη ἡ πορφύρα,*

ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

καὶ ἀπ' αὐτῆς Κάλχας ὁ ἢ πορφύρων ὅ ἐστιν ἐν βάθει βυσσοδομεύων μαντικὰ, ἢ ἀλλοῖά τινα, ἢ ὁ κατὰ χρόαν οἷον κάλχεος, ἤγουν πορφύρεος καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ὁμηρικοῦ φοίνικος, καὶ ὅτι καλχαίνειν ἔπος, ἢ τὸ πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον ὡς ἐκ τῆς κάλχης ἢ τὸ μαντεύεσθαι ὡς ἐκ τοῦ Κάλχαντος δῆλον ἀπὸ τῶν παλαιῶν.

21. τὼ κασιγνήτω — τὸν μὲν, τὸν δέ. Pro τῶν κασιγνήτων τὸν μὲν, τὸν δέ. Simile est schema in his Homeri versibus, quibuscum hunc tragici locum comparat Eustathius, p. 517. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος, Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sic infra, 561. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν, τὴν δὲ — pro τῶν παίδων τῶνδε τὴν μὲν, τὴν δὲ — BRUNCK.

25. τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον θεοῖς. Sic legendum. Confer 77. 745. 1070. Male vulgo νεκροῖς. BRUNCK. Vulgatam revocavit Schaeferus. „Veteres scil." monente Musgravio, „si quis aut inhumatus jaceret, aut non rite post mortem coleretur, contemptui inter mortuos habitum credebant."

27. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι. Sic libri omnes, sine οὐ, quod infra, 544. additum. Vide notam ad priorem Oedipum 1387. BRUNCK.

(248) 29. Eustath. Od. Γ. p. 1466, 7. Ὅτι ὥσπερ ὁ τραγικὸς Κρέων τοῦ Πολυνείκους, οὕτω καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Νέστωρ τοῦ Αἰγίσθου τὸ καὶ ἄταφον καὶ ἄκλαυστον ῥιφῆναι καταψηφίζεται.

ib. ἄταφον ἄκλαυστον R. ἄταφον ἄκλαυτον La. Lb.

30. εἰσορμῶσι. Sic optime eruditus Britannus in nova editione Pentalogiae Io. Burton. Vulgo εἰσοροῦσι sensu nullo.

τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ,
κἀμοὶ, λέγω γὰρ κἀμὲ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.
ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν εἴθ' ἅπτουσα προσθείμην πλέον;

Conjecerat Valckenarius ad Phoen. p. 549. ἐνθοροῦσι, minus feliciter. πρὸς χάριν valet ἕνεκα, ut infra 908. τίνος νόμου πρὸς χάριν, id est, τίνος ἕνεκα νόμου. Apud Euripidem Med. 541. πρὸς ἰσχύος χάριν, idem est ac πρὸς βίαν, κατ' ἰσχὺν. seu, ut loquitur Noster Phil. 594. πρὸς ἰσχύος κράτος. BRUNCK. Vulgatam lect. defendit Eustathius Il. Θ. p. 719, 9. Αὐτοῖς, οὐ τοῖς ἁπλῶς, οἷον καὶ τοῖς σπερμοφάγοις, ἀλλὰ τοῖς πρὸς χάριν ὁρῶσι βορᾶς τῆς ἀπὸ σαρκῶν. In vulg. εἰσορῶσι consentiunt La. R. Hermannus: „Recte se habet εἰσορῶσι, i. e. *conspicatis*, sed non debet cum verbis πρὸς χάριν βορᾶς conjungi, quae ad γλυκὺν θησαυρὸν pertinent, et hic, ut in Medeae loco, quem Brunckius affert, proprie dicta sunt, *ad vescendum ut volupe est.*"

33. τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι. Libri omnes τοῖς μὴ εἰδόσι, in quibus hiatus est quem non ferebant Atticorum aures. η ει apud Atticos poëtas in unam syllabam semper coalescunt. Vide Not. ad Oed. Col. 1155. οὐκ inseri debuit, ut in priore Oedipo 221. Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. BR.

ib. τοῖσι μὴ εἰδόσι. Sic correxerunt quod libri habent τοῖς μὴ εἰδόσι. Brunckius dedit τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι. SCHAEF. τοῖς μὴ εἰδόσιν La.

34. προκηρύξαντα La. Lb. R.

39. ταλαῖφρον La. ταλαίφρον Lb. R.

40. Legitur vulgo λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, manifesta depravatione: nam quae inter duo verba oppositio debet esse, nulla hic est, quum λύειν τὸν νόμον prorsus idem sit, quod θάπτειν. Mendam esse in alterutra voce nemo non vidit. Priori eam subesse pronuntiavit Toupius Cur. Nov. in Suidam,

ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.
ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης ποτ' εἶ;
ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόῤῥητον πόλει;
ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.
ΙΣ. οἴ μοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,

p. 104. et legendum esse κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. Sed cui (249) hoc placere possit, is nullum elegantiae sensum habuerit. Quis non intelligit poëtam duobus oppositis uti debuisse, qualia sunt Latina *assentire* et *contradicere?* Longe acutius Canterus viderat in scholiastae interpretatione genuinum verbum latere, quod pro θάπτουσα reponendum esset: verum e depravatis scholiis, quibus utebatur, nihil boni eruere potuit. Nos e Regiis membranis scholion emendatum dedimus, et inde tragici manum restituimus: εἰ δὲ γράφεται ἢ 'φάπτουσα, ἀντὶ τοῦ λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν. Opposita sunt λύειν et ἐφάπτειν, *solvere* et *adstringere.* Librarii error ex 'φάπτουσα fecit θάπτουσα, eo procliviori lapsu, quo magis ei obversabatur *sepulturae* cogitatio, cujus tam frequens in hac fabula, et statim ab initio, mentio. Dubitari non potest, quin haec sit vera lectio, quam si mihi membranae Regiae non obtulissent, aliorum conjecturis praetulissem Eldickii facilem et elegantem emendationem, etiamsi a veteri scriptura paulo longius recedat: λέγουσ' ἂν, ἢ πράσσουσα. BRUNCK. Vide Aj. 1316. "Αναξ 'Οδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς, Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Similiter εἴτε ponitur Oed. Tyr. 517. Aeschyl. Agam. 1405. PORS. λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα R.$_2$S. (γρ. καὶ ἢ 'φάπτουσα) La.

42. ποῦ γνώμης. Sic membr. et Aldus. In T. ποῖ. Turnebus, nescio unde, πῇ. Perpetua fere harum confusio. BR. ποι La. Lb. R.

43. ξὺν τῇδε χερὶ cum mea manu, mecum. ERF.

48. τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν. Omissum in libris omnibus pronomen, flagitante sensu reposui. BRUNCK.

50. δυσκλεής (sic) ἀπώλετο La. pr.

πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει,
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γύναιχ' ὅτι

51. διπλᾶς] τάλας Lb.

53. In membr. διπλοῦν πάθος, superscripta altera lectione quam agnoscit scholiastes, ἔπος. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 153. et Lennepium ad Phalaridis Epistolas, p. 100. BRUNCK. ἔπος La. πάθος R. ἔπος (superscr. πάθος) Lb.

55. ἀδελφὼ δύο. Sic emendate in August. et in T. (250) Aldus edidit δύω, quam formam Atticis poëtis prorsus esse insusitatam ad comicum satis adstruximus. BRUNCK. δύο La. pr. R. Lb.

56. αὐτοκτονοῦντε. Ita Coraius emendavit vulgatum αὐτοκτενοῦντε, quod lexicographi, D. Scotto praeeunte, ab αὐτοκτείνω, prorsus barbaro illo, derivant. Conf. Schneider. Lex. t. II. p. 690. a. ed. alt. Vulgata tamen scriptura facit, ut meminerim Euripidei illius σταδιοδραμοῦμαι Hercul. Fur. v. 865. Musgr. cujus non aliud praesens dici potest quam σταδιοτρέχω, quod non minus barbarum videtur. SCHAEF. αὐτοκτενοῦντε La. R. Vid. Lobeck. Phryn. p. 623.

57. ἀλλήλοιν Erfurdtio est genitivus: mihi dativus. Philoct. v. 197. s. Τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη. Ibid. v. 1138. s. Ὅσ' ἐφ' Ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς. Homerus Il. V. 882. Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Frequentissimus hic usus praepositionis ἐπί. SCHAEF. ἐπαλλήλοιν χεροῖν Hermannus, qui id nihil putat aliud esse, quam ἀλληλοφόνοις.

58. νῦν αὖ La. pr. qui mox νῶι pr. Tum λελείμμεθα Lb.

ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
ἔπειτα δ', οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

ΑΝ. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

σσ
63. *κρειττόνων* La. *κρειττόνων* R.

64. *ἀλγείονα* La. pr.

67. Eustath. Il. *Η.* p. 686, 18. *τὸ πέρας παντὸς πράγματος τέλος λέγεται, καὶ ἡ ὑπεροχικὴ ἀξία, ὡς τὸ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι.* Vide Il. *Κ.* p. 818, 59. *Λ.* 881, 29.

ib. Memoriae vitio ut Euripidis laudat Eustathius ad Il. *Κ.* p. 789. PORS.

ib. Eustath. Il. *Δ.* p. 484. *Λαμβάνεται δέ ποτε τὸ περιττὸν καὶ οὐκ ἐπὶ ἐπαίνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, Τὸ γὰρ Περισσὰ πράττειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.*

(251) 71. *ὁποῖα.* Neutrum plurale. Sic codd. Aldus et scholiastes. Perperam Turnebus *ὁποία.* BRUNCK. *ὁποῖα* La. Ricc. e ceteris codd. nihil notatum.

79. *βίᾳ πολιτῶν*, *invitis civibus.* In recentioribus editt. additum fuit ad hunc locum satis ineptum scholion, *βίᾳ, ἀντὶ τοῦ βιαίως.* quo auctore nescio. Ista nec in Romana, nec in Florentina editione leguntur. BRUNCK.

ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣ. οἴ μοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.
ΑΝ. μὴ μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὖργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
ΑΝ. οἴ μοι· καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή.
ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

80. Eustath. Il. *P.* p. 1109, 37. *Ὅτι δὲ προὔχεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι λέγεται, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ προὔχοιο, ἀντὶ τοῦ προφασίζοιο.* Vide Il. *Ψ.* p. 1303, 39.

ib. Eustath. Il. *Z.* p. 652, 29. *Τὸ δὲ σῆμα ἐπίχευε παραφράσας ὁ Σοφοκλῆς, τάφον χῶσαι εἶπεν, ὅ ἐστιν ἀναχωματίσαι.*

83. *πότμον.* Lectionem hanc agnoscit scholiastes. In codd. *βίον*, quod a librario suppositum fuisse videtur ignorante in *πότμον* priorem corripi, ut in Oed. T. 271. BRUNCK. *πότμον γρ. βίον* La.

ib. Vulgo *μή μου.* Sed h. l. pronomen est *ὀρθοτονούμενον.* SCHAEF.

84. *προμηνύσεις* R.

86. Vide Porson. ad Euripid. Hec. 624. *πολλὸν ἐχθίων ἔσηι* (*χθί* in rasura) La.

88. Eustath. Il. *Σ.* p. 1140, 27. *Θερμὰ δὲ δάκρυα, οὐ* (252) *μόνον τὰ φύσει τοιαῦτα, ὅτε πρόσφατα ῥέουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἐνδιαθέτου, ὡς τῶν μὴ τοιούτων οὐκ ἐνθέρμων ὄντων. Καὶ ἔστι σύνηθες τὸ θερμὸν καὶ τοιαύτην σημασίαν ἔχειν· Ὁποῖόν τι σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ, θερμὴν ἐπὶ ψ. κ. ἔ.* Idem Od. *Α.* p. 1407, 48. *ἡ τραγῳδία δὲ τὸν κενὴν θαλπωρὴν ἔχοντα, κεναῖς ἐλπίσι λέγει θερμαίνεσθαι, καὶ θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχειν.*

89. *μάλιστ' ἁδεῖν* La.

ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ- στροφὴ α'.
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
ἁμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν

93. ἐχθαρεῖ habent codices aliquot. Brunckius cum aliis ἐχθρανεῖ. SCHAEF. ἐχθρανῇ R. La. qui γρ. ἐχθαρῇ. Aldus ἐχθαρῇ.

97. μὴ οὐ καλῶς. In E. T. altera negatio omissa. BR. μὴ οὐ La. R.

100. ἀελίου. Perperam Aldus ἀελίοιο. BRUNCK. Sic La. Eustath. Il. Α. p. 161. Γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τοῦ ῥηθέντος καὶ ἐκ τοῦ ἕλη ἡ θερμασία, ἀέλιος, ὡς τὸ ἀκτὶς ἀελίου παρὰ Σοφοκλεῖ.

102. τῶν πρότερον. Sic membr. recte. Ceteri τῶν προτέρων. BR. τῶν προτέρων La. R.

106. Aldus et codd. veteres τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν, metro claudicante. Inepto additamento Triclinius defectum supplevit, πρίν. Legendum τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν. Sic Homerus Il. Θ. 304. Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μή-
(253) τηρ. ad quem versum Eustathius: περισσῶς δὲ κεῖται ἡ ΕΞ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ ἐξ Αἰσύμηθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ οὐρανόθεν, καὶ ἐν ἄλλοις. Ceterum numero singulari τὸν φῶτα, Argivos omnes significat, quo schemate nihil magis obvium. BRUNCK. τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν La. τὸν λ. Ἀργόθεν ἐκ Hermannus.

ib. Eustath. Il. Χ. p. 1270, 21. καλεῖ δὲ καὶ τὸν Δηΐ-

φῶτα βάντα πανσαγίᾳ,
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ,
ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὀξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
ὥς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων,
ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.
στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί- *ἀντιστρ. α'.*
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα,
ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
αἱμάτων γένυσι
πλησθῆναί τε, καὶ στεφάνωμα πύργων

φοβον ἐν τούτοις λευκάσπιδα, οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος. Καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται.

108. *ὀξυτέρῳ.* Sic liquido E. gl. *ταχυτάτῳ.* Male vulgo *ὀξυτόρῳ.* BRUNCK. *ὀξυτόρῳ* La. R. *ὀξυτέρω* V.

110. *ὅς*, scilicet *ὁ λεύκασπις φὼς ἐξ Ἀργόθεν βὰς*, qui quidem *ὑπερέπτα, ἀρθεὶς ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων Πολυνείκους.* Perperam vulgo — *ὃν* — *Πολυνείκης*, sine ulla legitimae structurae forma. Sic legendum esse vidit etiam eruditus Britannus apud Heathium. BRUNCK. Veterem lectionem revocavit Erfurdtius, qui ante *ὀξέα κλάζων* lacunae signa posuit. Certe desideratur dipodia Anapaestica, ut hoc systema sequenti respondeat.

113. *ὥς*, tantum a metricis additum, uncinis inclusit Hermannus.

114. *πτέρυξ λευκῆς χιόνος*, notat *τὴν λευκὴν ἀσπίδα.* Vide Eustathium, p. 1055. l. 28. Hesychius: *πτέρυγες, σκέπαι.* BRUNCK. σ

116. *κορύθεσιν* La. *κορύθεσι* R.

118. *κυκλώσας* R.

121. *πλησθῆναι. καὶ* La. R. Ald. *τε* addidisse videtur Triclinius.

πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ
δυσχείρωμα δράκοντι.
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ, βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.
ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς στροφὴ β'.
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλᾳ,

(254) 124—6. Hoc dicit; *Tantus a tergo concitatus est strepitus Martis, insuperabilis propter adversarium draconem.* HERM.

αυ ος

125. ἀντιπάλωι — δράκοντι La.

128. εἰσιδὼν La.

129. προσνισομένους La.

130. χρυσοῦ καναχῇ, χὐπεροπλίαις. Aldus ed. codd. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας, sine ullo sensu. ὑπεροπλία apud Homerum occurrit penultima producta, Il. *Α*. 205. ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ. Ex crasi copulae καὶ in χὐπεροπλίῃσι prima producitur. BRUNCK. ὑπεροπτίας La. sup. ὑπερόπτας. Hoc de conjectura reposuit Hermannus.

131. Eustath. Il. *Η*. p. 674, 13. παλτὸν εἶδός τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς· καὶ παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον.

134. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε. Sic Aldus et veteres codd. quam lectionem agnoscit Eustathius, p. 1701. Ista suo

ος

more interpolavit Triclinius. BRUNCK. ἀντίτυπα La.

138. Aldus hunc versum sic edit: εἶχε δ' ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλᾳ, τάδ' ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλᾳ: sed quod

τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης
δεξιόσειρος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
δικρατεῖς λόγχας στήσαντ', ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω,
ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα ἀντιστρ. β'.
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ·
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν,

priori factum oportuit, posteriori soli subscriptum ι. BRUNCK. *εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ*, *res alibi alia ratione se habebat*, Hermannus.

140. Citat ob v. *δεξιόσειρος* Eustath. Il. *Η.* p. 675, 41. *δεξιόρειρος* La. pr.

143. Eustath. Il. *Η.* p. 686, 19. *Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὰς* (255) *στρατιωτικὰς παντευχίας ἐν Ἀντιγόνῃ πάγχαλκα τέλη λέγει, διὰ τὸ τελεωτέρους ἴσως ποιεῖν τοὺς ἔχοντας αὐτήν.*

ib. Recte Musgravius *τέλη* *dona* interpretatur. Arma dicit relicta esse, quae Jovi dona suspendantur. HERM.

145. *καθ' αὑτοῖν.* id est, ut a scholiasta recte expositum, *κατ' ἀλλήλων.* Non itaque solus Menander *ἑαυτοὺς* pro *ἀλλήλους* adhibuit, et praedem criminanti Eustathio Sophoclem dare potest. Sic enim ille in V. Odysseae, p. 1547. *ὅτι οὐ ταυτὸν ΑΛΛΗΛΟΙΣ εἰπεῖν καὶ ΕΑΥΤΟΙΣ. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὑτὰ λεγομένων τέθειται· οἷον, Αἴας καὶ Μενοικεὺς, φασὶν, ὁ Κρέοντος ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται. οἷον, Οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασὶν, ἁμαρτάνει λέγων, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν.* BRUNCK.

151. *θέσθαι.* Sic legendum esse nemo non videre poterat; quod diu postquam admiseram, sic liquido scriptum re-

θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παν-
νυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ' ἐλελίζων
Βακχεῖος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
προὔθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

peri in T. cum gl. *θελήσατε*. Ceterorum librorum lectio *θέσθε* mendosa est, quippe quae metrum jugulat: est enim versus dactylicus. BRUNCK *θέσθε* La. cum vulg.

152. *παννυχίοις* sic V. et Aug. apud Erfurdt. Vulgo *παννύχοις*.

154. *ἐλελίζων*. Sic Aldus et veteres codd. scholiastes *ἐλελίχθων*, quam lectionem secutus est et non male defendit Triclinius. BR. *ἐλελίχθων* dedit Hermannus, et mox *Βάκχιος*.

156. *τῆσδε*. Haec vox ab omnibus libris abest: addit eam Heathius; et sic quidem integris pedibus versus procedit, sed invenustis. In *Μενοικέως* fit synizesis, at non in *νεοχμὸς*,
(256) quae vox anapaestus est: media corripitur ante tenuem et liquidam. Philoct. 751. *Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου*. Eurip. Bacchis, 212. *Κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά*. Idem Troasin, 233. *Κήρυξ νεοχμῶν μύθων ταμίας*. Equidem mallem totum hunc versum abesse, et legi: *Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς νεοχμὸς Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Χωρεῖ* — BRUNCK.

159. Eustath. Il. *B*. p. 172. *Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων· ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίει σύγκλητον. Διδοὺς δὲ καὶ τοῖς ὕστερον ἀφορμὴν τοῦ εἰπεῖν σύγκλητον τὸ τοιοῦτον, φησὶ, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, ἤτοι τοὺς γέροντας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· Κίκλησκε δὲ γέροντας· ὅθεν τραγικός τις σύγκλητον λέσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν*. Vide ad Il. *I*. p. 732, 53.

160. Formulam *προτιθέναι ἐκκλησίαν* explicuit Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. 19. peritis non obscurum fore dicens, cur Sophocles, non, ut alii scriptores, activo, sed medio

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ᾽ ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ᾽ ἱκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
τοῦτ᾽ αὖθις, ἡνίκ᾽ Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
κἀπεὶ διώλετ᾽, ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ᾽ οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ᾽ ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ᾽ ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ᾽ ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·

usus sit. Recte vir doctissimus. Non enim indixit Creon concionem, in qua populus sententiam diceret, sed in qua populo ipse ediceret aliquid. HERM.

162. *πόλεως* La. R.

163. *πολλῷ σάλῳ.* Plutarchus in Fabio de Africano loquens Sophocleam hanc metaphoram adhibuit: *τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε πάλιν.* BRUNCK.

168. *ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε παῖδας.* Sic legendum. Emendationem confirmat partim E. in quo scriptum *τοὺς κείνου ἔτι.* Pessime in membr. ut in Aldina, *τοὺς κείνων ἔτι.* Correlativa sunt *ἐπεὶ—τότε.* BRUNCK. *ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι* La. Bene monet Hermannus *κείνων παῖδας* prolem esse Laii et Oedipi, quos nominaverat poeta.

181. *νῦν τε καὶ πάλαι. nunc ut olim.* Alibi dixit *νῦν*

καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,

τε καὶ τότε. V. not. ad Electr. v. 676. Plato Phaedr. p. 274. Heind. ἀεί τε καὶ τότε, *tunc, ut semper.* Similis particularum copulantium relatio in οὔτε, οὔτε, Oed. C. v. 1581. s. SCHAEF.

182. καὶ μείζον' ὅστις. Sic tres codd. Apud Stobaeum in Floril. Grotii, p. 175. [XLV. 15.] variata structura, ideoque forte melius, εἴ τις. BRUNCK. μείζον' — ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας. Strabo p. 1022. C. Almel. τὸ θαυμαστὸν ἀντὶ τἀληθοῦς ἀποδέχονται μᾶλλον. V. L. Bos. Ellips. Gr. p. 757. SCHAEF.

πόλεως
187. χθονὸς La.

190. τοὺς λόγους Stobaeus XXXIX. 16. ποιούμενοι R.

193. τῶν] τῶνδ' La. R.

(258) 196. καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. Sic liquido scriptum in E. T. Estque haec sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda: τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα, ἃ — Infra, 247. κἀφαγιστεύσας itidem valet καὶ ἐφαγιστεύσας. In membr. scriptum ἐφαγνίσαι. Aldus mendose edidit ἀφανίσαι, quod nescio an in ullo scripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toupius ad Suidam I. 66. et Britannus nescio quis in nova editione Pen-

ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι τάφῳ
μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.
ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,

talogiae tuentur, tanquam librorum veterum omnium lectionem. BRUNCK. *ἐφαγνίσαι* La. V.

203. Valckenaerius notavit parodiam Carneadis ap. Diogen. Laërt. IV. 64. *τοῦτον σχολῆς τῆσδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω.* HERM.

206. *αἰκιστόν τ' ἰδεῖν.* Sic optime in E. *αἰκιστὸς* verbale ejusdem formae qua *ἐδεστός.* Aldus edidit *αἰκισθέντ'.* Melior est membran. scriptura *αἰκισθέν τ'* — Sane copulam flagitat structurae ratio: et *αἰκισθὲν* ad *δέμας* relatum grammaticae regulis consentit. Nam ordo sic instituendus: *ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ ἰδεῖν δέμας ἐδεστὸν καὶ αἰκισθὲν πρὸς οἰωνῶν καὶ πρὸς κυνῶν.* BRUNCK. *αἰκισθέντ'* La. Ex antecedentibus subaudiendum *ἐᾶν,* dictumque *αἰκισθέντ' ἰδεῖν* ut *ἡδὺ λαβεῖν* et alia similia. Vertas: *et corpore ab alitibus canibusque laniato turpatum.* ERF.

207. *ἔκ γ' ἐμοῦ*] *γρ. ἐξ ἐμοῦ* La. qui mox v. 210. *ἔκ γ' ἐμοῦ* pro *ἐξ ἐμοῦ.* Aldus utrobique *ἔκ γ' ἐμοῦ.* Posteriore loco *ἐξ ἐμοῦ* V.

208. Hermannus dedit *προσέξουσ'* cum cod. Aug.

211. *σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει.* Sic scribendum esse vidit (259) eruditus Britannus apud Heathium. Perperam vulgo *ταὔτ',* quorum confusionem jam observavimus ad Oed. T. 284. Tantilla

τὸν τῇδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ' ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χὠπόσοι ζῶμεν, πέρι.
ΚΡ. ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
ΧΟ. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.
ΚΡ. ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ τ' ἐπίσκοποι.
ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

scripturae menda doctis viris fraudi fuit, Toupio ad Suidam I. p. 60. et Koenio ad auctorem de Dialectis, p. 27. qui σε in hoc versu legendum putarunt. σοὶ non ad ἀρέσκει, sed ad τὰ αὐτὰ refertur, subaudito alio pronomine μέ. Constructio est, ἀρέσκει μὲ τὰ αὐτά σοι. Haud melior est alius Britanni conjectura legentis μὲ ταῦτ' ἀρέσκει — Vera est, opinor, Marklandi observatio, με initio senarii tragici nusquam reperiri. BRUNCK. Vulg. revocavit Schaefer. Suidas: ΑΡΕΣΚΕΙΑ, καὶ ἀρέσκω· πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Ἀριστοφάνης· Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.

ib. Κρέων La. pr.

213. γ'. Sic Erfurdtius. Vulgo τ'. SCHAEF. παντί πού τ' La.

217. τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι. Perperam in libris νεκροῦ τ' — Initio versus ἀλλὰ refertur ad suppressam sententiae partem, quam supplet glossa: οὐ λέγω ὑμᾶς φυλάσσειν, ἀλλὰ — Nimirum senes, minus percepta Creontis mente, onus custodiendi cadaveris, quod sibi imponi rebantur, deprecati fuerant. BRUNCK. νεκροῦ τ' La.

218. Codd. et Aldus hunc versum sic exhibent: τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; falsa et inepta sententia. ἄλλο hic olim lectum fuisse evincit observatio in veteri cod. scripta: οἱ μεγαλογράφοντες τὸ ἄλλο, id est, qui pro ἄλλο scribunt ἄλλῳ, μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν. unde sponte sua nascitur sequentis vocis τοῦτ' emendatio. Legendum ἄλλο τοῦδ', quod vidit etiam novus editor Pentalogiae, *aliud praeter hoc.* Est enim haec sententia: *quandoquidem nobis non mandas cadaver custodire ne sepeliatur, quid est quod praeter hoc nos facere jubeas?* BRUNCK. Sed Porsonus Append. ad Toupii Emend. p. 486.: „Vix credo ἄλλος cum genitivo usurpasse tragicos." Obiter moneo, quod in Brunckii nota ad h. l. scribitur μεγαλογράφοντες, corrigendum esse μεγαλογραφοῦντες. V. Bast. in Append. ad Epist. Crit. p. 25.

ΚΡ. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτως μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
ψυχὴ γάρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; —
τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς.
χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
σοί· κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.

et ad Gregor. Cor. p. 321. SCHAEF. *ἄλλῳ τοῦτ'* La. *ἄλλο τοῦτ'* R. Verum esse *ἄλλῳ*, et locum sic reddendum docet Hermannus: *Cur ergo etiam alii hoc mandatum cupias.* Nempe, respondet ille, *ne quis negligi imperia mea sinat.*

219. *'πιχειρεῖν* La. em.

220. *οὕτω*] *οὕτως* La. *οὗτος* R. (260)

223. *Οὐχ ὅπως σπουδῆς ὕπο* Aristot. Rhetor. III. 9. ut legisse videtur scholiastes. PORS.

225. *ἔσχον*] *εὗρον* V.

229. *κεἰ τάδ'* — Perperam membr. et Aldus *καὶ τάδ'* — In E. *εἰ τάδ'* — initio versus *τλήμων* habent codd. plerique. BRUNCK. *τλημὼν μὲν εἷς αὖ. κεἰ τάδ'* La. *τλήμων μενεῖς αὖ· κεἰ τάδ'* V.

232. Citat Plutarchus t. II. p. 48. A. PORS.

233. Alii post *μολεῖν* interpungunt, *σοὶ* ad sequentia referentes. Male. SCHAEF.

τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΦΥ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν·
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡ. εὖ γε στοχάζει, κἀποφράγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον.
ΦΥ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.
ΚΡ. οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΦΥ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.
ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΦΥ. οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν

235. πεπραγμένος La. πεφραγμένος R. V.

238. πρῶτα. Turnebus e Triclinio pessime πάντα. Parmeno servus, apud Terentium in Eunucho, V. 5. *Here, primum te arbitrari id quod res est velim: Quicquid hujus factum 'st, culpa non factum 'st mea.* Pari modo Sostrata marito suo ait in Heautontim. IV. 1. *Primum hoc te oro, ne quid credas me advorsum edictum tuum Facere esse ausam.* BRUNCK.

(261) 242. σημανῶν. Sic E. T. August. ut legendum esse monuerat Valckenarius ad Phoen. p. 384. Apud Terentium Syrus servus, audita praemunitione Sostratae, eamdem conjecturam facit: *Nescio quid peccati portat haec purgatio.* BRUNCK. σημανῶν R. V. σημαίνων La. Ald. Vulgatam non spernendam esse, et reddendam *indicare volens*, monet Hermannus.

243. τοι] σοι R.

244. ἄπει. Vid. Oedip. Tyr. 431.

245. Citat h. v. vel 429. Eustath. Il. *H.* p. 666, 57.

247. κἀφαγιστεύσας. glossa in T. ἐπ' ἐκεῖνον καθοσιώσας. Recte. Est enim, ut supra observavi καὶ ἐφαγιστεύσας. In minoribus scholiis glossam hanc dedi ex August. cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον — ἃ χρή. Sic membr. et Aldus. [Triclinius χρῆν. BRUNCK. χρῆν R.

πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ
καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὑργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ·
λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. κἂν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ'· οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,

250. Suidas: *ΣΤΥΦΛΟΣ δὲ γῆ, ἡ ξηρὰ, καὶ σκληρά.*

251. *ἀῤῥὼξ*] *ἄρωξ* La.

ib. Male interpungebatur *καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ'* — Tacite correxit Elmsleius ad Bacch. 1135. *Χέρσος* adjectivum est. HERM.

255. *ὁ μὲν γὰρ*] Sic La. R. V. *οὐδὲν, γὰρ* Ald.

260. *φύλαξ ἐλέγχων φύλακα,* pro *φύλακος ἐλέγχοντος.* (262) Nominativus absolutus per ablativum absolutum Latine reddendus. Hujus schematis exempla protuli ad Aeschyli Persas 120. quibus adde Euripid. Iphig. T. 701. Ione 945. Hippol. 23. utrumque casum eleganter in eadem phrasi jungit Lysias, p. 812. edit. Reiskii: *ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, ἀλλ' ὧν αὐτοὶ λαμβάνετε, χάριν ἴστε, ὥσπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ ὑμέτερα κλεπτόντων.* BRUNCK.

263. *ἔφευγε* corruptum videtur. SCHAEF. In *ἔφευγε* consentit La. cum reliquis libris. *ἔφυγε* Porsonus ad Med. 139. *ἔφυγε τῷ μὴ εἰδ.* dedit Hermannus, hac sententia: *unumquemque putabamus fecisse, nullum tamen manifesto, sed effugit eo, quod nesciebamus.*

264. Nescio an antiquius aliud exstet superstitionis illius testimonium, qua diu captae fuerunt septentrionalium omnium

καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι.
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι μή τι καὶ θεήλατον
τοὔργον τόδ' ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων,

populorum mentes. Nihil in historia notius, quam purgationes, quibus, adhibito sacramento, rei objecta crimina amoliebantur, et innocentiam suam comprobabant. Earum diversa erant genera, quae omnia communi nomine indigitabantur, *Judicium Dei.* Solemnis fuit purgatio *per ferrum candens:* alia *per medium ignem incessus*, qualis fuit Hirporum *θαυμαστὸς ἱεροποιΐα*, cujus meminit Virgilius Aen. XI. 787. — *et medium freti pietate per ignem Cultores multa premimus vestigia pruna.* BRUNCK.

αἴρειν
ib. *αἴρειν*] *ἔχειν* La.

(263) 275. *καθαιρεῖ damnat.* Vocem forensem esse ostendit Pollux VIII. 15. Lysias adv. Agoratum: *τὴν μὲν καθαιροῦσαν* [*ψῆφον*] *ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν ἐπὶ τὴν προτέραν* p. 467. Eurip. Orest. 862. *καθεῖλον ἡμας.* MUSG.

276. *ἑκοῦσιν*] *ἑκοῦσιν δ'* La.

277. Haec nuntio continuant La. R. cum Ald.

280. Ordo est, *παῦσαι λέγων, πρὶν* — BRUNCK. *Λέγων* ad *μεστῶσαι* referendum est: Graeci enim, ubi participium vel adjectivum infinitivo jungant, casum, qui praecesserat, ad quemque illud pertinet, servare solent. Sic El. 1132, 33. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 535. Minus bene Brunck. ERF.

μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε, κἀναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοὶ,
κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ

281. Eustath. Od. *Β*. p. 1431, 24. *τὸ δὲ τὸν ὑπεργήρων καὶ πολύνουν εἶναι, ἀπαιτεῖ πάντως, ὁ κατὰ φύσιν ὀρθὸς λόγος, ὡς ὅγε ἑτεροῖος γέρων ἀκούσοι ἂν πόθεν τὸ, μὴ 'φευρεθῇς ἄ τ. κ. γ. ἅ.*

284. *ὑπερτιμῶντας* La.

285. Eustath. Il. *Θ*. p. 706, 21. *Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παρὰ Ἡροδότῳ πυρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, Ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων. Ἔνθα ναοὶ ἀμφικίονες ἐῤῥέθησαν, οἳ ὡς καὶ μεχρὶ νῦν ἐνιαχοῦ φαίνεται, κύκλῳ ὑπὸ κιόνων περιεχόμενοι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, κυκληδὸν, ὃ κεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.*

287. Interpunctione mutanda *καὶ γῆν ἐκείνων* ad *πυρώσων* retraxi. SCHAEF.

ib. *διασκεδῶν* La. Ald.

288. Pro *ἢ* vulgo *ἦ*. Sed refertur ad *πότερον* v. 284. SCHAEF. Hoc negat Hermannus.

289. Hoc dicit: *Sed haec mihi jam prius de urbe iterarunt quidam timida voce, clam caput quassantes, nec patienter jugum ferentes, ut qui me amarent.* Vid. Diss. de ellipsi et pleonasmo in Wolfii Mus. Stud. Ant. p. 155. Hoc enim vult Creon, quod chorus sentiat, justo saevius esse illud de Polynice edictum, eam communem esse civium sententiam se jam ex aliis quibusdam cognovisse, qui id aegre et timide (264)
sibi retulerint, quum ipsi clam vituperent decreta sua. HERM.

291. Eustath. Il. *Κ*. p. 824, 32. *Παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ,*

λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε, καὶ μάθηθ', ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, ὡς λόφου ἐν τοῖς ζώοις ὄντος, τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. Vide Il. Ψ. p. 1313, 32. Od. *Ε.* p. 1536, 48. *Κ.* 1653, 5.

292. Aut memoria falsus, aut pravo exemplari usus Eustathius hunc locum respiciens ter diversae lectionis meminit, quae metro nequaquam accommodari potest: κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως εἶχον. BRUNCK.

ων
299. βροτους La.

304. ἔτ'] Sic La. εἴτ' Ald.

308. ὑμὶν] ὑμῖν La. ὕμιν Ald.

311. ἁρπάζητε La. V. ἁρπάζοιτε R. Vulgo ἁρπάξητε. Mox μάθοιθ' R.

ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.
ΦΥ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω;
ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΦΥ. ἐν τοῖσιν ὠσὶν, ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;
ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
ΦΥ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
ΚΡ. οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΦΥ. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

313. s. Erfurdtius: „τοὺς πλείονας. Nota articulum sequente particula ἤ. Sic Oed. Col. 795. ἐν δὲ τῷ λέγειν Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια." Sane notandus articuli usus, cujus κριτήριον habeo hanc verborum inversionem: πλείονας τοὺς ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ τοὺς σεσωσμένους, τὰ κακὰ ἂν λάβοις πλείονα ἢ τὰ σωτήρια. SCHAEF. (265)

τι
315. εἰπεῖν δεδώσεις La.

316. Delevi comma vulgo post νῦν positum, referens καὶ νῦν ad ea quae sequuntur. SCHAEF.

317. δάκνῃ La. R. Ald.

318. τί δέ; ῥυθμίζεις — Sic in August. in E. πῇ δὲ — Membr. ut impressi, τί δαί. Triclinii glossa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc sartum est metrum: vocalis brevis ante ρ producitur. Vide ad Oed. T. 847. Hunc versum Grotius nescio unde, sed mire depravatum, inter Sophoclis incerta fragmenta retulit: Τί δαὶ, ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί. cumque sic vertit: *Tua verba vero suscitant luctus meos.* BRUNCK. τί δαί; Plutarch. t. II. p. 509, C. τί δέ; autem recte habet Plutarchi ed. Ald. p. 504. Totius versus metrum et sensum pessundedit Grotius excerpt. p. 139. PORS. τί δαὶ La. R.

319. ὁ δρῶν σ'] ὃ (pr. οὐ) δρῶν σ' La. V. σ' deest Ald.

320. λάλημα. Id est λαλητής. Res pro persona. Sic in Aj. 381, 389. Ulysses ἄλημα appellatur. BRUNCK.

321. εἰμὶ ποιήσας ποτέ. Sic optime in E. Aldus et membr. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In T. τοῦτο ποιήσας ἐγώ. Unde Valckenarius ad Phoen. p. 269. conjiciebat legendum τοῦτο ποιήσας ἔχω. BRUNCK. οὔκουν τό γ' ἔργον cum Reiskio Hermannus. La. cum Aldo consentit.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.
ΦΥ. φεῦ·
ἦ δεινὸν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
ΚΡ. κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ', ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
ΦΥ. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κοὐδὲν ἀν- στροφὴ α'.
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισι
περῶν ὑπ' οἴδμασι·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,

325. ᾧ δοκεῖ γε. Sic in E. ut apud scholiastam. Ceteri
ἦν η
ut vulgo, ἦν δοκῇ γε. BRUNCK. ᾧι δοκεῖ γε — δοκεῖ La.

324. Κόμψευε τὴν δόκησιν Moschopul. p. 20, 62. PORS.

(266) 326. τὰ δειλὰ κέρδη. Perperam in impressis τὰ δεινά. BRUNCK. Et in MSStis. δειλὰ est varia lectio, sive correctio, in scholiis memorata.

τ
327. σοι La.

334. τοῦτο. Id est κατὰ τοῦτο. BRUNCK.

337. περῶν. Sic E. T. gl. διερχόμενος. Perperam in aliis πτερῶν. — ἐπ' οἴδμασι. Sic etiam E. alii ὑπ' οἴδμασι. BRUNCK. περῶν ὑπ' La. R. V.

340. ἰλλομένων. Aldus et membr. παλλομένων. Ceteri

ἱππείῳ γένει πολεύων.
κουφονόων τε φῦλον ὀρ- ἀντιστρ. α'.
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις,
περιφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ'
ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν,
οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.
καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν στροφὴ β'.
φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους

εἰλομένων. Vide doctos viros ad Timaei glossam in Lex. Platon. *γῆν ἰλλομένην.* BRUNCK. *ἀποτρύετ' ἀπλομένων* La. qui *γρ. ἰλλομένων* in marg. *εἰλημένων* R. *εἰλομένων* V.

341. *ἔτος εἰς ἔτος.* Sic tres codd. ut legendum esse metrica ratio evincit. In membr. ut apud Aldum, *ἔτους εἰς ἔτος.* BRUNCK. *ἔτος εἰς ἔτος* La. Lb. Lc. R. Mox *πολεῦον* La. Lb. Lc. V. *πολεύον* R.

343. *κουφονόων.* Libri omnes *κουφονέων* mendose. BR. *κοῦφον ἔον* La. pr. *κουφονέων* La. em. *κοῦφον νέον* R.

o
344. *ἀμφιβαλὼν* La. qui mox forte *ἔχει* pr.

345. *θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη.* Aldus et membr. *καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη.* In E. *καὶ θηρίων.* BRUNCK. *καὶ θηρίων* V. (267)

348. Eustath. Il. *Α.* p. 135. *Δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προυπάρχει τὸ φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω· ὡς τὸ, Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται· ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος Ἀριφράδης τὸ κύριον.*

350. *ὀρεσιβάτα* La. litera in fine erasa.

351. *ὑπάξεται.* Metro flagitante praepositionem restitui a librariis omissam. Aldus et veteres codd. habent *ἄξεται.* Triclinii interpolationes nihil moror. BRUNCK. *ἔξεται* La. *ἄξετ'* V.

353. *ἀκμῆτα* La. et R. cum gl. *ἀδάμαστον.*

ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
δυσαύλων πάγων
αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.
παντοπόρος, ἄπορος
ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἀΐδα μόνον
φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς
ξυμπέφρασται.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν ἀντιστρ. β'.
τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων
ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-
λὸν ἕρπει· νόμους
παρείρων χθονὸς, θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
ὑψίπολις· ἄπολις,
ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν

358. Citat Eustath. Il. *H.* p. 692, 55.

ον
361. *αἶδαι μόνωι* La.

(268) 368. *παρείρων.* gl. ὁ *φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους.* Verum non video quì significationem hanc verbum *παρείρειν* induere possit. Aliàs significat *inserere.* Locus vitii suspectus esse possit, tametsi in codd. scripturae nulla observatur varietas. Legendum forte *νόμους εὐωρῶν.* BR.

ib. *παρείρων.* F. *γὰρ αἴρων*, i. e. *ἀνέχων, τιμῶν.* V. Aristophanes Ran. v. 378. ubi *αἴρειν* Glossae interpretantur *ὑψοῦν, μεγαλύνειν.* SCHAEF. Hermannus, posito „verbi *παρείρειν* propriam notionem esse, *inserere*, ita ut particula *παρὰ* adsignificet, praeter illa, quae jam adsunt, accedere id, quod inseratur, ut ad rem ipsam non pertinens" totum locum sic interpretatur: *Mirum in modum sollers inveniendis artibus, modo mala, modo bona sectatur, eminens civis, si isti sollertiae insuper addit legum patriae jurisque jurandi observantiam; inutilis, si temeritati indulgens inhonestis studet.*

370. *ἄπολις δ' ὅτῳ* — Adversativam particulam male omittunt membr. et Aldus. BRUNCK. *δ'* habet V.

ξύνεστι, τόλμας χάριν.
μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὃς τάδ' ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
ὦ δύστηνος, καὶ δυστήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δή που
σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;
ΦΥ. *Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη.*
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;
ΧΟ. *ὅδ' ἐκ δόμων ἄψοῤῥος εἰς δέον περᾷ.*
ΚΡ. *τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ;*
ΦΥ. *ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.*
ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ

378. s. Negativa ante *εἶναι* Erfurdtium offendit. Sine causa, opinor. Longinus Sect. XXVIII. in. *Καὶ μέντοι καὶ ἡ περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἂν, οἶμαι, διστάσειεν.* SCHAEF.

382. *βασιλείοισιν*] *βασιλείοις* La. Ald.

384. *ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη.* Sic legendum esse ex more poëtarum Atticorum et indole linguae nemo non videre poterat. Articulus in membranis praepostero loco positus, in aliis codd. plane omissus est. Prava est utraque lectio: *Ἥδ' ἔστ' ἐκεῖν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη. Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἐξειργασμένη. ἡ 'ξειργασμένη*, ut infra, 558. *ἡ 'ξαμαρτία*, pro *ἡ ἐξαμαρτία*. BRUNCK. *ἐκείνη τοὔργον* (269) *ἐξ.* La. R.

386. *δέον*] *μέσον* La. R.

387. *προὔβη τύχῃ.* Haec est optima codicum omnium lectio. In impressis *δίκῃ. ξύμμετρος.* gl. *εὔκαιρος.* BRUNCK. Cum scholiastes *προὔβην* legisse videatur, Christianus Carol. Reisigius, juvenis harum litterarum studiosissimus, probabiliter

σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;
ΦΥ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασαι.
ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;
ΦΥ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

προύβην corrigit ποίᾳ ξύμμετρος προύβην τύχῃ; SCHAEF. ἐξέβην τύχῃι La. ἐξέβην τύχῃ R.

390. ἥιξειν La.

392. ἐλπίδα La. pr:

394. ὅρκων (ο superscr.) La.

398. θέλεις] θέλεις (ἐ superscr.) La.

400. Interrogationis notam post τρόπῳ delevit Hermannus, idem esse monens, ac si addita copula, πόθεν καὶ τίνι τρόπῳ, scriptum esset.

402. ἔθαπτεν. πάντ' ἐπίστασαι La. Illud ἐπίστασαι pro ἐπίστασο conjecerat Hermannus.

403. ξυνιεῖς. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Vid. ad Oed. T. 628. BRUNCK. ξυνίεις La. Lb. R.

404. ταύτην γ' ἰδὼν — Sic legendum. ὀρθῶς λέγω ἃ φημὶ, ἰδών γε ταύτην θάπτουσαν. Perperam codd. plerique
(270) et Aldus ἴδον, August. εἶδον. Dawesius Miscell. Crit. p. 267. emendaverat ἰδεῖν, quod per se quidem bonum est, minus tamen probabile quam ἰδών. BRUNCK. γ' ἴδον La. Lb. γ' εἶδον R.

ib. Eustath. Il. Α. pag. 148. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἐν τῷ,

ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος εὑρέθη;
ΦΥ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἕς τ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,

Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, οὕτω δοκεῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, περιττὸν εἶναι τὸ ἄρθρον.

405. ἆρ' (ὡς) ἔνδηλα La. ὡς ἔνδηλα R.

406. Pro εὑρέθη scribendum mihi videri ἡρέθη, monui ad Gregor. Cor. p. 532. sq. SCHAEF. εὑρέθη (η) La. ἡρέθη recepit Hermannus.

407. τοιοῦτον γὰρ ἦν R.

408. ἐπηπειλημένοι] ηπειλη in rasura La.

409. σείραντες R.

412. ἀφ' αὐτοῦ. Codd. et impressi ἀπ' αὐτοῦ male. Vide Orvillium ad Charit. p. 328. μὴ βάλοι Stephanus edidit ad structurae legem, recte. Perperam in aliis libris μὴ βάλῃ. BR. βάλῃ La. R.

414. ἀφειδήσοι genuinum nunc puto. Conf. simillimam constructionem Philoct. v. 376. SCHAEF.

415. ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη. Adumbratum hoc ex Homerico versu Il. Θ. Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, observante Eustathio p. 698. BRUNCK.

416. Eustath. Il. Θ. p. 698, 26. Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει καὶ ἑξῆς, ὁ παραφράζων Σοφοκλῆς, φησὶν, ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.

418. Eustath. Il. Α. p. 151. Ὑγρότης δὲ εἰρήνην καὶ

πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χαὔτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῴμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου

σύμβασιν ἀέρι καὶ Διὶ οὐκ οἶδε ποιεῖν, ἀλλὰ μάλιστα μάχην, ὡς ἡ φύσις τοῦ πράγματος παριστᾷ· συγχέει γὰρ μᾶλλον τὸ περιέχον, καὶ συγκροτεῖ τὴν ἔριν τῷ ἀέρι, τὴν τοῦ αἰθέρος ἀφανίζων ἱλαρότητα, καὶ ταῖς κάτωθεν ἀναθυμιάσεσιν, ἄχος οὐράνιον κατὰ τὴν τραγῳδίαν γίνεται.

ib. *οὐράνιον ἄχος ingens malum.* Aj. 196. *ἄταν οὐρανίαν,* Aeschyl. Pers. 571. *οὐράνι' ἄχη.* ERF. Vide Anecdota Bek-
(271) keri p. 4, 20. 400, ult. Suid. in *Ἀνεβόησεν.* Simili metaphora *ἀέριον, ἀερόεν, ἠερόεν* pro *μέγα* usurpatum notant grammatici.

419. Citat h. v. ob v. *φόβην* Eustathius Od. Ψ. pag. 1944, 49.

420. *ἔνθ' ἐμεστώθη* La.

422. *τοῦδ' ἀπαλλαγέντος.* gl. *τοῦ σκηπτοῦ πεπαυμένου.* Nullam causam video cur a librorum omnium lectione discedatur. BRUNCK.

ib. *ἀπαλλαγέντος.* Hoc quoque olim sine causa solicitavi. Diodorus Sicul. XIX. c. 53. *ἐῴκει γὰρ τοὺς ἐν ἀξιώμασι τῶν ἀνδρῶν ὄντας καὶ δυναμένους πραγμάτων ἀντιλαμβάνεσθαι πάντας σπεύδειν ἐκ ποδῶν ἀπαλλάσσειν.* Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 51. *ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδών.* SCHAEF. *ἀπαλλαγέντες* V.

429. *διψὰν ἐκφέρει* La. R. sed *γρ. διψίαν φέρει* La.

430. *χαλκέας.* Sic optime August. et T. Pessime vulgo *χαλκέως.* Heathium fugit praeclara hujus loci emendatio a Piersono facta ad Moeridem, p. 296. Confer notam nostram ad comici Nubes 272. BRUNCK. *χαλκέας* La. R. V.

χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τάς τε πρόσθεν, τάς τε νῦν, ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο.
ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
ΚΡ. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φὴς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ΑΝ. καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΚΡ. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν, ᾗ θέλεις,
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ', εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
ᾔδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

431. *χοαῖσι τρισπόνδοισι*] Lacte, vino, et melle. V. Eurip. Orest. 115. Iphig. T. 163. *στέφει honorat*, ut Aj. 93. Eurip. Hec. 128. ERF.

432. *χ' ἡμεῖς δ'* Ald. sed *δ'* om. La. R. V. Tum *ἱέμεσθα* La.

434. *τάστε πρόσθε* La. *τάς γε πρόσθεν* Ald.

439. *ταῦτα πάνθ'* — Sic in E. concinnius quam vulgo (272) *πάντα ταῦθ'* — BRUNCK.

440. *πέφυκεν* La.

441. *σὲ δή.* Subauditur *καλῶ, ἀνακρίνω*, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam 555. BRUNCK.

443. *κ' οὐ καπαρνοῦμαι τὸ* *η* (with *μ* written above and *ον* below) sic, litera orasa, La.

446. *συντόμως* La. *σύντόμως* R.

447. *ᾔδης*, et v. seq. *ᾔδη*, ut et v. 460. *ἐξῄδη* ad Atticismi normam reposui. Vide supra ad v. 18. et ad Oed. T. 433. BRUNCK. *ᾔδει στα* La.

ΑΝ. ᾔδη. τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
ΚΡ. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.

448. ᾔδειν La. et mox ἐκφανῆ (μ).

450. οὐ γάρ τοι μὴ La. pr.

ib. κηρύσσων Clemens Alex. Strom. IV. p. 585. PORS. qui κηρύξας V. p. 697.

452. τούσδ' — νόμους. Scilic. θάπτεσθαι τοὺς νεκροὺς, ut recte scholiastes. Legem enim justorum mortuis persolvendorum intelligi oportere, satis docet versus proxime antecedens. Sic autem eximie magnanima puella, Creontis illud, καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; tanquam parodiâ ridens. SCHAEF.

455. Ὑπερτρέχειν non est i. q. ὑπερβαίνειν, *violare*, sed *vincere*, *superiorem esse*, νικᾶν, κρατεῖν, ὑπερβάλλειν, ὑπέρτερον εἶναι. Euripides Phoen. v. 581. Valck. ἢν δ' αὖ κρα-
(273) τηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ. ubi Valckenar. Epigramma XXXI. in Athletar. Stat. Σὸν γῆρας νεότητα τεὴν ὑπερέδραμε νίκαις. Apparet igitur, θνητὸν ὄνθ' referendum esse ad Creontem, non, quod placuit aliis, e. c. Valckenario Diatr. Euripid. p. 175. ad Antigonam. Gemellus locus est Euripid. Ion. v. 992. Musgr. καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὖσ', ὑπερδράμω; Musgravius: „θνητὸς οὖσ'. Ita ed. Ald. quod cur in θνητὸς ὢν mutaretur, nulla ratio erat.“ Sic ut recte mutatum sit, tamen fallatur, si quis in nostro loco θνητὸν ὄνθ' de Antigona intelligat. SCHAEF.

456. Οὐ μέντοι νῦν γε — καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ἐφάνη Plutarch. t. II. p. 731. C. Οὐ γάρ τοι νῦν καὶ χθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε Ζῇ πάντα καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φανῇ. p. 1074. E. quem hinc corrige, νῦν τε — τοῦτο — φανῇ Aristot. Rhet. I. 14. PORS. In νῦν γε consentiunt La. R. et sic Aristotelis codex optimus.

τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ᾽, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ᾽ οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ᾽ ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ᾽ οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ᾽ οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ᾽ ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ᾽ ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ᾽ οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ᾽ εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

458. ἔγ᾽ οὐκ La.

460. ἐξῄδειν La. ἐξήδειν R.

462. πρόσθε La.

ib. αὔτ᾽. Sic bene exaratum in nonnullis codd: Gl. αὐτὸ τὸ προαπελθεῖν. Perperam in impressis αὖτ᾽, quod valet αὖτε. BRUNCK. αὖτ᾽ La. R.

467. Vox μητρὸς in antiquis codd. compendiose scripta, unde perperam Aldus edidit ματρὸς, qua de re videndus Valckenarius ad Phoen. p. 6.

ib. ἠνεχόμην. Sic recte Piersonus ad Moeridem p. 176. ut apud comicum in Lysistr. 507. ἠνεχόμεσθα. In membr. ut apud Aldum ἠνσχόμην: in aliis ἰσχόμην. BRUNCK. ἐσχόμην Schaeferus post Porsonum praef. Hec. p. XVIII. ηἰσχόμην La. ἰσχόμην R.

ib. Eustathius Il. Ε. p. 529. Τὸ δὲ ἀνασχέσθαι καὶ αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ πολλάκις λέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἀνάσχεο κηδομένη περ. Φράζεται δὲ καὶ ἐν ἁπλότητι δίχα προθέσεως ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ᾽ ἄθαπτον ἐσχόμην· ἢ καὶ ἄλλως ἠσχόμην διὰ τοῦ η. κατὰ τὸ ἔμελλον ἤμελλον· διεκόνουν διηκόνουν.

469. μῶρα δρῶσα. Sic codd. omnes. Turnebus nescio (274) unde δρᾶσα. BRUNCK.

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ,

471. *δηλοῖ*, id est *δηλοῦται*. Activum pro passivo: ut Aj. 878. *ὡνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς*. BRUNCK.

474. *πίπτειν*. Aldus et membr. minus bene *πίπτει*. BR. *πίπτειν* La. R.

475. De vocabulo *περισκελὴς* vide Lobeckium ad Aj. 648. Hunc et seq. vs. corrupte scriptos habet schol. Homer. Od. *α'*, 68. HERM.

478. *καταρτυθέντας*. Verbum hac in re signatum. Themistoclis dictum a Plutarcho refertur: *τοὺς τραχυτάτους πώλους, ἀρίστους ἵππους γίγνεσθαι, ὅταν ἧς προσήκει τύχωσι παιδείας καὶ καταρτύσεως*. BRUNCK.

ib. Eustathius Il. *Α*. p. 55. *Ἰστέον δὲ, ὅτι εἰς τὸ νοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν Ὁμηρικὴν γνώμην (Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ) συντελεῖ καὶ τοῦ Σοφοκλέους τὸ, οὐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα ὃς δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας*. Hesychius: *Ἐκπέλει: ἔξεστι*.

ib. *καταρτυσθέντας* R.

479. *ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας*. Insubide vertit Johnsonus, *qui servus est proximi*. *οἱ πέλας* sunt *quivis alii*: *ὁ πέλας*, *alius quivis*. Vide Gatakerum Opp. tom. I. pag. 526. BRUNCK.

483. Deest La.

484. *αὕτη* Erfurdtius pro vulg. *αὐτή*. SCHAEF.

ib. *αὕτη* La. *αὐτὴ* Ald.

εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χὴ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'. ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς

485. ἀνατὶ La. Lb. ἀνατεὶ R, Ald. Mox κράτηι La.

486. ὁμαιμονεστέρας ultima litera erasa La. (275)

487. τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Id est, cognatis omnibus, qui mecum in iisdem aedibus conservantur, et eundem Jovem Penetralem colunt. Vide auctores laudatos ad Hesychii glossam Ἑρκείου Διός. Ceterum ordo est: ἀλλ' εἴτε κυρεῖ ἀδελφῆς, εἴτε ὁμαιμονεστέρας ἡμῖν τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Meras nugas agit novus editor Pentalogiae in longa ad hunc locum nota, quam bene saltem conclusit merita derisione Gallici interpretis. ὁμαιμονεστέρας in codd. meis omnibus reperi. Si qui sunt alii in quibus ὁμαιμονεστέρα scriptum sit, librarii errori varietas imputanda est. Tragici verba non aliter interpretamur ac Eustathius, p. 1930. χρῆσις δὲ Ἑρκείου Διὸς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα Ἑρκεῖον Δία ἐκεῖνος τοὺς ἐν οἴκῳ πάντας δηλοῖ. BRUNCK. Ἑρκείου Lb. ἑρκίου La. R. Seidlerus: *sive sororis, sive alius ex tota domo mea mihi propinquioris feminae filia erit*, qualis sit mater aut filia.

488. ἀλύξετον. gl. ἐκφεύξετον. Quo significare voluit grammaticus patrios casus μόρου κακίστου pendere a suppressa praepositione ἐξ. Ellipsin non agnoscit Eustathius p. 710. ὅτι δὲ τὸ ἀλύξαι οὐ μόνον κοινότερον αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ γενικῇ, δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. BRUNCK. Vid. Electr. 626.

492. ἐπήβολον φρενῶν. Porphyrius Quaest. Homer. I. τὸ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Citat deinde ἐπήβολον φρενῶν ex Nostri Alcmaeone. [v. Fr. 1.] Maximus Tyr. Diss. XXIV. ἀρετῆς ἐπήβολον. MUSGR.

493. κλοπεὺς legitur etiam Philoct. v. 77. SCHAEF. Citat ob v. κλοπεὺς Eustath. Od. X. p. 1931, 8. Locum sic interpretatur Erfurdtius: *Mens eorum, qui in tenebris pravi ali-*

τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.
ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;
ΚΡ. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
ΑΝ. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδὲν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν
λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ', ἃ βούλεται.
ΚΡ. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.

quid moliuntur, solet prius quam male facta appareant, *celator deprehendi.* i. e. tanquam celatorem se prodere.

ib. *εἰρῆσθαι κλοπαῖς* R.

(276) 500. *ἀρεσθείη*] *ἀρέστ' εἴη* Elmsleius ad Oed. Tyr. 322. *ἀρεσθείην* edidit Hermannus.

501. Citat ob v. *ἀφανδάνοντα* Eustathius Od. *Α.* pag. 1417, 18.

504. *τοῖσδε τοῦτο.* Sic ob euphoniam lego, libris omnibus invitis, in quibus *τούτοις τοῦτο.* Perpetua confusio est pronominum *οἵδε* et *οὗτοι.* Statim v. 509. ubi Aldus et plerique libri habent *ὁρῶσι χ' οἵδε,* in E. scriptum *ὁρῶσι χ' οὗτοι.* BRUNCK. Veterem scripturam revocavit Schaeferus, provocans ad Melet. Crit. I. p. 133.

ib. *ἁνδάνει* La. Lb. Lc.

505. *ἐγκλείσοι.* Scribendum puto *ἐγκλείοι, clauderet.* Erfurdtii emendatio, ipsa quoque satis commoda, etsi non melior *ἐγκλείσαι,* est *clausisset.* SCHAEF. Eustath. Od. *Α.* p. 1391, pen. *Ὅτι δὲ τὸ σιγᾶν ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπὼν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.*

507. *δρᾶν* om. La. R. sed in La. additum m. s.

ΑΝ. ὁρῶσι χοἶδε· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
ΚΡ. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
ΑΝ. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
ΚΡ. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών;
ΑΝ. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε, καὶ ταὐτοῦ πατρός.
ΚΡ. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;
ΑΝ. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.
ΚΡ. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.
ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀντιστὰς ὕπερ.

509. *οἵδε*] *οὗτοι* La. R. Tum *ὑπίλλουσιν* La. *ὑπείλλουσι* R.

ibid. Eustath. Od. *Σ.* p. 1834, 53. *σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν, ὑποβάλλουσι. κλείοντες οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες.* Explicat Hemsterhusius apud Ruhnkenium in Timaei Lex. p. 52. *Tibi autem subjiciunt, subvolvunt quasi, atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.*

512. *χὠ καταντίον θανών.* Eteocles nempe. Sic membr. et Aldus. In aliis *χὠ κατὰ χθονὸς θανών*, inepte; male positis hîc vocibus, quae ad v. 515. pertinebant. BRUNCK. *κατὰ χθονὸς* V.

514. *δυσσεβῆ.* Sic tres codd. optime. In membr. ut apud Aldum *δυσσεβεῖ*, sensu nullo aut pravo. Sententia est: *πῶς δῆτα τιμᾷς τῷ Πολυνείκει χάριν, ἥτις ἐκείνῳ, ἤγουν τῷ* (277) *Ἐτεοκλεῖ δυσσεβής ἐστιν.* Monuit Triclinius nomen *δυσσεβῆ* ad *ἐκείνῳ* referri. Bonam lectionem quam ille suppeditabat neglexit Turnebus, alias promptissimus ad pessima quaevis recipienda. BRUNCK. *πῶς οὖν ἐ. δυσσεβῆ τιμαὶ* (corr. *ηι*) R. *δυσσεβῶι τιμαῖς* La.

515. *ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς.* Sic optime E. T. In membr. et apud Aldum *ὁ κατθανὼν νέκυς*, quod ineptum est, quum de utroque fratre perinde intelligi possit. At hîc significatur Eteocles, cui justa peracta fuerant, quique proinde perspicue designatur his verbis, *ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς.* BRUNCK. Et hic veterem scripturam praetulit Schaeferus.

516. *εἴ τι σφ'* R.

518. *πορθῶν δὲ τήνδε γῆν* La. Aug. *πορθῶν δὲ τήν γε* (corr. *δὲ*) *γῆν* R. *πορθῶν γε* alii.

ΑΝ. ὅμως δ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.
ΚΡ. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
ΑΝ. τίς οἶδεν, εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;
ΚΡ. οὔτοι ποθ' οὐχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝ. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
ΚΡ. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.
ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.
ΚΡ. σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη

519. τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ. Proba haec lectio scholiastae debetur. Codd. omnes, τοὺς νόμους τούτους. BR. τούτους La. cum γρ. τοὺς νόμους ἴσους.

520. λαχεῖν ἴσον. E praeced. versu repetendum verbum ποθεῖ. ἀλλ' οὐ ποθεῖ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Perperam Aldus et membr. λαχεῖν ἴσος. In E. λαβεῖν ἴσον, ex frequenti librariorum lapsu in permutandis λαβεῖν et λαχεῖν. BRUNCK. ἴσος La. ἴσον R. V. Revocavi ἴσος. Ad λαχεῖν enim ex praecedente v. τοὺς νόμους τούτους intelligendum. Bonus, inquit, non par est malo ad consequendum ea, quae debita sibi poscunt mortui. HERMAN.

521. τίς οἶδεν. Sic codd. sine particula quam Aldus inseruit. εὐαγῆ. gl. ἀποδεκτὰ, εὐσεβῆ. BRUNCK. τις οἶδεν La. R.

522. οὐδ' ὅταν θάνῃ. Perperam libri omnes οὐθ' ὅταν. BRUNCK. οὐδ' ὅταν La.

527. δάκρυ' εἰβομένη. Perperam Aldus et membr. δάκρυα λειβομένα. BRUNCK. cum Aldo concordant La. R. εἰβομένη primus edidit Turnebus.

(278) 530. Citat Eustathius Il. *I.* p. 768, 40. ob v. εὐῶπα.

531. ὑφημένη. Sic legisse videtur antiquus enarrator; et proba est haec lectio. Libri omnes nostri praeferunt ὑφειμένη, quod non prorsus damnandum. Eurip. Herc. Fur. 71. Οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη. Hesych. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός. BRUNCK. ἣ κατ' οἴκουσ' — ὑφειμένη La. R.

λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;
ΙΣ. δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
ΑΝ. ὧν τοὔργον, Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι
ΑΝ. μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μηδ' ἃ μὴ 'θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ib. Ὑφειμένη hic non est ταπεινὴ, ut Brunckio visum. Neque enim adjectivo hic, sed participio opus est. Paulo melius Musgravius, *clam subrepens*. Aptius dixisset, *clam immissa*. HERM.

533. δύ' ἄτα. Membr. et Aldus δύ' ἄτας. Eadem varietas enotata in Oed. Col. 531. BRUNCK. ἄτα L. R.

535. ῆ ἐξομῆ τὸ μ' εἰδέναι La. et fere R.

537. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. In φέρω praepositio σὺν e praecedenti verbo repetenda ἀπὸ κοινοῦ. Est enim tanquam si dixisset καὶ ξυμμετίσχω καὶ ξυμφέρω. BR. Dicas potius τῆς αἰτίας a ξυμμετίσχω pendere.

541. Eustathius Od. *B*. p. 1444, 42. Τὸ δὲ ἐνέστακται εἴρηται μὲν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, ὡς εἴτις εἴπῃ, εἴ σοι ἐνέστακται τοῦ πατρικοῦ μέλιτος. Οὐκ ἔστι δὲ μακρὰν κακοζήλου διὰ τὸ μὴ προσκεῖσθαί τι σύστοιχον κατὰ ἀκολουθίαν τροπῆς. Ὅμοιον καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, Σύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη, ὅ ἐστι συγκοινωνόν· οὐδ' ἐνταῦθα γὰρ κεῖται θαλασσία τις λέξις συγγενὴς πρὸς τὸ σύμπλουν.

544. τὸ μ' οὐ La. (η written above μ')

546. μήθ'] μὴ δ' La.

ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος;
ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς· τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.
ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία.
ΑΝ. θάρσει. σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡ. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ.

551. *ἀλγοῦσα μὲν* — gl. *εἰ, ὥσπερ οἴει, σὺν γέλωτι ταῦτα προφέρω σοι, λυπουμένη προφέρω.* BRUNCK.

552. *σ' ἐπωφελοῖμ'.* Sic bene in E. In aliis *σ' ἔτ' ὠφελοῖμ'*, vel, quod deterius est, *σέ τ' ὠφελοῖμ'.* BRUNCK. *σε τ' ὠφελοῖμ'* La.

557. *καλῶς σὺ μέντοι.* Sic optime scholiastes. E praecedenti nomine *λόγοις* assumendum verbum *ἔλεγες.* In membr. et in Aldina *σὺ μὲν τοῖς.* In E. T. *σὺ μὲν θοῦ*, cum glossa, *ἤγουν ἄριστα τούτοις προσετέθης ἐν μόνῳ λόγῳ, καὶ οὐκ ἐφρόνεις ὥσπερ ἐγώ.* In August. *σὺ μέν θ' οὔ*, superscriptum *ἢ οὐ.* Unde hanc lectionem elicias: *καλῶς σὺ μέν τ' οὔ.* id est, *σὺ μέν τοι οὐ καλῶς ἔλεγες:* quod a sensu nostrae lectionis non multum abludit: quippe nostra morata est, nimirum ironica; et idcirco melior. BRUNCK. *καλῶς σὺ μὲν τοῖς* La. pr. *καλῶς σὺ μέν τοι* La. em. *καλῶς σὺ μέντ' οἴου* R. *καλῶς σὺ μὲν θοῦ· τοῖς δ'* V.

ib. *τοῖς δ'.* Sic cum Erfurdtio dedi. Vulgo *τοῖσδ'.* Scholiastes: *τούτοις δέ.* SCHAEF.

559. *θάρρει* R.

560. Eustath. Il. *Θ.* p. 725, 55. *Ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν οὐ συνήθως συνέταξεν.*

ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὦ 'ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἵλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.
ΙΣ. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡ. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

563. ὃς ἂν βλαστῇ. Apud Eustathium, p. 720. ὃς ἂν βλαστοῖ, male. In seq. v. πράσσουσιν exhibent E. T. Perperam Aldus πράττουσιν. BRUNCK. βλαστῆι La. qui mox (280) πράσσουσιν.

ib. Apud Plutarch. in Phocione pag. 742. A. et de Ira cohib. p. 460. D. ἀλλ' οὐ γάρ, ὦναξ, et πράξασιν. Apud Gregor. de Dial. Ion. §. 29. ἀλλὰ γάρ, ὦναξ et πράττουσιν, sed quidam ejus libri νοῦς, οὐδ' ὃς μένει τοῖς καλῶς πεπραγόσιν. Vulg. βλαστῇ scribendum esse βλάστῃ, Schaeferus auctor est ad Antig. 912. Electr. 1061. HERM.

565. ξὺν κακοῖς. Sic August. optime. Gl. σὺν τῇ ἀδελφῇ. In E. T. σὺν κακῇ. In membr. ut apud Aldum, σὺν κακῷ. Sincerum est quod praetulimus, et tragico stylo congruum: nomen plurale cum emphasi singularem personam notans. Vide ad Oed. T. 366. et 1403. BRUNCK. σὺ γοῦν R. ~~καὶ~~ (sic) σοὶ γοῦν La. Tum σὺν κακοις [ηι] La. κακῇ V.

566. τί γὰρ] οὐ γὰρ R.

567. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. Sic legendum. Materialiter, ut aiunt, positum est hic ἥδε, repetitum ex τῆσδ' in praec. versu. Optima glossa est in August. τὸ ἥδε. Id est, ἀλλὰ μέντοι μὴ λέγε τὸ ἥδε. In membr. et T. ut apud Aldum, ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'. In E. ἀλλ' ἥδε μέν τοι σοὶ μὴ λέγ'. Nemo non videt μέντοι unice verum esse. Saepissime σοι et τοι commutantur, unde orta obscuritas Aldinae lectionis, quae tamen longe praeferenda absurdae conjecturae nuperi Parisini editoris, qui post μὲν σοί, reticentiam esse fingit, et pro μὴ λέγε, μὴ ἄλεγε legit, duplici elisione, hoc sensu: *sed haec quidem tibi . . . desine curare. non enim jam est.* Ἀποσιωπήσεως plurima exempla sunt apud hunc tragicum. Verum quotiescunque hac figura utuntur poetae vel oratores, quivis vel obtusior ex ante dictis, vel ex affectu loquentis personae, perspicit quidnam sit, quod supprimatur. At hic nemo, opinor, divinaverit quid additurus erat Creon post haec verba, *Sed haec quidem tibi . . .* nisi ejus sermonem emendator abrupisset. BRUNCK. ἀλλ' ἥδε μέν σοι La.

ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.
ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσιν στυγῶ.
ΙΣ. ὦ φίλταθ' Αἷμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ, καὶ τὸ σὸν λέχος.
ΙΣ. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
ΚΡ. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.
ΙΣ. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
ΚΡ. καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν

568. *κτανεῖς* R. Tum *νυμφια* La. sine acc.

569. *ἀρώσιμοι*. Perperam Aldus et membr. *ἀρώσιμαι*. Vide Taubmannum ad Plauti Asinariam V. 2. 23. BRUNCK. *ἀρώσιμοι* La. R. Mox *γοναὶ* R. pro *γύαι*.

571. *υἱέσι* Lc. et sic Hermannus, secutus Lobeck. ad Phryn. p. 69.

572. Hunc versum Aldus et Turnebus Antigonae tribuunt contra meliorum codd. fidem, etiam illius qui Sophoclem a Triclinio recensitum exhibet. Doctos viros fefellit istud se-
(281) quentis versus *τὸ σὸν λέχος*, quod soli Antigonae convenire opinati sunt. At ibi *τὸ σὸν λέχος* non valet *nuptiae* tuae, quatenus illa cui hoc dicitur nuptura fuisset, sed *nuptiae quas crepas*, *τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον λέχος*, ut bene scholiastes exponit. Sic El. 1110. *οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'*. Philoct. 1251. *τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον*. Euripid. Heracl. 285. *τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ*. Id est *ὁ κομπεῖς Ἄργος*. BR. *αἷμων* La. qui versum Ismenae tribuit.

575. *ἔφυ*] *ἐμοί* La.

577. *μὴ τριβὰς ἔτ'*. Sic libri omnes, quos corruptos esse pronuntiat Toupius ad Suidam III. 163. legendum statuens, *μὴ τριβάζετ'*. Mihi cum erudito viro non amplius convenit; quin sinceram esse vulgatam lectionem aio. Supprimitur verbum nomini *τριβὰς* aptum, *ἐμβάλλετε, ποιεῖτε,* vel simile. Estque haec ellipsis elegans, in familiari sermone valde usitata. Sic Cicero libro de Finibus, II. 6. *Tum ille, Finem, inquit, interrogandi, si videtur.* et IV. extremo: *Scrupulum, inquam, abeunti: sed videbimus.* Ubi verba itidem supprimuntur. Iratum autem et festinantem Creontem maxime convenit quam paucissimis mandata sua complecti. BRUNCK.

κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.
φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν — στροφὴ α'.
ἄγευστος αἰών. οἷς γὰρ ἂν
σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς
ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·
ὁμοῖον ὥστε ποντίαις
οἶδμα δυσπνόοις ὅταν
Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
θῖνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
οἴκων ὁρῶμαι πήματα
φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντ',
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
γένος, ἀλλ' ἐρείπει

578. τοῦδε] τᾶσδε La. pr.

ω

586. ἕρπον La.

587. ποντίαις La. em. et sic e scholiaste legendum vidit Elmsleius App. ad Eurip. Heracl. 750. Vulgo ποντίας ἁλός. Ordo verborum est: ὁμοῖον ὥστε ὅταν οἶδμα δυσπνόοις Θρῄσσῃσιν πνοαῖς ἐπιδράμῃ ἔρεβος ὕφαλον.

588. Eustath. Il. *I.* p. 732, 28. Τὸ δ' ἐξαπίνης ἐλθεῖν, τὸ σφοδρόν τε δηλοῖ τῆς, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, δυσπνόου Θρῄσσης πνοῆς, οἱ γὰρ οὕτω πνέοντες ἐπιπλέον ταράττουσι τὴν θάλασσαν. (282)

595. φθιμένων] φθιτῶν Hermannus.

597. ἐρίπει La.

θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
κἀτ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κόνις,
λόγου τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐρινῦς.
τεὰν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν
ὑπερβασία κατάσχοι,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,

598. οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν. Libri omnes, οὐδ' ἔχει λύσιν, defecto versu. Vocem μίαν addidi ex conjectura quam firmat ipse tragicus in El.. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. BRUNCK. Sublato in stropha ἀλὸς, bene habet antistropha.

599. ὕπερ La.

600. τέτατο La. R. Mox La. κἆτ' αὖ νιν. Ceterum ἐτέτατο tacite Brunck. ὃ τέτατο Hermannus.

601. θεῶν φοινία τῶν. Hoc ordine dispositae sunt voces in E. Vulgo φοινία θεῶν τῶν. Immo Aldus φονία. BRUNCK. φοινία La. R.

602. κοπίς. Vulgo κόνις ineptissime. Meritis laudibus extollit egregiam hanc emendationem Heathius, qua nihil verius. Vide fragm. inc. LXXXIV. BRUNCK. κόνις La. Quod quum scholiastes omnibus MSS. tueatur, revocavi. Κοπὶς primus, ni fallor, conjecit Jortinus. Sententiam totius loci sic expressit Camerarius: „Respexit ad spem nuptiarum Aemonis et Antigonae. Solae, inquit, reliquae erant geminae puellae, et elucebat spes quaedam: sed et hanc praecidit inferorum deorum cruentus pulvis, nam damnata morte jam erat Antigone.“ Κόνις etiam Hermannus: „Non alludit,“ inquit, „poëta ad pulverem Polynici injectum, sed ipsum illum pulverem dicit, humationem vocans funestum deorum inferorum pulverem. Usitatum est enim Graecis ea, quae consecrata sunt inferis, inferorum dicere.“

σ
(283) 604. δύναμιν La. δύναμιν R. V.

605. κατάσχῃ. Sic in E. Vulgo κατάσχοι. Optativus in hac loquendi forma non adhibetur, nisi cum particula ἄν. BR. κατάσχοι La. R. qui ὑπερβασία in nominativo.

οὔτ' ἀκάματοι θεῶν
μῆνες; ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·
τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει·
νόμος ὅδ' οὐδέν' ἕρπει
θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας.
ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς ἀντιστρ. β'.
πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδὲν, ἕρπει,

607. *οὔτε θεῶν ἀκάματοι.* In Aldina *οὐδ' ἀκάματοι θεῶν.* At recte scholiastes legit *οὔτ'*. BRUNCK. *οὔτ' ἀκάματοι* La.

608. *ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας.* Sic optime in E. In membr. ut apud Aldum, *ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ.* Particulam *δὲ* metrum respuit. Versus est antispasticus dimeter brachycatal. ut versus 619. BRUNCK. *ἀγήρως* La. em.

613. *νόμος ὅδ' οὐδέν' ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας.* Sic hunc locum edidit Aldus, omnibus, ni fallor, MSS. consentientibus, et sic lectum interpunctumque interpretatur scholiastes. Camerarius: „*τό τ' ἔπειτα.* Aeternitas te includit, vel sufficit tibi, ut sit *ἔπειτα jam.* Quod igitur praesens et futurum est, quodque praeteriit, satis demum est regno tuo. Sed hominum vitae talis lex, i. e. ratio, nulla venit; nullae enim civitates malis carent.“ Pro *πάμπολις* Hermannus edidit *πάμπολυς* e Musgravii emendatione: idem etiam *ἕρπων* pro *ἕρπει.*

614. *πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.* Sic optime emendat Heathius. Vulgo *πάμπολις ἐκτὸς ἄτας.* Istud *πάμπολις,* quod saltem cum *οὐδὲν* genere congruere deberet, glossa exponit *παγκόσμιος;* nec sic inde ullus tolerabilis sensus exoritur. BRUNCK.

615. *πολυπλακτὸς* V.

618. *εἰδότι δ' οὐδὲν προσέρπει.* Libri omnes, syllaba deficiente ad metri integritatem, *ἕρπει.* Praepositio, quae huic (283) verbo adjungi debebat, verbo sequentis versus librariorum errore adhaesit. Perperam in aliis libris *προσψαύσῃ,* in aliis

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται·
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ'· ἆρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου

αιρει
προσάρῃ. BRUNCK. *προσαύσηι* La. *προσαρμόσῃ* R. *προσψαύσῃ* Ald. *προσάρῃ* V. et Triclin. Recepi cum Hermanno Seidleri emendationem. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 915.

621. *πέφανται. ἀπεφάνθη, ἐγνωματεύθη.* Eustathius, p. 1728. [v. Il. *Α.* p. 189.] BRUNCK. *πέφανται* eraso *ν* La.

622. Eustath. Il. *Δ.* p. 455. *Κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν τὸ κακὸν δοκεῖ ποτ' ἐσθλὸν εἶναι τῷδε ὅτῳ θεὸς φρένας ἄγει πρὸς ἄτην.*

623. *ἔμμεν'* La. R.

625. *πράσσειν.* Perperam libri omnes *πράσσει.* Bina verba *δοκεῖν* et *πράσσειν* eadem constructionis lege tenentur. BR. Male. Ipsius haec chori verba sunt. HERM.

628. *τῆς μελλογάμου τάλιδος.* Aldus et veteres codices *τῆς μελλογάμου νύμφης τάλιδος.* Vox *νύμφης* interpretatio est nominis *τάλιδος* et ex interlineari glossa in textum irrepsit. Voces *τῆς μελλογάμου* Triclinius rejecit, quae etiam pro glossemate haberi possint. At obstat Pollux qui eas pro genuinis agnoscit III. 45. et probabile est hoc epitheto rarius nomen poëtam ipsum interpretari voluisse. Hesych. *Τάλις. ἡ μελλόγαμος παρθένος. καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δέ, γυναῖκα γαμετήν· οἱ δέ, νύμφην.* Vox est Aeolica: nugatur Eustathius qui eam a verbo *ταλάω* deducit, p. 962. *ἐκ τοῦ ταλάω γίνεται καὶ ταλασίφρων, καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη, ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα.* BRUNCK. *νύμφης* La. R.

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

ΚΡ. Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

ΚΡ. οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,

629. Suidas: *ΤΑΛΙΣ, τάλιδος. λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος· Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ· Μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει.* Eustath. Il. *Θ.* p. 699, 26. *Ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλόνυμφος τάλις, τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες, εἰ καὶ ἕτεροι ὄνομα ἡλικίας νέας αὐτό φασιν.*

631. Eustath. Il. *Θ.* p. 711, 60. *μάντεων ὅ φασιν* (285) *ὑπέρτερον, ὃ δὴ παροιμιωδῶς κεῖται παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.*

633. *λυσσαίνων* La. cum *γρ. θυμαίνων.* Vid. Eustath. Il. *Κ.* p. 792, 34.

635. *σύ μου* La.

640. Mihi in mentem idem, quod Musgravio, venit, *ἱστάναι.* *Sic animatum esse oportet, ut postponas.* SCHAEF.

ib. *ὄπιθεν* La.

643. *ἀνταμύνονται* La. Junt. 2.

645. *φιτύει.* Aldus et codd. mendose *φυτεύει,* claudi-

τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς,
γυναικὸς οὕνεκ', ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες
τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει

cante versu. Prima in φιτύω producitur, corripitur in φυτεύω. Aeschylus Prom. 233 — *ἀλλ' ἀϊστώσας γένος Τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.* Eurip. Alcest. 301. *Σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα.* et 1159. *Εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατήρ.* Vide quae notavimus ad Apollonii Argon. IV. 807. BRUNCK. *φυτεύει* La. R.

ib. Eustath. Il. *I.* p. 767, 30. *Τὸ δὲ Ἵνα μοι λοιγὸν ἀμύνοις, τὸ τέλος ἐστὶ τῆς παιδοποιΐας, ὡς τούτου χάριν παιδοποιουμένων, ἵνα ἐν καιρῷ ἔχοιεν λοιγοῦ ἀμύντορας, καὶ μὴ ἀνωφέλητα, κατὰ τὸν εἰπόντα, ἐκφύωσι τέκνα.*

646. *πόνους. γρ. πέδας* La. *νῦν* La. Lb.

(286) 648. *τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς.* In T. *τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς.* Recte. Sine hoc fulcro stare nequit versus: nam ultima in *φρένας* brevis est. BRUNCK. *γ'* om. La. R.

649. *οὕνεκεν βάλῃς* R.

653. *ἀλλ' ἀποπτύσας* R.

654. *νυμφεύειν* La. R. *νυμφεύσειν* Ald. *τινα* R.

656. *ἐκ πάσας* La.

657. *οὐκ ἀποστήσω* R.

659. Depravata est in libris omnibus hujus versus scriptura. Alii habent *εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ:* alii, *εἰ γὰρ δὴ τά*

ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ᾽ ἀνὴρ
χρηστὸς, φανεῖται κὰν πόλει δίκαιος ὤν.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ὅστις δ᾽ ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
οὐκ ἔστ᾽ ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ᾽ ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν,
καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ᾽ ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν, ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταῤῥήγνυσι· τῶν δ᾽ ὀρθουμένων

τ᾽ ἐγγενῆ. Quivis paulo tritior in tragicorum lectione videre poterat scribi debuisse, εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ. Crasis ex τὰ ἐγγενῆ est τἀγγενῆ. BRUNCK. Erfurdtium secutus sum. Brunckius εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ φύσει. In hoc particularum complexu δῆτα legere non memini — Dativum φύσει Graeci scriptores passim sic usurpant, ut, si omissus esset, nemo eum requireret. SCHAEF. τά τ᾽ ἐγγενῆ La. R.

663—666. Hos quatuor versus ad Seidleri nostri mentem huc retraxi, vulgo infra positos post v. 671. καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία. SCHAEF.

668. τοῖς κρατ . . . . οῦσιν νοεῖ La. pr. (287)

671. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. Sic Corinthius rex Medeae ait apud Senecam: *Aequum atque iniquum regis imperium feras.* τἀναντία notat καὶ μεγάλα καὶ ἄδικα. BRUNCK.

γὰρ
672. ἀναρχίας δὲ La.

673. τ᾽ post πόλεις omisi cum Erfurdtio. SCHAEF. πόλις
τ᾽
θ ὄλλυσιν La. qui mox ἤδ᾽ et seq. v. ἤδε.

674. συμμάχῃι La.

675. ὀρθουμένων] τῶν ὀρθουμένων schol. interpretatur

σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ᾽ ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ᾽ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ᾽ ἄν.

ΧΟ. *ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,*
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙ. *πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,*
πάντων, ὅσ᾽ ἐστὶ, χρημάτων ὑπέρτατον.

τῶν ἀρχομένων, ad rem recte, sed minus proprie. Significat enim eos qui recte faciunt, quod hic quidem ad obedientiam duci praestitam spectat. HERM.

676. *πιθαρχία* La.

677. Eustath. Il. *Α.* p. 59. *φίλα, Ἀττικῶς, ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ, φίλον. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, οὕτως ἀμυντέα ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον.* Conf. Il. *Ι.* p. 759, 38. Lege *γυναικῶν* ex v. 680. et Eustath. p. 759, 39. PORS.

681. *κεκλέμμεθα.* Miror, neminem adhuc conjecisse *βεβλάμμεθα.* Scil. *τὸν νοῦν.* Sic jam Homerica poësis verbo *βλάπτειν* utitur. Hesiodus Theog. v. 88. s. *λαοῖς βλαπτομένοις.* quod recte interpretatur Heynius p. 146. Wolf. Theognis v. 223. Brunck. *κεῖνός γ᾽ ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.* Conf. H. Stephan. ad Moschum p. 278. Harl. Facillimam esse mutationem, non negabunt palaeographiae periti. V. not. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 309. Sic confusa *βάπτειν* et *κάμπτειν* in Apollon. Rhod. I. v. 183. *βλέπειν* et *κλέπτειν* in Dionys. Hal. Arte Rhetor. pag. 292. Reisk. Sed quamvis facilis sit mutatio, vulgatam tamen loco non moveam. Infra v. 1218. *ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.* Quod scholiastes interpretatur *ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.* SCHAEF. *κεκλήμεθα*
(288) La. *κεκλίμεθα* R. Vulgatum interpretatur Hermannus, *Nisi, ob senium fallimur.* Camerarius, *Nisi aetate minus intelligimus, nisi tempus nos fallit.*

683. *θεοὶ μὲν φύουσιν* Lb.

684. *ὅσσ᾽ ἐστι χρημάτων* La. (*κτ* above)

ib. *ὑπέρτερον* Lc.

ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
γένοιτο μέντ' ἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·
ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἐμοὶ δέ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,

685. λέγεις] λέγῃς La. λέγῃς R.
686. οὔτ' ἂν] ὅτ' ἂν R.

688. σοῦ. Sic August. et E. In aliis ut apud Aldum, σοί. Verbo προσκοπεῖν superscripta glossa ὑπέρ, qua declaratur potestas praepositionis πρὸ in compositione: πέφυκα δ' οὖν πάντα σκοπεῖν ὑπὲρ σοῦ. In membr. non προσκοπεῖν scriptum, sed simplex σκοπεῖν. BRUNCK. σοῦ δ' οὖν La. σὺ δ' οὐ πέφυκας schol. pro v. l. et sic ed. Herman.

697. Eustath. Il. *B*. p. 229. φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ πεπτηὼς πεπτηῶτος συγκοπῆναι, τὸ πεπτὼς πεπτῶτος· οἷον, Πεπτῶτ' ἀδελφὸν παρὰ Σοφοκλεῖ. Εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ πεπτωκότα συγκέκοπται, κατὰ τὸ βεβρῶτες, ἤγουν βεβρωκότες, αἵματος λίπος.
ib. ὠμιστῶν κυνῶν γρ. λύκων La.

698. μήθ'] μὴ δ' La. R.

699. τιμῆς τυχεῖν. Libri omnes λαχεῖν. Vide ad El. 364. BRUNCK. Satis frequens constructio verbi λαχεῖν cum genitivo. SCHAEF. τιμαῖς La. qui γρ. καὶ στήλης. Monet Hermannus post Seidlerum τιμῆς ab ἀξία pendere.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
πόλλ', αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

(289) 706. τοῦτ' — ἔχει La. ταῦτ' — ἔχει R.

707. Eustath. Il. *Β*. p. 257. Ὅτι δὲ τὸ τὶς ἀόριστον, καὶ εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀοριστκαίνειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἔχειν ὁμοίως ἢ ψυχὴν, οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί. τὸ γὰρ ὅστις ταυτόν ἐστι τῷ ὅσοι· ἵνα λέγῃ ὅτι ὅσοι φρονεῖν μόνοι δοκοῦσιν.

710. κεἴτις T. Magister v. εἰ. PORS. κεἴτις εἶ La. R. κἤν τις ᾖ Ald.

712. παρὰ ῥείθροισι. Sic divîsim et emendate scriptum in E. T. August. et apud Eustathium duobus in locis. [Od. *Δ*. p. 1409, 38. *Ι*. p. 1612, 13.] Ad pronuntiandi rationem in aliis codd. παραῤῥείθροισι. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 1031. Comparationem hanc, verbis ex parte mutatis, traduxit ad vinolentiae laudem Antiphanes, cujus paroediam profert Eustathius, p. 1612. ex Athenaeo, p. 23. — Τὸ δὲ Ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι. — Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ. Ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα Δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν Βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται· Τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ Ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. BRUNCK. παραρρείθροισι La. παρὰ ῥείθροισι R.

713. ἐκσώζετο R.

714. παρῳδεῖ Phoruscus apud Athen. VIII. p. 344. A. PORS.

αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα
τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε, θυμῷ, καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ,
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.
ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

οσ η
715. ὅστις ἐγκρατῆς] εἴτις ἐγκρατεῖ La. ὅστις ἐγκρατῆ R. Lb. V.

716. ὑπτίοις — σέλμασιν] Proprie *transtris*, i. e. scamnis, quibus remiges insident. Ὕπτια haec dicuntur cum diversum a vero, i. e. communi situm obtinent: ut ὀρθὰ, quaecunque recte se habent. Constructio videtur esse; στρέψας κάτω τὴν (290) ν῀α, ὑπτίοις σέλμασι τολοιπὸν ναυτίλλεται. Postremum hoc valet οὐ ναυτίλλεται. Vide ad Oed. Tyr. 1304. De re conf. Eurip. Orest. 706. MUSG.

717. τὸ λοιπὸν] τὸ πλοῖον Hermannus.

718. εἶκε θυμοῦ. Sic August. et T. In aliis, ut apud Aldum, contra sententiam εἶκε θυμῷ. BRUNCK. θυμῷ La. θυμοῦ Lb. R. V. Hermannus: ἀλλ' εἶκε, θυμῷ καὶ μετάστασιν διδούς. *At cede, iram etiam amoveri patiens.* Veterem lectionem restitui, distinctione mutata.

721. πλέων. Sic in August. In aliis πλέω. Vide ad Oed. Col. 1162. BRUNCK. πλέω La. Lb. R.

ib. πάντα πλέων ἐπιστήμης. Trach. 338. τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ. ERF. πάντ' ἐπιστήμη pro uno vocabulo est, perfectam notans consummatamque scientiam. HERM.

722. εἰ δ' οὖν elliptice, negativa sententia, ob negationem e posteriori membro in prius ἀπὸ κοινοῦ repetendam. εἰ δ' οὖν μὴ τοιοῦτος ἔφυ, οὐ γὰρ φιλεῖ ταύτῃ ῥέπειν τοῦτο, ἤγουν τὸ εἶναι ἐκ φύσεως τινὰ τοιοῦτον. BRUNCK.

725. διπλᾶι La. διπλᾷ Lb. Supra σέ τ' αὐτοῦδ' La. R.

ΚΡ. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙ. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.
ΚΡ. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.
ΚΡ. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ;
ΑΙ. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἅ'μὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
ΑΙ. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
ΚΡ. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
ΚΡ. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.
ΑΙ. εἴπερ γυνὴ σύ. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.

ηῖ
726. οἱ τηλικοῖδε La.

727. ὑπ' ἀνδρὸς La.

734. ἅ'μὲ χρὴ — Sic August. et E. recte. ἅ'μὲ per crasin coaluit ex ἃ ἐμὲ, unde prior producitur: cujus rei ignoratio alius lectionis causa fuit, ἃ'ν με. Nullus hic locus est particulae ἄν. Eurip. Troad. 656. Παρεῖχον· ἤδη δ' ἅ'μὲ χρῆν νικᾶν πόσιν. Perperam ibi excusum ἅ με. BRUNCK. ἅ με
(291) χρὴ La. R. Lb. Lc.

736. Corruptum hunc versum censet Marklandus. PORS. ἢ μοι χρῆ γε La.

738. Citat Eustathius Il. *Α*. p. 27. *Δ*. p. 878, 1. *Μ*. p. 889, 32. *Τ*. p. 1185, 29. Od. *Η*. p. 1568, 57.

739. καλῶς. ἐρήμης γ' ἂν La. καλῶς. ἔρημός γ' R. Punctum om. Ald. Tum ἄρχεις R.

740. συμμαχεῖ. Sic membr. In E. συμμαχεῖν, haud deterius. Sic Trach. 1238. Ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν. BRUNCK. συμμαχεῖ La. V. ξυμμαχεῖ Ald.

741. σου γὰρ οὐ R.

ΚΡ. ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ᾽ ἐξαμαρτάνονθ᾽ ὁρῶ.
ΚΡ. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
ΚΡ. ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙ. οὐ τἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ποτε.
ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶν ὑπὲρ κείνης ὅδε.
ΑΙ. καὶ σοῦ γε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
ΚΡ. ταύτην ποτ᾽ οὐκ ἔσθ᾽ ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙ. ἥδ᾽ οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ᾽ ὀλεῖ τινά.
ΚΡ. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ᾽ ἐπεξέρχει θρασύς;
ΑΙ. τίς δ᾽ ἔστ᾽ ἀπειλή, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡ. κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ᾽, εἶπον ἄν σ᾽ οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡ. γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

742. Lege ex Plutarcho t. II. p. 483. C. ὦ παῖ κάκιστε. PORS. v. ad Euripid. Orest. 301. In fine versus interrogationis notam ponit Hermannus.

743. ὁρῶι La.

747. Inconcinne vulgo legitur, οὐκ ἂν γ᾽ ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. Neminem non offendat bis posita in hoc versu particula γε. BRUNCK. οὐκ ἂν ἕλοις ἥσσω γε La. Lb. Lc. R. οὐκ ἂν ἕλῃς ἥσσω γε V. Simplicissimam Elmsleii ad Med. p. 214. rationem secutus sum.

748. ὅ γ᾽ οὖν La. Lb.

749. καὶ σοῦ γε La. R. καὶ σοῦ τε Lb. Ald.

751. ἦδ᾽ ἢ θανεῖται R.

752. κἀπ᾽ ἀπειλῶν Ald.

755. Suidas: ΕΙ ΜΗ πατὴρ ἦσθα. κατὰ ἀποκοπήν. τὸ (292) δὲ πλῆρες, εἶπον ἄν σε οὐκ εὐφρονεῖν.

756. γυναικὸς ὢν δούλευμα, id est δοῦλος. Res pro persona, ut Oedip. T. 85. Sic Eurip. Bacchis, 792. δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς. id est, δούλαις. Idem Or. 924. Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ᾽ οἱ λελειμμένοι Φθείρουσιν. id est, τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναῖκας. Androm. 446. Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Ibidem male curiosae mulieres, prava dantes consi-

ΑΙ. βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

lia, appellantur ποικίλα λαλήματα. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore, III. 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur.* BRUNCK.

757. κλύειν] λέγειν La.

758. τὸν Ὄλυμπον Lb.

759. δεννάσεις, ὑβρίσεις. Hesych. δεννάζων, λοιδορῶν. Quae glossa pertinet ad Aj. 243. a nomine δέννος, quo utitur Herodotus l. IX. cap. 107. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσῃσι, γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι. Eustathius laudato Herodoto ad Il. *H.* p. 668. addit: δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεννάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. Occurrit hoc verbum etiam in Eurip. Rheso, 928. 954. et in Theognidis Gnomis, 1163. BRUNCK.

ib. ἐπὶ ψόγοισι. Eurip. Phoen. 1549. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω. Troad. 316. ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα — καταστένουσ' ἔχεις. ERF. Eustath. p. 668, 46. (557, 52.) et h. l. et Aj. 243. videntur spectasse. Ἐπὶ ψόγοισι est *reprehendendi causa*, et conjungi debet cum δεννάσεις. HERM.

760. ἄγετε] ἄγαγε La. Hinc Hermannus, ἄγ', ἄγε.

761. θνήσκει La. Lb. θνήσκῃ R.

763. οὐδαμᾶι La. οὐδαμοῦ R. V. οὐδαμὰ Herman. e cod. Dresd.

764. προσόψει — ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν. V. Lobeck. ad Ajac. p. 370. SCHAEF.

765. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών. Sic optime T. juxta scholiastam. Pro μαίνῃ Aldus habet μένῃ, solemni errore quo αι et ε confunduntur. In ceteris codd. pejore depravatione vel μενεῖς vel μένεις. BRUNCK.

ΧΟ. ἁ'νὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.
ΚΡ. δράτω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·
τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.
ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;
ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθείς,
ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,

ε εις σ
ib. μαὶ νηι La. μένης R. ξυνὼν La.
766. ὠ'νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. BRUNCK. (293)
767. βαρὺς] βραχὺς R.
768. δράσω R.
769. τάδ' οὖν La.
770. κατακτανῆν La. (vel κατακτῆναι).
γ οι
771. οὐ τὴν δε — λέγεις La.
ει
774. πετρώδη La.

775. In vocabulo ἄγος multa nugantur grammatici. Significat rem expiandam, piaculum, scelus. Quod hic dicit ὡς ἄγος, idem est quod supra dixerat, v. 256. λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις, aut Aeschyl. Suppl. 380. ἄγος φυλάσσου. Sed quod hic dicere potuit ὡς ἄγος, quum proprie dicendum esset ὡς φεύγειν ἄγος, haec caussa est, quod φορβῆς τοσοῦτον μόνον idem est atque οὐ πλέον φορβῆς ἢ ἄγος ἐστίν. HERM. Aliquid cibi attribuam, amoliendi piaculi gratia, ut sit κατ' ἄγος. CAMERAR.

776. ὑπεκφύγῃ. Sic recte August. et T. In aliis ὑπεκφύγοι. BRUNCK.
ib. ὑπεκφύγῃ La.

778. ποῦ La. et v. seq. γ' οὖν.

ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν, *στροφὴ α'*
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,

781. *ἀνίκατ', ἀμάχαν' Ἔρως.* Libri omnes *ἀνίκατε μάχαν.* De Sophocle male meritus fuissem, nisi elegantissimam emendationem Tib. Hemsterhuys recepissem, Valckenario ad Hippol. 525. merito probatam. Quae sequuntur verba, *ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,* a veteri enarratore male fuerunt accepta. Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos inva-
(294) dere. Libidinem fovent divitiae; sed vel pauper amare possit: aliena est prorsus a poetae sententia opulentiae mentio. Grotius hunc sensum merito damnavit, quumque e propositis verbis non alium meliorem elicere posset, ea male affecta censuit, et bene sibi visus est emendare, reponendo, *ὃς ἐν ὄμμασιν ἴπτῃ,* quod quidem nemini Sophocleum videri possit. Non melior est Heathii conjectura, *ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις.* Alia sunt aliorum somnia, quae si reticeam, lectorum saltem gratiam initurum me confideo. Summa sententiae est, *Amor omnia domat,* quod ostenditur enumeratione animantium omnium, quorum varia genera vel diserte nominantur, vel a sedibus quas incolunt, innuuntur. Primo loco *τὰ κτήματα,* seu *τὰ κτήνη* nominat poëta. Si quid contra librorum fidem mutandum esset, pro *κτήμασι* legerem *κτήνεσι.* Hesych. *κτήνη, βοσκήματα.* Sed non video cur eadem significatio nomini *κτῆμα* tribui non potuerit, maxime in chorico cantico, cujus indoles pene dithyrambica ejusmodi metonymias affectat. Servata hac lectione venuste repetitur articulus *ὃς,* cujus insubida iteratio esset, si vel *ὄμμασι* vel *γλήνεσι* legeretur, quorum utrumlibet ad *νεάνιδος* referendum esset. Nemo non sentit scripturum fuisse poëtam, *ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις, μαλακαῖσι τ' ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις.* Postrema haec expressit Horatius in carmine ad Lycen: *Ille virentis et Doctae psallere Chiae Pulchris excubat in genis.* Ad quem locum Bentleius Plutarchum in *Amatorio* emendat, quem diu ante eum suppleverat et elegantissimis observationibus illustraverat Bernardus Martinus Var. Lect. II. 6. BRUNCK. Sed ante utrumque Theod. Canterus Var. Lectt. I. 24. Conjectura Hemsterhusii metrum pessumdat. Mox *κτήμασι* significat *opulentos, divites.* Locus sic acceptus nihil habet difficilis aut impediti.

782. *ὅς τ' ἐν κτήμασι* La.

ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς,
οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνε.
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους ἀντιστρ. α'.
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.
ΑΝ. ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται, στροφὴ β'.
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος

783. μαλακαῖς La. R. μαλακαῖσι Ald.

787. καὶ σὲ οὐδεὶς φύξιμος. Verbale casum verbi sui regit, quod utriusque linguae scriptoribus solemne est. Plautus in Aulul. *Quid tibi ergo meam, me invito, tactio est?* Perperam hic glossa σ' interpretatur *σοί*. BRUNCK.

789. ἐπ', gl. ἔπεστι. BRUNCK.

805. ἀνύτουσαν. gl. ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον — (295) Vide ad Oed. Col. 1562. BRUNCK.

806. ὁρᾶτ' ἐμ' La.

λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔποτ᾽ αὖθις· ἀλλά μ᾽ ὁ παγκοίτας
Ἅιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκτὰν, οὔθ᾽ ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὔτ᾽ ἐπινυμφίδιός
πώ μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ᾽ Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ᾽
ἐς τόδ᾽ ἀπέρχει κεῦθος νεκύων.
οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ᾽,
ἀλλ᾽ αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Ἀΐδαν καταβήσει.

ΑΝ. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι — ἀντιστρ. β'.
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν,
ὡς φάτις ἀνδρῶν,
χιών τ᾽ οὐδαμὰ λείπει,
τέγγει θ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύσι παγκλαύτοις
δειράδας· ᾧ με
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

809. ἀελίου] ἀθλίου R.
(296) 823. V. J. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. III. 26. PORS.
830. οὐδαμᾶι La.
831. τάκει θ᾽ La. Tum παγκλαύτοις La. Lb. παγκλαύστοις Ald.
834. θεός τε R. 835. θνητογεννεῖς La. R.

καίτοι φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι,
τοῖσιν ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.
ΑΝ. *οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς* *στροφὴ γ'.*
θεῶν πατρῴων,
οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις
ἀλλ' ἐπίφαντον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις
νόμοις πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον
ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
ἰὼ δύστανος,

836. *φθιμένα* (ω superscript) La. *φθιμένω* R. *φθιμένην* V. Post v. seq. addunt La. Lb. R. V. *ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν.* Hermannus edidit; *καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, μέγ', ἀκοῦσαι.*

837. *τοῖσιν ἰσοθέοις.* Sic recte scriptum in T. alii *τοῖς.* Atticis prima in *ἴσος* semper corripitur. BRUNCK.

844. *Διρκαῖαι καὶ κρῆναι* La.

846. *ἐπικτῶμαι.* gl. *λαμβάνω.* BRUNCK.

ib. *ἐπικτῶμαι γρ. ἐπιβοῶμαι* La.

847. *φίλων ἄκλαυστος.* gl. *ὑπὸ τούτων γὰρ ἂν ἐκλαύθην* (297) *θανοῦσα.* Aldus, qui supra, v. 831. bene dedit *παγκλαύστοις,* hic et infra, 876. habet *ἄκλαυτος.* Utroque in loco E. sinceram scripturam exhibet. BRUNCK. *ἄκλαυτος* La. Lb.

848. *ἔργμα τυμβόχωστον*] Hermannus, *ἕρμα τυμβόχωστον* cum Blomfieldio Glossar. ad Aesch. Sept. Theb. 552. *Ἕρμα* est *Agger.* Advocat Hermannus Eurip. Helen. 856. *εἰ γὰρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοί, εὔψυχον ἄνδρα, πολεμίων θανόνθ' ὕπο, κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί, κακοὺς δ' ὑφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς.*

849. Suidas: *ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. τὸ ξένιον. ἢ νέον. ποταινείου* La.

οὔτ' ἐν βροτοις οὔτ' ἐν νεκροῖσι
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσι.
ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους,
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ.
πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον.
ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἀντιστρ. γ'.
ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλιστον οἶτον,
τοῦ τε πρόπαντος
ἁμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἆται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'
ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
οἵων ἐγὼ ποθ' ἁ ταλαίφρων
ἔφυν· πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος,

855. προσέπαισας. gl. προσέκρουσας. Perperam Aldus et membr. προσέπεσες, ut legisse videtur etiam scholiastes. BR. προσέπεσες La. Lb. Mox πολύν La. Lb.

856. ἐκτείνεις La. V.

859. πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ. Nempe accusativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἔψαυσας, quod cum patrio casu construitur, sed a suppresso verbo pendet, λέγω. Pro οἶτον, quod a manu poëtae esse manifestum est, perperam in textu scriptum οἶκτον, et in scholiis οἶκον. Veram scripturam utrobique restituimus. BRUNCK. οἶκτον La. οἶτον Lb. eraso κ.

862. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν, pro κλεινῶν Λαβδακιδῶν. Schema Colophonium, de quo vide Musgravium Exercitat. in Eurip. I. 7. et quae notavimus ad Phoenissas 85. BRUNCK.

863. πατρῷαι La.

(298) 864. αὐτογένητ' La. cum Ald. κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' Herman. κοιμήματά τ' αὐτογενῆτ' V.

865. δυσμόρῳ La.

ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
ἰὼ δυσπότμων
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.

ΧΟ. σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

ΑΝ. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν.
οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ·
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς
φίλων στενάζει.

ΚΡ. Ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;

874. οὐδαμᾶι La.

875. αὐτόγνωτος. Erfurdtius in minore editione: „αὐτόγνωτος (a γιγνώσκειν *decernere*) ὀργὰ, *ingenium ultro adscitum, non a natura datum.*" In majore: „αὐτόγνωτος est, *qui ex sua tantum animi sententia* (γνώμῃ) *unumquidque agit.*" Posterior interpretatio unice probanda. Etymolog. M. c. 173, 38. Αὐτόγνωτος. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργὰ, Σοφοκλῆς, ἀντὶ τοῦ, αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. Bene comparat Schneiderus αὐτογνώμων. Dionysius Hal. Ant. Rom. V. c. 74. οἷς ἐπανορθώσεως ταχείας καὶ αὐτογνώμονος ἔδει. Idem significat αὐτοβούλητος, quod adjectivum in lexica infer. Zonaras Lex. t. I. c. 621. Ἐθελοντής. ὁ αὐτοβούλητος, αὐτοπροαίρετος. Adverbium αὐτοβουλήτως, item neglectum lexicographis, habet Hesychius t. I. c. 1093. SCHAEF.

876. ἄκλαυτος La. et h. l. etiam Ald.

881. ἀδάκρυτον — στενάζει] Sic Eurip. Herc. F. 1070. ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μελάθρων κρύψω. Vid. Lobeck. ad Aj. 515. ERF.

884. εἰ χρείη. Perperam in libris εἰ χρεῖ' vel χρεὶ' ᾖ. (299) Vide ad Oed. T. 791. BRUNCK. χρεῖ' ᾖι La.

οὐκ ἄξεθ᾽ ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ᾽ ἐγὼ,
ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
εἴτ᾽ ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ·
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ᾽ οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.
ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ᾽ ὀλωλότων·
ὧν λοισθία ᾽γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ᾽ ἐν ἐλπίσι τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δὲ σοὶ,
μῆτερ, φίλη δὲ σοὶ, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους

ib. *εἰ χρείη. si utile esset.* Infra v. 922. *τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν; quid mihi prodest* —. De hoc usu hujus verbi lexica nostra tacent. SCHAEF.

887. *ἄπιτε μόνην ἔρημον.* Sic membran. pro varia lectione: in textu, ut Aldus edidit, *μόνην ἀφῆτ᾽ ἔρημον*, et superscriptum: *γρ. ἄπιτε μόνην ἔρημον.* In E. T. *ἀφεῖτε μόνην ἔρημον.* In August. *ἀφῆτε μόνην ἔρημον.* Nec *ἀφεῖτε* nec *ἀφῆτε* constructionis lex admittit, quae verbum futuri temporis flagitat, cum *ἄξετε* concordans. Ordo est: *οὐκ ἄξεθ᾽ ὡς τάχιστα, καὶ ἄπιτε, περιπτύξαντες αὐτὴν, ὡς εἴρηκ᾽ ἐγὼ, μόνην ἔρημον κατηρεφεῖ τύμβῳ, εἴτε χρὴ* — BRUNCK. *ἀφεῖτε μόνην* La. *ἀφῆτε μόνην* Lb. *ἄφετε* V.

888. *τυμβεύσει.* gl. *ἐντάφιος κείσεται.* BRUNCK. *τυμβεύει* Ald. *τυμβεύειν* La. Lb. *ζῶσαν τυμβεύειν* V.

890. *γ᾽ οὖν* Lb.

892. *ἀείφρουρος* La. Lb.

894. *φερσέφασσ᾽* La. *φερσέφασ᾽* Lb.

897. *ἐνελπίσιν* La.

χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου

907. *τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.* Sic bene in E. Reliqui (300) cum Aldo conjunctim *ἀνηρόμην*. Eleganter repetitur particula *ἂν*, nec composito verbo hic opus est. Eurip. Heracl. 989. *Ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ' ἠρόμην.* et paullo post *Ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειάν ἠρόμην.* ubi perperam utroque in versu scriptum *ἠράμην*, forma Atticis poëtis inusitata. BRUNCK. *ἀνηρόμην* La. Lb. cum gl. *ὑπέστην*.

909. Antigonae hanc sententiam expressit Herodotus, apud quem, p. 257. (Thal. 119.) Intaphernis uxor iisdem paene verbis rationem exponit, cur fratrem malit, quam maritum, vel quemvis alium e suis a morte servare: ad quem locum vide Valckenarii notam. BRUNCK.

910. *ἐπ' ἄλλου* Ald.

911. *Μητρός τε — τετευχότων — ἀναβλαστοῖ* Clemens Alex. Strom. VI. p. 263. ed. Flor. PORS. *βεβηκότων* Aristot. Rhet. III. 16.

912. *βλάστοι.* Vulgo *βλαστοῖ*, quod accentu peccat. SCHAEF. *βλαστοῖ* La.

μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.
ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν.

918. παιδείου τροφῆς. Perperam Aldus cum parte codd. παιδίου. BRUNCK. παιδίου La. Lb.

920. θανάτων — κατασφαγάς La.

922. ἐς θεοὺς La. ἐν θεοῖς Lb. εἰς θεοὺς Ald.

923. αὐδᾶν La.

924. τὴν δυσσέβειαν] Pietate obtinui impietatis crimen. CAMERAR.

(301) 926. παθόντες. Participium plurale masculinum de singulari muliere. Vide quae notavimus ad Eurip. Medeam 316. et ad comici Concion. 31. Eurip. Androm. 711. Ἡ, στειρὸς οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα. Ibi τίκτοντας ἄλλους est pro τίκτουσαν ἄλλην, nempe Andromacham. Deianira apud Nostrum in Trachin. 491. ait: Κοὔ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα Θεοῖσι δυσμαχοῦντες — Pro ἐξαιροῦμαι θεοῖσι δυσμαχοῦσα. Haec generis enallage locum habet tantum in plurali numero. Aliena sunt, et plane diversae rationis, exempla quae huc imperite admovet Burtonus. BRUNCK. Si mea poena et diis probatur, et ego merito sustineo, probatur, et ego merito sustineo, veniam datam volo iis, qui me perdunt: sin plector injuste, videant ne plus sibi accersant meo supplicio, quam ipse accipiam. Vel imprecatur, ut non plus, i. e. tantum mali accipiant, quantum dent sibi. CAMERAR.

928. ἐνδίκως La.

929. Luxati sunt in omnibus libris hi versus, qui sic

ΚΡ. τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὔπος ἀφῖκται.
ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
καὶ θεοὶ προγενεῖς,
ἄγομαι δὴ 'γώ, κοὐκ ἔτι μέλλω.

vulgo leguntur: *Ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.* Per se *αὐταὶ* non valet id, quod sententia flagitat, *eaedem:* oportet *αἱ αὐταί*. Proinde legendum: *Αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.* BR. Recte habere videtur vulg. *αὐταὶ τῶν αὐτῶν* reddendum *ipsae earundem.*

931. *τοιγάρτοι τούτων* La. Ald. *τοῖς ἄγουσι* La.

932. *βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.* Sic legendum ex anapaestici metri ratione, quae turbata est in libris omnibus, commatum transpositione, *κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.* Praecedentium versuum vitium non animadvertit Heathius: huic solitam medelam fecit, amatam suam particulam *γε* inserens, qua nihil inficetius. BRUNCK. Productio syllabae in fine versus a personae mutatione excusationem habet. HERM.

935. Choro tribuit Hermannus.

938. *θεοί τε πατρογενεῖς.* Mendose Aldus cum parte codd. (302)
καὶ θεοὶ πατρογενεῖς. In E. *προσγονεῖς:* in August. *προγενεῖς.* Vel sic, ut dedimus, legendum, vel *καὶ θεοὶ πρόγονοι.* BRUNCK. Dedi *προγενεῖς* cum La.

ib. Vera scriptura videtur *προγενεῖς.* Insolentia nominis fecit ut *προ* compendium scripturae esse putaretur. At similiter *μεταγενὴς* est apud Menandrum, quem affert Athenaeus, p. 559. F. Usitatiora sunt comparativa *προγενέστερος* et *μεταγενέστερος.* Postulat vero analogia, ut *προγενεῖς* non *προγόνους*, sed antiquos intelligamus, quemadmodum *παλαίχθων Ἄρης* ab Aeschylo dictus S. Theb. 105. Sunt autem illi antiqui dii Mars et Venus, Harmoniae, Cadmi conjugis, parentes. HERM.

939. *ἄγομαι δὴ 'γὼ* La. V. Vulgo om. *'γώ.*

λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

ΧΟ. Ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς στροφὴ α΄.
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς· κρυπτομένα δ᾽ ἐν
τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους.
ἀλλ᾽ ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά·

941. τὴν βασιλίδα τὴν — Posterior articulus in veteribus libris male omissus est. Triclinius imperite metrum stabilivit, genuinae voci βασιλίδα substituens βασίλειαν. Nemo miretur magni animi puellam se solam e regia stirpe superstitem esse dicere. Non hoc incogitanti poëtae excidit, nec vitio ei vertendum, ut Musgravio visum ad Iphig. T. 905. Consulto et ex naturae observatione Antigonam sic loquentem induxit. Ad certam mortem dum abducitur, quam sibi ipsa pio facinore arcessivit, sororis meminisse non debet, quae ejusdem facti, timore mortis et Creontis reverentia, particeps esse noluit. Indigna genere suo Ismeno illi videtur, nec eam amplius pro sorore habet. Praeterea ea est vis magni doloris, ut qui eo obruitur, se solum respiciat, nec quidquam aliud praeter se, et id quo movetur affectus, spectet. Unde intelligere est, quam bene apud Euripidem Iphigenia gaudio simul agniti fratris perturbata, et metu ne eum occidere cogatur, in se et fratre totius Agamemnonis stirpis salutem verti dicat, licet Electra superstes sit: Τίς ἂν οὖν - - - - - Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν Φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν; Confer scholiastam nostrum ad El. 96. BRUNCK. Cum ceteris libris conveniunt La. Lb. V. τὴν βασιληΐδα μούνην Hermannus, ex Seidleri emend.

943. τὴν εὐσεβίαν. Sic recte Triclinius. Veteres codd. ut Aldus, εὐσέβειαν. Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 497. BRUNCK. Εὐσέβειαν La. Lb.

(303) 948. καί τοι καὶ γενεᾷ Hermannus.

950. χρυσορύτους. Sic ex metri praescripto legendum. Perperam vulgo χρυσοῤῥύτους BR. χρυσορρύτους. La. Lb.

951. ἀλλὰ — τίς La.

οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι
κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, ἀντιστρ. ά.
Ἠδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις
ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου
πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθηρόν τε μένος. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
γυναῖκας, εὔϊόν τε πῦρ,
φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.
παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς, στρ. β'.

952. *ὄμβρος*] *ὄλβος* e conjectura Erfurdtii recepit Hermannus.

955. *ὀξύχολος*. Mendose in libris *ὀξυχόλως*. BRUNCK. *ὀξυχόλως* La. *ὀξυχόλοις* Herman.

956. *κερτομίοις ὀργαῖς*, et paulo infra *κερτομίοις γλώσσαις*. In adjectivi genere variant codd. et Aldus. Recte constat sibi scholiastes, utroque in loco masculinum praeferens, ex Atticorum more; estque hoc procul dubio genuinum. BR. *κερτομίοις* La. *κερτομίοις ὀργαῖς* *propter procax ingenium* reddit Erfurdtius.

958. *πετρώδει* (pr. *δη*) *κατάφαρκτος* La.

959. *οὕτω μανίας*. Aldus et E. *οὕτω τὰς μανίας*. In aliis veteribus melius *τᾶς*. Verum metri ratio articulum non admittit. In seq. v. libri omnes perperam *τε* pro *τι* habent. BRUNCK. *τᾶς μανίας* La.

962. Citat ob *ψαύων* cum accusativo Eustathius Il. *B*. p. 219. *Θ*. 725, 56.

965. Citat Eustath. Il. *Α*. p. 11.

ib. *τ'* om. La.

966. *παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων*. In Aldina et veteribus codd. addita in fine versus vox *πετρῶν*, e glossemate. BRUNCK. Sic La. *πετρῶν* non videtur esse glossema, sed *παραδιόρθωσις* nescio cujus pro *πελαγέων*.

ἀκταὶ Βοσπόριαι, ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσὸς,
ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης
δισσοῖσι Φινείδαις
εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις.

(304) 969. ἠδ' ὁ Θρηικῶν σαλμυδισσός La.

970. ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης] Scholiastes: τὸ δὲ ἵνα τοῖς ἄνω συνάπτεται, ἵνα ἀκταὶ Βοσπόριαι, καὶ οὐδὲν λείπει. Ὅσοι δὲ γράφουσιν ὃν Ἄρης, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα. Nomen ἀγχίπολις dicit. Scholiastes, cujus in libris eadem quae in nostris lacuna fuit, ita verba construebat: παρὰ δὲ κυανέων πελαγέων, ἵνα ἀκταὶ Βοσπόριαι καὶ Σαλμυδησσὸς, Ἄρης εἶδεν ἕλκος. Qua in constructione quum nihil deesse dicat, necesse est visum ei esse deesse aliquid, si ὃν scriberetur, simulque abundare ἀγχίπολις. Nimirum illa in lectione ita construendum videbat, Σαλμυδησσὸς, ὃν ἀγχίπολις Ἄρης ἔχει (tale quid deesse putabat) εἶδεν ἕλκος. Ac sane tali verbo addito abundat ἀγχίπολις. Illam quidem constructionem, quae scholiastae placet, nemo amplectetur. Vocabulum autem, quod excidit, credibilius est adjectivum, veluti θοῦρος, quam verbum fuisse, quale ναίει, vel, quod ad numeros aptius foret, νάσσατο. Sumamus illud, quod dixi, θοῦρος excidisse: tum duobus modis verba construi poterunt, uno sic: παρὰ κυανέων πελαγέων ἀκταὶ Βοσπόριαι καὶ Σαλμυδησσὸς, ἵνα ἀγχίπολίς (ἐστιν) Ἄρης, εἶδεν ἕλκος: altero, qui mihi multo convenientior dictioni poeticae videtur, hoc: παρὰ κυανέων πελαγέων (εἰσὶν) ἀκταὶ Βοσπόριαι καὶ Σαλμυδησσὸς, ἵνα ἀγχίπολις Ἄρης εἶδεν ἕλκος. Ita quum pro incolis illorum locorum Mars, qui eam regionem tenet, nominatur, simul hoc efficitur, ut Martis mentio non sit temere et ut supervacaneum quid injecta. HERMAN.

ὃν
ib. ἵν' La.

974. ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. Sic Aldus et codd. omnes veteres, optime, integro metro, et salva sententia. Versus est trimeter iambicus, ut versus 985. Hypallagen observavit antiquus Criticus: δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. Variis conjecturis solicitata fuit haec lectio, quarum nulla, ut sunt omnes temerariae, speciem vel minimam probabilitatis habet. Longe autem insulsissima

ἀραχθὲν ἐγχέων ὑφ' αἱματηραῖς
χείρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν ἀντιστρ. β'.
κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλῃσιν ἐν πατρῴαις
Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου

sunt quae prolixe ad hunc locum disputat nuperus editor Parisinus. Eruditorum sibilis excipi digna est ejus emendatio. Satis poëtae fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem Graecam retineat nomen *ἀλάστορος*, quod ille barbarum esse pronuntiat ex cathedra. Ex nominum tertiae declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundae, ut *διάκτωρ* et *διάκτορος*, *φύλαξ* et *φύλακος*, *μάρτυρ* et *μάρτυρος*, aliaque. Vide Etymol. M. in *Τρίβακος*, scholiastam nostrum ad Oed. Col. 195. Eustathius p. 757. *ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα, μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα, ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις.* De veritate hujus lectionis dubitari non potest. Si (505 quid mutandum videretur, nihil aliud rescribendum censerem, quam, *Ἀλαὸν ἀλαστόρως ἐν ὀμμάτων κύκλοις.* BRUNCK.

975. *ἀτερθ' ἐγχέων ὑφ' αἱματηραῖς* Hermannus. *ἀραχθέντων ὑφ' αἱματηραῖς* Lachmannus.

ib. Aldus et veteres codd. *ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι.* Salva structura abesse potest praepositio, quam metrum non admittit. BRUNCK.

979. *ἐχούσας* ad *ματρὸς* relatum. Aldus et codd. habent *ἔχοντες*, quod male suppositum fuisse metri ratio evincit. Versus est dimeter trochaicus. BRUNCK.

ib. *πατρὸς* La. Tum *ἔχοντες ἀνύμφευτον γονὰν ex infausto connubio nati* interpretatur Hermannus.

985. Eustath. Od. *E.* p. 1539, 26. *Παυσανίας δέ φησι καὶ τινας ἵππους, ἁμίππους, εἰπὼν, ὅτι ἅμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως ἐπεί φησιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης· ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν*

θεῶν παῖς· ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ
Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
ΤΕΙ. ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
ΚΡ. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
ΤΕΙ. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.
ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
ΤΕΙ. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἄμιππος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ. Vide ad Il. *O.* p. 1037, 56.

986. *θεῶν παῖς, Deorum progenies*, id est, cui Dei erant generis ultimi auctores; quod quidem de Cleopatra vere dicitur. Nam ipse Erechtheus Orithyiae pater inter Deos relatus fuit. Quod autem Heathius statuit *θέων* scribendum et positum esse pro *θέουσα*, longe est ineptissimum. *Βορεὰς παῖς θέων*, pro *θέουσα*, nihil aliud esset quam putidus soloecismus, nullo exemplo excusandus ex omnibus illis quae Clarkius congessit ad Il. *E.* 778. Pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhibetur, quod observavimus supra ad v. 926. ita etiam masculinum duale, ut Oed. Col. 1676. et passim: sed in singulari numero id nunquam obtinet. BRUNCK.

987. *ἔσχον.* Cum *ἐπὶ* ex superiori v. repetendo valet *irruebant, invadebant.* Vid. citata ad Euripid. Bacch. 1131. MUSGR.

(306) 994. *τήνδ' ἐναυκλήρεις.* Sic bene Valckenarius ad Phoen. p. 321. Vulgo *τήνδε ναυκληρεῖς.* Ald. et membr. *τήνδε ναυκληροῖς.* BRUNCK. *ναυκληρεῖς* La. Lb. Recte.

995. *ἔχω κ. τ. λ.*] Non possum negare, re expertus, te mihi profuisse. CAMERAR.

996. *ἐπὶ ξυροῦ τύχης, in novacula casus.* Nota proverbialis locutio ex Homero, Il. *K.* *Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν*

ΚΡ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
ΤΕΙ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἄτυφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι

ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Idem diversis verbis expressit in Ajace, 786. *Ξυρεῖ γὰρ ἐν χροῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.* Vide Eustathium, p. 796. BRUNCK.

998. τῆς ἐμῆς σημεῖα La.

999. θᾶκον. Sic August. et E. a prima manu. In aliis θῶκον. Vide ad comici Ran. 1522. BRUNCK. θᾶκον La. θάκον Lb.

1001. Huc respicit Eustath. Il. *Τ.* p. 1190, 52.

1002. κλάζοντας] Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Nempe φθόγγον ὀρνίθων valet sensu et potestate ὄρνιθας. MUSGR.

1003. φοναῖς] Schol. φοναῖς, ταῖς αἱματικαῖς. Vix credas quemquam adeo se his decipi passum esse, ut φοναῖς pro adjectivo esse putaret. Nomen est a φόνος ita diversum, ut occisio a caede. HERM.

1004. Citat Eustathius Il. *Κ.* p. 821, 42. Od. *Μ.* pag. 1716, 54.

1005. γεύεσθαι hic valet *experiri*, *periculum facere*, ut Trach. 1101. Eurip. Hippol. 667. *Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.* id est, juxta scholiastem, πεπειραμένος. Vide ad comici Ran. 462. BRUNCK.

1008. Citat Eustath. Il. *Η.* p. 680, 24. cf. *Ν.* p. (307)
995, ult.

χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἀνὴρ

1011. καλυπτῆς, id est, τῆς καλυπτούσης. Nomen verbale activam hic significationem habet, ut μεμπτὸς in Trach. 446. ὕποπτος apud Eurip. Hec. 1121. BRUNCK. Eustath. Il. *Α*. p. 134. καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα κατὰ τὴν τραγῳδίαν οἱ μηροὶ καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

1013. φθίνοντ'] Nihil aliud dicit, quam irrita fuisse sacra, ut nihil eorum, quae optasset, portenderent. HERM.

1022. βεβρῶτες. Mendose in Aldina βεβρῶτος. Schema est σολοικοφανὲς, quum singulari ὄρνις subjungatur plurale βεβρῶτες, syntaxi ad intellectum, non ad vocem, relata. BR. βεβρωτες La. sine acc.

ib. Citat Eustathius Il. *Β*. p. 229. Il. *Φ*. p. 1248, 17.

1023. Comparari digna est Plutarchi sententia in Fabio: τὸ μὲν ἁμαρτεῖν μηδὲν ἐν πράγμασι μεγάλοις, μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπόν ἐστι· τὸ δ' ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος. BRUNCK.

1025. ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ. Perperam vulgo ἐπεί. BRUNCK. ἐπεὶ La. qui mox οὐκέστ' ἀνὴρ.

ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.
ΚΡ. *ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,*
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμὶ, τῶν δ' ὑπαὶ γένους
ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.

1026. *ἄνολβος.* gl. *μωρός. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ* (308) *αὐτὴν ἔχοντι.* BR. *η*

1027. *αἴνητος πέλει* La.

1028. *αὐθαδία τοι.* Sic etiam scriptus est hic versus in Reg. Stobaei cod. Pessime cum interpolavit Grotius Floril. p. 105. *Ἡ δ' αὐθάδεια σκαιότητ' ὀφλισκάνει.* Secunda in *αὐθάδεια*, quod vir summus ignoravit, necessario producitur. Vide Bentleium ad Menandri fragm. LXXX. In praeced. v. *πέλει* dant E. T. Minus bene vulgo *πέλῃ*. BRUNCK.

1032. *εἰ κέρδος φέρει.* Sic E. T. in August *φέροι*, cum glossa *λέγοι.* In aliis *εἰ κέρδος λέγει.* BRUNCK. *λέγοι* La. *φέρει* V.

1033. *ὥστε τοξόται σκοποῦ.* Mendose Aldus, ut in membr. *τοξότου σκοποῦ.* Male etiam in E. *τοξόται σκοπῷ.* Verbum *τοξεύω* cum genitivo construitur, per ellipsin praepositionis *κατά.* Eurip. Ione, 1431. *Εἰς τοῦθ' ἱκοίμην· τοῦδε τοξεύω, τέκνον.* BRUNCK. *τοξόται* La. Lb.

1034. Poëta, quod proprie diceretur, *κοὐδὲ μαντικὴ ἄπρακτος ὑμῖν ἐστι κατ' ἐμοῦ*, invertit, dixitque, *et ne a vaticiniis quidem intentatus vobis sum.* HERM.

1035. *τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι.* Cohaerent ista, quae vulgo prava interpunctione divelluntur. Quin perperam in omnibus libris *τῶνδ' ὑπαὶ* — Articulus relativus *τῶν* refertur ad *μάντεων*, quod ex praecedenti nomine *μαντικῆς* intelligendum. BRUNCK. Retinendum *δ'*, et verba ordinanda, *ὑπαὶ δὲ τῶν γένους*, *a cognatis autem* monet Hermannus.

κ
1036. *κἀμπεφόρτισμαι* La. *κἀκπεφρόντισμαι* V.

κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε.
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὥς, μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕΙ. φεῦ·
ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται —
ΚΡ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
ΤΕΙ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;
ΚΡ. ὅσωπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.
ΤΕΙ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

1037. τὸν πρὸς Σάρδεων. Sic E. Perperam in aliis libris πρὸ Σ. Nostram lectionem agnoscit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1483. Σοφοκλῆς μέν τοι ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον εἰπεῖν ἐν τῷ· Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. [et Il. B. p. 366. τὸν πρὸς Σ. ἤλεκτρον, τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας ποιητικώτερον ἐν τῷ λαβεῖν εἶδος ὂν ἀντὶ εἴδους. Cf. Od. O. p. 1788, 43.] BRUNCK. τα πρὸ σαρδέων La. τὸν πρὸς σαρδέων Lb.

(309) 1039. sqq. Mutavi interpunctionem. Vulgo enim post κρύψετε comma, post θρόνους punctum ponitur. SCHAEF.

1041. οὐ δὴ θέλουσ' La.

1042. οὐδ' ὡς — μὴ La.

1050. ἡὐβουλία. Sic legendum. Perperam libri omnes, omisso articulo, εὐβουλία. Sic in Philoct. 1443. ηὐσέβεια. BRUNCK. Brunckius ex conjectura ἡὐβουλία. Non opus. Sic statim sequitur sine articulo μὴ φρονεῖν. Add. infra v. 1098. SCHAEF.

1051. πλήσιηι La. pr.

ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
ΤΕΙ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕΙ. τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
ΚΡ. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων;
ΤΕΙ. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
ΤΕΙ. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
ΤΕΙ. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;
ΚΡ. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕΙ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας Ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω

1054. λέγειν La.

1061. μόνον δ' μὴ ἐπὶ La.

1062. ἤδη La. sec. qui forte οἶδα pr. (310)

1065. Pro τροχοὺς non scribam τρόχους. Intelligo circumactum rotarum currus solaris. Quo brevius enim tempus, eo minae vatis terribiliores. Atque ipse Tiresias supra v. 996. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Πολλοὶ τροχοὶ autem dictum est ut πολλὰ πτερὰ, πολλαὶ χεῖρες, alia id genus. V. Markland. ad Euripid. Iphig. T. p. 272. Ceterum Ἡλίου scripsi litterâ initiali majusculâ. SCHAEF.

ων
1068. βαλὼν] βάλλειν La.

1069. κατῴκισας. In E. κατοικίσας, quod haud deterius est, utroque participio cum ἔχεις constructo. BRUNCK.

θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. φανεῖ γὰρ, οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ,
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.
ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν,
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης,
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,

1074. Citat Eustath. Il. *I.* p. 763, 39. 768, 55.

1080. *Ἐχθραὶ πόλεις* eae sunt civitates, quae Polynici adversus Thebas tendenti auxilia dederant. Praenuntiatur autem Epigonorum expeditio paternis injuriis irritatorum. Patres enim insepulti cum Polynice jacuerant testibus etiam Euripide in Suppl. et Hygino Fab. LXX. ERF. Constructio haec est: *πᾶσαι πόλεις ἐχθραὶ συνταράσσονται* (i. e. *ὥστε γίγνεσθαι ἐχθραὶ*) *ὅσων ἀνδρῶν σπαράγματα ἢ κύνες καθήγισαν, ἢ θῆρες, ἤ τις οἰωνὸς, ὀσμὴν φέρων ἐς ἑστιοῦχον πόλιν.* *Ἑστιοῦχον πόλιν* dicit eam urbem, quae cujusque ducis domum
(311) habet. Hic est enim verborum sensus: omnes civitates ad bellum concitantur, quotquot virorum lacera membra aut canes contaminarunt, aut ferae, aut avis aliqua, scelestum odorem in patriam cujusque urbem ferens. HERM.

1081. *καθήγισαν.* Vide lexicon in *καθαγίσω.* Nec aliter legisse scholiastam ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris *καθήγνισαν.* BRUNCK. *καθήγνισαν* La. Lb.

1089. *ἡσυχωτέραν.* Si Canon Atticistarum recte habet, corrigendum *ἡσυχαιτέραν.* Thomas Mag. p. 426. *Ἡσυχαίτερον,*

τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει.
ΧΟ. ἁ'νήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.
ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.
τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.
ΧΟ. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.
ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾷν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
ΧΟ. ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα. συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

οὐχ ἡσυχώτερον. Vid. Etymolog. M. c. 31, 18. Aeschylus Eumen. v. 218. Sch. (a. 1808.) τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν. SCHAEF. ἡσυχωτέραν La. Lb. γλῶτταν La.

1090. τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει. Male vulgo et spreta Attica elegantia ᾗ νῦν φέρει. Sic Latini *gerere*, *gestare mentem*. Plautus Asin. II. 1. *Cave tu idem faxis, alii quod servi solent, Qui ad heri fraudationem callidum ingenium gerunt.* Idem Amphitr. V. 1. *Haec sola sanam mentem gestat meorum familiarium.* BRUNCK. Vulgatam restituit Schaeferus.

1091. ἁ'νήρ. Perperam hîc, ut v. 766. in libris ἀνήρ. BRUNCK.

1092. ἐπιστάμεθα La.

1094. λακεῖν La. λαβεῖν Ald.

1095. ταράσσομαι φρένας. gl. ἤγουν στασιάζω πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ οὐκ ἔχω τίς γένωμαι. BRUNCK.

1096. τό τ' εἰκάθειν γὰρ δειλόν. Perperam in libris omnibus δεινόν. Has voces jam supra commutatas vidimus v. 326. BRUNCK. δεινὸν La.

1098. κρέον] λακεῖν La. Lb. (512)

1101. ἄνες. gl. ἔξελε. κτίσον. κατασκεύασον. BRUNCK.

1103. συντέμνουσι. gl. καταβάλλουσι. BRUNCK.

ΚΡ. οἴμοι. μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.
ΧΟ. δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.
ΚΡ. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ', ἴτ', ὀπάονες,
οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξᾳ τῇδ' ἐπεστράφην,
αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.

1105. Impeditior est paulo hujus loci structura: vix enim reperias qui verba τὸ δρᾶν cum praecedentibus connectantur. Per ellipsin praepositionis εἰς vel πρὸς difficultatem expedit Heathius. Nescio an melior sit Augustani codicis lectio: Οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι. Τὸ δρᾶν ἀνάγκη, κοὐχὶ δυσμαχητέον. Sic omnia facile procedunt. Glossa ad ἀνάγκη, ἐστί. ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον. BRUNCK. καρδίας ἐξίσταμαι quum idem fere sit quod πείθομαι, eadem ratione construi potuit qua illud Phil. 1252. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 542. n. 2. ERF. καρδίαι δ' La. καρδία δ' V.

1107. μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε. Glossa supplet σαυτόν. ἤγουν μὴ μεταβάλλου. Hoc quidem sensu melior esset lectio quam exhibet E. τρέπου. Verum aliter haec verba accipi debent, μηδ' ἐπίτρεπε ἄλλοισι. *Tu ipse haec exsequere, nec aliis committe.* BRUNCK. τρέπε. Libri aliquot τρέπου, quod praeferam. Τάδε et ἄλλα opponuntur. Oed. C. v. 860. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; SCHAEF.

1108. οἱ δ' ὀπάονες. Male vulgo οἵ τ' ὀπάονες, ut est in membr. In tribus aliis codd. ἴτ' ὀπάονες, cum glossa ἔλθετε. Verum hoc mendosum esse metrum ostendit. BRUNCK. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Sic Erfurdtius ex codice. Brunckius οἱ δ' ὀπάονες. Infra v. 1214. s. ἀλλὰ, πρόσπολοι, ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς. SCHAEF. ἴτ' La. ἴτ' V.

1110. Post hunc v. lacunae signa posuit Hermannus.

1111. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη. Sic codd. omnes et Aldus. Nescio unde Turnebus soloecum ἐπειδὰν invexerit.
(313) Vix credam in codice quopiam olim lectum fuisse δόξᾳ τῇδ' ἐπεστράφην, quod e scholiis colligi possit. BRUNCK. δόξᾳ τῇδ' ἐπεστράφην La. Lb.

1114. ἄριστον. ᾖ τὸν βίον σώιζοντα τ. La.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας στροφὴ α'.
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνοις Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,
ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν

1119. Ἰτάλειαν La.

ib. παγκοίνου Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiastes legisse videtur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgato, sincerum esse opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις scholio praepositum παγκοίνους, quod E. exhibet in textu. Genuinae lectionis manifesta depravatio. BRUNCK. παγκοίνοις Brunckius voluit dare, dedit Erfurdtius. Vulgo παγκοίνου. SCHAEF. παγκοίνους La. παγκοίνοις V.

1121. δηιοῦς La.

1122. In codicibus sic hic locus distinctus est: ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν, μητρόπολιν Θήβαν ναίων — Glossa, ὦ Βακχεῦ μαινάδων ἔφορε. Priora si isto modo accipiantur, tum μητρόπολιν praestabit cum scholiasta et Eustathio ad Odyss. Λ. p. 1391. interpretari, τὴν πόλιν τῆς μητρός σου Σεμέλης, quam cum auctore veteris glossae, ἀρχηγὸν τούτων, id est τῶν μαινάδων. Sed prava est illa distinctio, nec alius sensus est quam is quem in versione expressimus. BRUNCK.

1123. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων. Sic in T. ut metrica ratio flagitat. Male vulgo ὑγρὸν ῥέεθρον. BRUNCK. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων, pro παρ' ὑγροῖς Ἰσμηνοῦ ῥεέθροις. Conf. schol. ad v. 966. Praepositionem hanc „junctam nonnunquam invenias Genitivo, ubi requirere videatur casum tertium." Verbis usus sum Abreschii ad Cattieri Gazophylac. p. 85. quem vide. Sic dicitur παρ' ἑαυτοῦ pro παρ' ἑαυτῷ. V. not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 119. In Diodoro Sic. XVIII. c. 50. revocanda scriptura priorum editionum, τῶν παρ' ἑαυτοῦ φίλων. Vulgatum in Pseudo-Diogenis epistola 4. τῆς παρὰ σοῦ τραπέζης solicitanti Boisso-

Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων, ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας ἀντιστρ. α'.
στέροψ ὄπωπε λιγνὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι Νύμφαι
στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα· καὶ
σε Νυσαίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι,
χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει,
ἀβρότων ἐπέων

(314) nado meo ad Philostrati Her. pag. 383. vix assentiar. SCHAEF. παρ' ὑγρὸν La. Lb. et mox ῥέεθρον.

1126. ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Euripides Bacchis, 302. Ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφίσιν πέτραις Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα. Confer scholiastam ad ista in Phoenissis, v. 233. Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς Δικόρυφον σέλας. BRUNCK.

1127. Hinc citat στέροψ Eustath Il. K. p. 786, 13.

1130. Κασταλείας La.

1131. Νυσίων ὀρέων. Sic ad metri rationem legendum. In E. Νυσέων. In membr. Νισαίων. Aldus dedit Νυσσαίων. Ex Triclinii interpolatione est οὐρέων. BRUNCK. νυσαίων La. Lb.

ib. Hic Euboeensem Nysam intelligendam esse vix dubitari potest, quum in seqq. praegressa itidem Parnassi mentione, venire jubeatur Bacchus ὑπὲρ στονόεντα πόντον. Stephanus in Νῦσαι. — Δεκάτη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελον φασὶν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. Vid. schol. Eurip. Phoen. 238. ERF. Revocavi Νυσαίων. De metro v. Seidler. de Vs. Dochm. p. 261. et ad Iph. T. 1070. HERM.

1133. πουλυστάφυλος. Sic ob metrum legendum. Libri omnes πολυστάφυλος. Ante hanc vocem Triclinius copulam καὶ inepte infersit. BRUNCK. πολυστάφυλος La.

1134. ἀβρότων. Perperam Aldus ἀμβρότων. BRUNCK. Sic La.

εὐαζόντων, Θηβαίας
ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς — στροφὴ β'.
ὑπερτάταν πόλεων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νυν, ὡς βιαίας
ἔχεται πάνδημος
πόλις ἐπὶ νόσου, μολεῖν
καθαρσίῳ ποδὶ Παρνησίαν
ὑπὲρ κλιτὺν, ἢ
στονόεντα πορθμόν.
ἰὼ πῦρ πνεόντων — ἀντιστρ. β'.
χοράγ' ἄστρων, νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Διὸς γένεθλον,

1137. *τὰν*, articulus singularis relatus ad plurale nomen *Θηβαίας ἀγυιάς*. Vide notam ad priorem Oedipum v. 267. BRUNCK.

1139. *ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ*. Eurip. Bacchis, 6. Ὁρῶ (315) δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας. BRUNCK.

1141. Vulgo perverso vocum ordine et turbato metro legitur *ἔχεται πάνδημος πόλις*, et seq. versu *μολεῖν καθαρσίῳ ποδί*. BRUNCK. *ἔχεται πανδήμιος* Hermannus.

1146. *πνειόντων*. Aldus et codd. *πνεόντων*. Sol Bacchi nomine colebatur in mysticis sacris: inde est quod Virgilius Georgicorum initio ait: — *Vos, ô clarissima mundi Lumina, labentem coelo quae ducitis annum, Liber, et alma Ceres.* BR.

ib. Eustath. Il. *Ε*. p. 514. *Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν οἷς λέγει ὁ ποιητὴς πῦρ ἐκ τοῦ Διομήδους καίεσθαι ἀστέρι ἐναλίγκιον δοξάζειν, φαίνεται πυρά τινα καὶ τοὺς ἀστέρας εἶναι· ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὁ ἀστὴρ ὡς ἐῤῥέθη παράγεται. Διὰ καὶ ὁ ζηλωτὴς Ὁμήρου Σοφοκλῆς, πυρπνόα τὰ ἄστρα δοξάζει, ἔνθα τὸν Διόνυσον κατά τινα μυστικὸν λῆρον, πῦρ πνεόντων χορηγὸν ἀστέρων φησίν.*

1147. *νυχίων*. Aldus et codd. *καὶ νυχίων*. Elanguem copulam metrum respuit. BRUNCK.

προφάνηθι Ναξίαις
σαῖς ἅμα περιπόλοι-
σιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι
χορεύουσι, τὸν
ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ Τύχη καταῤῥέπει
τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντ', ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτὲ,

1151. In Aldina et in veteribus codd. legitur, *σαῖς ἅμα περιπόλοις θυιάσιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι, τὸν ταμίαν Ἴακχον.* Quae ut ad legitimam metri formam revocentur, sic disponenda sunt, extrito inutili pronomine *σαῖς. Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις, Αἵ πάννυχοί σε μαινόμεναι Χορεύουσι, τὸν Ταμίαν Ἴακχον.* Verbum *χορεύειν* hic activum est. *χορεύειν θεὸν, Deum choreis celebrare.* Pindarus Isthm. I. 8. *καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν χορεύων.* Alias *χορεύειν τινὰ* Deus ipse dicitur, id est *incitare ad celebrandas choreas,* ut apud Eurip. Herc. Fur. 688. *Οὔπω καταπαύσομεν Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.* Per consequentiam *χορεύειν* significat *agitare, turbare, emovere mente,* ut in eodem dramate, 873. *Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ.* BRUNCK. Hermannus *προφάνηθι Ναξίαις | ἅμα περιπόλοισι σαῖ | σιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι,* omisso *θυιάσιν.* Hoc et ego delendum putavi.

(316) 1155. *δόμων* etiam ad *Κάδμου* referendum. Problema arithmet. XXXIV. *Ἀπλανέων ἄστρων παρόδους τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀλητῶν Εἰπέ μοι.* SCHAEF.

1156. *ὁποῖον στάντα quaecumque stet vitae conditio.* HERM.

1158. *καταῤῥέπει.* Hoc scholiastes agnoscit: verum alius lectionis meminisse videtur, quae ex illius verbis, ut nunc feruntur, elici nequit. BRUNCK.

1161. *ὡς ἐμοί.* Vide lexicon Soph. in v.

σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα·
λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

1163. λαβὼν δέ. Codd. λαβών τε. Mendose Aldus λαβόντε. BRUNCK. λαβόντε La. λαβών τε Hermannus.

1164. εὐγενεῖ. In duobus codd. perperam εὐγενῆ. BR.

1166. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὅταν προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ' ἐγώ. In T. Ὅταν προδῶσιν ἄνδρας, οὐ τίθημ' ἐγώ. In omnibus sequens versus plane omissus. Glossa ad οὐ τίθημ': ἤτοι οὐ λογίζομαι· ἀεὶ γὰρ τὸ ἐνεστὼς μακαρίζεται, καὶ οὐ τὸ παρεληλυθός. Versum qui desiderabatur, restituit Turnebus, nescio an e scripto codice. Sane eum [ex Athen. VII. p. 280. B. XII. 547. C. et] ex Eustathio sumere potuit, a quo profertur ad Il. *N.* p. 957. ubi de versibus Homero suppositis, et aliis abjudicatis agit. παρὰ Σοφοκλεῖ προστίθεται στίχος ἐν τῷ, Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα, οὐ τίθημ' ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, Οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικὸς, ὅτι ὅταν πρόδοτος γένηταί τινι ἡ ἡδονὴ, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. Transitus fit a numero plurali ad singularem, ut Aj. 760. ad quem locum plura hujus schematis exempla proferentur. Eadem ele- (317)
gantia transitus fit a singulari ad pluralem, ut supra 709. et 1022. Haud absimile voluptatis praeconium e Theophilo comico profert Athenaeus, p. 563. Εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς, Καταλείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι. BR. ἀνδρὸς La.

1168. Citat Eustath. Il. *H.* p. 681, 5. ob ζῆ pro ζῆθι. Cf. Il. *A.* p. 157, 1. 751, 51. Od. *Θ.* p. 1606, 23.

1170. καπνοῦ σκιᾶς. Fumi umbra nihil vilius esse potest.

ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.
ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.
ΧΟ. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.
ΧΟ. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.
ΑΓ. ὡς ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων,
ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ, πάρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, τῶν λόγων ἐπῃσθόμην

Ex Pindarico dicto hoc adumbratum, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. BRUNCK. Desumptum hoc ex Eustath. Il. *I*. p. 757, 31. ubi ἄνθρωπος. Pindari edd. rectius, ἄνθρωποι.

1175. αὐτόχειρ. Male acceptum fuit a scholiasta hoc nomen, vel ab iis qui sequentem versum litera *X* notarunt. αὐτόχειρ periisse dicitur, cuicunque violentae manus illatae fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. Proinde postquam Chorus audierat Haemonem αὐτόχειρα αἱμαχθῆναι, nihil magis consentaneum erat, quam percontari eum, utrum sua an patris manu Haemon interfectus fuisset. αὐτόχειρ idem est quod αὐθέντης. Vide lexicon in hac voce. Nec credere par est Sophoclem tam ineptam interrogationem Choro tributurum fuisse, nisi vox αὐτόχειρ ambiguae significationis fuisset. Nisi duo sequentes versus ab ipso poëta essent, quos tamen fateor sine ullo detrimento eximi posse, non video cur eos quivis alius inseruisset. BRUNCK. ου

1177. αὐτοῦ La. qui mox φόνοι.

1180. ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. *Photii Lexicon MS.* Sic apud comicum Equit. 245. Ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. et Pace, 515. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. BRUNCK.

(318) 1182. περᾶ. Sic legendum, ut supra, 386. Perperam Aldus et codd. πάρα. BR. πάρα La. Lb. κλύουσαν Ald.

1183. τῶν λόγων] Sic La. Lb. V. τοῦ λόγου γ' Ald.

πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε.
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί.
ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλούτωνά τ', ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσι
θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων

γ
1186. δὲ κλῆθρ' Lb. τε κλῆθρ' La.

ισ
1189. δμωαῖσσι La.

η
1193. παρείσω La.

1196. ἔγωγε. Libri omnes ἐγὼ δὲ, male. BRUNCK. Vulg. restituit Schaeferus.

1197. πεδίον ἐπ' ἄκρον. August. E. T. πεδίων ἐπ' ἄκρων. BRUNCK.

ib. ἄκρων La. Lb. πεδίων item Lb.

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ᾽ ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ᾽, ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον· Ὦ τάλας ἐγώ,
ἆρ᾽ εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ᾽ ἆσσον ὠκεῖς καὶ παραστάντες τάφῳ,
ἀθρήσαθ᾽ ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον ξυνίημ᾽, ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. —
τάδ᾽ ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν

(319) 1207. *Παστάδα* dixit, *νυμφεῖον Ἅιδου* respiciens, qui thalamus, quoniam sepulcri instar erat, *ἀκτέριστον* vocat. HERM. *αθ*

1208. *μόλων* La.

1209. *περιβαίνει.* Suspicor *περισαίνει.* Mox v. 1214. *παιδός με σαίνει φθόγγος.* Quod si *οὐκ ἀστόχως* conjeci, facile intellectu est, quae sit origo vulgatae scripturae. Nam „mendi occasio ex eo, quod majusculum Σ in veteribus libris manu scriptis proxime accedit ad figuram *τοῦ Β.*“ Sic Sylburgius ad Pausan. I. c. 38. p. 92. ubi v. exempla. Adde ejusdem doctissimi viri notam ad Dionys. Hal. Ant. Rom. IV. c. 14. t. II. p. 670. SCHAEF.

1215. s. Posui comma et post *τάφῳ* et post *λιθοσπαδῆ*, sed delevi vulgo positum post *ἀθρήσαθ᾽*. Ita demum cohaerent quae arcte jungenda sunt, *ἀθρήσαθ᾽ ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ.* Dionysius Halic. Ant. Rom. V. c. 7. *ἁρμῷ τινι τῆς θύρας διαφανεῖ τὴν ὄψιν προσβαλών.* Plutarchus V. Alex. c. 3. *ἀποβαλεῖν δὲ τῶν ὄψεων αὐτὸν τὴν ἑτέραν, ἣν τῷ τῆς θύρας ἁρμῷ προσβαλὼν, κατώπτευσεν κ. τ. λ.* *Ἀθρεῖν*, sic junctum accusativo sine praepositione, neminem, opinor, offendet: sin, consulat quae mox sequuntur v. 1231. *Τὸν δ᾽ ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.* SCHAEF. Locum sic interpunctum praebent edd. vett.

1217. *ἢ τὸν* Lb.

1219. *ἐξ ἀθύμου.* gl. *ὀλιγοψύχου. τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ἠθροῦμεν ἔχει τὴν δύναμιν.* Optime. Ordo est, *τάδε ἐξηθροῦμεν*

ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ', ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι. —
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους

κελεύσμασιν ἀθύμου δεσπότου. Dativus est Latine reddendus per praepositionem *propter* vel *ob*, ut supra, 391. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, *propter tuas minas.* El. 42. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ, *ob senectutem et longum tempus.* BRUNCK. ἐξ mi- (320) nime pertinet ad ἠθροῦμεν, sed quum dicendum esset aut ἠθροῦμεν ἐκ δεσπότου, aut ἠθροῦμεν κελεύσμασιν δεσπότου, conjunxit poëta utrumque; possis etiam jungere κελεύσμασιν ἐξ ἀθύμου δεσπότου. ERF.

1222. μιτώδει. Sic liquido E. T. et scholia MS. Triclinii. Vulgo μιτρώδει, quod ineptum est. βρόχος μιτώδης σινδόνος est βρόχος στερεὸς σινδόνος, βρόχος πολυμίτου σινδόνος. εὔμιτος occurrit apud Eurip. Iphig. T. 824. Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς. βρόχος μιτώδης idem est quod βρόχος εὔμιτος. — καθημμένην. gl. ἀπηωρημένην. BRUNCK.

ρ ει
μιτώδει Lb. em. μιτώιδη La. μητρώδει Lb. pr.

1224. εὐνῆς τῆς κάτω. *Conjugis jam apud inferos agentis.* MUSGR.

1226. στυγὸν La.

1228. ποῖον La.

1232. πτύσας προσώπῳ recte interpretatur Erfurdtius in minore editione. V. supra v. 653. SCHAEF. *Vultu abominans patrem* Erfurdt.

ξίφους
ib. ὅλως La.

ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος
αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἔν γ' Ἅιδου δόμοις,

1233. κνώδοντας. Lobeckius ad Aj. 814. *remoras gladii* intelligit. Recte. Vid. Xenoph. de Venat. X. 3. et 16. HERM.

1237. παρθένον προσπτύσσεται. Sic olim edidi ad Graeci sermonis normam; postea eandem hanc lectionem reperi in E. Ceteri libri παρθένῳ soloece. Medium προσπτύσσομαι non alium (521) casum adsciscit praeter quartum. Vide quae notavimus ad Eurip. Medeam 1399. Apollon. Argon. III. 782. Ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἷον ἰδοῦσα; Idem IV. 1071. — οἷα δ' ἀκοίτην Κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις. ὑγρὸν perperam glossa interpretatur ἐξ αἵματος. *Flexile, molle* brachium significat, et ex consequenti *debile*. Eteocles moriens apud Euripidem Phoen. 1448. Ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα — quod minime significat *manum madentem*, sed *manum debilem*. BRUNCK. Justo calidius a Brunckio ex uno codice caeterorum librorum omnium scriptura mutata est. Dativo junctum προσπτύσσεσθαι etiam in Trach. 767. Insolentiora amans Sophocles hoc praetulit. Sensus verborum hic est: *Implicatur virgini, recipiens eam in languescentem ulnam.* HERM.

1238. πνοήν. In August. ῥοήν. BRUNCK. ῥοὴν La. Lb. Sed πνοὴν agnoscit scholiastes.

1241. ἔν γ' Ἅιδου δόμοις. Sic Heathius. Brunckius dedit ἐν Ἀΐδου. SCHAEF. ἐν ἅ. δ. La. V. εἰν ἅ. δ. Lb.

ib. ἐν Ἀΐδου. Vulgo ἐν Ἅιδου, quod mendae suspectum esse possit: nam nuspiam alibi poëticum εἰν in senario tragico occurrit. Verum hujusmodi poëticae formae apud tragicum nostrum plurimae reperiuntur, μέσσος, ἔσσομαι, ἐνὶ pro ἐν, ὑπαὶ, ποτὶ in compositione pro πρὸς, Trach. 1214. Codd. plerique hic habent εἰν ᾅδου. gl. διὰ τὸ μέτρον. E. ἐν ᾅδου. Inepta est Heathii emendatio ἔν γ' ᾅδου. Doctior est nuperi editoris Britanni conjectura εἰς ᾅδου. At, si quid mutandum, praestat ἐν Ἀΐδου. Trisyllabum ἀΐδης occurrit in senariis ra-

δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
ΧΟ. τί τοῦτ᾽ ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
ΑΓ. καὐτὸς τεθάμβηκ᾽· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ᾽ ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ᾽ ἁμαρτάνειν.
ΧΟ. οὐκ οἶδ᾽· ἔμοιγ᾽ οὖν ἥ τ᾽ ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χἠ μάτην πολλὴ βοή.
ΑΓ. ἀλλ᾽ εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ᾽ ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει

rissime. Aliud exemplum observare memini in versu ex aliqua comoedia sumpto, *Χρυσὸς δ᾽ ἀνοίγει πάντα, κἀΐδου πύλας.* ibi *κἀΐδου* est pro *καὶ ἀΐδου*. Contractionem amat Attica dialectus, dialysin Ionica. Apud Sophoclem nullibi, quantum commemini, reperias *Ἡρακλέϊ τετρασυλλάβως*. Sic exstat apud Euripidem Heraclidarum initio: *Ἐξὸν κατ᾽ Ἄργος ἡσύχως ναίειν, πόνων Πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέϊ.* et v. 991. *Τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέϊ. Τὰ νυμφικὰ τέλη.* Pollux II. 38. *προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι. καὶ τέλος, ὁ γάμος ἐκαλεῖτο.* BRUNCK.

1248. Ad *ἀξιώσειν* cum Dorvillio e sequentibus intelligo *προτιθέναι. non totam civitatem in societatem lamentationis* (322) *vocaturam esse.* In talibus semper *primarium* verbum e sequentibus repetendum, quod h. l. est *προτίθημι*. Thucydides I. c. 134. *καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κεαδ[illegible], οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν.* SCHAEF.

1251. *ἔμοιγ᾽ οὖν.* Perperam vulgo *ἐμοὶ δ᾽ οὖν*. Sincerae scripturae vestigia supersunt in membr. ubi *ἔμοι δ᾽ οὖν*. BR. *ἔμοι δ᾽ οὖν* La.

1253. *κατάσχετον repressum* Erfurdt.

1254. *καλύπτει.* Sic tres Regii recte. Mendose in impressis *καλύπτῃ*. BRUNCK. *καλύπτει* La. Lb.

μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΚΡ. *ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα* στροφὴ α'.
στερεὰ, θανατόεντ'.
ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ἔθανες, ἀπελύθης,
ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

ΧΟ. *οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.*

ΚΡ. *οἴμοι·* στροφὴ β'.
ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

1265. *ἄνολβαι* Ald.

1266. *ξυμμόρῳ* La. Lb. Ald.

1268. Eustath. Il. *E.* p. 548. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, καὶ αὐτὸ δὴ μόνον τὸ λυθῆναι, ἀντὶ τοῦ θανεῖν ἔφρασαν. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ἔθανες, ἀπελύθης, καὶ ἐν τῷ, ποίῳ ἀπελύσατο τρόπῳ.*

1270. *ἰδεῖν γρ. ἔχειν* La. Male *ὡς* interpretantur *quam*
(323) Sensus est idem ac si dixisset, *ὡς ἔοικεν, ὀψὲ τὴν δίκην εἶδες.* HERM.

1273. *βάρος ἔχων.* Sic E. T. Ceteri codd. cum Aldo *βάρος μ' ἔχων* mendose. Versus est asynartetus e duobus dochmaicis[illegible]ue liquet in antistrophico 1296. male Aldum excusisse *τίς ἄρα*, quum ex metri lege *ἄρα* prima brevi legi debeat. BRUNCK. La. Lb. ut Aldus.

1275. *λαξπάτητον.* Sic tres codd. In membr. ut apud Aldum, *λεωπάτητον*, superscripta varia lectione, *γρ. λακπάτητον.* Eustathius ad Il. *Z.* p. 625. *λὰξ ἐμβῆναι λέγει τοῖς στήθεσι, τὸ ποδὶ πατῆσαι εἰς τὸ στῆθος. ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ*

φεῦ, φεῦ·
ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά.

ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;

ΕΞ. γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΚΡ. ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμὴν, ἀντιστρ. α'.
τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις;
ὦ κακάγγελτά μοι

γράφουσι. Rursus ad Il. *K.* p. 796. τὸ λὰξ κινήσας, παρήγαγεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ λαξπάτητον. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν λὰξ κινῆσαι, καὶ λὰξ πατῆσαι. Vide Hesychii interpretes ad glossam λακπατῆσαι. BRUNCK. λακπάτητον La. V. λαξπάτητον Lb.

1279. In Aldina sic leguntur hi versus: Τὰ μὲν, πρὸ χειρῶν· τὰ δὲ, φέρων· τάδ' ἐν δόμοις Ἔοικας ἥκειν, καὶ τάδ' ὄψεσθαι κακά. In quibus nec caput est nec pes. In membr. καὶ τάγ' ὄψεσθαι. Recte in E. καὶ τάχ' — sententia flagitante φέρεις rescribo et ἥκων. Ordo est, ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, τὰ μὲν κακὰ πρὸ χειρῶν φέρεις τάδε, τὰ δὲ κακὰ ἔοικας ἥκων τάχα ὄψεσθαι ἐν δόμοις BRUNCK. Poeta quum scribere vellet, φέρων ἥκεις, mutata constructione subjicit ἔοικας ἥκειν. Sensus itaque est, *O here, quam, et habens et* nunc ipsum *nactus* res adversas, *haec* (filium Haemonem) *manibus fers, quaeque intus sunt, venire videris et mox conspecturus esse mala.* ERF. τάχ' ὄψεσθαι (ὄψεσθε pr.) La. Lb. τάγ' ὄψεσθαι V.

1281. κάκιον ἐκ κακῶν. Sic recte Canterus emendavit vitiosam librorum lectionem ἢ κακῶν. BRUNCK. ἢ κακῶν La. Lb. τί δ' ἔστιν αὖ; κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;

1283. ἄρτι. gl. τοῦτο τὸ ἄρτι πρὸς τὸ τέθνηκε (324) συναπτέον. BRUNCK.

1284. Hic versus in Aldina male tribuuntur Choro. BR.

ib. Eustath. Od. *Λ.* p. 1691, 46. Ἁγνὴν Περσεφόνην λέγει ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ, πυρὶ καθήγνισται δέμας. Σοφοκλῆς δὲ ἄλλως λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρτον ᾅδου λιμένα φησί.

προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον,
αἶ, αἶ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φῄς, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞ. ὁρᾶν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΚΡ. οἴμοι· ἀντιστρ. β'.
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ, φεῦ
μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

ΕΞ. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

ΚΡ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, στροφὴ γ'.
ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
δείλαιος ἐγώ, φεῦ, φεῦ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

1287. F. λόγων La. pr.

1289. Aldus τίνα λέγεις μοι νέον λόγον. Pronomen μοι metro reclamante insertum. BRUNCK. Hermannus: τί φῄς; τίνα λέγεις νέον μοι λόγον;

1298. τὸν δ' ἔναντα. Sic membr. Aldus et duo codices ἐναντία. Triclinius ἔναντι. BRUNCK. τάδ' ἐναντία La. cum γρ. τόνδ' ἔναντα.

1303. λέχος] λάχος Hermannus ex emend. Bothii.

 1309. ἔπαισεν La.

ΕΞ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.
ΚΡ. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞ. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτὴν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.
ΚΡ. ᾤ μοί μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν στροφὴ δ'.
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,
ἐγώ φαμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι,
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδὼν,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.
ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.
ΚΡ. ἴτω, ἴτω, ἀντιστρ. γ'.
φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
ὕπατος· ἴτω, ἴτω,
ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

1313. Perperam Aldus ἐπισκήπτου μόρῳ. In membr. et in E. ἐπεσκήπτου μόρῳ. Ceteri emendate μόρων. BRUNCK. ἐπεσκήτου μόροι La.

1314. Vid. supra ad v. 1268.

1319. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. et in E. ἐγὼ ἔκανον. In August. ὁ μέλεος. BRUNCK. ἔκανον ὦ La.

1321. ἐγὼ φᾶμ' ἔτυμον La.

1322. Vox πρόσπολοι, quam iterari oportuisse metri ratio arguit, semel tantum a librariis scripta fuit. BRUNCK.

1327. βράχιστα (γρ. κράτιστα) γὰρ κράτιστα (γρ. τάχιστα) La. Vulg. interpretatur Hermannus: Praesentia mala optimum est si quam brevissima sunt: i. e. optimum est, praesens malum quamprimum missum facere.

1330. κάλλιστα. Neutrum plurale pro adverbio καλλίστως. Ordo est, φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος, ὁ κάλλιστα ἄγων ἐμοὶ τερμίαν ἡμέραν. BRUNCK.

ΕΞ. μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
ΚΡ. ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.
ΕΞ. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.
ΚΡ. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδὼν, ἀντιστρ. δ'.
ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν ἔκτανον,
ὅς σέ τ' αὐτάν. ᾤ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω
ὅπα, πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ δὲ θῶ. πάντα γὰρ
λέχρια, τὰν χεροῖν τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.
ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

(326) 1334. Aldus cum interrogatione *τί χρὴ πράσσειν;* BR.

1337. *μὴ νῦν προσεύχου μηδέν.* Virgil. Aen. VI. 376. *Desine fata Deûm flecti sperare precando.*

μ
1339. *ἐκποδῶν* La.

1340. Aldus et veteres codd. *κατέκτανον*, contra metrum. Triclinius *κατέκτα*. BRUNCK. *κατέκτανον* La. *κάκτανον* Herman. Qui statim ὅς delevit.

1343. *πᾶ δὲ θῶ.* Sic optime Canterus ex metri ratione. Aldus et codd. *πᾶ καὶ θῶ*, quod frustra tuetur Heathius. Antithetici versus dochmaici sunt puri, *Ἰὼ πρόσπολοι. Ἴδω πᾶ δὲ θῶ.* BR. *πᾷ καὶ θῶ* La. Ea verba delevit Hermannus.

1345. *λέχρια, τὰν χεροῖν.* Sic ad metri rationem legendum. Versus est dochmaicus. Perperam Aldus *τάδ' ἐν χεροῖν τάδ' ἐπὶ* — BRUNCK. *τάδ' ἐν χεροῖν* La. *τὰν χεροῖν — τὰ δ' ἐπὶ* — HERM,

1347. *εἰσήλλατο* Ald. 1349. *τά τ' εἰς θεοὺς* La. Ald.

Corrigenda. P. 17. not. ad v. 113. *tanquam* pro *tantum*. P. 18. v. 136. *ἐπέπνει* pro *ἐνέπνει*. ibid. not. ad v. 130. *et codd.* pro *ed. codd.* not ad v. 138. *edidit* pro *edit.* P. 19. not. ad v. 140. *δεξιόχειρος La. pr.*

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

AC PRAECIPUE

CODICIS VETUSTISSIMI FLORENTINI

A PETRO ELMSLEIO COLLATI

EMENDATAE

CUM ANNOTATIONE TANTUM NON INTEGRA

BRUNCKII ET SCHAEFERI

ET ALIORUM SELECTA.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM TRAGOEDIARUM

FRAGMENTA.

VOL. III.

TRACHINIAE.

LIPSIAE

SUMTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXVII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Τ Ρ Α Χ Ι Ν Ι Α Ι.

A 2

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΥΛΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΛΙΧΑΣ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΠΡΕΣΒΥΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν
Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ δια-
παλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον
ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κε-
ράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ. τὸ δὲ κέρας
Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλ-
θείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας
εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν
εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό
τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ
Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυ-
ραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυ-
γατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενο-
μένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρ' Οἰνεῖ, κονδύλῳ
παίσας ἀπέκτεινεν Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα,
κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν Οἰνέως.
καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίου γενομένου τοῦ
συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν
νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· καὶ δὴ ἔγνω πρὸς
Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς
ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ
Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, λέ- (330)
γων παρὰ θεῶν [a] ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι, διὰ
τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποτα-
μὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε

[a] ταύτην τὴν πορείαν. *hoc transvehendi munus.* Ignorant lexica hanc significationem vocis *πορεία*. Conf. Sophocl. v. 560. Ceterum aliter habent Apollodori editiones, omnino in hoc ἀποσπάσματι hic et illic discrepantes. SCHAEF.

Νέσσῳ κομίζειν· ὁ δὲ πορθμεύων αὐτὴν, ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραζούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρον ἔχειν, τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ [b] *τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, ἔδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάξας, εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον* [c] *μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέ-*
(331) *κτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Ἀπόλ-*

b. *τῆς κόχλου.* Femininum genus hujus substantivi lexica ignorant. Apollonius Rhod. III. v. 859. *Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ.* Philostratus Her. p. 242. Boisson. *ἐπὶ τῇ κόχλῳ, παρ' ἧς οἱ ἄνθρωποι σοφίζονται τὴν πορφύραν.* Pausanias III. c. 21, 6. *κόχλους δὲ ἐς βαφὴν πορφύρας παρέχεται τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Λακωνικῆς ἐπιτηδειοτάτας.* Scholiastes ad Lucian. t. I. pag. 639. *ἡ Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα.* Obiter lexicis adjectivum restitue, jam ab H. Stephano in ordinem receptum, *κοχλιοειδής.* Palaephatus LII. 1. *μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες.* Cod. Oxon. *κοχλιοειδές.* [In transcursu adverte usum rariorem vocis *εἶδος* de *animali*, quae fere dicitur de *plantis earumque partibus.* Zonaras Lex. c. 1235. *Κολοφωνία. εἶδός τι παρόμοιον πίσσῃ.*] Suidas t. II. p. 407. *Λαβύρινθος. κοχλιοειδὴς τόπος.* Item adde adverbium, omnibus neglectum lexicographis, *κοχλιοειδῶς*, quo utitur Philo Byzantius de Septem Orbis Miraculis in Gronov. Thes. t. VIII. c. 2651. B. SCHAEF.

c. *μετὰ καὶ ἄλλων.* In al. *καὶ* deest. Perperam. V. quae monui ad Aesopum Heusingeri p. 147. et 265. SCHAEF.

λωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα, εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος, ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστὰς δὲ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ᾽ ὅπλων παριέναι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν ἐπ᾽ Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχούντων δ᾽ Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, [d] αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασον τὸν Κήϋκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον· καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Τραχῖνα Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν· ὡς δὲ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀράμενος κατηκόντισεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθεὶς εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ αἰσθεσθεῖσα, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος (332) εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν ποιήσας,

d Eustath. Il. Θ. p. 1593, 29. τὸ μέντοι ὑφ᾽ Ἡρακλέους θανεῖν τὸν Εὔρυτον κατὰ τοὺς ὕστερον καὶ τὰ περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐρύτου Ἰόλης, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής· ἄλλοι δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον αὐτὰ ἱστοροῦσιν, ὧν καὶ Σοφοκλῆς.

ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος, Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΠΡΩΤΑ μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
Χρυσόκερον ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν.
Ἕβδομον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
Ὄγδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Ἐκ Θρήκης, ἔνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἐρυθείης.
Ἑνδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο.
Δωδέκατον δ', ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα.
Θεστίεω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἆθλος.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς,
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν·
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως

2. Suidas: *ΑΙΩΝΑ*. ζωήν. βίον. Σοφοκλῆς. Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός. Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν, Ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν.

ib. ἐκμάθοις. Sic in T. recte. Ceteri, ut vulgo, ἐκμάθοι. Secunda persona pro tertia incerta et non definita eleganter ponitur in sententiis generalibus: quod utriusque linguae scriptoribus familiare est. Sic infra, 597. ὡς σκότῳ κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ. pro κἂν αἰσχρὰ πράσσῃ τις, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖται. Pravam hic exhibent lectionem membr. Regiae, ut in Eurip. Oreste, 316. quo in loco ceterorum codd. et Aldi auctoritatem potius sequi debebam: Κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν, Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται. Sic in eadem fabula, v. 699. — ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς, Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς. pro τύχοι τις, ὅσον θέλῃ. Vide Taubmannum ad Plauti Amphitr. I. 1. 15. De sententia vide ad priorem Oedipum 1528. BRUNCK. ἐκμάθοις La. Stobaeus CV. 38. ἐκμάθοι Lb. ἐκμάθης V.

3. θάνῃ La. Lb. V. Junt. 2. Stobaeus CV. 38.

ναίουσ᾽ ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ᾽ ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρὸς,
φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ᾽ αἰόλος
δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ᾽ ἀνδρείῳ κύτει
βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ᾽ ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην,
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
χρόνῳ δ᾽ ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης,
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ᾽· οὐ γὰρ οἶδ᾽· ἀλλ᾽ ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ᾽ ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,

7. *ναίουσ᾽ ἐνὶ Πλευρῶνι.* In B. *ναίουσα δ᾽ ἐν Π.* — *νυμφείων.* gl. *νυμφευμάτων, μνηστευμάτων.* Perperam in T. *νυμφίων*, ut in scholiis. BRUNCK. *ναίουσ᾽ ἐν* La. Lb. et mox *νυμφίων. ναίουσά γ᾽ ἐν* V. *ναίουσ᾽ ἔτ᾽ ἐν* Hermannus ex Erfurdtii emend.

ib. *ὄκνον*] *ὄτλον* var. lect. apud scholiasten. *ὄγκον* V.

8. *Αἰτωλὴ* Lb.

(334) 10. *ἐζήτει* Lb.

12. *ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος.* Sic apud Strabonem legitur l. X. p. 703. longe elegantius quam in tragici exemplaribus, *ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος.* BRUNCK.

13. Suidas: *ΓΕΝΕΙΑΣ. αἱ τρίχες. Γένειον. ὁ τόπος. τὸ μέρος τοῦ σώματος. Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.*

18. Elegans phrasis est *ἐλθεῖν ἀσμένῳ τινί.* Comicus in Pace, 582. *ὦ φιλτάτη γ᾽, ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.* BR.

23. *θώκων* La.

24. *ἧμην* La.

μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα. νὺξ γὰρ εἰσάγει,
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἀφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν εἴς δόμους τε κἀκ δόμων
ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ', ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου

29. *προκηραίνουσα.* gl. *φροντίζουσα.* Eurip. Hercul. Fur. 519. *Τί φημί; ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ;* BRUNCK.

ib. Eustath. Od. *M.* p. 1710, 22. *Γίνεται δὲ ὁ κηρὸς, οἷα εἰκὸς, ὡς καὶ τὸ μέλι. ἀπὸ τοῦ κηραίνειν γάρ. ὃ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται. ὥσπερ ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ μέλειν· δι' ὧν ἀμφοτέρων, τὸ φροντίζειν δηλοῦται.*

30. Suidas v. *Πόνος πόνῳ* habet *ἀπωθεῖται δεδεγμένον πόνον.*

31. *κἄφυσα μὲν δὴ παῖδας.* Sic B. In T. *κἄφυσα μὲν* (355) *παῖδας.* In membr. *κἀφύσαμεν δὴ* — Sequentia sic ordinanda sunt: *οὓς κεῖνός ποτε προσεῖδεν ἅπαξ μόνον, ὅπως γήτης ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν προσεῖδεν αὐτὴν μόνον σπείρων καὶ ἐξαμῶν.* BRUNCK. *κἄφυσα μὲν δὴ* L. Cum Aldo convenit La.

32. *γηίτης* La.

34. *ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους.* Sic B. In aliis *εἰς δόμους τε κἀκ δόμων.* BRUNCK.

40. *ὅποι βέβηκεν.* Libri omnes *ὅπου* mendose. Eurip. Rheso, 690. *οἶσθ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες.* BRUNCK. Veterem lect. restituit Schaeferus. *ὅπου βέβηκεν* valere *ubi sit* monet Hermannus.

βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται·
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει·
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σὸν,
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινὰ,
μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς

49. *Δηάνειρα*. Sic scribendum: non, ut vulgo, *Δηϊάνειρα*. Vide Piersonum ad Moeridem, p. 300. BRUNCK.

50. s. De duplici hoc accusativo v. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 300. SCHAEF.

(356) 52. *εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις*. Sic apud Plautum Epidicus servus hero suo et consiliorum participi seni ait: — *si aequom siet Me plus sapere quam vos, dederim vobis consilium catum*. BRUNCK.

53. *τὸ σόν*. Scholiastes: *τὸ σοὶ συμφέρον*. Vulgo *τόσον*. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 461. Ceterum post haec punctum minus recte ponitur: nam apodosis incipit a sequentibus. SCHAEF. *τὰ σὸν* La. gl. *τὸ σὸν* B. V.

56. *μάλιστα δ'* — Ordo est: *μάλιστα δὲ Ὕλλον, ὅνπερ εἰκός ἐστι δοκεῖν, εἰ νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς*, id est *τῆς τοῦ πατρὸς εὐπραξίας*. Nihil horum intellexit Heathius, qui temere contra librorum fidem legi vult *εἰ πατρὸς νέμειν τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖ*. BR.

νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους·
ὥστ', εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ γυνὴ
δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗ. σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρει.

ΥΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρῦσθαι χθονός;

ΥΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν.

ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛ. ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;

ΥΛ. Εὐβοΐδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν,

ὥραν La. ὥραν Ald. Vide Matthiae Gr. Gr. §. 321. νέμοι — δοκεῖ B. νέμει — δοκεῖ V.

58. Suidas: ΑΡΤΙΠΟΥΣ. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

60. τοῖς τ'] Copulam om. B. V. τοῖς γ' dedit Herman.

65. σοὶ — αἰσχύνην φέρειν. Nempe εἴρηκεν. Sic optime Valckenarius ad Phoen. p. 140. Mendose in libris σὲ — αἰσχύνην φέρει. BRUNCK. Vulgatum est sanissimum. Constructio est, Σὲ τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ'στιν ὁ πατήρ, αἰσχύνην φέρει i. e. σοι. Turpe est te non exquirere patrem, ubi est.

67. μύθοις γ'] γ' om. La. V. B.

68. τέκνον νιν B. V. (337)

69. ἄροτρον La.

73. ἢ θανών γ'. Sic B. Particula in ceteris libris omissa. BRUNCK. Habet V.

74. Elmsleius ad Heracl. 84. scribit Εὐβῴδα, cui respondet Lobeck. Phryn. p. 40.

ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.
ΔΗ. ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
ΥΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
ΔΗ. ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕστερον,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
[ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος,]
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα;
ΥΛ. ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
[νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.]

79. ὥς οἱ La.

80. τοῦτον ἄρας ἆθλον, *hoc perfunctus certamine.* — εἰς τὸν ὕστερον. V. not. ad Oedip. Colon. v. 1584. SCHAEF.

81. τολοιπὸν β. τὸ λοιπὸν Rom. C. ap. Elms. ad Med. 1096. (tacet Amatii collatio) et hoc praetulit Hermannus. Vulgatum diserte La.

84. In omnibus libris horum versuum ordo et sensus perversus est. — ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα, Ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος, Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα. BR.

ib. Hunc versum delendum statuerunt Bentleius et Porsonus. Hermannus, qui duas hujus fabulae recensiones detexisse sibi visus est, e prima editione depromtum esse censet.

87. κατῄδη. Vulgo κατῄδειν. Praecedentium versuum transpositionem alii jam animadverterant: at eos qui proxime
(338) sequuntur loco etiam suo motos fuisse, nemo subodoratus fuerat, quod tamen cuivis ad seriem sententiarum attendenti perspicuum esse debet. BRUNCK. κατῄδην La.

88. τὸ μὴ οὐ. Vulgo τὸ μὴ sine οὐ, quod hic probabile est a poëta additum fuisse. BRUNCK. οὐ om. La.

νῦν δ', ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα — στροφὴ α'.
τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Ἅλιον, Ἅλιον αἰτῶ
τοῦτο καρύξαι, τὸν Ἀλκμή-
νας, πόθι μοι πόθι παῖς
ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ

90. ἀλλ' ὁ ξυν. — Vulgo νῦν δ' ὁ — Quum ordine praepostero scriberentur versus, librarii etiam connectivas particulas mutarunt, ut supra 85. ἢ pro καὶ supposuerunt. BRUNCK. Veterem ordinem restitui, et uncinos adhibui, sequutus Hermannum, qui hos versus e prima editione repetitos arbitratur.

93. καὶ γὰρ ὑστέρῳ] *Prospera fortuna enim ei, qui sero de ea resciscit, quando tamen resciscit, lucrum adfert.* ERF.

94. Suidas: ΑΙΟΛΗ νὺξ, ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Eustathius Il. *Κ*. p. 814, 22. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς τὸ θοὴ μεταλαβὼν, αἰόλα νὺξ λέγει, οὐ μόνον κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρ' Αἰσχύλῳ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ῥηθείσας Ὁμηρικὰς ἐννοίας. Conf. ad Od. *Β*. p. 1430, 1.

95. Eustathius ad Il. *Α*. p. 22. Λητοῦς δὲ υἱὸς ὁ Ἀπόλλων λέγεται, τουτέστι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρὸς, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει, ἔνθα φησὶν ὅτι ἡ νὺξ ἐναριζομένη τίκτει κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. παρέοικε δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ καὶ Αἰσχύλου ἐν Ἀγαμέμνονι (272.) τὸ, Εὐάγγελος ἠὼς γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἠὼς ἐξ εὐφρόνης. BRUNCK.

97. τοῦτο] Sic B. V. τούτῳ Ald. La.

98. Vide Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1038. SCHAEF.

ib. πόθι μοι πόθιμοι La. Ald.

ου
100. ποντίας La.

διssαῖσιν ἀπείροις κλιθείς,
εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.
ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι ἀντιστρ. α'.
τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεί,
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,
οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ,
ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀναν-
δρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν
δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος στροφὴ β'.
ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
κύματ' ἂν εὐρέϊ πόντῳ

(339) 101. διssαῖς ἀπείροις. V. Meletem. Crit. I. p. 37. et L. Bos. Ellips. p. 531. SCHAEF.

102. ἀπείροισιν La. Ald.

103. Eustath. Il. *K*. p. 806, 56. ποθουμένῃ φρενί, τῇ κοινότερον ποθούσῃ.

106. Male schol. ἀδακρύτων interpretatur πολυδακρύτων. Immo, ut saepe faciunt poëtae, indicatur hoc verbo id, quod efficiendum est: εὐνάζειν τὸν πόθον τῶν βλεφάρων, ὥστε γίγνεσθαι αὐτὰ ἀδάκρυτα. Vid. Seidler. ad Eurip. El. 442. et addit. ad Viger. p. 897. et not. ad Sophocl. El. 135. HERM.

108. δεῖμα τρέφουσαν. Certa et elegans est Casauboni emendatio, quem vide ad Athenaeum, p. 549. ubi plurimis exemplis ostendit, quam familiaris tragico nostro fuerit usus verbi τρέφειν pro ἔχειν. Supra v. 28. dixerat Deianira, ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω. Hic perperam in codd. scriptum δεῖμα φέρουσαν. BRUNCK. Perelegans haud dubie nec a verisimilitudine abhorrens Casauboni est emendatio; non adeo tamen certa, ut repugnantibus MSS. admitti debeat.

114. Aldus et veteres codd. perverso metro, κύματ' εὐρέϊ πόντῳ. Triclinium hiatus non offendit. Verum transponendae erant voces: εὐρέϊ κύματα πόντῳ. BRUNCK.

ib. κύματ' ἄν. Vulgo κύματα. Oed. Tyr. 1367. Κρεΐσ-

βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος
Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν
αἰὲν ἀπλάκητον Ἀΐ-
δα σφε δόμων ἐρύκει.
ὧν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ- ἀντιστρ. β'.

σων γὰρ ἦσθ' ἂν (non ἦσθα) μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός. PORS. κύματ' ἐν Erfurdt. et Herman. Iidem mox ἴδῃ.

116. οὕτω δὲ viros doctos offendit. Frustra. V. Meletem. Crit. I. p. 59. SCHAEF.

ib. In explicatione hujus loci haeserunt interpretes, licet facillimus sit. Δὲ post οὕτω in apodosi positum, neque αὔξει (340) pro αὔξεται dictum. Nam nominativus est πέλαγος Κρήσιον. *Nam ut quis continuos in mari fluctus videt, ita quasi Creticus quidam pontus Herculem habet augetque ejus labores.* Indicavi ad Vigerum, adn. 130. HERMAN.

118. ὥσπερ] ὥστε La. B. ὥσπερ τι V.

120. ἀπλάκητον. Sic ex Hesychio legendum ostendit Abreschius Miscell. Observ. vol. V. p. 102. Perperam in codd. ἀμπλάκητον. BRUNCK. ἀναμπλάκητον Hermannus, quod pridem commendaverat Camerarius.

121. ἐπιμεμφομένας La. (ἀντὶ τοῦ σοί.)

122. ἁδεῖα neutrum est plurale ab ἡδύς, inserto ob metrum ι, quod in omni voce post literam ε poëtis licuit. Adjectiva in ύς femininum flectunt in εῖα. At poëtis licet diphthongi posteriorem literam ι exterere, ut ὠκέαν Ἶριν Homerus appellat pro ὠκεῖαν. Quidni contraria ratione ι insererent in neutro plurali? Hoc si quis ob exemplorum raritatem aegre admittat, ἁδεῖα accipere possit pro nominativo singulari: ἁδεῖα μέν σοι γενήσομαι, ἀντία δ' οἴσω. Utrumvis sane praestat ineptae Heathii emendationi legentis ἀδεῖα ex ἀδεής. *Formidine expertia, verum adversa tibi dicam.* Quaenam, obsecro, illa oppositio est? neutrum plurale ἁδεῖα pro ἁδέα non pluribus firmabitur exemplis quam ἁδεῖα *jucunda*, pro ἁδέα. Proinde cum bona Heathii et nuperi Parisini editoris venia librorum omnium lectionem retinendam esse decernimus. BR.

δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ'.
ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρ-
κτου στροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ ἐπῳδός.
βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες,
οὔτε πλοῦτος· ἀλλ' ἄφαρ

Ἡδὺς nunc est, qui aliis *suavis* est, *acceptus*, ut in Electr. 929.; nunc, cui ipsi suave est, *laetus*, *lubens*, ut in Oed. R. 82. Hoc ergo dicit: *quorum causa succensens tibi*, *lubens*, *quidem*, *sed contraria afferam*: i. e. propter illam aerumnosam, sed deorum praesidio tutam Herculis sortem, ego, improbans querelas tuas, laeta quidem et lubens, sed tamen contradicam. HERMAN.

124. Pindarus Isth. VIII. 32. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν. BRUNCK. Suidas: ΑΠΟΤΡΥΕΙΝ. Σοφοκλῆς. Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν χρῆναί σε. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς.

(341) 28. ἐπέβαλλε La. Ald.

129. ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσ'. Id est, ἐπικυκλεῦνται πᾶσι πῆμα καὶ χαρά. BRUNCK. χαραῖ La.

130. Ursam hic scholiastae utramque intelligunt. Id si voluisset poëta, ἄρκτων scripsisset. Habuit ille in mente Homeri versus, Il. σ'. 487. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, Ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει· Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. Neque ἐπικυκλοῦσιν a poëta dictum puto, ut sit ἐπέρχονται, sed proprie κυκλοῦσιν ἐπὶ πᾶσιν, *super omnibus circumvolvuntur*. Eo fine enim Ursae similitudine utitur, ut, quemadmodum haec nunquam non supra nos in coelo vertitur, ita super capitibus nostris etiam bona ac mala perpetuo gyro verti dicat. HERM.

βέβακε· τῷ δ' ἐπέρχεται
χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε
τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;
ΔΗ. Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὑτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὑτοῦ σκοπῶν

135. βέβηκε La.

137. ἃ, id est, δι' ἃ, *quapropter*. BRUNCK.

141. ἐπεικάσαι Hermannus.

142. θυμοφθορῶ. gl. κατὰ ψυχὴν φθείρομαι. Seq. v. μή τ' valet μή τοι. Pro παθοῦσα, quod emendate scriptum in B. T. membr. et Aldus perperam exhibent παροῦσα. BR. Ob v. θυμοφθορῶ citat Eustath. Il. *E.* p. 575.

143. Praeferam μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ. Conf. infra v. 583. SCHAEF.

ib. παθοῦσα La. V. B. παροῦσα Ald.

145. χώροισιν αὑτοῦ] Hermannus edidit χώροις ἵν' αὑτοῦ, *in locis ubi sui juris est.* Sed nihil esse mutandum suspicor. *Juvenilis aetas,* inquit, *talibus in locis pascitur sibi idoneis; ubi* scilicet *neque aestus,* etc. Nulla esset difficultas si pro καὶ poëta scripsisset ὅπου, sed maluit orationem variare. (342) Camerarius: „Nam adolescentia intra suam aetatem tuta, munitaque pascitur: hoc est, educitur et adolescit, neque tangitur ullo externo malo. Hoc enim significat vitare illam aestum, imbres, ventos.“

πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ', ἅ 'μοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὔπω φράσαι·
ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος.
νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὤν, εἶπε μὲν, λέχους ὅ τι
χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν· εἶπε δ', ἣν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι·
χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν

157. *δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ'.* Elegans structura, quam Virgilius imitatur Ecl. III. *Flores inscripti nomina regum.* Simile exemplum e Platone profert Guellius: *ἐὰν μὲν ἢ δοῦλος ἢ ξένος, ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφορὰν, καὶ μαστιγωθεὶς* — BRUNCK.

158. *ξυνθήμαθ', ἅ 'μοὶ* — Una vox est *ἅ 'μοὶ* contracta ex *ἃ ἐμοὶ*, priore syllaba ob crasin longa. Pessime Turnebus excudit *ξυνθήματα ἅ μοι.* Mendose etiam Aldus, *ξυνθήμαθ' ἅ μοι.* BRUNCK.

160. *ὥς τι*] Sic La. B. V. *ὥς τις* Ald.

161. *ἔτ' οὐκ.* Apollonius Rhod. II. v. 28. *τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει.* Conf. Gernhardi, viri doctissimi, Observat. in Sophocl. Philoct. p. 153. SCHAEF.

ib. *ὅ τι*] Sic Musgravius et Hermannus pro vulg. *ὅτι.* *Quid me ut connubio partum accipere oporteret.*

162. Aldus et codd. hic et v. 166. pro *χρείη* solemnem scripturae errorem exhibent *χρεῖ' ἦ.* BRUNCK. Sic La.

163. *νέμοι.* Sic B. T. In membr. ut apud Aldum, *μένειν.* BRUNCK. *νέμοι* La. Lb. V.

(343) 164. s. *ὡς, τρίμηνος — κἀνιαύσιος.* Sic recte Erfurdtius, praeeunte Wakefieldio. Brunckius *τρίμηνον — κἀνιαύσιον,* referens ad *χρόνον,* impeditissima verborum structura. SCHAEF.

χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβὼς,
τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα
τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη·
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. *εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ*
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄκνου σε λύσω. τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον

165. *ἀπείη.* Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. *ἀπήει:* in membr. *ἀπίη*, ut Aldus edidit — Libri omnes *κἀνιαύσιος* mendose. Ordo est: *χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον κἀνιαύσιον, ἡνίκ' ἂν βεβὼς χώρας ἀπείη.* [*εἴη* printed beneath *βε-*] BRUNCK. *ἀπηει* La. *ἀπήει* Lb. Qui cum reliquis consentiunt in *κἀνιαύσιος.* Hermannus: „Nihil mutandum. Difficilior, sed bene Graeca ratio loquendi fefellit doctos homines. Verba ita construenda: *προτάξας, ὡς, ἡνίκ' ἂν χρόνον τρίμηνον κἀνιαύσιος βεβὼς χώρας ἀπείη, τότε χρείη* —."

172. Eustath. Il. *Β.* p. 286. *Ἑρμιόνα δὲ εἰπεῖν, ὅμοιον ὡς καὶ Σοφοκλῆς Δωδῶνα τὴν Δωδώνην φησίν.*

179. *πρὸς χάριν λόγων.* Id est, *ἕνεκα λόγων.* Vide ad Antig. 30. Perperam libri omnes *πρὸς χαράν.* BRUNCK. *πρὸς χαρὰν* La. *πρὸς χάριν* Lb. Recte *χαρὰν* vulgo. Conjunge *καταστεφῆ πρὸς χαρὰν*, *coronatum propter laetum nuncium.*

καὶ ζῶντ᾽ ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
ἄγοντ᾽ ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.
ΔΗ. τίν᾽ εἶπας, ὦ γεραιὲ, τόνδε μοι λόγον;
ΑΓ. τάχ᾽ ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.
ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ᾽ ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ᾽ ἐγὼ κλύων
ἀπῇξ᾽, ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κτῴμην χάριν.
ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;
ΑΓ. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παραστὰς, οὐδ᾽ ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ᾽ ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκὼν, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ᾽ αὐτὸν αὐτίκ᾽ ἐμφανῆ.
ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν᾽ ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
φωνήσατ᾽, ὦ γυναῖκες, αἵ τ᾽ εἴσω στέγης,

(344) 182. ἐπίστω. Vide ad Oedip. T. 658.

186. συγκράτει La.

187. καὶ τοῦτο δ᾽ La. Lb. Ald.

190. ὅπως τοι La. Ald. ὅπως σοι Brunck.

195. κρίνει. Id est, ἀνακρίνει. Simplex pro composito. BRUNCK.

196. τὸ γὰρ ποθοῦν] τὸ ποθοῦν activa significatione accipiendum, *Nam quod plenum est desiderii*, populum intelligit, *unoquoque rem cognoscere cupiente, non facile prius desistat*, etc. Illa ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων, non sunt pro nominativis absolutis habenda, sed explicant quid sit τὸ ποθοῦν. HERM.

αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟ. Ἀνολολύξατε δόμοις
ἐφεστίοις ἀλαλαῖς
ὁ μελλάνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
ἴτω κλαγγὰ, τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προστάταν,
ὁμοῦ δὲ παιᾶνα, παιᾶν'
ἀνάγετ', ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσποραν
Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε Νύμφας.
ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.

θ

204. ἀνασχὼν La.

205. ἀνολολύξατε δόμοι. Perperam Aldus ἀνολολύξετε δόμοις. BRUNCK. cum Aldo La. ἀνολολύξατε δόμοις B. ἀνολολύζετε δόμοις V.

206. ἀλαλαγαῖς. Sic B. Perperam Aldus ἀλαλαῖς. Nuptiarum proprium verbum est ἀλαλάζειν. Eurip. Herc. Fur. initio: *Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατὴρ, Ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοι ποτὲ Λωτῷ συνηλάλαξαν, ἡνίκ' εἰς ἐμοὺς Δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.* BRUNCK. ἀλαλαῖς La. ἀλαλαγαῖς V. (345)

207. ὁ μελλόνυμφος, nempe ὕμνος, ut ὁ καλλίνικος. BR. Ὁ μελλόνυμφος. H. e. interprete scholiasta, εἴ τις μελλόνυμφός ἐστιν.

ib. ὁ μελλόνυμφος masculino genere dictum est, quia universe loquitur, *quisquis nubilis est.* Nam in universali sententia, licet ea nunc ad feminam accommodetur, masculinum usurpari consuevit. Ita supra v. 151. τὴν αὐτοῦ πρᾶξιν dixit, non τὴν αὐτῆς. Vide notam 50. ad Viger. et Elmsleium ad Med. p. 211. HERM.

214. ἐλαφηβόλαν. Sic scriptum in B. Aldus edidit ἐλαφοβόλαν. BRUNCK. ἐλαφαβόλον La. V.

ἰδού μ' ἀναταράσσει
εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν
ὑποστρέφων ἅμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιάν·
ἴδε, ἴδ', ὦ φίλα γύναι,
τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι
βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.

ΔΗ. Ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος
φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ'· εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν. ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.

ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν.

223. δῆτά σοι. Sic legendum. Perperam in libris δή σοι claudicante versu. BRUNCK.

(346) 227. προὐννέπω. Sic T. In aliis, ut apud Aldum, προὐννέπω. BRUNCK.

227, 8. Citat Suidas in v. χαρτόν.

228. φέρεις La. Suid. Vulgo φέρει.

230. Verba κατ' ἔργου κτῆσιν ambigua sunt. Nam aut significant κατὰ τὸ ἔργον, ὃ κέκτησαι, *pro nuntio accepto*, aut κατὰ τὸ ἔργον ὃ κεκτήμεθα, i. e. expugnatio Oechaliae. Hoc aptius est personae praeconis, gaudio ob rem bene gestam pleni. Quum satis esset κατὰ τὴν κτῆσιν dicere, tamen ἔργου addidit, quo rem veram designaret, ut si dixisset, κατὰ τὴν τοῦ ὄντος κτῆσιν. Similiter Thucydides I. 22. τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων ἐν τῷ πολέμῳ. HERM.

235. καὶ ζῶντα. Non tentandum. Conf. v. 182. et 233. it. Oedip. Col. v. 1147. Quod si καὶ ζῶντα propterea dis-

ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.
ΛΙ. ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιῒς, ἔνθ' ὁρίζεται
βωμοὺς, τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.
ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;
ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.
ΔΗ. αὗται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ, καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
ΛΙ. ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.
ΔΗ. ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

plicet, quia praecessit *ἰσχύοντά τε*, memento, Graecos in hoc complexu particularum *τε καὶ* saepissime postponere, quae proposita malis. Theocritus Idyll. X. v. 5. *ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅματος ἐσσῇ.* ut ex prioribus editionibus rescribendum videtur: quam enim vim h. l. habeat *τὺ*, parum intelligo. Philostratus Her. p. 184. Boiss. *τῷ εἴδει θείῳ τε καὶ γενναίῳ ὄντι.* p. 190. *ὁ θεῖός τε καὶ ἀγαθὸς ἥρως.* p. 228. *Τούτου δὲ θείου τε καὶ δαιμονίου φανέντος.* Vides, his omnibus locis prius poni id, quod momenti est gravioris. SCHAEF.

237. *Εὐβοῖς* La.

238. *τελεῖ τ' ἔγκαρπα.* Sic membr. et Aldus recte. Alii *τέλη τ' ἔγκαρπα*, quod cum *ὁρίζεται* haud commode jungitur. Valckenarii emendatione in Eurip. Diatr. p. 144. prolata facile caremus: *βωμούς θ', ἔλη τ' ἔγκαρπα.* BRUNCK. *τέλη τ'* La. Lb. B. V. Eustath. p. 789, 17. V. ad Electr. 634. *τέλη ἔγκαρπα* sunt *πρόσοδοι ἐκ τῶν καρπῶν.*

ib. Praeclare h. l. et v. 755. illustrant tabulae Heracleenses, ex quibus et *ὁρίζειν* atque *ὁρισταὶ* propria esse verba de finibus constituendis regundisque, et mercedem locati agri (547) certa copia frugum pendi solitam intelligitur. HERM. Vid. v. 287.

240. *εὐκταῖ*] *εὐχαῖς* La. B. V.

243. *Dignae enim sunt miseratione, si de calamitatibus earum recte judicio.* Conf. infra v. 406. sq. SCHAEF.

ib. *ξυμφοραῖ* La.

244. *ταῦτά σ' ἐκεῖνος* Lb.

247. *ἀρίθμιον* La. Lb. B. V.

ΛΙ. οὔκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ᾽, ὥς φησ᾽ αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ᾽ ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ᾽ οὐ χρὴ φθόνον,
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χοὔτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν,
ὥσθ᾽ ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἠλίωσε τοὔπος. ἀλλ᾽, ὅθ᾽ ἁγνὸς ἦν
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ᾽ εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ᾽ ἐς δόμους ἐφέστιον,

249. ὡς φηὶσ᾽ La. ὥς φῂς Lb.

253. ἐξέπλησσεν La.

254. τ᾽ ὄνειδος La.

257. ξὺν παισί. Sic bene Turnebus. In codd. ut apud Aldum legitur παιδί. Non abundat ἔτι, ut tradit scholiastes. Significat *aliquando, posthac.* Vide Orvillium ad Charit. p. 98. BRUNCK. παιδὶ La. Lb.

260. τόνδε, Eurytum nempe, cujus nomen in praecedenti adjectivo τὴν Εὐρυτείαν latet. BRUNCK.

(348) 262. ἐλθόντ᾽ ἐς δόμους ἐφέστιον. Id est, ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, ut scholiastes exponit ad El. 419. Sic libri omnes recte. Abreschius ad Aeschylum, p. 79. emendandum censet ἐς δόμους ἐφεστίους, frustra. Perinde dicitur ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφέστιος, ἐλθὼν δωμάτων ἐφέστιος, et ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφεστίους. Nulla causa est, cur librorum auctoritas conculcetur. Eurip. Ione 666. Καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ᾽ ἐφέστιον, Δείπνοισι τέρψω. Idem Medea, 714. Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον. Idem Rheso, 201. Στείχοιμ᾽ ἄν· ἐλθὼν δ᾽ εἰς δόμους ἐφέστιος, Σκευῇ πρεπόντως σῶμ᾽ ἐμὸν καθάψομαι. Quae quidem exempla sufficiunt tuendae nostrae lectioni. Similia multa addi possent, quae in promptu habemus. BR. Vid. Brunck. ad Apollon. Rhod. I. v. 909. SCHAEF.

ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν·
φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θητέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ,
ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος,
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
ὁθ' οὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς

266. λίποιτο La. Lb. B. V.

267. φώνει La. Lb. Ald.

268. ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος. Nempe Hercules. Possis etiam de Euryto intelligere, et fortasse melius. BRUNCK. Prius verum. Neque enim quisquam, inquit Hermannus, sobrium ausus esset Herculem ejicere, sed ejicere ut posset eum, prius vino debilitare debebat.

272. θητέρᾳ. Sic membr. et Aldus. In aliis θατέρᾳ. Proba est utraque forma. In comici Avibus, v. 1365. θητέρᾳ trium codicum consensu firmatur. BRUNCK.

275. πατὴρ Ὀλύμπιος. Sic libri omnes veteres. Stephanus edidit οὐλύμπιος, ut in T. scriptum est. BRUNCK.

277. μόνον La.

279. Ζεύς τ' ἄν. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 863. (349) SCHAEF.

281. ὑπερχλιδῶντες] ὑπερχλίοντες La. in lemmate scholii.

αὐτοὶ μὲν Ἅιδου πάντες εἴσ᾽ οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ᾽, ἅσπερ εἰσορᾷς,
ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον,
χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
ἐφεῖτ᾽· ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
αὐτὸν δ᾽ ἐκεῖνον, εὖτ᾽ ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.

ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ.

ΔΗ. πῶς δ᾽ οὐκ ἐγὼ χαίροιμ᾽ ἂν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ᾽ ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.

284. Suidas: *ΑΖΗΛΟΝ.* ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς. καὶ *ΑΖΗΛΟΣ ΒΙΟΣ,* ὁ εὐτελής. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, χωροῦσι πρὸς σέ.

285. πόσις τε σός. Brunckius πόσις γ᾽ ὁ σός. SCHAEF.

289. φρόνειν νιν La.

292. τῶν δὲ πεπυσμένη λόγων B. V. τὰ δὲ πεπυσμένῃ dedit Hermannus cum Scaligero, Toupio, aliisque, qui suspicatur tamen Sophoclem scripsisse, καὶ πεπυσμένῃ.

295. πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη. Sic membr. et Aldus. In duobus aliis codd. πολλή τ᾽ ἀνάγκη, quod valet πολλή τοι. Pessime Turnebus edidit πολλὴ δ᾽ ἀνάγκη. Vide ad Oed. Col. 293. et quae notavimus ad Eur. Med. 1012. BRUNCK. πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη La. πολλὴ δ᾽ ἀν. τ. τ. συμπράττειν V. πολλή τ᾽ ἀν. B.

297. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε. pro ταρβεῖν μὴ ὁ εὖ πράσσων σφαλῇ ποτε. Vide quae notavimus ad comici Concion. 1125. Sic Plautus Rud. *Eam veretur, ne perierit.* BRUNCK. Suidas: *ΤΑΡΒΕΙ.* φοβεῖται. καὶ παρὰ
(350) Σοφοκλεῖ. ταρβεῖν ἀντὶ τοῦ τιμᾷν (Oed. Col. 292.) Ταρβεῖν μὲν ὦ γεραιὲ τἀνθυμήματα. Πολλή γ᾽ ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ. —

ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ Τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;

Καὶ μὴν ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτέ. εὖ σκοπουμένοις pro *εὖ σκοποῦσι* notat Eustathius Il. *K.* pag. 806, 56. et mox *ὁρωμένη* pro *ὁρῶσα.*

298. *οἶκτος* me quidem non offendit. De *metu* infra v. 306. SCHAEF.

301. *ἴσως.* Hìc etiam de re certa dicitur. Sic v. 314. SCHAEF. Et Deïanira hic conjiicit tantum, et illic Lichas, ut qui nesciat, loquitur. HERM.

304. *ποι. quoquam.* Optat Deïanira, ut Jupiter *nulli non suorum* parcat. SCHAEF.

305. Supple *δράσῃς* ex *δράσεις.* V. Pors. ad Eur. Orest. 1035. SCHAEF.

308. *τεκνοῦσσα.* Minus bene Aldus *τεκνοῦσα.* Membr. in textu habent *τεκοῦσα*, et in margine: *γρ. τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα.* In scholiis scripturam emendavi, *τεκνοῦσσα — παιδοῦσσα.* Non enim sunt ista participia, sed nomina adjectiva formae contractae ex *τεκνόεσσα* et *παιδόεσσα*, qualia sunt *πτεροῦσσα* in Eurip. Hippol. 738. *αἰθαλοῦσσα* in Aeschyli Prom. 1000. *οἰνοῦττα, μελιτοῦττα* apud comicum. Eodem, quo hìc tragicus, nomine usus est Theophrastus ab Athenaeo laudatus p. 31. itidem emendandus: *Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσσας ποιεῖ.* BRUNCK.

τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
ΛΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.
ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΛΙ. οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.
ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον.
ΔΗ. εἴπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ', ἥτις εἶ.
ΛΙ. οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου

312. *πλείστων* La.

(351) 314. *κε κρίνοις* La. *κρίνοις* sine *καὶ* Lb.

315. *γένημα* Ald. *γέννημα* La. Lb.

316. In membr. *μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν;* absurde. In duobus aliis aliquanto melius, *μή του τυράννων* — Legendum procul dubio, ut edidimus: *Μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;* Infra 420. *Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν.* BRUNCK. Revocavi scripturam veterum editionum, sic ut etiam post *τυράννων* ponerem signum interrogationis. Vocis *τύραννος* significatio passim latius patet: nam dicitur de omni stirpe regia. V. Dorvill. ad Chariton. pag. 34. SCHAEF.

321. *καὶ ξυμφορά τις.* Sic duo codd. In membr. ut apud Aldum, *καὶ ξυμφορά τοι.* BRUNCK. Nec *τις* nec *τοι* habet V. *τις* B.

ib. *μήδέναι* La.

322. *οὔ τ' ἄρα.* Oed. Col. v. 1442. *δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ.* SCHAEF. Exspectat Deïanira responsuram esse Iolen. At illa tacet. Id videns Lichas, dicit: *οὔτἄρα οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν ἐξ ἴσου τῷ γε πρόσθεν χρόνῳ. nihil ergo differet ab se ipsa loquendo*, (i. e. semper eadem erit, constanter servando silentio) *aeque ut antea fecit.* Non dissimile illud Terentii Andr. II. 6, 3. S. *Quid Davus narrat?* D. *Aeque quidquam nunc quidem.* HERM.

χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
προὔφηνεν οὔτε μείζον', οὔτ' ἐλάσσονα.
ἀλλ' αἰὲν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυῤῥοεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
ΔΗ. ἥδ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι·
ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ' οἷ θέλεις
σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

323. οὐδαμᾶ] οὐδαμοῦ B. οὐδαμὰ Hermannus.

326. δακρυρρόει La. δακρυρροεῖ Lb.

327. διήνεμον. Schol. ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησιν. Nullibi in Homeri poësi, qualem eam hodie legimus, Oechalia ἠνεμόεσσα dicta reperitur. Verum scholiastes noster meliorem lectionem secutus fuisse videtur Homeri versus Il. *Β.* 730. Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου ἠνεμόεσσαν. BRUNCK. Vide Elmsleium ad scholiasten, cujus mentem recte ceperat Camerarius: „διήνεμον, vel altam, ut Homero ἠνεμόεσσα, vel eversam et dissipatam, quasi disjectam ventis, i. e. ἔρημον."

328. αὐτῇ γ'. Non magis emphaticum quam ἔμοιγε, σοίγε (352) (Oedip. Col. v. 1118.), quibus ad amussim respondet. SCH.

330 οὕτως ὅπως ἥδιστα. Discas ex hoc exemplo plenae locutionis, quomodo intelligi oporteat ὅπως similesque particulas junctas superlativis. SCHAEF.

331. F. τοῖς οὖσι πρόσθε πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι. Sic fere etiam Reiskius: quae ratio cur *satis invenusta* dicatur, non perspicio. SCHAEF. λύπην bis La. λοιπὴν — λύπην B. ἄλλην — λύπην V. λύπην — λύπῃ Hermannus.

333. ὡς σύ γ' — ἐγὼ δὲ — Sic legendum. Perperam Aldus σύ θ' — Codd. omnes habent ἐγὼ δὲ — Turnebus prava emendatione dedit ἐγώ τε. BRUNCK. Recte et hoc et Schaeferi ἐγώ τε improbat Matthiae ad Eurip. Orest. 192. HERM.
ib. θέλῃς La.

ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασ᾽, ὅπως
μάθῃς, ἄνευ τῶνδ᾽, οὕστινάς τ᾽ ἄγεις ἔσω,
ὧν τ᾽ οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς θ᾽ ἃ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ᾽ ἐπιστήμην ἐγώ.
ΔΗ. τί δ᾽ ἐστί; τοῦ με τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν;
ΑΓ. σταθεῖσ᾽ ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ᾽ αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ ᾽μοὶ ταῖσδέ τ᾽ ἐξειπεῖν θέλεις;
ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ᾽ οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ᾽ ἔα.
ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.
ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐδὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν. ἀλλ᾽ ἢ νῦν κακὸς,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

335. ἐμμείνασ᾽ — Sic membr. recte, ut Aldus edidit. In aliis libris ἀμμείνασ᾽. BRUNCK. ἀμμείνασ᾽ La. Lb. Lc. Junt. 2.

336. οὕστινάς γ᾽. De particula γε post ὅστις v. Porson. Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. LIV. ed. Lips. SCH. οὕστινας ἄγεις La. Lb. Lc. B. V. Dedi οὕστινας τ᾽ cum Erfurdtio.

337. ἐκμάθῃς. Al. ἐκμάθῃς γ᾽ vel ἐκμάθῃς δ᾽. SCHAEF. ἐκμάθῃς θ᾽ La. Lb. B. V. Locus sic scriptus, ὅπως μαθοῦσ᾽ ἄνευ τῶνδ᾽ οὕστινας τ᾽ ἄ. ἔ. ὧν τ᾽ οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς ἃ δεῖ, nihil haberet offensionis.

358. πάντ᾽. Id est, κατὰ πάντα. BRUNCK.

ib. I. q. τούτων γὰρ εἰμὶ πάντ᾽ ἐπιστήμων ἐγώ. Eodem modo usurpatur neutrum dativi. Oedip. Col. v. 1446. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν. SCHAEF.

339. τοῦ με τήνδ᾽] Porsonus ad Phoen. 1373. e scholiis Romanis τοῦ κε τήνδ᾽ exhibentibus, emendavit τοῦ καὶ τήνδ᾽. Sed frustra. Nam codex MS. unde scholia ista provenerunt cum reliquis omnibus praebet τοῦ με τήνδ᾽.

(353) 343. ἢ ᾽μοί. Vulgo κατ᾽ ἔγκλισιν, ἤ μοι. Sed opponuntur ἐκεῖνοι. V. vers. seq. SCHAEF.

347. φώνεῖ (sic) La. φώνει Lb.

ΔΗ. τί φής; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.
ΑΓ. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι,
τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,
οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,

350. *ἄγνοιά μ' ἔχει.* Perperam Triclinius *ἀγνοίᾳ* in tertio casu legit. Substantivorum in *εια* et *οια* ultima anceps est. Corripitur plerumque, sed productae haud rara sunt exempla. Eurip. Androm. 520. *Καὶ γὰρ ἄνοιά μεγάλη λείπειν.* Aeschylus S. Theb. 404. *Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἥ'νοιά τινι.* BRUNCK. *ἀγνοία* Herman.

351. *λέγοντός τ' ἀνδρὸς* La.

356. *οὔτ' ἐπ'* La.

357. *ὁ ῥιπτὸς — μόρος.* Compares *λιθόλευστον ἄρη* Aj. v. 254. SCHAEF.

358. *ὃν νῦν παρώσας οὗτος.* Male hunc locum prius accepisse fateor. Versionem denuo mutavi, sensumque fideliter expressi. Duo praecedentes versus tanquam in parenthesi sunt. *ὃν* refertur ad *ἔρως*. Glossa: *ὅν, τὸν ἔρωτα — παρώσας, ἀπωσάμενος.* Sic etiam accepit scholiastes. Hesychius apposite ad hunc locum: *παρώσας, ἐάσας.* Significationem, quam huic verbo tribueram, non admittit linguae indoles et prorsus est aliena. Quia inter *ἔρως* et *ὃν* tres interjectos versus videram, temere opinatus sum pronomen ad propius nomen referri. In Oed. Col. 1381. verbum *κρατοῦσιν* non ad proximum *αἵδε* refertur, sed ad longe remotius *ἀρὰς* in sexto ante illum versu. BRUNCK.

ib. *ὃν* refer ad *Ἔρως*. Saepius relativum spectat nomen (354) remotius. SCHAEF.

360. $\overset{\text{ει}}{\text{ἔχ}}$ deinde *ἔχῃ* La. eadem manu.

ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας,
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
τὸν Εὔρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων·
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
ἔπερσε. καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους
ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε·
οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,
ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι· τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.
ΔΗ. οἴ μοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον, ὦ δύστηνος; ἆρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο;
ΑΓ. ἦ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,

363. τὸν Εὔρυτον τόνδ' — Sic recte scriptum in B. Perperam in duobus aliis τῶνδ', et in Aldina mendosius adhuc τῶν Εὔρυτον τῶνδ' — BRUNCK. τὸν Εὔρυτον τῶνδ' V. Nihil reperio ex La. enotatum.

o
364. πάλιν La.

365. καὶ νιν — Sic legendum. Perperam in libris καὶ νῦν. Ordo est: καὶ ἥκει πέμπων αὐτὴν εἰς δόμους τούσδε — Mendose etiam in libris omnibus δόμους ὡς τούσδε. Vide Marklandum ad Suppl. 321. BRUNCK. Neutrum locum temere solicitandum arbitror.

367. τόδε e corr. La. pro τάδε. τάδε B. τόδε Ald.

371. s. πρὸς μέσῃ — ἀγορᾷ. Infra v. 423. s. ἐν μέσῃ — ἀγορᾷ. V. quae notavi in Glossario Liviano p. 57. SCHAEF.

379. ἦ κάρτα λαμπρά. Sic legendum. Perperam in libris ἢ καὶ τὰ λαμπρά. Recte in B. T. hic versus Deianirae

πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ἰόλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ
βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
ΧΟ. ὄλοιντο — μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ

continuatur, quem cum membr. Aldus Choro tribuit. In (355) T. apposita glossa: λείπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν. juxta quam expositionem scriptum oportuisset ἢ vel ἧς καὶ τὰ λαμπρά. Verum longe praestat nostra lectio, quam post Canterum optime constituit Heathius. BRUNCK.

ib. καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν. Hujus similiumque locutionum, quae satis frequentes sunt, non memineram, cum Meletem. Crit. I. p. 119. tentarem vulgatam scripturam Diodori Sic. t. II. p. 354, 91. Aristoteles Histor. Animal. pag. 484. Schneid. καὶ περὶ Τάραντα καὶ Καρίαν καὶ ἄλλους τόπους. In Xenophontis Hierone I. 5. ex vulgata scriptura et illa Stobaei haec genuina, opinor, elicitur: καὶ διὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Nam quod editiones habent, in priore membro gravatur intolerabili pleonasmo copulae aut τὲ aut καί. Ad ea quae statim praecedunt, ἥδεσθαι, ὅτε (imo ὁτὲ) δ' αὖ λυπεῖσθαι, miror neminem adhuc inter Xenophontis editores offendisse. Ex hac enim scriptura consequitur, quod absurdissimum est, nos interdum (ὁτὲ μὲν) ἥδεσθαι ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς, interdum (ὁτὲ δ' αὖ) λυπεῖσθαι ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς. Corrige ex Stobaeo, cujus scripturam Schneiderus minus recte indicavit, ἥδεσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι. SCHAEF.

ib. Eustath. Il. Κ. p. 792, 21. Τὸ δὲ κήδεσι καὶ πλείοσι, δύναται καὶ ἐκ περισσοῦ ἔχειν τὸν καὶ σύνδεσμον. Πολλαχοῦ δὲ καὶ τοῦτο γίνεται, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν. Ἐκεῖ γὰρ καὶ δίχα τοῦ πρώτου συνδέσμου εὐοδοῦται ὁ λόγος, νοῶν ὅτι τὰ τῇ θέᾳ λαμπρὰ καὶ κατὰ φύσιν λαμπρά εἰσι. In personarum distributione malui veteres libros sequi, servata Canteri emendatione κάρτα cum Hermanno pro καὶ τά.

382. δῆθεν. „Δῆθεν ponitur quotiescumque aliquid falso dicitur; aliquando apud Cic. et Propert. per *scilicet* exponitur.“ Prima Scaligerana p. 73. SCHAEF.

383. μή τι. Sic Aldus et veteres codices. In T. μή τοι. BRUNCK. μή τι La.

ib. Post ὄλοιντο posui lineolam, signum abruptae corrigendaeque orationis. Conf. Philoct. v. 961. SCHAEF.

λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τἀνδρὸς, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
ΧΟ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;
ΔΗ. μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.
ΑΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.
ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν,

384. μὴ πρέποντ' αὐτῷ. Sic scriptum in tribus codd. ut Aldus excudit. BRUNCK. et La.

388. εἴ νιν. Perperam libri omnes εἴ μιν. BRUNCK. et La.

(356) 390. ἢ τί χρὴ ποιεῖν; Subaud. ἄλλο. Euripides Hecub. v. 872. Pors. ἢ πικουρίᾳ τίνι; Ibid. v. 1193. ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων; Philostratus Her. p. 8. Boisson. Ἀναβεβιωκὼς, ἢ τί; Similiter ibid. init. p. 2. Ἴων ὁ ξένος, ἢ πόθεν; scilic. ἄλλοθεν. Sic intelligendum, quod inprimis Plato frequentat, τί μήν; Scholiastes ad Aristophan. Acharn. v. 757. Σαμὰν δὲ ἀντὶ τοῦ τί μήν. τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο. Conf. Platon. Lys. p. 16. Heind. Ἀλλὰ τίνα μήν; *Quem vero alium?* p. 17. Ἀλλ' ἀντὶ τίνος μὴν—; *Sed ob quam aliam causam—?* Idem tenendum de formula τί δαί; Hesychius t. II. c. 1385. Τί δαί. τί γὰρ ἄλλο. De qua interpretatione non erat cur Reizius dubitaret Accent. incl. p. 97. SCHAEF. Hunc v. Nuncio tribuit Herman.

391. ὡς ἀνὴρ ὅδ'. Perperam in libris ὡς ὅδ' ἀνήρ. Vide ad Oed. Col. 630. BRUNCK.

393. μολόντα] Sic V. B. μολοῦντα Ald. Nihil ex La. enotatum.

394. εἰσορᾷς, ut ὁρᾷς, ceteris intersertum sermonis est familiaris. V. Dawes. Miscell. Crit. p. 319. Oxon. et Brunck. ad Sophocl. Philoct. v. 862. SCHAEF.

395. ἐκ ταχείας. Sic tres codd. Mendose in impressis τραχείας. BRUNCK.

ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.
ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν, ἣν ἥκεις ἄγων;
ΛΙ. Εὐβοιΐς· ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν.
ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.
ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.
ΑΓ. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;

396. ἀνανεώσασθαι. Sic bene Canterus. Vulgo καὶ νεώσασθαι. Nostram lectionem agnoscit Eustathius, qui procul dubio ad hunc locum respexit p. 811. ubi de verbo νεᾶν. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακινῆσαι. εἰπεῖν δὲ καιριώτερον, ἀναπολῆσαι. BRUNCK. κἀννεώσασθαι Hermannus. Vide scholiasten.

402. οὗτος, βλέφ' ὧδε. Hic versus et sequentes omnes, quibus Nuntii personam praefixi, Deianirae in libris omnibus adscripti sunt: quae confusio, veteri scholiastae non observata, totum hunc dialogum nimis quam absurdum et ridiculum reddiderat, plurimisque interpolationibus et pravis conjecturis (357) occasionem dederat. Errorem detexit Tyrwhittus, eadem sagacitate, qua similes tenebras discussit in Eurip. Cycl. 174. Heracl. 964. Praestantissimi viri ingenio unice debetur hujus loci restitutio. BRUNCK.

403. ἐρωτήσας. Sic scribi debuit. Quod in codd. est, ἐρωτήσασ', errori librariorum imputandum; qui Deianiram cum Licha colloqui falso opinabantur. Idem sentiendum de ποικίλας infra v. 412. BRUNCK. ἐρωτήσασ' La.

404. ὅ σ' ἱστορῶ. In B. T. ἅ σ' — ὅς ἱστορῶ La.

ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
ΑΓ. οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
ΛΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.
ΑΓ. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.
ΛΙ. λέγ', εἴ τι χρῄζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δήπου; *ΛΙ.* φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
ΑΓ. οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σποράν ἄγειν;
ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς, πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;
ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
ΛΙ. ναί.
κλύειν γ' ἔφασκον. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.
ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ, ἐπώμοτος λέγων,
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

412. Perperam Aldus *ποικίλλασ'*, ut in membr. In aliis *ποικίλασ'*. BRUNCK.

ib. *ποικίλασ'* La.

418. *κάτοισθα δῆτ'; Οὔ φημι.* Sic omnino legendum; nec ullo modo defendi potest librorum lectio, quam nimia pertinacia retinueram, *κάτοισθα δή που; Φημί.* Plane negare debet Lichas sibi cognitam esse captivam puellam: alioquin Nuntius ei continuo non objiceret his verbis *ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς*, eum dissimulare quasi hanc non nosceret. BRUNCK.

421. *τίς, πόθεν.* Brunckius *τίς πόθεν.* Philoct. v. 56. *τίς τε καὶ πόθεν πάρει.* Homerus Odyss. XIX. v. 105. *τίς, πόθεν εἲς ἀνδρῶν;* Ceterum cave jungas *πόθεν* et *μολὼν*, ut significet *unde profectus:* nam *μολὼν* hic etiam ex abundanti additum est. SCHAEF. *τίς ποθεν* Ald. *τίς πόθεν* La.

424. *ταῦτ' εἰσήκουσ'* La.

(558) 425. Aeschylus in Agamemnone, 1378. *Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.* BRUNCK.

ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα, πρὸς θεῶν φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ᾽ ἐστὶν ὁ ξένος.
ΑΓ. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτὴν, ἀλλ᾽ ὁ τῆσδ᾽ ἔρως φανείς.
ΛΙ. ἅ᾽νθρωπος, ὦ δέσποιν᾽, ἀποστήτω. τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
ΔΗ. μὴ, πρός σε τοῦ κατ᾽ ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ᾽ ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ἔρωτι μέν γ᾽ οὖν ὅστις ἀντανίσταται,

431. ἤκοσεν La.

432. κοὐχὶ λυδία La. Lb.

433. ὤ᾽νθρωπος. Perperam in libris ἄνθρωπος sine articulo. Quod sequitur ἀποστήτω, librorum omnium veterum lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur nec veteres, nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Deianira invaserat. Itaque alius παραστήτω, alius ἐπιστήτω legendum esse sibi persuasit. Nunc quae prius absurda videbantur, apparet, quam vera et personis convenientia sint. Lichas Nuntium despectui habet, eique cum fastu respondet, qualia nemo unquam famulum herae suae dicentem induxit in scenam: quumque Nuntius quaestionibus suis Lichae molestus sit, hic ad heram conversus v. 439. percunctatur quis tandem ille sit homo: Nuntius Reginae responsum antevertit, ipseque dicit, se eum esse qui ex ore Lichae omnia vera acceperit. Tum Lichas, cui nullum effugium superest, heram orat, ut hominem illum *amandet*. ὤ᾽νθρωπος, ὦ δέσποιν᾽, ἀποστήτω. Dignus fuisset Lichas, qui virgis illico caederetur, si heram suam Reginam *stultam* appellasset. Haud sane miror H. Stephanum νοσοῦντι de Deianira acceptum concoquere non potuisse. BRUNCK.

436. πρός σέ τοῦ. Sic optime in B. T. In membr. ut apud Aldum, πρὸς σὺ τοῦ. Vide quae notavimus ad Euripid. Med. 326. et ad Apollonium III. 985. BRUNCK.

441. μεν (sic) γ᾽ οὖν La. pr. μεν (sic) νῦν La. em. (359)

πύκτης ὅπως, ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν, ὅπως θέλει,
κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσει κακός.

μὲν γοῦν Stobaeus LXIII. 24. cujus MSS. *μὲν οὖν* cum V. B. Eustathius Il. *K.* p. 792, 18. citat ob usum voculae *νυν* pro *δή*.

442. Sophoclea hac comparatione usus est Plutarchus initio Solonis vitae; *"Οτι δὲ πρὸς τοὺς καλοὺς οὐκ ἦν ἰσχυρὸς ὁ Σόλων, οὐδ' ἔρωτι θαῤῥαλέος ἀντιαναστῆναι, πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, ἔκ τε τῶν ποιημάτων αὐτοῦ λαβεῖν ἐστι* — BRUNCK.

ib. Interpunxi post *ὅπως, ἐς χεῖρας* jungens verbo *ἀντανίσταται*. Plutarchus V. Thesei c. 5. *μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες*. Lucianus t. III. p. 353. *ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί*. SCH. Vid. Plutarch. II. p. 541. B.

444. *κἀμοῦ γε*. *Γὲ* locum hic suum obtinet: tantum abest, ut inficetum sit. V. Ind. Graec. ad Euripid. Pors. p. 534. b. ed. Lips. alter. SCHAEF.

445. *ὥστ' εἴ τι*. Sic in B. T. Vulgo *ὡς εἴ τι* — Thais apud Terentium in Eunucho, v. 2. *Non adeo inhumano ego sum ingenio, Chaerea, Neque ita imperita, ut, quid amor valeat, nesciam*. BRUNCK.

ib. *τῷ 'μῷ τἀνδρὶ* sine vitii suspicione citavit Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 1125., ubi de activa significatione adjectivi *μεμπτός*. Corrigendum esse suspicor *τῷ 'μῷ γ' ἀνδρί*. Conf. Porson. ad Phoeniss. v. 1366. et ad Med. v. 510. SCH.

ω
447. *μετ' αἰτίᾳ* La.

452. *ὀφθήσει κακός*. Phaedrus l. I. fab. X. *Quicunque*

ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
πολλοὶ γάρ, οἷς εἴρηκας, οἳ φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ' ἐγὼ
ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.
ΧΟ. πείθου λεγούσῃ χρηστά, κοὐ μέμψει χρόνῳ,
γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.
ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητά, κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τἀληθές, οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.

turpi fraude semel innotuit, Etiamsi verum dicit, amittit fidem. BRUNCK.

455. λήσῃς La. (560)

462. ἥδε τ' οὐδ' ἄν, scil. φέροιτο ὄνειδος ἔκ γ' ἐμοῦ. Conf. Philoct. v. 115. Comma vulgo post τ' positum dirimit quae arcte jungenda sunt. SCHAEF. Sententia postulare videtur comma, quod in edd. vett. conspicitur.

467. Suidas habet vv. Ἀλλὰ ταῦτα. Οὖρον.

473. θνητὰ] ὀρθὰ V. Corrector scil. putabat ἀγνώμονα plurale esse. Vertit Brunckius: *quoniam te video humana sapere, ut hominem decet, nec expertem prudentiae.*

475. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. Nunc in-

ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ᾽ Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ᾽ οὕνεχ᾽ ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ᾽ εἶπε κρύπτειν, οὔτ᾽ ἀπηρνήθη ποτέ.
ἀλλ᾽ αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων, τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ᾽ ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ᾽ ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
οὓς εἶπας ἐς τήνδ᾽, ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ᾽ ἐκεῖνος πάντ᾽ ἀριστεύων χεροῖν,
τοῦ τῆσδ᾽ ἔρωτος εἰς ἅπανθ᾽ ἥσσων ἔφυ.
ΔΗ. *ἀλλ᾽ ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν,*
κοὔ τοι νόσον γ᾽ ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ᾽ εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ᾽ ἐπιστολὰς φέρῃς,
ἅ τ᾽ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ᾽ ἄγῃς· κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ᾽ ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

telligi potest hic versus, cujus antea sensus absurdus videri debebat. *Res enim ita se habet, ut praedicat οὗτος, hic qui praesens adest.* Johnsonus vertit, *quemadmodum ille Nuntius dixit.* At vero, ut personis divisae erant colloquii partes, censeri debebat Nuntius e scena abiise post versum 374. Ne minimum quidem de eo resciverat Lichas; proinde dicere non poterat *rem se habere, quemadmodum Nuntius retulerat.* BR.

(561) 476. Ἡρακλεῖ La. Lc.

491. νόσον γ᾽] γ᾽ om. La. Lb. Mox ἐξαρούμεθα V. quod ex alio cod. sumptum praetulit Hermannus.

495. κενόν. Perperam Aldus κεινὸν, ut in membr. scriptum est. Pejus in T. κεῖνον. BRUNCK. κενὸν B. κοινὸν V. e La. nihil enotatum.

496. ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. *Cum tanto captivarum*

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται στροφή.
νίκας ἀεί. καὶ τὰ μὲν θεῶν
παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν
ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅιδαν,
ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
ἀλλ᾽ ἐπὶ τάνδ᾽ ἄρ᾽ ἄκοιτιν
ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς,
πάμπληκτα παγκόνιτά τ᾽ ἐξ-
ῆλθον ἄεθλ᾽ ἀγώνων.
ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω ἀντιστρ.
τετραόρου φάσμα ταύρου,
Ἀχελῶος ἀπ᾽ Οἰνιαδᾶν·
ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ

grege, ut est apud Terentium Heautontim. *Ancillarum gregem ducunt secum*. BR.

497. γρ. *μέγα τι σθένουσα* La. Sed vulg. defendit Plutarch. II. p. 759. E. Usum τοῦ *ἐκφέρεται* pro *ἐκφέρει* notat Eustathius Il. *K*. p. 806, 58.

499. *χὤπως*. Male in libris *καὶ ὅπως*. BRUNCK. Recte (362) libri. Vide antistropham.

502. *ποσειδῶνα* La. Lb.

504. Hermannus edidit, *τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων, τίνες* — interrogative scilicet. Qua emendatione recepta, vulgata in antistropha bene habet. Nescio tamen an ibi verum viderit Heathius, qui *ἴσαν* deletum vult.

508. *ὑψίκερω τετράορον φάσμα ταύρου*. Sic Sophoclea haec citat Eustathius ad Il. *E*. p. 573. Verum ad Il. *Ψ*. p. 1313. ubi eadem excitat, legisse videtur, ut in nostris exemplaribus est, *τετραόρου*. [Sic etiam Od. *N*. pag. 1734, 11.] Priorem lectionem praefero. *τετράορος* hic *quadrupedem* significat. Alias *τετράοροι* sunt *quadrijuges*, *τετράορον ἅρμα*, *quadrigae*, ut apud Eurip. Helen. 732. et passim. Eleganti hypallage *τετράορον φάσμα ταύρου* dictum, ut apud Eurip. Or. 987. *τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων*. BRUNCK.

510. *Βακχίας*. Male in libris *Βακχείας*. BRUNCK.

ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἳ τότ' ἀολλεῖς
ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ'
εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.
τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων — ἐπῳδός.
πάταγος, ταυρεί-
ων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι

512. τόξα καὶ λόγχας, *arcum et sagittas.* Vocem λόγχας secus accepit scholiastes, cujus inepta observatio est. Herculis sagittas ἔγχη πτερωτὰ appellat Eurip. Herc. Fur. 1101. Quidni eas Noster λόγχας appellaverit? BRUNCK.

514. ἤϊσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ' — Aldus et veteres codd. habent ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων. In T. ἴσαν μέσον. Tot verbis suffarcinatus versus cum strophico congruere nequit. Heathius ἴσαν ex glossa irrepsisse censuit. Ego ἐς μέσον a mala manu suppositum fuisse opinor, et ἤϊσαν ad metri nor-
(363) mam lego. Quid inficetius quam ἐς μέσον, ἐν μέσῳ in duobus continuis versibus? Et quid hic ad sensus integritatem confert ἐς μέσον? perspicua est erroris causa. BRUNCK. ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον La. Lb.

520. ἦν singularis numeri est, qui hac conditione tantum usurpatur, ut praecedat nomini, quod bene animadvertit Buttmannus in gr. Gr. t. I. p. 552. Senserat hoc, opinor, etiam Valckenarius ad Herodot. V. 12. diversa esse monens illa, quae Dorvillius ad Charitonem congessisset: nempe p. 271. (364. ed. Lips.) 478. s. (497.) 750. (659.) ubi fallitur Dorvillius. Est sane hoc Doriensibus usitatius, nec tantum ad verbum εἶναι, sed ad quaevis alia verba spectat. Estque haec ipsa ratio schematis, quod Pindaricum dicitur. Ex quo intelligitur, apud Pindarum Ol. XI. 4. τέλλεται non esse praecedentibus verbis jungendum. Nimirum in principio orationis recte potest verbum singulari numero poni, multa in unum collecta complectens, quae deinde explicatius significantur addito nomine etiam plurali: non etiam posito jam nomine plurali aptum est verbum non conveniens huic numero. HERM.

ib. κλίμακες] Nemo exposuit quale hoc genus luctae esset.

κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἀμφοῖν.
ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ
τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
ἧστο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω.
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεεινὸν ἀμμένει·
κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
ὥσπερ πόρτις ἐρήμα.

ΔΗ. Ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
τὰ μὲν, φράσουσα, χερσὶν ἁτεχνησάμην,
τὰ δ', οἷα πάσχω, ξυγκατοικτιουμένη.
κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκ ἔτ' ἀλλ' ἐζευγμένην,
παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ

Positum erat, ni fallor, in eo, ut quis averteret adversarium, atque a tergo complexus, quasi per scalam, dorsum ejus conscenderet. Apud Ovidium Achelous, in descriptione hujus ipsius certaminis, Met. IX. 51. *Quarto Exuit amplexus, adductaque brachia solvit: Impulsumque manu (certum est mihi vera fateri) Protinus avertit, tergoque onerosus inhaesit. Si qua fides, (neque enim ficta mihi gloria voce Quaeritur) imposito pressus mihi monte videbar.* HERM.

525. ἀμφινίκητον La. ἀμφίνηκον Lb. Verba ἐγὼ δὲ — ἀμμένει uncis inclusit Hermannus, ut ex priore editione deprompta.

530. ὡς πόρτις. Sic bene Turnebus. In membr. et in (364) Aldina ὥστε. In B. ὥσπερ. BRUNCK. ὥσπερ La.

531. Θροεῖ. gl. ἀποχαιρετίζει. BR.

ib. θρόει Lb. θροεῖ La.

534. φράζουσα La. Lb.

539. ὕπο La. Ald.

χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ᾿ Ἡρακλῆς,
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι᾿ ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
τὸ δ᾿ αὖ ξυνοικεῖν τῇδ᾿ ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ᾿ ὑπεκτρέπει πόδα.
ταῦτ᾿ οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ᾿ ἀνήρ.
ἀλλ᾿ οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ᾗ δ᾿ ἔχω, φίλαι,

542. Eustath. Il. *E.* p. 602. *Οἰκούρια παρὰ Σοφοκλεῖ, ἅπερ εἰσὶν ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοί.*

549. *ὑπεκτρέπει* La. Junt. 2. *ὑπεκτρέπειν* Ald.

550. s. „Licet *πόσις* et *ἀνὴρ* sollicite distinguantur ab interprete Graeco, critici, spero, simplicissimam correctionem fatebuntur: *Ταῦτ᾿ οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ᾿ ἈΝ᾿ Ἠι.*" Eldikius Suspicion. Specim. p. 5. Idem Lessingius noster videtur probasse, si, id quod suspicor, doctissimus poëta idemque *φιλοσοφόκλειος* huc respexit in *Miss Sara Sampson* p. 158. (ed. Berol. 1788.): *Sie würden seine Gemahlinn heissen, und jene würde es seyn.* Sed vulgatam in Sophocle scripturam nuperi edito-
(365) res summo jure tuentur. Eldikii quidem rationem ipse positus particularum *μὲν* et *δὲ* evertit. SCHAEF.

551. *καλεῖται* La. Lb. Junt. 2. quod futurum est. Vulgo *καλῆται.*

ib. *τῆς νεωτέρας δ᾿ ἀνήρ.* Frustra solicitatur haec lectio. Eustath. p. 1384, 56. *Ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιάφορα εἶναι ὁ πόσις τε καὶ ὁ ἀνήρ· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ὑπεμφαίνει διαφοράν τινα τῶν λέξεων τούτων, ἔνθα δέδοικεν ἡ ὑπέρακμος Δηϊάνειρα, μή ποτε ὁ Ἡρακλῆς αὐτῆς μὲν εἴη πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰόλης ἀνήρ.* BRUNCK. Conf. Il. *Γ.* p. 420.

552. De *ὀργαίνειν* v. Eustath. Il. *K.* p. 792, 33.

ib. *ὁρμαίνειν* La.

λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην,
ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,

554. λυτήριον λύπημα. Non solicitabit, opinor, qui mox v. 614. ὁ εὐμαθὲς pro οὐ εὐμαθὲς dictum esse putaverit. SCHAEF.

555. παλαιὸν — ἀρχαίου —. Libenter Graeci haec adjectiva nunc jungunt, nunc deinceps collocant. V. not. ad Plinii Epistol. p. 145. [Quod in Philostrati Heroic. p. 172. Boisson. pro Ἀχαιοὶ codex habet παλαιοὶ, ne tam singularem scripturae diversitatem mireris, scito, Ἀχαιοὶ primum in ἀρχαῖοι corruptum (conf. Clark. ad Homer. Odyss. III. v. 349. et Stoeber. ad Thom. Mag. p. 139. b.) deinde hoc in παλαιοὶ ex confusione harum vocum satis frequenti (v. Tzschuck. ad Strabon. t. IV. p. 124.) mutatum esse.] SCHAEF.

561. λαίφαισιν La.

562. In membr. et in Aldina sic legitur hic versus, metro plane corrupto: Ὅς κἀμὲ, τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων — In B. T. servata metri, sed spreta structurae lege, et absque sensu: Ὅς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον — quae lectio admitti non posset, nisi altero versu ad hunc modum immutato: Ξὺν Ἡρακλεῖ λιποῦσα πρῶτον ἑσπόμην. Verum nimis violenta est haec medicina. Retinendae omnes Aldinae lectionis voces, modo in suam quaeque sedem reponatur: Ὅς κἀμὲ, τῶν στόλων πατρῴων ἡνίκα Ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην — BRUNCK.

ib. Codices secutus sum. Locus autem sic videtur interpretandus: *cum patris missu Herculem primum uxor sequerer.* εὖνις de *uxore* intellexit etiam is qui Indicem Vocabulo- (566)
rum confecit adjectum Sophoclis editioni Etonensi a. 1786. 4. De accentu vocis v. Dorvill. ad Chariton. p. 782. SCHAEF.

ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἥϋσ' ἐγώ,
χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας, χεροῖν
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πνεύμονας
στέρνων διεῤῥοίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
τοσοῦτον εἶπε· Παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
πορθμῶν, ὅθ' οὕνεχ' ὑστάτην ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ᾗ μελαγχόλους
ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον. —
τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, (δόμοις γὰρ ἦν,
κείνου θανόντος, ἐγκεκλεισμένον καλῶς,)
χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα

567. *πλεύμονας.* Sic Aldus edidit, ut hic habent membr. In aliis codd. *πνεύμονας,* quod fortasse verius. Recentioris enim Atticismi plerasque formas tragicos sprevisse video. Quapropter in fragm. incerto XXIII. codicis scripturam praetuli, *πνευμόνων,* ei quam Grotius secutus est, *πλευμόνων.* BRUNCK. *πλεύμονας* La. *πνεύμονας* V.

570. *ἐὰν πίθῃ.* Perperam in T. *πύθῃ* cum glossa *ἀκούσῃς.* BRUNCK. *πυθῇ. γρ. πιθῇ* La. *πύθῃ* Lb. *πιθῇ* Ald. *πίθῃ* Colinaeus.

571. *ὑστάτην σ' ἔπεμψ'.* Pronomen omittunt membran. et Aldus. BRUNCK. et La. Lb. habet V.

577. *στέρξει.* Sic emendate in B. T. Ald. et membr. *στέρξαι.* Quod Henr. Stephanus supposuit *στέρξῃ*, nescio unde hauserit. Sane soloecum est. BRUNCK. *στέρξει* La. Lb. V.

579. *ἐγκεκλειμένον* La. Lb.

580. Scholiastes *προσβαλοῦσα* interpretatur *συμμίξασα.* Mihi videtur hoc dici: *attendens omnia quae vivus ille dixit.* Conf. infra v. 682. sqq. SCHAEF. Afferri potuerat v. 844. ubi ipse scholiastes *προσέβαλεν* interpretatur *συνῆκεν.*

ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ ᾽πεπείρανται τάδε.
κακὰς δὲ τόλμας μήτ᾽ ἐπισταίμην ἐγὼ,
μήτ᾽ ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ·
φίλτροις δ᾽ ἐάν πως τήνδ᾽ ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα, καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοὖργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται.
ΧΟ. ἀλλ᾽ εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ᾽ ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.
ΔΗ. οὕτως ἔχει γ᾽ ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πείρᾳ δ᾽ οὐ προσωμίλησά πω.
ΧΟ. ἀλλ᾽ εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ᾽, εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.
ΔΗ. ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ εἰσόμεσθα. τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ᾽ ἐλεύσεται.
μόνον παρ᾽ ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ᾽, ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ᾽ αἰσχύνῃ πεσεῖ.
ΑΙ. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

581. πεπείρανται] πεπείραται V. (367)

584. ἐάν πως. Sic libri nostri omnes. Eustathius vero haud deterius ἐάν που. Sic ille ad Il. Κ. p. 799, 3. Σοφοκλῆς δὲ τὸ εἴ που εἰς τὸ ἐάν που μεταλαβὼν, καθ᾽ ὁμοίαν ἔννοιαν φράζει τὸ, Φίλτροις ἐάν που τήνδ᾽ ὑπερβαλώμεθα, μεμηχάνηται τοὖργον, ἤγουν ἐμηχανησάμεθα τόδε, ὅπως τόδε τι ἀνύσωμεν. BRUNCK.

585. τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ. Triclinius τοῖσδ᾽. BRUNCK.

587. πεπαύσεται. Sic membr. et Aldus: alii πεπαύσομαι. Heathius pro εἰ δὲ μὴ legendum censet εἰ δὲ μὴν, imperite. Vide nuperum auctorem de Particulis, p. 347. §. XIII. BR. πεπαύσομαι La. Lb. V. B. Junt. 2.

588. ἤ τις La.

590. Vide Suidam in v. Νέσσος.

591. οὐ προσωμίλησά πω. Triclinius που. BRUNCK.

593. γνῶμα. γρ. ἄγνωμα. Gl. τὸ γνῶμα La.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐϋφῆ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε, φράζ', ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ,
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἔπ' ὄμμα θήσεται.

(368) 602. ὅπως φέρῃς. Sic tres codd. Perperam in impressis φέρεις. — εὐϋφῆ. Eustathius p. 600. l. 1. εὐαφῆ legit. Ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. (Iph. A. 1559.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὃς τὸν Ἡρακλέους χιτῶνα, ὃν ἔβαψε Δηϊάνειρα τῷ ἐκ Νέσσου φαρμάκῳ, καὶ εὐαφῆ πέπλον λέγει, καὶ καινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θανάσιμον πέπλον. BR.
φέρῃς (superscr. α) La. Lb. Junt. 2. Mox εὐυφῆ La.

608. Aldus et membr. φανερὸς ἐμφανῶς. In B. αὐτὸν ἐμφανὴς φανερῶς σταθείς. In T. αὐτὸν φανερὸν, ἐμφανής, superscripta varia lectione ἐμφανῶς. Ex his concinnata lectio ceteris omnibus praestat. BRUNCK. Nihil ex La. enotatum.

613. Mos erat veteribus, ut sacris operaturi vestes aut novas, aut recens lotas induerent. Pollux I. 25. ὑπὸ νεουργῷ στολῇ ὑπὸ νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι, προσιέναι θεοῖς. BRUNCK.

ib. θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. Conf. Herodot. II. c. 173. ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα. SCHAEF.

615. Brunckius, sane intolerabili audaciâ: σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἔπ' ὄμμα γνώσεται. SCHAEF. Adjectivum εὐμα-

ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὤν, περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.

ΛΙ. ἀλλ', εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος, ὡς ἔχει, δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἤδη· καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΛΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτήν θ' ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῷ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

θὲς referendum ad sequens ὄμμα, ex nsu poëtarum Graecorum haud infrequenti sic positum est, quasi esset participium, hac constructione: *ἐπιθήσεται ὄμμα εὐμαθὲς τὸ σῆμα*, i. e. *τοῦ σήματος*. ERF.

620. Citat Eustathius Il. *K.* p. 808, 19.

621. *οὔ τοι* La. Lb. V. (369)

622. *τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος.* In B. T. *οὐ* omissum, ut supra, 88. BRUNCK. *τὸ μὴν* La. em. *οὐ* om. V.

628. *αὐτὴν ὡς.* Sic Aldus et membr. Perperam alii copulam inserunt. BRUNCK. *αὐτήν θ'* La. V. B. Quasi dicat, *scis me et excepisse hospitam, et amice excepisse.*

631. *μὴ πρῷ.* Aldus et membr. *πρῷ.* Nihil interest, utro modo scribatur. In aliis libris ex glossemate *μὴ πρίν.* Vide quae notavimus ad comici Lysistr. 612. BRUNCK. *πρῶι* (superscript *τρν*) La. *πρῶτον* Lb. *πρὶν* V.

ib. *μὴ — λέγοις ἂν.* Dictum hoc *ὑποθετικῶς*: scilic. *εἰ ἄλλο ἐννέποις.* Conf. Brunck. ad Aristophan. Equit. v. 400. Ad

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα *στροφὴ α'.*
θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες,
οἵ τε μέσσαν
Μηλίδα πὰρ λίμναν,
χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες καλέονται,
ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν *ἀντιστρ. α'.*
αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

talia etiam summi critici passim offenderunt. Plene, h. e. hypothesi addita, Xenophon Anab. V. 9, (VI. 1.) 28. *Εἰ οὖν, ταῦτα ἐγὼ ὁρῶν, δοκοίην, ὅπου δυναίμην, ἐνταῦθ' ἄκυρον ποιεῖν τὸ ἐκείνων ἀξίωμα, ἐκεῖνο ἐννοῶ* (*metuo*. Compares cum Herodoteo *ἐπιλέγομαι*, de quo v. Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 29.) *μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθείην*. Schneiderus: „Porson. monuit, *ἂν*, utpote ex syllaba praecedenti natum, esse delendum. Insolens est, jungi *ἂν* cum *μὴ* et optativo modo. Igitur seclusi." Optime habet particula. De hac re accurate egit doctissimus Dissenius in libello egregio *De temporibus et modis verbi Graeci et de constructione particularum ex modorum significatione constituenda*. Gotting. 1808. 4. SCHAEF.

(370) 636. *Οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν*. Sic bene codex Triclinii recensionem exhibens. Nisi versus hoc modo digerantur et legantur, metrica lex servari non potest. Aldus e veteribus libris dedit, *Οἵ τε μέσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν*. et in antistrophico versu, *Ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας*. BRUNCK. *μέσσαν μηλίδα παραλίμναν* La.

638. *ἀκτὰν*] Artemisium intelligit scholiastes. Aptius docet Musgravius, omne vicinum littus Dianae sacrum fuisse, auctore Apollonio Rhod. I. 571. *Ἄρτεμιν, ἥ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκεν, Ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα*. Sed Herodoti locus VII. 176. quem idem affert, non videtur huc trahi posse. HERM.

640. *καλέονται*] *καλεῦνται* Hermannus.

642. *ἀρνασίαν* Ald.

ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
ἀλλὰ θείας
ἀντίλυρον μοῦσας.
ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κόρος
σεῦται, πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους·
ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν, στροφὴ β'.
πάντα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·
ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
δυστάλαινα καρδίαν,
πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.
ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ ἀντιστρ. β'.
σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,

646. κόρος. Sic B. T. ut Heathius emendavit. Aldus et membr. κοῦρος. In T. Ἀλκμήνας κόρος, omissa copula. BR. τε κόρος La. Lb. V. Junt. 2.

ib. Ἀλκμήνας κόρος e T. merito receptum ab Erfurdtio: Jovis ex Alcmena filius. HERM.

651. πελάγιον. Absque ulla necessitate Heathius ante hanc vocem καὶ inserit. Optime quadrant metra. Hic versus, ut antistrophicus 659. iambicus est dimeter hypercatal. Χρόνον | πελάγι | ον ἴδρι | ες οὐ | δὲν Πρὶν τὰν | δε πρὸς | πόλιν ἀ | νύσει | ε. Longe ineptior est Parisini editoris conjectura, qui non intelligit cur πελάγιον Herculem esse dicat Chorus, quem sciat aut in Lydia apud Omphalam, aut in Euboea ad Oechaliam moratum fuisse. Verum id modo rescivit Chorus, et nunc de tempore loquitur, quo nihil de fatis Her- (571) culis compertum habuit, quem tamdiu peregre agentem timere poterat, ne in Asiam profectus pelago jactaretur. Haud minus ridicula est praecedentis versus emendatio proposita a Sam. Petito ad Leges Atticas, p. 97. BRUNCK.

654. πάγκλαυστος. Perperam vulgo πάγκλαυτος. Vide ad Antig. 847. BRUNCK. πάγκλαυτος La. Lb.

πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας,
ἔνθα κλῄζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανάμερος,
τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει θηρός.
ΔΗ. Γυναῖκες, ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.
ΧΟ. τί δ' ἐστί, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως;
ΔΗ. οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.
ΧΟ. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;
ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν.
ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.
ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον, ἂν φράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ,

659. *ἀνύσεις* La.

662. *πανάμερος* significat *πάντως τῇδε τῇ ἡμέρᾳ*. HERM.

665. *περαιτέρω*. gl. *πέρα τοῦ δέοντος*.

674. *ἂν φράσω*. *si dixero*. SCHAEF. *ἣν φράσω* Hermannus.

(372) 675. *ἀνέλπιστον μαθεῖν*. In B. T. *παθεῖν*. BRUNCK. *λαβεῖν* (μ θ) La.

677. *εὐείρου*. Libri omnes perperam *εὐείρῳ*. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 361. BRUNCK.

ib. Erfurdtius *ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκον*, supplens *λέγω*: quam ellipsin miror. Eandem scripturam, non magis ferens hanc litterae *ι* elisionem, probat Lobeckius ad Ajac. p. 342., sed rectius interpretatur. Quid mihi placeat, patebit conferenti notam ad Oedip. Col. v. 1436. Ceterum formam *εὔειρος* agnoscit Photius Lex. c. 27. improbat Phrynichus p. 58. Co-

τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν,
ᾗ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι, προὐδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν, ἀλλ' ἐσωζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμὲ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.

micorum quidem loca, quae mihi nunc ad manum sunt, soli εὔερος patrocinantur. Vid. Aristophan. Av. v. 121. ibique schol. Sed Leonidas Tarent. XCVIII. v. 2. αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς. SCHAEF.

680. ψῇ. a ψῶ significante λεπτύνω, fit ψῆμι, ἔψην, et abjecto augmento ψῆν, ψῆς, ψῆ. ut a κνῆμι, κνῆ. Homerus Il. Λ. 638. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν. In hoc verbo duo sunt observanda: primo formam esse poëticam, qua tragici rarissime in senariis utuntur; tum formam esse activam significatione passiva, quod poëta ipse v. 700 declarat: Ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί. BRUNCK.

ib. ψῇ. Vulgo ψῆ. „Hoc scribi debet apposita litera iota, ψῇ; nam praesens ibi tempus requiritur, cujus tertia persona nisi more verborum in μι desinentium exeat in syllabam σι, semper illud ι adjunctum habere debet.“ Buttmannus ad Platon. Gorg. p. 523. SCHAEF.

ib. ψῇ. V. Eustath. Il. Ι. p. 751, 51. Π. 1071, 8.

684. ἐσωζόμην. gl. ἀντὶ τοῦ ἔσωσα. Id est, *memoria condita servavi.* Vide ad priorem Oedipum 318. Contra παρῆκα οὐδὲν, *nihil me fugit.* BRUNCK.

686. κἀμοί. Minus bene Aldus καί μοι. BRUNCK.

687. ἀκτῖνος τ'] τ' deest La.

688. σώζειν librorum omnium est lectio. Johnsonus edidit σώσειν, quod forte operarum errore irrepsit. BRUNCK. (373)

κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην·
κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.
ἔσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονὶ,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετές· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν

690. κἄδρων τοιαῦτα. Attende pleonasmum orationis, coll. v. 686. SCHAEF.

693. ἀλαμπὲς ἡλίου. Id est, ἄπωθεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. Forma loquendi haud absimilis illius in Oed. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων. BRUNCK.

694. Zonaras in lexico nondum edito, citatus a Valckenario ad Adoniazusas Theocriti, p. 335. Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφ. Κοίλῳ ζυγάστρῳ. παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας. BRUNCK. Eustath. Il. *N.* p. 956, 5. ζύγαστρον, ἡ ξυλίνη σορὸς, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι, οἷον κοίλῳ ζυγάστρῳ.

ib. εἴδεται La.

695. Eustath. Od. *Α.* p. 1405, 57. Ἀξύμβλητος ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος, ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησὶν, ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

697. Eustath. Od. *Α.* p. 1399, ult. Κάταγμα, τὸ κατειργασμένον ἔριον. cf. Od. *Α.* p. 1414, 28.

698. προὔχρειον La.

700. κατέψικται La.

702. ἐκβρώματ' ἐκβλέψειας La. ἐκβρώματ' ἐμβλέψειας B. V.

703. ὅθεν non pro ὅθι dictum, sed per attractionem positum pro ἐκ γῆς. HERM.

προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω·
ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρῄζων, ἔθελγέ μ'· ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χὤσπερ ἂν θίγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
ταύτῃ ξὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.

706. *Βακχίας.* Sic in T. et in membr. etiam a secunda (374) manu. Male vulgo *βακχείας.* Vide Miscell. Observ. vol. X. p. 439. BRUNCK. *Βακχείας* La.

712. *ἔθελγέ μ'* — Aldus et membr. omisso pronomine, *ἔθελγεν. ὧν.* BRUNCK. *ἔθελγέ μ'* B. V. Nihil ex La. reperio enotatum.

717. *χὤσαπερ*] Aldus et membr. perperam *χ' ὤσπερ ἂν θίγῃ.* BRUNCK. *χὤν περ ἂν θίγῃ.* Sic dudum correxeram. Idem Erfurdtius dedit. SCHAEF. *χ' ὤσπερ* La. Lb. *χ' ὤσαπερ* Lc. Hermannus: *ὥσπερ ἂν* significat *simulatque.*

720. *δόξῃ γοῦν ἐμῇ.* Sic emendate scriptum in T. Perperam in aliis libris *δόξει γοῦν ἐμοί.* BRUNCK. *δόξῃ γ' οὖν ἐμῇ* La. Lb.

722. *ταύτῃ ξὺν ὁρμῇ.* Aldus et membr. *ταύτῃ σὺν ὀργῇ.* In duobus aliis *ταύτῃ σὺν ὁρμῇ.* Scriptum oportuit *ταύτῃ,*

ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.
ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει·
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπὶς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ.
ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο.
ΥΛ. ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.
ΔΗ. τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
ΥΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω

id est, τῇ αὐτῇ. Inepta est scholiastae explicatio. BRUNCK.

γ
ὁρμῇ La. ὁρμῇ Lb. Lc.

(375) 733. τὸν πλείω λόγον. Hujus lectionis meminit scholiastes, quae procul dubio sincera est. Minus probabilis est altera, quam exhibent nostra exemplaria, quamque tuetur Heathius, τὸν πλείω χρόνον. BRUNCK.

ib. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 46. SCHAEF.

738. μητέρ', ἢ — Sic Aldus et veteres codd. Perperam Triclinius μητέρα σ', ἢ — Inutilis est pronominis repetitio, sive initio sermonis Hylli in ἐκ τριῶν σ' ἓν, illud σ' pro σοὶ accipiatur, sive pro σέ. Mihi posterius verius videtur: ὡς ἂν ἐκ τριῶν ἓν εἱλόμην, σοὶ ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ — BRUNCK. μητέρας ἢ La.

741. Erfurdtius τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω

πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΔΗ. οἴ μοι. τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
ΥΛ. ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν;
ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής;
ΥΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
πατρὸς δεδορκὼς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων.
ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ, καὶ παρίστασαι;
ΥΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθίνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διῒ
βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα·

— quod foret δεικτικῶς dictum: sed Hercules cum non adsit, non potest δακτυλοδεικτεῖσθαι. Optime habet vulgata scriptura: in talibus enim finitionibus, quae ceterae orationi interseruntur, verbum λέγω nunc solum ponitur, nunc junctum particulae δέ. V. Lobeck. ad Ajac. p. 306. SCHAEF.

743—745. Habet Suidas in οἴμοι. ubi unus MS. v. 745. praebet ἀγένητον ποεῖν. et sic La. ἀγέννητον ποεῖν Lb. ἀγέννητον ποιεῖν Lc. δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν Porsonus. Vulgo δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν.

747. ἄζηλον. v. 284. (376)

749. κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Sic optime in B. Absurda est aliorum librorum lectio καὶ κατὰ — Similiter Nuntius apud Aeschyl. in Persis, 264. *Καὶ μὴν παρὼν γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν, οἷ' ἐπορσύνθη κακά.* Plautus Bacchidibus, III. 3. 65. *Quin ego, quum periret, vidi; non ex audito arguo.* BRUNCK. καὶ La. cum κοὐ in marg. a m. rec. κοὐ La. καὶ V.

750. ἐμπελάζῃς La. em. pr. m. Lb.

753. ἀκροθίνια. Hesych. σκῦλα, λαφύρων ἀπαρχαί. BR.

756. Eustath. Il. Α. p. 149. "Οτι δ' ἐν πολλοῖς ἡ πα-

οὗ νιν τὰ πρῶτ᾽ ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ·
μέλλοντι δ᾽ αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ᾽ οἴκων ἵκετ᾽ οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προὐξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ᾽ ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ᾽ ὁμοῦ
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενὶ,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατηύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
ἱδρὼς ἀνήει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσεται
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτὼν ἅπαν κατ᾽ ἄρθρον· ἦλθε δ᾽ ὀστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. εἶτα φοινίας

ραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος. ὃς δέον ἂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος, ἐπιτήδειος, καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμως ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ι. Σοφοκλῆς τεμενίαν τε φυλλάδα.

758. πολυθύτους. Mendose in membr. πολυθέτους. BR.

759. ἥκετ᾽ La.

764. Citat Eustath. Il. Α. p. 49.

(377) 769. ἀνήει. Sic in membr. a prima manu, et in T. ex correctione. gl. ἀνήρχετο. Mendose in impressis ἀνίει. BRUNCK. ἀνήει La.

ib. προσπτύσσεται etiam aliis placuit. Vulgo προσπτύσσετο. Vid. Porson. ad Euripid. Med. v. 1138. SCHAEF. προσπτύσσετο La. Lb. Lc.

772. ἀδαγμός. Vide lexicon et Piersonum ad Moeridem, p. 41. Nostris in exemplaribus scriptum ὀδαγμός.—φοίνιος. Sic lego. Minus bene in libris φοινίας. In cod. T. scholion sic scriptum est: ὀδαγμὸς, ὁ κνησμός. δήξασθαι γὰρ τὸ κνήσασθαι. Nec aliter legisse videtur Janus Lascaris, siquidem ille etiam edidit ὀδαγμός. Scriptum oportuit: Ἀδαγμὸς, ὁ κνησμός. ἀδάξασθαι γαρ, τὸ κνήσασθαι. BRUNCK.

ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
κἀκεῖνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,
ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου

776. ἐνέγκαι. Sic Aldus et membr. In B. ἐνέγκαις. Triclinius ἐνέγκοι. BRUNCK. ἐνέγκοι La. Lb.

780. πλευμόνων. Sic Aldus et membr. Vide supra ad 567. BRUNCK. πνευμόνων La. Lc. πλευμόνων Lb.

783. Hunc et sequentem versum Aldus edidit, ut in codd. scripti sunt, et in Athenaei epitome libri II. p. 66. [et Eustath. Il. Τ. p. 1193, 10.] Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. Absurda haec esse quis non videt, nisi sit ipse ineptissimo ineptior? Vitium ostendit quidem Heathius, sed male ei cessit emendandi conatus. κόμης διασπαρέντος purus putus est soloecismus. Vide quae notavimus ad Antig. 986. Scripserat procul dubio Sophocles: ut edidimus: Κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέ- (378)
σου, Διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ. *Cerebrum* cur λευκὸν μυελὸν κρατὸς appellarit tragicus, docet Athenaeus: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησὶν ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ. καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις ποιήσαντα τὸν Ἡρακλέα ῥιπτοῦντα τὸν Λίχαν ἐς θάλασσαν, οὐκ ὀνομάσαι ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ, ἀλλὰ ΛΕΥΚΟΝ ΜΥΕΛΟΝ, ἐκκλίνοντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον. BRUNCK. Non puto mutandum aliquid esse, sed negligenter loquutum poëtam, minuisse perversitatem illam, quae in verbis est, addito ὁμοῦ, quo non adjecto omnino non esset ferenda haec capitis et sanguinis conjunctio. Dicere volebat, elisum esse cerebrum ex vertice crinito, rupto disjectoque medio capite, qua capitis disjectione etiam sanguinem dispersum esse. Haec in pauca contrahens, sanguinem, ut rem secundariam, non per καὶ sed per τε, propriam in hoc genere particulam, additoque ὁμοῦ, ad-

κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ᾽ ὁμοῦ.
ἅπας δ᾽ ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεὼς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ᾽ ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ᾽ ἄκραι.
ἐπεὶ δ᾽ ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ᾽ οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ᾽ ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ᾽ ἐν πολλῷ στρατῷ

nexuit, *Ex vertice comato elisit cerebrum, medio capite disjecto, simulque sanguine.* HERM.

785. δ᾽ om. Lb. ἀνεφώνησεν Lc. ἄνευ φωνῆς ἐν La.

ib. ἀνευφήμησεν. Vide Hesychii interpretes ad gl. ἀνευφημήσει. Perperam in tragici exemplaribus scriptum ἀνευφώνησεν, ἄνευ φωνῆς ἐν, ἀνεφώνησεν. BRUNCK.

789. Melius Δάκνων, ἰύζων· ἀμφὶ δ᾽ ἔστενον πέτραι ex Diogen. Laërt. X. 137. Forsan et Λοκρῶν τ᾽ ὄρειοι πρ. PORS. Desunt Laërtii ed. Bas. vv. βοῇ δάκνων ἰύζων. Sed codex ab Hieronymo Maio usurpatus praebet καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χειμόνος (sic) βοῇ δάκνων ηὔζων. Pro δάκνων Dobraeus λάσκων, quem vide in Aristoph. p. 99.

793. ἐνδατεῖσθαι proprie significat *dividere,* ut Oed. T. 205. atque hoc verbo sic usus est Euripides Herc. Fur. 217. Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. *Convicia dividens*, id est, *conviciis incessens.* Hinc ἐνδατεῖσθαί τι vel τινὰ, pro σφόδρα λοιδορεῖν. Simplex δατεῖσθαι frequentat Homerus. Ut Graeci ἐνδατεῖσθαι, sic Latini *differre.* Plautus Pseudolo. *Jam ego te differam dictis meis.* et Aulul. *Te jam pipulo hic differam ante aedes.* BRUNCK. Suidas: ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.

(379) 796, 7. Suidas habet in v. Πρόσεδρος.

δακρυῤῥοοῦντα, καί με προσβλέψας, καλεῖ·
Ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγης τοὐμὸν κακὸν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω. —
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
τίσαιτ', Ἐρινύς τ', εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κτείνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.
ΧΟ. *τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ', ὅθ' οὕνεκα*
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
ΥΛ. *ἐᾶτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν*
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλῶς.
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;

798. *κάλει* La. Lb. Lc.

801. *μὲν μέθες.* Lege *μέν με θές*, PORS. Nihil mutandum. *μέθες* est *depone.* HERM.

811. *εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι· θέμις δ'* — Sic omnino scriptum oportuit; non, ut vulgo, *εἰ θέμις δ' — θέμις δ'* — Aldus et vetera exemplaria habent *προὔβαλες*, cujus vice Triclinius inepte dedit *προὔλαβες*. BRUNCK. *προὔλαβες* La.

818. *καλῶς*] Sic Ald. consentientibus ut videtur MSS. *καλὸς* Turn. forte e schol.

819. *ὄγκον.* v. ad Elect. 1142.

ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ στροφὴ α'.
τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμὶν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅ τ' ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τάδ' ὀρθῶς
ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονόν γ' ἔχοι
θανὼν λατρείαν;
εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ ἀντιστρ. α'.

(823) 823. Ad h. v. apte attulit Wakefieldius Hesychii *προσμίξας, προσελθὼν*, et Euripid. Or. 1291. Apte idem comparat Homerum Od. *I.* 507. *ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.* HERM.

825. *παλαιφάτου.* gl. *τῆς πάλαι λεχθείσης.* BRUNCK.

826. *ὅ τ' ἔλακεν*, scil. *ὁ θεὸς*, quod latet in *θεοπρόπον.* Tricliniani male *ὅ,ττ'. Ἐκφέροι: παρέλθῃ* schol. Recte Musgravius comparat Oed. Col. 1424. HERM.

827. Usum v. *ἄροτος* pro *ἐνιαυτὸς* notat Eustath. Il. *K.* p. 811, 27.

ib. *ἄροτρον* La.

ib. Vocabulum *ἀναδοχὰν* male schol. *ἀνάπαυσιν, ἄνεσιν* interpretatur. Recte viderunt alii *susceptionem* intelligendam esse; i. e. finem impositum iri necessitati labores suscipiendi. HERM.

828. *τῷ Διὸς αὐτόπαιδι.* V. Georgii d'Arnaud Var. Conject. p. 414. et Interpretes ad Hesych. t. I. c. 628. SCHAEF.

831. *ἐπίπονόν γ' ἔχοι.* Inserta ob metrum particula a libris abest. BRUNCK.

833. *φονίᾳ νεφέλᾳ.* Sic scribendum in tertio casu. gl. in membr. *τῷ αἵματι*, nec post *χρίει* ulla distinctio est in codd.

χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς
φάσματι; μελαγχαίτα τ'
ἄμμιγά νιν αἰκίζει

Perperam impressi has voces exhibent in recto casu. BRUNCK. *φοινίαι νεφέλαι* La. *Κενταύρῳ φοινίαν νεφέλαν* V.

ib. *φονίᾳ νεφέλᾳ* Erfurdtius recte de morte intelligit: adjicere debebat, sumptum id esse ex Homero Il. π'. 350. Od. δ'. 180. *θανάτου μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.* Verba sic construenda: *εἰ γὰρ δολοποιὸς ἀνάγκα χρίει σφε πλευρὰ Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ, προστακέντος ἰοῦ. Ἀνάγκη* vim omnem notat, quae evitari non potest. Atqui fatale erat, ut periret, qui veneno illo imbueretur. Est autem *δολοποιὸς ἀνάγκα* non (381) de artificio Deianirae, sed de dolo Centauri intelligendum, qui falsa dixerat Deianirae. HERM.

835. *πλευρὰ*] Sic Erfurdt. Vulgo *πλευρᾷ*.

836. Eustath. Il. *O.* p. 1012, 35. *ἐν διφορήσει πολλαχοῦ φαμὲν καὶ τέκε καὶ τέκετο.*

ib. *Ἔτρεφε δ'* Lobeckius ad Aj. p. 327. Injuria, ut puto, haerent interpretes in verbis *τέκετο* et *ἔτεκε*: quae etsi promiscue usurpantur, tamen proprie medii verbi potestas patri magis quam matri convenit: et sic videtur Sophocles distinxisse: *quem genuit mors, peperit autem draco.* HERM.

837. *πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον*] Servandam duxi librorum lectionem. Recte enim Seidlerus de vers. dochm. p. 103. observasse videtur, tragicos interdum primam in *ἀέλιος* corripuisse, quamquam quae exempla affert, ex iis duo tantum, hoc ipsum, et Euripid. Med. 1219. aliquod pondus habent. De caeteris vereor ne justo facilius assentientem habuerit Elmsleium ad illum Medeae locum. Ad Pindarum quod attinet, respondit ei Boeckhius ad Ol. I. init. Comparari potest *ἀὴρ* prima brevi in Electr. v. 87. Quod Seidlerus praeterea dicit, legi posse *πῶς ὅδ' ἂν ἕτερον ἀέλιον ἢ τανῦν ἴδοι*, non admittendum puto, quum in strophico versu non sit in tertia sede spondeus. Eamdem ob caussam improbanda Bothii mutatio *πῶς ἅλιον ὅδ' ἂν ἕτερον.* HERM. *ἅλιον* La. *ἀνάλιον* B.

ὑποφόνια δολόμυθα κέντρ'
ἐπιζέσαντα.
ὧν ἅδ' ἁ τλάμων, ἄοκνον — στροφὴ β'.
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν
νέων ἀϊσσόντων γάμων,
τὰ μὲν οὔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς,
ἦ που ὀλοὰ στένει,
ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν

841. *Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'* — Versus est dimeter iambicus. Perperam Aldus et codd. omnes *Νέσσου θ' ὕπο, φοίνια* — sensu et metro itidem conturbato. Male etiam in libris *μελαγχαῖτα τ'* — BRUNCK. *μελαγχαίτας τ'* B. *μελαγχαίτας θ'* V. In seqq. Hermannum secutus sum.

843. *ἄοκνον.* gl. *ὀξεῖαν, ταχεῖαν.* BRUNCK.

845. *ἀπ'*] *ἐπ'* (ἀ) La.

846. *τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μο-*
(582) *λόντ'* — Sic legendum esse et metri et sententiae ratio ostendit. Quia *τὰ μὲν* initio phraseos positum, credidit librarius huic referri debere partitivum vel adversativum *τὰ δὲ*, qui error vulgatae lectioni originem dedit, *προσέβαλε. τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου.* Eadem imperitia variam lectionem peperit v. 7. *ναίουσα δ' ἐν Πλευρῶνι*, quomodo librarius eximie emendasse sibi visus est, quia *μὲν* in proximo versu praecesserat. At haec particula saepissime initio sententiae adhibetur, altera non subsequente. BRUNCK.

ib. *ἀλλοθρόου.* Erfurdtius *ἀλλοθροῦ*, quod ab accentu laborat: nam scribendum *ἀλλόθρου.* V. Sylburg. ad Clenard. c. 438. SCHAEF.

847. *ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς*] Sic Hermannus. Vulgo *ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς.*

848. *ὀλοά.* gl. *ἡ δυστυχής. ἢ ὀλέθρια στένει καὶ δεινά.* BRUNCK.

849. *χλωρὰν δακρύων ἄχναν.* Eustathius ad Il. Δ. p. 492. *Ἰστέον δὲ ὅτι ἄχνην Ὁμήρου εἰπόντος τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ὅπερ ἐν ταῖς ἔξω προσρήξεσιν ἀπαφρίζεται, Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος, ἄχνην τὴν δρόσον*

τέγγει δακρύων ἄχναν
ἁ δ᾽ ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν
καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστρ. β'.
κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρ-
σίων οὔπω ἀγακλειτὸν
Ἡρακλέους ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ᾽ αἰπεινᾶς
τάνδ᾽ Οἰχαλίας αἰχμᾷ·
ἁ δ᾽ ἀμφίπολος

ἔφη ἐν τῷ (Oed. Col. 681.) θάλλει δ᾽ οὐρανίας ὑπ᾽ ἄχνης ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος. οὐδ᾽ αὐτὸς ἀπροσφυῶς γράψας, διὰ τὸ μηδὲ τὰς τοῦ ὑετοῦ σταγόνας συνεχεῖς εἶναι, ἀλλὰ διεχεῖς· ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ὠνόμασται, ἀέχη τις οὖσα, καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄχνη. Εὐριπίδης δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ, ἁλὸς ἄχνη, οἰνωπὸν ἄχνην λέγει (Or. 115.) τὴν ἐν λοιβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς. Idem ad Iliad. *B.* pag. 217. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ καὶ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἁπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἁπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. (Med. 921.) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Hinc intelligere est, quam prava sit Hethii explicatio ἄχναν pro *lanugine*, et per synecdochen pro genis accipientis. BRUNCK.

857. Ἡρακλέα ᾽πέμολεν πάθος οἰκτίσαι. In veteribus codd. scriptum Ἡρακλέα ἀπέμολε. Aldus edidit Ἡρακλέους ἀπέμολε. Triclinius, Ἡρακλέ᾽ ἐπέμολε πάθος, ὥστ᾽ οἰκτίσαι. Inde verum est ἐπέμολε, cujus tamen prima eliditur post α longum praecedentis vocis: versus est dimeter anapaesticus. BRUNCK. Ἡρακλέα ἀπέμολε B.

862. ἀμφίπολος. gl. ἡ περὶ ταῦτα στρεφομένη, καὶ (383) ταῦτα οἰκονομοῦσα. BRUNCK.

Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜ. πότερον ἐγὼ μάταος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;
τί φημί;

ΗΜ. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κωκυτὸν εἴσω· καί τι καινίζει στέγη.

ΗΜ. ξύνες δὲ
τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

ΧΟ. οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡ. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.

ΧΟ. εἰπὲ, τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡ. αὐτὴν διηΐστωσε.

ΧΟ. τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;

863. ἄναυδος. gl. ἤγουν σιωπῶσα. BRUNCK.

ib. s. Κύπρις — πράκτωρ. Sic Aeschylo Eumen. v. 315. Sch. *Furiae* dicuntur πράκτορες αἵματος. Et Supplic. v. 1042. s. *Suada* dicitur θέλκτωρ (qua voce lexica carent) ex Bothii emendatione, cujusmodi vellem plures vir ingeniosus protulisset. Eustathius ad Homer. Il. p. 13, 18. Rom. τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς. Conf. Lobeck. ad Ajac. p. 275. SCHAEF.

872. σημαίνουσα La. B. Ald. σημανοῦσα Brunckius tacite.

 880. σφιν Ald.

ΤΡ. τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε. ΧΟ. πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;
ΤΡ. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδήρου.
ΧΟ. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;
ΤΡ. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.
ΧΟ. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.
ΤΡ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε.
ΧΟ. τί φωνεῖς; ΤΡ. σαφηνῆ.
ΧΟ. ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν
ἁ νέορτος ἅδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' ἐρινύν.
ΤΡ. ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;
ΤΡ. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη,
καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια

885. τάνδ' αἰχμὰ — Perperam Aldus αἰχμὰν, indistinctis etiam personis. Nempe hunc versum cum tribus sequentibus Choro continuat. BRUNCK. αἰχμὰν La.

889. στομᾶι La.

896. ἁ νέορτος. Sic legendum. Perperam vulgo ἀνέορτος. BRUNCK. ἀνέορτος La.

899. ἔλευσσες. Sic Aldus et veteres codices recte. Triclinius ἔλευσας. BRUNCK.

900. τις χεὶρ γυναικεία. Sic Aldus et veteres codd. In Triclinianis vocula τις omissa, metro ruente. Quod quaedam editiones praeferunt, χεὶρ ἡ γυναικεία, ab inepto interpolatore suppositum fuit. BRUNCK.

902. F. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε. Conf. Oed. R. v. 1241. SCH.

στορνύνθ', ὅπως ἄψοῤῥον ἀντῴη πατρὶ,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
'βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', ὅτι
γένοιτ' ἐρήμη, 'κλαιε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,
καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ

(585) 904. *ἀντῴη*. Perperam Aldus et membr. *ἀντοίῃ*. BR. *ἀντοίη* La.

907. *ὅτου*. Pro *εἴ του*, ut mox v. 910. Conf. Aristoph. Equit. v. 1275. ibique Brunck. SCHAEF.

910. *εἴ που*. Ita quoque laudat Dawesius Misc. Crit. p. 256. Sed ex Turnebi var. lect. legendum, *εἴ του*. PORS. *εἰ του* La. B. V.

ib. *φίλων οἰκετῶν δέμας*. Periphrasis pro *φίλους οἰκέτας*. Sic Eurip. Or. 107. *Τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;* Periphrasi itidem servit nomen *ὄμμα*. Supra, 527. *ὄμμα νύμφας*, pro *νύμφη*. Aj. 140. *ὄμμα πελείας*, pro *πέλεια*. Antig. 945. *Δανάης δέμας*, pro *Δανάη*. Supra, 838. *ὕδρας φάσμα*. BRUNCK.

911. *εἰσορωμένη*. Abundat. V. Lobeck. ad Ajac. p. 370. SCHAEF.

912. *αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη*. Sic codd. omnes. Aldus mendosissime *αὐτὴ πρὸς αὑτῆς δαίμονα καλουμένη*. BRUNCK. *ἀνακαλουμένη* La. V. B.

914. Hos Sophoclis versus aemulatus est Virgilius in Didonis morte, Aen. IV. *Interiora domus irrumpit limina, et altos Conscendit furibunda rogos . . . Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile Conspexit, paullum lacrymis et mente morata, Incubuitque toro, dixitque novissima verba: Dulces exuviae, dum fata, deusque sinebat, Accipite hanc animam, meque his exsolvite curis.* Vide P. Victorii Var. Lect. v. 14. BRUNCK.

τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ᾽ ἐπεσκιασμένη
᾽φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ᾽ ἐτέλεσε τοῦτ᾽, ἐπενθοροῦσ᾽ ἄνω
καθέζετ᾽ ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
ἔλεξεν· Ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ᾽ ἐμά,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ᾽, ὡς ἔμ᾽ οὔποτε
δέξεσθ᾽ ἔτ᾽ ἐν κοίταισι ταῖσδ᾽ εὐνήτριαν. —
τοσαῦτα φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς· ἐκ δ᾽ ἐλώπισε
πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ᾽ εὐώνυμον.
κἀγὼ δρομαία βᾶσ᾽, ὅσονπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ᾽ ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ᾽ ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ἰδὼν δ᾽ ὁ παῖς ᾤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
τοὔργον κατ᾽ ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,

920. καθέζετ᾽. Brunckius ᾽καθέζετ᾽, quo non opus. V. (586) Porson. Supplem. Praefat. ad Euripid. Hecub. p. XVIII. s. ed. Lips. alter. SCHAEF.

922. νυμφεῖα. gl. παστοί, θάλαμοι. BRUNCK.

924. εὐνήτριαν. Sic codd. Male Aldus εὐνήστριαν. BR. εἰνητρίαν La.

926. Pro ᾧ fortasse scribendum οὗ. Aliis placuit ᾗ. SCHAEF.

930. φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε. Recte, opinor, Musgravius intellexit. Infra v. 1124. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων. Philoct. v. 441. ποίου δὲ τούτου, πλὴν γ᾽ Ὀδυσσέως, ἐρεῖς; V. ibid. v. 439. SCHAEF.

ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
κλαίων ὅθ' οὕνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος βίου.
τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω, στροφ. α'.
πότερα τέλεα περαιτέρω,
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, ἀντιστρ. α'.

943. ἐκ δυεῖν. Sic in B. ut Oed. T. 1280. In aliis δυοῖν. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 784. S. Th. 923. BRUNCK.

(587) 945. s. De repetito τὶς v. Porsoni Addenda in Notis ad Eurip. Hecub. p. 103. ed. Lips. alter. SCHAEF.

946. ἢ καὶ πλέους τις. Sic Aldus et Turnebus. Perperam H. Stephanus dedit πλείους metro corrupto, quomodo scriptum quidem fuit in membranis primo, sed eadem manus postmodo emendavit πλέους. In B. pessime ἢ καὶ πλείστας τις. BRUNCK. πλείους La. Eustath. Il. *K*. p. 801, 1. πλείους, ubi alterum τις ex abundanti additum docet.

949. Inconcinne Aldus et membr. πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω. BRUNCK. πότερ' ἂν πρότερα La. πότερ' ἄρα πρότερ' Hermannus.

950. τέλεα est τελευταῖα. Hoc dicit: *utra priora gemam, utra deinceps postrema, misera nescio.* HERM.

τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσι·
κοινὰ δ', ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις στροφὴ β'.
γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα,
ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
ἄσπετόν τι θαῦμα.
ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν ἀντιστρ. β'.
προὔκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
προκηδομέναν βαρεῖαν

953. μέλλομεν] Hermannus μελόμεν'.

956. αὔρα. Vulgo αὖρα. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 448. et Boissonad. ad Philostr. Her. pag. 624. SCHAEF. αὖρα La.

958. Ζηνὸς] Διὸς Ald. Lectionem codicis La. parum diserte enotavit Elmsleius, credo tamen ibi lectum Ζηνός.

961. δυσαπαλλάκτροις Ald.

962. χωρεῖν πρὸς δόμον. Sic bene legit Heathius. Vulgo (388) πρὸ δόμων, ut est in membr. At duo alii nostram lectionem firmant. In B. πρὸς δόμων: in T. πρὸς δῶμα. BRUNCK. πρὸς δόμον V.

965. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. addunt vocem ξένοι, sententia et metro reclamante. BR. Sic La.

966. Ἐξόμιλος non puto esse *insueta*, ut H. Stephano aliisque placet, sed ut ἐξομιλεῖν est *egredi e domo sua in coetum*, (Eurip. Iph. A. 735. οὐ καλὸν, ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ) ita ξένων ἐξόμιλος βάσις est, *a peregrinis egressa turba*. HERM.

968. προκηδομένα. Sic membr. et Aldus. In duobus aliis προσκηδομέναν. BRUNCK. προκηδομέναν La. V. B.

ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἶ αἶ αἶ αἶ· ὅδ᾽ ἄναυδος φέρεται.
τί χρὴ, θανόντα νιν, ἢ καθ᾽
ὕπνον ὄντα, κρῖναι;
ΥΛ. Ὤι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ᾧ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προπετής. ἀλλ᾽ ἴσχε δακὼν
στόμα σόν. ΥΛ. πῶς φῄς, γέρον; ἦ ζῇ;
ΠΡ. οὐ μὴ ᾽ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. ΥΛ. ἀλλ᾽
ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

970. αἶ αἶ· ὅδ᾽ ἀναύδατος Hermannus.
ib. ὅδ᾽. Malim ὁ δ᾽. SCHAEF.

971. Metrum hujus versus cum strophico non congruit. Heathius haud male legit τί δὴ χρὴ — BRUNCK.

979. γέρων La.

980. Perperam Aldus et codd. οὐ μὴ ᾽ξεγείρῃς — κἀκ-
(389) κινήσῃς, κἀναστήσῃς. Quae primo quidem soloeca sunt, siquidem particulae οὐ μὴ cum aor. 1. subjunctivo nunquam construuntur. Vide ad Oed. T. 328. 1075. Oed. Col. 408. 849. 1024. et quae notavimus ad comici Lysistr. 704. Praeterea μὴ ᾽ξεγείρῃς metrum jugulat. BRUNCK. οὐ μὴ᾽ξεγείρεις — κἀκκινήσεις κἀναστήσεις La.

984. ἐμμέμονε. Sic codd. omnes recte. Quod erudito Britanno apud Heathium, nescio qua gratia, reponi placet, ἐκμέμονε, ne Graecum quidem esse credo. Multis hujus viri conjecturis chartas suas oneravit Heathius, quas melius suppressisset, qualis est v. 964. ἐξόμιλος pro ἐξόμιλος, quod

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις
ὀδύναις; οἴ μοι ἐγὼ τλάμων·
ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἆρ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον; ΥΛ. οὐ
γὰρ ἔχω, πῶς ἂν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων.
ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυμάτων ἐπί μοι

glossae nostrae recte exponunt *ἀήθης*, eodem sensu, quem huic voci tribuit Henr. Stephanus in Thesauro. Verborum ordo est: *φρὴν ἐμμέμονέ μοι μελέῳ ἐπὶ βάρος ἄπλετον.* Compositum *ἐμμέμονα*, quod, ut et alterum *ἐπιμέμονα*, lexicographis haud observatum fuit, idem valet, quod simplex *μέμονα*. Homerica phrasis est *κραδίη μοι μέμονε*. Plus autem hic significat, quam *προθυμεῖται, ὁρμᾷ*, quibus verbis illud exponi solet. Bene scholiastes, *ἐνθουσιᾷ*. Addere poterat *ταράσσεται*. BRUNCK.

988. *οἴ μοι μοι.* Sic legendum ad metri rationem. In libris *οἴ μοι ἐγώ*. BRUNCK.

992. *καὶ βλεφάρων ὕπνον.* Sic bene Heathius ex anapaestici metri lege. Vulgo *βλεφάρων θ' ὕπνον*. BRUNCK.

994. *στέξαιμι.* Sic lego cum Valckenario ad Hippolyt. 874. Male in libris *στέρξαιμι*. BRUNCK. Sic La. et recte explicat schol.

995. *ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν, Ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι Μελέῳ χάριν ἠνύσω.*] Post *βωμῶν* interpungendum, *ἱερῶν* autem cum *οἵων* conjungendum putavi, deletis *ἀνθ'* et *θυμάτων*, quorum *ἀντὶ* non videtur scholiastes habuisse, *θυμάτων* (590) autem interpretatio est vocabuli *ἱερῶν*, ut apud schol. secundum Aeschyl. Theb. 183. HERM.

997. *θυσιῶν.* Perperam in libris *θυμάτων*, reclamante

ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἶ αἶ αἶ αἶ· ὅδ' ἄναυδος φέρεται.
τί χρή, θανόντα νιν, ἢ καθ'
ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

ΥΛ. Ὤι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ᾤ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν
στόμα σόν. ΥΛ. πῶς φής, γέρον; ἦ ζῇ;

ΠΡ. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. ΥΛ. ἀλλ'
ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

970. *αἶ αἶ· ὅδ' ἀναύδατος* Hermannus.
ib. *ὅδ'*. Malim *ὁ δ'*. SCHAEF.

971. Metrum hujus versus cum strophico non congruit. Heathius haud male legit *τί δὴ χρὴ* — BRUNCK.

979. *γέρων* La.

980. Perperam Aldus et codd. *οὐ μὴ 'ξεγείρῃς — κἀκ-*
(389) *κινήσῃς, κἀναστήσῃς*. Quae primo quidem soloeca sunt, siquidem particulae *οὐ μὴ* cum aor. 1. subjunctivo nunquam construuntur. Vide ad Oed. T. 328. 1075. Oed. Col. 408. 849. 1024. et quae notavimus ad comici Lysistr. 704. Praeterea *μὴ 'ξεγείρῃς* metrum jugulat. BRUNCK. *οὐ μὴ 'ξεγείρεις — κἀκκινήσεις κἀναστήσεις* La.

984. *ἐμμέμονε*. Sic codd. omnes recte. Quod erudito Britanno apud Heathium, nescio qua gratia, reponi placet, *ἐκμέμονε*, ne Graecum quidem esse credo. Multis hujus viri conjecturis chartas suas oneravit Heathius, quas melius suppressisset, qualis est v. 964. *ἐξόμιλος* pro *ἐξόμιλος*, quod

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις
ὀδύναις; οἴ μοι ἐγὼ τλάμων·
ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.

ΠΡ. ἆρ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον; ΥΛ. οὐ
γὰρ ἔχω, πῶς ἂν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων.

ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυμάτων ἐπί μοι

glossae nostrae recte exponunt ἀήθης, eodem sensu, quem huic voci tribuit Henr. Stephanus in Thesauro. Verborum ordo est: φρὴν ἐμμέμονέ μοι μελέῳ ἐπὶ βάρος ἄπλετον. Compositum ἐμμέμονα, quod, ut et alterum ἐπιμέμονα, lexicographis haud observatum fuit, idem valet, quod simplex μέμονα. Homerica phrasis est κραδίη μοι μέμονε. Plus autem hic significat, quam προθυμεῖται, ὁρμᾷ, quibus verbis illud exponi solet. Bene scholiastes, ἐνθουσιᾷ. Addere poterat ταράσσεται. BRUNCK.

988. οἴ μοι μοι. Sic legendum ad metri rationem. In libris οἴ μοι ἐγώ. BRUNCK.

992. καὶ βλεφάρων ὕπνον. Sic bene Heathius ex anapaestici metri lege. Vulgo βλεφάρων θ' ὕπνον. BRUNCK.

994. στέξαιμι. Sic lego cum Valckenario ad Hippolyt. 874. Male in libris στέρξαιμι. BRUNCK. Sic La. et recte explicat schol.

995. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν, Ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι Μελέῳ χάριν ἠνύσω.] Post βωμῶν interpungendum, ἱερῶν autem cum οἵων conjungendum putavi, deletis ἀνθ' et θυμάτων, quorum ἀντὶ non videtur scholiastes habuisse, θυμάτων (390) autem interpretatio est vocabuli ἱερῶν, ut apud schol. secundum Aeschyl. Theb. 183. HERM.

997. θυσιῶν. Perperam in libris θυμάτων, reclamante

μελέῳ χάριν ἠνύσω. ὦ Ζεῦ,
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν·
ἣν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
τίς γὰρ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
ἰατορίας, ὃς τῆνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
θαῦμ' ἂν πόῤῥωθεν ἰδοίμην. ἒ, ἔ.
ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς·
ἀντέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ.
ἧπταί μου, τοτοτοῖ.
ἥδ' αὖθ' ἕρπει. πόθεν ἐστ', ὦ

metro; et seq. versu contra linguae indolem ἠνύσω pro ἤνυσας. BRUNCK. θυμάτων La. et mox ἠνύσωζεῦ (ω supra scr.).

1002. καταδερχθῆναι] καταδερχθεὶς Hermannus.

1006. ἰδοίμ' sic ἂν (η supra scr.) La.

1007. Pro uno hoc versu Aldus et veteres codices tres exhibent sic distinctos: Ἒ. ἔ. ἐᾶτέ μ' ἐᾶτέ με Δύσμορον εὐνάσαι. Ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι. Tertium T. non agnoscit, merito omissum, quum sit manifesto spurius, et e superioris glossemate ortus. Noster autem versus dimeter est anapaesticus. In ἐᾶτε quod priore loco positum est, fit synizesis vocalium εα. BRUNCK.

ib. δύσμορον γρ. ὕστατον La. qui εὐνᾶσαι bis.

1011. τοῦτό τοι. Sic etiam membran. pro varia lectione: at in textu τοτοτοῖ. BRUNCK. τὸ τὸ τοῖ La.

1012. πόθεν ἐστ' — *ubinam estis?* Adverbia in θεν apud poëtas saepe habitum in loco significant. Apollonius Argon. II. 914. κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς. pro κεῖθι. Sic Oed. T. 1259. ἐγγύθεν pro ἐγγύθι. El. 1058. ἄνωθεν pro ἄνω. Vide schol. ad Antig. 521. BRUNCK. Πόθεν non magis,

πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα κα-
θαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει;
ἒ ἔ, οὐδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίου
θέλει μολὼν
τοῦ στυγεροῦ; φεῦ, φεῦ.
ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς, τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει,
ἢ κατ᾽ ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ
ὄμμα
ἔμπλεον ἢ δι᾽ ἐμοῦ σώζειν. ΥΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε·
λαθίπονον δ᾽ ὀδύναν οὔτ᾽ ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν,

quam alia similia, pro ποῦ dictum, sed semper Graeci, quum permutare talia videntur, aut attractione utuntur (v. Electr. 137. et Seidl. ad Iph. T. 113.) aut aliam habent idoneam rationem. Homeri illud, σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, proprie est, *non longe ab eo constitit Minerva.* Hic quum (391) dictum est πόθεν ἔστε, sic est intelligendum, *unde mihi auxilio adestis?* quia nullo ex loco quisquam adest. HERM.

ib. ἤδ᾽. Hic etiam malim ἢ δ᾽. Conf. supra v. 989. SCHAEF.

1016. οὐκ ἐπιτρέψει. Sic legendum. Perperam Aldus et membr. ἀποτρέψει. B. ἀναστρέψει. T. ἀνστρέψει. BRUNCK. ἐπιτρέψει V. Vulg. servat Hermannus, et vertit, *nemone tela sua in me avertet.*

ηι
1020. ἀνείκει La.

1021. σοί τε γάρ. i. e. καὶ γὰρ σοί. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 409. SCHAEF.

1022. ἔμπλεον. Sic Aldus et membr. gl. ὀξύτερον, ὡς νέου ὄντος. In B. T. ἔμπλεων, et in hoc Triclinii observatio, συνίζησις. BRUNCK.

ib. ἔμπλεον videtur, quia plenis nihil deest, pro integro dictum, hoc sensu: *tibi plena est atque integra videndi facultas, potius quam ut per me ille servari possit.* HERM.

1023. οὔτε θύραθεν ἔστι μοι. Sic optime scriptum in B.

ἔστι μοι ἐξανύσαι βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.
ΗΡ. ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;
τᾷδέ με, τᾷδέ με
πρόσλαβε κουφίσας.
ἓ ἕ. ἰὼ ἰὼ δαῖμον.
θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει
δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς
ἀποτίβατος ἀγρία
νόσος. ἰὼ Παλλὰς,
τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν φύσαντ' οἰκτείρας.
ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ
κλῇδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος,
ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν.
ὦ Διὸς αὐθαίμων,
ὦ γλυκὺς Ἀΐδας,
εὔνασόν μ', εὔνασον,
ὠκυπέτᾳ μόρῳ
τὸν μέλεον φθίσας.
ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵας οἷος ὢν ἐλαύνεται.

In membr. ut apud Aldum, οὔτε θύραζ' ἔνεστί μοι. In T. οὔτε θύραζε (θ written above) ἔστι μοι. BRUNCK. θύραζ' ἔν La.

(392) 1036. ἡμᾶς La.

1037. κληῗδος La. sine acc. Tum ἄκου δ' ἄχος, ὅ μ' ἐχόλωσεν La. qui γρ. ἐχάλησεν.

1038. σαῖ La.

1046. τᾶσδε συμφορᾶς La.

1047. οἵας] Sic Ald. οἵαις Brunck. cum B. V.

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,
οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν, ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πνεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς,

1048. ὦ πολλὰ δῆτ' ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Clark. ad Homer. Il. *Α.* 395. θερμὰ κοὐ λόγῳ Hermannus e Bothii emendatione.

1049. χειρὶ Ald. sed χιρσὶ La. V. B.

1053. ἐμοῖ La. pr.

1056. πλεύμονος. Male Aldus et membr. πλεύμονας. In
ν
aliis πνεύμονος. BRUNCK. πλεύμονός τ' ἀρτηρίας La. cum gl. τὰς φλέβας. πνεύμονός τ' V. R.

1057. ξυνοικοῦν. Sic praeter Aldum codd. omnes. Nescio unde Turnebus ξυνοικῶν hauserit, quod soloecum est. BR. (393)

1058. πέπωκεν. Mendose Aldus et membr. πέπτωκεν. BR. πέπωκεν La.

1060. Plutarch. II. p. 813. E. PORS. Ubi λόγχης πεδία. Locus Sophoclis Wyttenbachio non videtur fuisse in promptu.

1066. γενοῦ — γεγώς. Compares εἰμὶ ὢν, de qua locu-

καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι, χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης, ὁρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις, ὥστε παρθένος,
βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρὸς,
σκέψαι δ', ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
πέπονθα. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,

tione nuper monuit Boissonadus ad Philostrati Heroica p. 522. et 660. s. Sed quod eandem in Thucydide I. c. 22. extr. reperire sibi visus est Vauvillersius ad Sophocl. Oed. T. v. 612. p. 29. b., equidem non dubito, *ὄντων*, quo tot carent libri manu scripti (v. Gail. ad h. l.) per negligentiam scribarum ortum esse ex voce antecedente *τοι οὕτων*. Conf. Brunck. ad Aristophan. Plut. v. 327. SCHAEF.

1067. *πρεσβεύειν* pro *τιμᾶν* usurpat Euripides Hippolyti initio: *Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη.* Alcest. 289. Rheso, 944. BRUNCK.

1067. Suidas: *ΠΡΕΣΒΕΥΕΣΘΕ. πρέσβεις πέμπετε. καὶ πρεσβεύω παρὰ Σοφοκλεῖ. Ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς, Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον. Ὁ Ἡρακλῆς φησὶ ψυχοῤῥαγῶν.*

1073. *ὅστις, ὥστε παρθένος, βέβρυχα κλαίων.* Iohnsonus ridicule vertit: *qui, ut virgo, rugii plorans.* Nescio ubinam locorum rugientes virgines reperiantur. Differunt *βρύχειν* et *βρυχᾶσθαι*. Vertendum: ut singulorum verborum vis exprimatur: *qui prae dolore frendeo dentibus, plorans ut puella.* Vel, *qui dolore frendens ploro ut puella.* BRUNCK.

(394) 1076. *ἑσπόμην.* Schol. ad Aj. 318. *εἱπόμην.* BRUNCK.

ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἶ αἶ, ὦ τάλας, ἒ ἔ.
ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
διῆξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦ 'ναξ Ἀΐδη, δέξαι μ'·
ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον.
ἔνσεισον, ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Ἅιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων

1087. Senariis interjiciuntur duo versiculi metri dactylici, ut qui paulo ante praecessit. Turnebus post Triclinium eos in unum hexametrum contulit, quod perinde est: hunc Valckenarius ex conjectura minus probabili ad senarii formam revocat: Ὦ νὺξ, ἄϊδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέσον. Vide desideratissimum virum ad Hippol. 1378. BRUNCK.

1093. ὑμεῖς δὲ κεῖνοι La.

1098. ὑπέροχον. Perperam libri omnes ὑπείροχον. In B. T. βίᾳ. BRUNCK. ὑπείροχον etiam La. ὑπέροχον emendatio est Clarkii ad Hom. Il. *B*. 426. ab Heathio probata.

1099. τόν θ'] Sic V. τόν δ' Ald. (395)

1101. δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα. Hesiodum hîc sequitur, qui Cerberum ex Echidna et Typhone natum perhibet. At in Oed. Col. 1574. alios ei parentes tribuit. BRUNCK.

δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις;
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κοὐδεὶς τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατεῤῥακωμένος,
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,

1103. ἐγευσάμην. Vide ad Antig. 1005. Sic Hercules apud Euripidem in cognomine dramate, 1356. Ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. BR.

1104. τροπαῖ' La.

1109. ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε. V. not. ad Ajac. v. 1370. SCHAEF.

ib. κἂν τὸ μηδὲν ὤν, κἂν μηδὲν ἕρπων Hermannus.

1111. χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι — Sic bene distinctum in T. Maximam partem hujus ῥήσεως Cicero convertit in Tusculana II. Romanorum disertissimi versus neminem pigebit hîc legere. *O multa dictu gravia, perpessu aspera, Quae corpore exanclata atque animo pertuli! Nec mihi Junonis terror implacabilis, Nec tantum invexit tristis Eurystheus mali, Quantum una vecors Oenei partu edita. Haec me irretivit veste furiali inscium, Quae latere inhaerens morsu lacerat viscera, Urgensque graviter pulmonum haurit spiritus: Jam decolorem sanguinem omnem exsorbuit. Sic corpus clade horribili absumptum extabuit; Ipse illigatus peste interimor textili. Hos non hostilis dextra, non terra edita Moles gigantum, non biformato impetu Centaurus, ictus corpori inflixit meo: Non Graia vis, non barbara ulla immanitas, Non saeva terris gens relegata ultimis, Quas peragrans, undique omnem hic feritatem expuli: Sed feminea vir, feminea interimor manu. O nate, vere hoc nomen usurpa patri, Ne me occidentem matris superet caritas. Huc arripe ad me manibus abstractam piis. Jam cernam, mene an illam potiorem putes. Perge, aude, nate; illacrima patris pestibus: Miserere. gentes nostras flebunt miserias. Heu virginalem me ore ploratum*

ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.
ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ
ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.
ΥΛ. ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχών, κλῦθί μου, νοσῶν ὅμως.
αἰτήσομαι γάρ σ', ὧν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνῃ
θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης, ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ, κἀν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.
ΗΡ. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν
οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
ΥΛ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς

edere, Quem vidit nemo ulli ingemiscentem malo! Sed feminata virtus afflicta occidit. Accede, nate, assiste, mise- (396) *randum adspice Evisceratum corpus laceratum patris. Videte cuncti: tuque coelestum sator Jace, obsecro, in me vim coruscam fulminis. Nunc, nunc dolorum anxiferi torquent vertices: Nunc serpit ardor. ô ante victrices manus, O pectora, ô terga, ô lacertorum tori! Vestrone pressu quondam Nemeaeus leo Frendens efflavit graviter extremum halitum? Haec dextra Lernam, tetra mactata excetra Placavit: haec bicorporem afflixit manum: Erymanthiam haec vastificam abjecit belluam: Haec e Tartarea tenebrica abstractum plaga Tricipitem eduxit Hydra generatum canem: Haec interemit tortu multiplicabili Draconem, auriferam obtutu observantem arborem. Multa alia victrix nostra lustravit manus, Nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus.* BRUNCK.

ib. **κἀκ τῶνδε.** Sic Euripides Med. v. 460. Pors. **ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ'.** SCHAEF.

ib. **μόνον**] Sic V. **μόνων** Ald.

1119. **μὴ τοιοῦτον.** Perperam vulgo **τοσοῦτον.** Hic versus in membr. librarii incuria omissus est. BR. **τοσοῦτον** La.

1122. **εἰπὼν—λῆξον.** *praecide.* Similiter Brunckius, quem ideo reprehendi miror. Indignatur Hercules verbosam Hylli excusare matrem volentis **προπαρασκευήν.** SCHAEF.

1123. **ξυνείημ'** La.

νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.
ΗΡ. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὡς κλύειν ἐμέ;
ΥΛ. ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾷν πρέπειν.
ΗΡ. οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
ΥΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.
ΗΡ. λέγ'· εὐλαβοῦ δὲ, μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.
ΥΛ. λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.
ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
ΥΛ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.
ΗΡ. οἴ μοι· πρὶν, ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;
ΥΛ. κἂν σοῦ στραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπὲ δ' ᾗ νοεῖς.
ΥΛ. ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μωμένη.
ΗΡ. χρήστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, δρᾷ;
ΥΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
ΗΡ. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

1127. τῆς πατροφόντου μητρός. Ut Euripideum citat Eustathius (Obversatum dicerem Archiepiscopo Euripidis illud Orest. v. 190. Pors. πατροφόνου ματρὸς, quod visum viro doctissimo in *Monthly Review* ann. 1799. mens. Jul. p. 333., (397) nisi perpetuo confusa scirem nomina Euripidis et Sophoclis. V. quae Koenius et ego monuimus ad Gregor. Corinth. p. 66.) ad Homer. Odyss. p. 1428, 21. comparans Herodoteum I. c. 5. ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Longi Pastor. III. p. 91. πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν recte tuetur Lobeckius ad Ajac. p. 274. SCHAEF.

1136. στραφείη. Mendose Aldus et membr. στραφοίη. BR. ib. κἂν σοῦ. Perperam vulgo κἄν σου. SCHAEF.

1138. μνωμένη. Sic libri omnes. gl. ζητοῦσα. unde orta suspicio scripsisse poëtam μωμένη. Hesych. μώμεθα, ζητοῦμεν. Aeschyli schol. ad Choëph. 43. μωμένα exponit ζητοῦσα. Vide Oed. Col. 836. At non minus bona est vulgata lectio. BR.

ib. μωμένη. Brunckius, ut vulgo, μνωμένη. Sed in Charitonem poëtica vox inferri non debebat. SCHAEF.

ΥΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
ΗΡ. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ', ὄλωλα, φέγγος οὐκ ἔτ' ἐστί μοι.
οἴ μοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστί σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.
ΥΛ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν·
παίδων δὲ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ', ἵνα
φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,

1152. ὅσσ' La.

1154. Delevi comma vulgo positum post συμβέβηκεν. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 297. SCHAEF.

1158. πράσσειν. Perperam in omnibus libris πράττειν. BRUNCK. πράττειν La.

1159. σὺ γοῦν. Sic scriptum oportuit. Male in libris σὺ δ' οὖν. — ἵνα φανεῖς, *ubi ostendes.* Perperam in libris φανῇς, unde interpres ἵνα pro *ut* finali accepit. BRUNCK. σὺ δ' οὖν La. et v. seq. φανῇς. σὺ νῦν V. σὺ δ' ἄκουε B.

1162. θανεῖν ἄπο pro ἀποθανεῖν. Male in libris θανεῖν ὕπο. BRUNCK. Musgravius: „Pro ὑπὸ non displiceret ποτὲ, cujus ultima syllaba si quocumque casu deleta fuerit, pronum erat librariis pro πο substituere ὑπό." Ποτὲ mihi quoque in mentem venit. SCHAEF.

ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον,
καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.
ΥΛ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ.
ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
ΥΛ. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

1163. πέλοι. Sic in B. Soloece in aliis πέλει. BRUNCK. οι πέλοι La.

1169. εἰσελθὼν La. B. προσελθὼν V.

(599) 1174. τὸ δ'. Vulgo τόδ'. Vera ratio non fugit Wyttenbachium Bibl. Crit. III. 2. p. 11. ubi vir egregius multa hujus locutionis exempla congessit, quibus accedat hoc Photii Bibl. c. 216, 27. τὸ δὲ ἦν ἐπιτροπὴ τῆς ὅλης βασιλείας. SCH.

1177. τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον. Sic B. T. Vulgo ξύμμαχον minus bene, praecedente vocali brevi. BRUNCK. τῷδέ τ' ἀνδρὶ σ. La. δεῖ σου γενέσθαι τῷ δέ γ' ἀνδρὶ σ. Schol. Victor. ad Il. σ'. 100. ap. Heyn. t. VII. p. 798.

ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;
ΥΛ. ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.
ΗΡ. ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος κάρα.
ΥΛ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται.
ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
ΥΛ. ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
ΗΡ. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.
ΥΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὔχομαι δ' ὅμως.
ΗΡ. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
ΥΛ. οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν,
καὶ, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.
ΥΛ. οἴ μοι πάτερ, τίν' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;
ΗΡ. ὁποῖα δραστέ' ἐστίν. εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.

1190. Suidas: *ΕΠΩΜΟΤΟΝ.* Σοφοκλῆς. ὄμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον. τουτέστι, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν.

1193. *Οἴτης.* Vid. L. Bos. Ellips. p. 697. SCHAEF.

1195. *ἐξαῤῥέντα* La.

1198. *πολλόν.* Vid. Erfurdt. ad Antigon. v. 86. SCH. (400)

1203. *μενῶ σ' ἐγώ.* Id est, *μενῶ σε*, non *σοί.* Sic infra, 1241. *θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα.* BRUNCK.

1204. *ἀραῖος.* vide ad Oedip. Tyr. 644.

1205. *τίν' εἶπας.* Sic Aldus et membr. In aliis *τί μ' εἶπας.* Aeque bonum esset *τί εἶπας*, ut Philoctet. 917. *οἴ μοι, τί εἶπας;* BRUNCK. *τί εἶπας* La. *τί μ' εἶπας* B. *τοῖ' εἶπας* V.

ΥΛ. οἴ μοι μάλ' αὖθις. οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;
ΗΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον,
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΥΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;
ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.
ΥΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
ΗΡ. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
ΥΛ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος.
ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
ΥΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστὶν, ἐργασθήσεται.
ΗΡ. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.
ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας. ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.
ΗΡ. ἔγνως· τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον.
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν

1213. *μ' ἔργασαι* La. B.

1216. *μὴ ποτιψαύων χεροῖν.* Sic Aldus et veteres codd. Bonam lectionem Triclinii imperita audacia corrupit, *μή ποτε ψαύω.* BRUNCK.

σ
1218. *πρόνεῖμαι* La.

1219. *διδούς.* Hoc quoque participium ex iis, quae Graeci ex abundanti ponunt. SCHAEF.

(401) 1221. *παρθένον. puellam.* V. Bast. Epist. Crit. pag. 173. SCHAEF.

1222. *ὥστ'.* Reiskius particulam *γε* jure hic requisivit. Lege *ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ.* Hesychius Epist. ad Eulog. *ὥστε ἡμᾶς εἰδέναι.* Albertus ad h. l.: „pro *ὥστε* Reiskius legit *ὥς γε.*" Bene. Plato Phaedr. p. 199. Heind. *ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι.* Photius Lex. c. 231. *ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐπίστασθαι.* Confusionis particularum *ὥς γε* et *ὥστε* in simili locutione exemplum habet Brunckius ad Aristophan. Plut. v. 736. SCHAEF.

1223. *σ' ἐπισκήπτω.* Id est, *ἐπισκήπτω σε.* Non desunt exempla hujus constructionis. Eurip. Iph. T. 701. *Πρὸς*

βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος,
πρόσθου δάμαρτα, μηδ᾽ ἀπιστήσῃς πατρί·
μηδ᾽ ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
ἀλλ᾽ αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πείθου. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ᾽ ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν.
ΥΛ. οἴ μοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν·
τὸ δ᾽ ὧδ᾽ ὁρᾶν φρονοῦντα, τίς ποτ᾽ ἂν φέροι;
ΗΡ. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς.
ΥΛ. τίς γάρ ποθ᾽, ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ᾽ αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
τίς ταῦτ᾽ ἂν, ὅστις μὴ ᾽ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἕλοιτο; κρεῖσσον κἀμέ γ᾽, ὦ πάτερ, θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.
ΗΡ. ἁνὴρ ὅδ᾽ ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ

δεξιᾶς σε τῆσδ᾽ ἐπισκήπτω τάδε. Alcest. 372. ἐπισκήψω τούσδε, *hisce mandabo.* σοὶ ante vocalem brevem non eliditur. Vide Bentleium in Menandreis, p. 81. BRUNCK.

1230. πεῖθου La. Ald. πιθοῦ Brunck.

1232. V. Suidas in οἴμοι.

ib. τῷ μὲν La.

1237. ὅστις μὴ ᾽ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, *nisi qui scelerum poenis agitatur, nisi quem scelera suscitant.* ἀλάστορες sunt Erinnyes, sive qui alii daemones scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phoen. 1597. Ἀλάστωρ. ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός. BRUNCK.

1240. ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν. Sic Aldus et tres codd. Tur- (402)
nebus edidit οὐ νεμεῖ γ᾽ ἐμοί. BRUNCK. νέμειν La. Ald.

ib. Vid. not ad Antigon. v. 736. p. 85. ed. Erfurdt. minor. Hanc constructionem inprimis Herodotus frequentat. Is libri I. c. 58. videtur scripsisse: ὡς δὴ ὦν ἔμοιγε δοκέει, οὐδὲ τὸ Πελασγικὸν ἔθνος, ἐὸν βάρβαρον, οὐδαμᾶ μεγάλως αὐξηθῆναι. SCHAEF.

μενεῖ σ᾽ ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΥΛ. οἴ μοι. τάχ᾽, ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
ΗΡ. σὺ γάρ μ᾽ ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
ΥΛ. δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.
ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
ΥΛ. ἀλλ᾽ ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;
ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
ΥΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
ΗΡ. ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
ΥΛ. τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθες, ὡς, πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἤ τιν᾽ οἶστρον, ἐς πυράν με θῇς.
ἄγ᾽ ἐγκονεῖτ᾽, αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν

α

1242. ἀπιστήσαντι. La.

1243. ὤ μοι La. In fine versus φράσειν dedit Hermannus.

1245. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω. Sic Aldus et veteres codd. recte. Triclinius stolide interpolavit ἐς πολλά γ᾽ ἐπαπορεῖν ἔχω. Ineptum est Heathii commentum reponentis τὠπορεῖν, tanquam si articulus τὸ cum α sequentis vocis millies non coalesceret, ut Oed. T. 111. τἀμελούμενον, 356. τἀληθές. Ant. 275. τἀγαθόν. 1059. τἀδικεῖν, pro τὸ ἀδικεῖν, ut hîc τἀπορεῖν pro τὸ ἀπορεῖν. Exempla passim obvia. Vide quae notavimus ad comici Nubes 995. et ad Vespas 841. Saepissime οα in α coalescunt; nunquam vero in ου. Corrigenda Hesychii glossa ad quam silent interpretes, τοὔρθρον, τὸ ἄρθρον. Scribendum τοὐρθὸν, τὸ ἄρθρον, id est τὸ αἰδοῖον. Respexit ad Euripidis Silenum temulentiam facete laudantem in Cyclope, v. 168. Ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται. Ἵν᾽ ἐστὶ τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανιστάναι, Μαστοῦ τε δραγμὸς, καὶ παρεσκευασμένου Ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος, ὀρχηστύς θ᾽ ἅμα, Κακῶν τε λῆστις. BRUNCK.

(403) 1256. μεθεῖς La. pr.

αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.
ΥΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ.
ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοὴν, ὡς ἐπίχαρτον
τελέως ἀεκούσιον ἔργον.
ΥΛ. αἴρετ', ὀπαδοὶ, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην,
μεγάλην δε θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργον τῶν πρασσομένων·
οἳ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων,
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκων,

1258. τελευτῇ τοῦδέ τ' ἀνδρὸς La.

1265. τελέως] τελέουσ' Hermannus.

1268. θεοῖς] Sic V. θεῶν Ald.

1275. ἀπάντων La. V. B.

1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, alloquitur. Persona in membr. praefixa Χορὸς ἢ Ὕλλος, ut in Aldina editione: in aliis solummodo Χορός. Legendum autem cum scholiaste ἐπ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων. BRUNCK. Haec Hyllo continuanda esse patet e schol. nunc emendatius e cod. Flor. descriptis.

ib. Servavi ἀπ' οἴκων, quum ἐπ' οἴκων correctio grammaticorum esse videatur. Sed illud ἀπ' οἴκων non est ita intelligendum, ut scholiastes putavit. Nam ubi memineris, quum λείπου μηδὲ σὺ dicit Hyllus, hoc eum dicere μηδὲ σὺ τούτων vel

μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

ἡμῶν λεῖπου, quod est *comitare nos*, recte dictum videbis ἀπ' οἴκων: *prosequere funus a domo.* HERM.

(404) 1279. καινοπαθῆ. Varia lectio in codd. apposita καινοπαγῆ, cum glossa νεοκατασκεύαστα. Ut hunc versum exhibui, sic scriptus est in T. In aliis libris syllabae defectus est. Heathius τάδε inserit: Πολλὰ δὲ πήματα τάδε καινοπαθῆ· Κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς. In hac emendatione minus probo otiosum τάδε. Si quis putet necessario καὶ elidi, videat Antig. 383. Nescio ubi in hoc dramate Eustathius nomen ἀρχέλεως repererit, quod e Trachiniis ab eo excitatum pag. 264. frustra in illis quaeras. Doctum archiepiscopum fefellit procul dubio memoria. Obversabatur ei forte comici versus in Equitibus, 164. ubi ἀρχέλας e codicibus nostris legimus, ille vero legisse videtur: Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλεως ἔσει. BR. πήματα καὶ καινοπαθῆ. Sic leg. inserta copula. Aeschyl. Agam. 63. πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. PORS. Eandem correctionem fecit anonymus nescio quis in *The Gentleman's Magazine* April 1801. Sic etiam Bentleius.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

AC PRAECIPUE

CODICIS VETUSTISSIMI FLORENTINI

A PETRO ELMSLEIO COLLATI

EMENDATAE

CUM ANNOTATIONE TANTUM NON INTEGRA

BRUNCKII ET SCHAEFERI

ET ALIORUM SELECTA.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM TRAGOEDIARUM

FRAGMENTA.

VOL. IV.
PHILOCTETES.

LIPSIAE

Sumtibus C. H. F. Hartmanni

MDCCCXXVII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.
ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

ΑΠΑΓΩΓΗ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ᾽ Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων [a]. κεῖται δὲ καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα [b]. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

a ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. Subaudi συνέστηκε, quod alibi additur. V. Argument. Antigones et Electrae. Accedant haec Catalogo Ellipsium Bosiano p. 656. SCHAEF.

b. ἡ μυθοποιΐα. i. q. μῦθος. Diodorus Sic. I. c. 96. τὴν τῶν ἐν ᾅδου μυθοποιΐαν ἀπενέγκασθαι. Idem III. c. 65. τῷ συνταξαμένῳ τὰς παλαιὰς μυθοποιΐας. ubi al. μυθολογίας. De argumento metrico quod sequitur v. Valckenar. Diatr. Euripid. p. 89. B. SCHAEF.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΧΡΥΣΗΣ Ἀθηνᾶς[c] βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος[d]
Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ[e] δεῖξαι στόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ', ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως,
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

c Argumentum metricum non exstat in veteribus codd. nec in Aldina. Primus id edidit Turnebus e codice ad Triclinii recensionem scripto, in quo perperam v. 1. legitur *ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς· Χρύσῃ* ipsius Minervae cognomen erat, cujus meminit scholiastes ad Oed. T. 188. et sic hoc ipso in dramate appellatur v. 194. et 1327. Erat etiam *Χρύσῃ* insula prope Lemnum, in qua ad cognominis Minervae aram a serpente ictus fuit Philocteta. Ista dilucidavit Alex. Politus in erudita ad Eustathium nota p. 707. editionis Florentinae, et post eum Valckenarius Diatribes Euripideae cap. XI. BRUNCK.

d Mendose in codice scriptum fuit *μόνοις*. Immo solus Philoctetes aram noverat, quam in Chryse insula Minervae dedicaverat olim Jason. cod. *ᾔδη* exhibet v. seq. cujus vice Turnebus suo more edidit *ᾔδει*. oportuit *ᾔδη*. BRUNCK.

e *ναυάτῃ*, quod prorsus barbarum est, retineri non debuit: pejus in codice *ναυάτην στόλον*. Vide quae notavimus ad Aeschyli Persas 373. BRUNCK.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη,
ἔνθ', ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν, οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν· ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·

2. ἄστιπτος La. Tum οἰκουμένην Lb. Suidas: ΑΣΤΕΙΠΤΟΣ, ἄβατος. ἀδιόδευτος. Σοφοκλῆς.

6. ὕπερ R. πάρα V.

7. Huc respicit Eustath. Il. Β. p. 325.

9. προσθίγειν. Malim προσθιγεῖν. Conf. not. ad Oedip. Col. v. 470. SCHAEF.

10. κατεῖχετ' La. Lb. R.

12. ἀκμή. gl. καιρός. Sic in Aj. 812. οὐχ ἕδρας ἀκμή. BRUNCK. Ἀκμὴν citat Suidas in v. Ἀκμή.

μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.
ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν', εἴτ' ἔχει

13. *μὴ καὶ μάθῃ.* Infra v. 46. *μὴ καὶ λάθῃ.* SCHAEF.

14. *τῷ.* gl. *ἢ τινι τῷ σοφίσματι.* Vide notam ad Oed. Col. 1259. BRUNCK.

φ
15. *λοίπ'* La. *λοῖφ'* R. Lb.

(518) 16. *σκοπεῖν ὅπουστ'* La.

19. *δι' ἀμφιτρῆτος.* Mendose in Aldina *ἀμφιτρῆρος.* BR. Suidas: *ΑΜΦΙΤΡΗΤΟΝ. τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον.*

21. *σῶν.* Sic editiones Aldi et Turnebi, ut et codd. omnes. gl. *ἤγουν εἰ σώζεται.* In Henr. Stephani editione legitur *ζῶν,* quod consultone an operarum errore invectum fuerit, nescio. Verum scio mendosissimum esse, siquidem sic senarius in spondeum desinit: nam vocalis ante *ζ* corripi non potest. BRUNCK.

22. *εἴτ' ἔχει.* gl. *κατοικεῖ.* recte. *πρὸς ἃ ἐλθὼν σῖγα, σήμαινέ μοι εἴτε κατοικεῖ* — Sic Latinis *habere* valet *habitare,* qua significatione Plauto frequentatur, ut Bacchid. I. 2. *Quis istic habet?* BRUNCK. Lege *σῖγα σημαίνειν, ἔχει* subaudito *εἴτε.* PORS. Cum vulg. La. R.

ib. Falli eos qui cum glossatore *ἔχει* pro *κατοικεῖ* dictum putant, recte monuit Buttmannus. Non de Philocteta hic sermo est, sed ante omnia quaerere jubet Ulysses, locus sitne is, quem illum habitare sciebat, an non sit. Itaque quod brevius dici poterat, *ἃ σήμαινε εἴτε οὕτως ἔχει εἴτε ἄλλῃ,* sic dixit, ut pro adverbio illa poneret, *χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε.* Id plenius dicas *ἃ εἴτε ἔχει ὄντα πρὸς αὐτὸν τόνδε χῶρον.* Vide ad Eurip. Bacch. 1082. HERM.

χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ,
ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς,
ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.
ΝΕ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις·
δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.
ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
ΝΕ. τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς τύπος.
ΟΔ. ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ.
ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
ΟΔ. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

23. τόνδ', ἥτ' ἄλλῃ κυρεῖ La. τόνδ' εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ R. Lb. V. πρὸς αὐτὸν κυρεῖ B.

24. ὡς κλύῃς. Sic recte in B. Soloece alii et impressi κλύοις. BRUNCK. κλύοις La. Lb. R.

25. κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ. Sic legisse scholiastam perspicuum est, siquidem diversae lectionis meminit εἴη, quae manifesto vitiosa est. Nam praeterquam, quod diphthongus ει semper producitur, optativus modus hic contra structurae legem adhiberetur. Requiritur verbum subjunctivi modi, qualia sunt κλύῃς et φράζω. BRUNCK. εἴη La. Lb. R.

26. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις. Sensus is est profecto, quem in versione expressi, Graeco enarratori haud perspectus: οὐ μακρὰν ὄν, vel ἀπόν. Haec fide codicum nixa lectio, per se longe melior est illa quam commentus est editor nescio quis, οὐ μακρόν. BRUNCK. Apposuit Hermannus Aeschyl. Ag. 1659. τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε.

27. εἶπας οἷον R. (519)

29. στίβου γ' οὐδείς. Sic T. In duobus aliis, ut in Aldina, στίβου τ' — BRUNCK. στίβου τ' La. Lb. R. V. B.

ib. κτύπος La. Lc. V. et R. cum γρ. τύπος.

30. κατακλιθεὶς] καταυλισθεὶς La. Lb. R. Quae lectio vix potuit a librariis excogitari.

ib. κυρῇ. κυρεῖ mihi videri scribendum esse, dixi Melet. Crit. I. pag. 115. Vulgatam scripturam tuetur Hermannus ad Viger. p. 777. SCHAEF. κυρῇ La. Lb. R.

32. οὐδ'. Brunckius οὐκ. SCHAEF. Suidas: ΟΙΚΟΠΟΙΟΣ. Σοφοκλῆς. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιὸς ἐστί τις τροφή.

ΝΕ. στειπτή γε φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.
ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς
τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.

33. στειπτή. Scholiastes στιπτὴ habet, ut v. 2. ἄστιπτος. Eadem scriptura est in B. et apud Suidam. [v. στιπτοί.] At Eustath. p. 778. στειπτὴ ex hoc loco citat, ut scriptum est in membr. BRUNCK. στιπτή La. Lc. Vid. Eustath. Il. *Δ.* pag. 434. *I.* p. 778, 54. *K.* p. 806, 57.

34. Suidas: ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ. ὑπὸ τὸν οἶκον. Σοφοκλῆς. κοὐδὲν ἔσθ' ὑπόστεγον· αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα.

35. αὐτόξυλον. Vide Andromedae Fragm. VI. φλαυρούργου. Sic codd. veteres et Suidas. In Aldina mendose φλαυλούργου, ut etiam a prima manu scriptum in T. sed ex λ factum fuit ρ. Turnebus edidit φαυλούργου. In seq. v. scripti et impressi libri habent τεχνήματ' ἀνδρός. Pluralis numerus doctos viros merito offendit, sed locum emendare dum conarentur, malum pejori malo sanaverunt. Quippe levius istud τεχνήματα feram quam τέχνημά τ', sive pro τε sive pro τοι accipienda veniat particula, qua nullus hìc usus est. Nec magis admittenda Toupii conjectura, Cur. Nov. in Suidam, p. 70. τέχνημα τἀνδρός. Nam τοῦ ἀνδρὸς definite post indefinitum τινὸς plane inficetum est. Librarii malam manum quivis hìc facile poterat agnoscere. Imperitus homo metro consulere voluit, quod laborare credidit. Scripserat tragicus φλαυρούργου τινὸς ἀνδρὸς τέχνημα. Ille, ne spondeus esset in secunda senarii sede, ordinem invertit, et vitando hiatu scripsit τεχνήματ' ἀνδρός. Prima in τέχνη corripitur, ut quaevis vocalis natura brevis ante asperatam et liquidam. Vide Aj. 1121. Oed. T. 357. et sic passim. BRUNCK. Suidas: ΦΛΑΥΡΟΥΡΓΟΝ. — φλαυρουργὸς, ὁ μικρὰ κακὰ ἐργασάμενος. Σοφοκλῆς. φλαυρουργοῦ τινὸς περὶ τεχνήματ' ἀνδρός. Eustath. Il. *Ψ.* p. 1332. Παυσανίας δέ φησιν ὅτι αὐτοχόωνος, ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώνου, ἄλ-
(520) λην μηδεμίαν προσειληφὼς ἐπισκευήν. — ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον τὸ αὐτοκάβδαλον, καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον ἔκπωμα, καὶ ὅλως, ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται.

ibid. φλαυροῦργοῦ La. φλαυρουργοῦ Lb. Lc. φαυλουργοῦ R.

36. τεχνήματ' ἀνδρός. Brunckius ἀνδρὸς τέχνημα. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1051. SCHAEF.

ib. Citat Suid. v. Πυρεῖον, ubi v. seq. σημαίνει.

ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
ΝΕ. ἰοὺ, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κἄστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που,
τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

37. *θησαύρισμα.* gl. *ἀπόθετον κτῆμα.* BRUNCK.

38. *θάλπεται.* gl. *ξηραίνεται.* BRUNCK.

40. *ὠνὴρ κατοικεῖ.* Perperam vulgo *ἀνήρ.* BRUNCK.

42. *προσβαίη μακράν.* *locum petat longe remotum.* SCHAEF.

43. *ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν.* Philoctetae alimentum praebebant aves et ferae, quas sagittis configebat. Atqui aves et ferae statis horis ad certa loca se conferre solent. Recte scholiastes *ἐπὶ φορβῆς ὁδόν.* At glossator, qui id minus intelligebat, exposuit *ἐπὶ ζήτησιν φορβῆς.* Hoc ipsum Ulysses dicere debuisse videtur Toupio, qui Emendat. in Suidam III. 336. reponit *ἢ 'πὶ φορβῆς μαστύν.* Nimis audacter. .Hujus formae verbalia frequentant Ionici poëtae, qualia sunt *ἐδητὺς, ὀρχηστὺς, θελκτὺς, πωρητὺς*, et alia, sed Atticis fere inusitata sunt. BRUNCK. *φορβῆς νόστος* est *νόστος* (i. e. *ὁδὸς*) *εἰς φορβήν.* V. Melet. Crit. I. p. 90. Sic intellexit etiam Vauvillersius. „*ἐπὶ φορβῆς νόστον*“ inquit „est *ad viam cibi*, id est, *ad cibum quaerendum.*“ Rarior hic usus genitivi. Homerus Il. III. v. 406. *θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους.* Quod imitatur Oraculum ap. Phlegont. Trall. de Mirabil. c. 2. p. 32. Franz. *τρίποδος δ' ἀπόειπε κέλευθον.* Interpres: *mitte iter ad tripodes.* Sic Latine dicitur *via mortis* etc. V. Broukhus. ad Tibull. I. 11, 4. p. 194. SCHAEF.

47. *λαβεῖν.* Perperam in membr. et in Aldina *μολεῖν*, unde Parisinus editor sinceram lectionem eruisse credit, *Ἕλοιτό γ', ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους, μ' ὀλεῖν.* Sed istud *ὀλεῖν* e barbariei spectu arcessitum, non e puris Graecae linguae fonti-

ΝΕ. ἀλλ' ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται στίβος.
σὺ δ', εἴ τι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.
ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
ΝΕ. τί δῆτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,

tibus. *ὀλέω*, *ὀλεῖν* sunt prorsus inusitata, nec uspiam, nisi apud grammaticos, ubi de formatione temporum agunt, reperi-
(521) untur. *μᾶλλον αἱρεῖσθαι* est *προκρίνειν*, *malle*. BRUNCK. *λαβεῖν* La. Lb. Lc. R. V. B.

55. *ἐκκλέψεις*. Sic emendate in B. Soloece vulgo *ἐκκλέψῃς*. *ὅπως* hìc valet *quomodo*, ut infra, 78. et pendet a suppresso verbo *φροντίζειν*, *φράζεσθαι*, vel simili. Immo, ni me fallit conjectura, verbum librariorum errore, potius quam poëtae judicio, hìc desideratur. Quid enim sibi vult post *ἐκκλέψεις λόγοισι*, participium *λέγων*? — *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις σκοπεῖν*. Glossa in codd. *ἐκκλέψῃς*, *ἀπατήσῃς*. Ratio autem Philoctetam fallendi haec erat, ut simularet Neoptolemus se Atridis infensum esse. Huc pertinet scholion, quod in editione Romana alio translatum fuit: *οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους*. BRUNCK. *ἐκκλέψῃς* La. Lb. Lc.

58. *πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον*. Abundat particula *ὡς*, quae eleganter jungitur praepositionibus *ἐπὶ* et *πρὸς* motum significantibus. Familiare hoc Arriano in Alex. M. expeditione. Comicus in Equitum fine: *Κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην*. BRUNCK.

60. *οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες*. Abundat praepositio *ἐν*, ut Oed. T. 821. Antig. 962. 1003. *στείλαντες*, simplex pro composito *μεταστείλαντες* — *ἐξ οἴκων*. Sic veteres codd. et

μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ·
ἀλλ' αὔτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν
θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχὶ, σοὶ δ', ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ,
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.

Aldus, quod et Turnebus retinuit. In T. minus bene *ἐξ οἴκου*, quod ex Henr. Stephani editione in posteriores manavit. BRUNCK. *οἴκου* Lc. V.

61. *μόνην ἔχοντες.* Sic Aldus et veteres codd. Triclinius *δὲ* infersit. BRUNCK. *μόνην δ'* La. Lc. *μόνῳ δ'* Lb. Sed *δ'* om. R. *μόνον δ'* V.

63. *ἐλθόντι δοῦναι.* Id est *ὥστε ἐλθόντι σοι δοῦναι.* BRUNCK.

64. *λέγων.* Pendet hic nominativus a *λέγειν* in v. 57. (522) structura ad significatum, non ad verba accommodata. Quippe istud *λέγειν* imperativus est infinitivi forma, unde pendet etiam *πλεῖς*, suppressa particula *ὅτι*, nisi mavis e communi repetere *λέγε δὲ ὅτι πλεῖς πρὸς οἶκον.* Proinde difficultas ad quam offendit vir doctus, quamque tollit legendo *λέγ' οὖν*, nulla est. Is est Fredericus Gedike, gymnasii rector Berolini, qui seorsum fabulam banc edidit luculento commentario illustratam in tironum usum. Nullum est tragici nostri drama, quod enarratorem tam peritum nactum fuerit. BRUNCK. *λέγ' ὡς ἂν* R. *ὅσ' ἂν θέλῃς* Lb.

66. *οὐδέμ' ἀλγυνεῖς* La.
67. *ἐμβαλεῖς* Lb.
71. *πρὸς τοῦτον* Lb.

ὥστ', εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν, κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.

75. εἰ μὲν Lb.
77. δὴ R.
81. τοι] τι La. Lb. R.
ib. sq. Vid. Melet. Crit. I. p. 77. SCHAEF.
82. δίκαιοι θ' La. Lb. δίκαιοι τ' R.
84. δός μοι σεαυτόν. Terentius Adelphis: *Da te hodie mihi.* BRUNCK.

(523) 86. Hos versus sic convertit Florens Christianus: *Ego vero, Ulysseu, dicta quae non audiam Animo lubenti, facere semper oderim.* Eadem sententia Georg. Ratallerus ad hunc modum: *Quae facta, Ulysse, audire animus horret, eadem Patrare morte acerbius duco.* Haud sane expectabam aliquem exstiturum, qui has interpretationes falsi argueret, aliumque Graecis sensum inesse contenderet. Nuperus Parisinus editor nos docet ea sic verti debere: *Ea moliri odi, quorum famam factorum aegre ferrem.* plurimisque exemplis adstruit, quod vel pueris notum, κακῶς κλύειν significare *male audire*, id est *vituperari.* Est hoc quidem certissimum: sed tam certum est illam significationem verbi κλύειν non magis hic locum habere, quam apud comicum in Concion. 91. ἀκροᾶσθαι de fama accipi posse. Ibi mulier reprehensa, quod lanam in concionem ferret, ait: τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἄρα ξαίνουσα; *Quippini? num minus audiam rhetorum conciones, si lanam carpam?* Quid hoc, quaeso, ad famam? BRUNCK.

87. τούσδε] τοὺς δὲ Buttmannus et Hermannus.

ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.
ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ', εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.
ΝΕ. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

88. κακῆς] κακὰ V.

94. Citat Suidas in *Βουλομένῳ*.

97. Citat Eustath. Il. *Δ*. pag. 486. *Ι*. pag. 779, 17. ἀργὴν R.

ib. Citat h. v. et seqq. Suidas in *Γλῶσσαν*.

100. τί ἄλλο πλὴν confundit imperite Parisinus editor cum interrogationis formula Platoni frequentata ἄλλο τι ἤ. Legat auctorem Doctrinae Particularum, qui formulas istas enucleate distinxit, et simul fidejussorem quaerat, quo auctore (524)
credamus Graecum esse imperativum ἄνωγες. Ab ἀνώγημι novi ἀνώγηθι, ἄνωχθι. Verum ἄνωγες nusquam vidi. BRUNCK. τί οὖν. Porsoni canon (ad Euripid. Phoen. v. 892) si recte habet, mendosa sunt etiam Aristophanis exempla Thesmophor. v. 902. et 904. nam illic Euripides τραγικῶς loquitur. SCH.

102. ἐν δόλῳ. Abundat praepositio ἐν, ut supra, 60. BR.

103. οὐ μὴ πίθηται. *Non persuadebitur.* Aoristus 2. subjunctivi cum particulis οὐ μὴ eamdem vim habet quam futurum indicativi. Euripides Herc. Fur. 720. Οὔδ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ. *Nec adest, nec aderit unquam.* Comicus in Lys. 363. Κοὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρ-

ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.
ΝΕ. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ;
ΟΔ. οὔ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς εἰς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ΟΔ. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;
ΟΔ. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.

χεων λάβηται. Fallitur Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo *φοβέομαι* pendere ait. Diversa sunt *μὴ οὐ* et *οὐ μή*. BRUNCK. *οὐ μὴ πείθηται* La. ante corr. R. in quo *οὐ* sup. habet *εἰ*. Mox *δ'* om. R.

104. *θράσους* R.

106. *οὐκ ἄρ' ἐκείνωι γ'. οὔτε προσμῖξαι θ.* La. *οὐκοῦν ἐκείνω γ' οὐδὲ προσμῖξαι θ.* R.

108. *τὸ ψευδῆ λέγειν.* Perperam libri omnes *τὰ ψευδῆ* — Saepe in articulo, qui ex indole linguae infinitivo adjungitur, lapsi sunt librarii, eumque mutato numero nomini tribuerunt. Sic in Creüsae Fragmento II. legimus etiam, invitis libris: *Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν.* In Anacreontis Od. XI. ediderat Stephanus *τὰ τερπνὰ παίζειν,* ubi sermonis puritas flagitat *τὸ τερπνὰ παίζειν,* quae est etiam ter-
δη
sissimi poëtae manus. BRUNCK. *ἡγῆι τάδε ψ. λ.* La. R. *ἡγῆ δὴ τὰ ψ. λ.* Lb.

111. *ἐς κέρδος.* In B. T. *πρὸς κέρδος.* BRUNCK. *εἰς κέρδος* La. *πρὸς κ.* R.

112. *δ' ἐμοὶ* La. R.

α
113. *μόνην* Lb.

(525) 114. *ὁ πέρσων γ'.* In B. T. particula *γε* omissa. BR. et La. Lb. R.

ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρει δωρήματα.
ΝΕ. ποίω; μαθὼν γάρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα.
ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
ΟΔ. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνῄνεσα.
ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι

116. In Aldina θηρατέα γίγνοιτ' ἄν. Sic etiam in membr. scriptum, appictis prosodiae signis, indicantibus utrumque α produci. Nempe θηρατέα librarius ad Trojam referebat, glossa, quam exscripsi, satis inepta deceptus; δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία. In B. θηρατέα γένοιτ' ἄν. Recte in T. θηρατέ' οὖν. BRUNCK. Cum Aldo conveniunt La. Lb. R. θηρατέα γοῦν V. θηρατέ' ἂν Hermannus.

117. Eustath. Il. *I.* p. 753, 60. Σοφοκλῆς γοῦν δύο φέρῃ δωρήματα ἀντὶ τοῦ φέρεις.

118. ποίω] ποίωι La. eraso ι. Gl. ποία (sic) δυϊκῶς. ποίω R. ποίω δή Lb.

119. κεκλῇο. Optativus praeteriti passivi. Formam hanc saepe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum κεκτώμεθα, legendum: Μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἰἂν κεκτήμεθα. Vide quae notavimus ad comici Lysistr. 235. 253. Mendose hic Aldus edidit κέκλησ' ἅμα, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis κεκλήσ' — Turnebo debetur emendata lectio. BRUNCK. κέκλησ' La. pr. R. κεκλῇς Lb. κεκλῇι La. em.

120. ποήσω La.

122. παρῄνεσα R.

126. δοκῆτέ τι. Sic bene distinctae voces in B. In ceteris perperam δοκῆτ' ἔτι. BRUNCK. δοκῆτ' ἔτι La. R. δοκῆ τε τι Lb.

ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.
ΝΕ. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ;
ΟΔ. οὔ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς εἰς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ΟΔ. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;
ΟΔ. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.

χέων λάβηται. Fallitur Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo φοβέομαι pendere ait. Diversa sunt μὴ οὐ et οὐ μή. BRUNCK. οὐ μὴ πείθηται La. ante corr. R. in quo οὐ sup. habet εἰ. Mox δ' om. R.

104. θράσους R.

106. οὐκ ἄρ' ἐκείνωι γ'. οὔτε προσμῖξαι θ. La. οὔκουν ἐκείνω γ' οὐδὲ προσμῖξαι θ. R.

108. τὸ ψευδῆ λέγειν. Perperam libri omnes τὰ ψευδῆ — Saepe in articulo, qui ex indole linguae infinitivo adjungitur, lapsi sunt librarii, eumque mutato numero nomini tribuerunt. Sic in Creüsae Fragmento II. legimus etiam, invitis libris: Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν. In Anacreontis Od. XI. ediderat Stephanus τὰ τερπνὰ παίζειν, ubi sermonis puritas flagitat τὸ τερπνὰ παίζειν, quae est etiam tersissimi poëtae manus. BRUNCK. ἡγῆι τάδε (δὴ sup.) ψ. λ. La. R. ἡγῇ δὴ τὰ ψ. λ. Lb.

111. ἐς κέρδος. In B. T. πρὸς κέρδος. BRUNCK. εἰς κέρδος La. πρὸς κ. R.

112. δ' ἐμοὶ La. R.

113. μόνην (α sup.) Lb.

(525) 114. ὁ πέρσων γ'. In B. T. particula γε omissa. BR. et La. Lb. R.

ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρει δωρήματα.
ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα.
ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
ΟΔ. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνῄνεσα.
ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρὼν,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι

116. In Aldina *θηρατέα γίγνοιτ' ἄν*. Sic etiam in membr. scriptum, appictis prosodiae signis, indicantibus utrumque *α* produci. Nempe *θηρατέα* librarius ad Trojam referebat, glossa, quam exscripsi, satis inepta deceptus; *δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία*. In B. *θηρατέα γένοιτ' ἄν*. Recte in T. *θηρατέ' οὖν*. BRUNCK. Cum Aldo conveniunt La. Lb. R. *θηρατέα γοῦν* V. *θηρατέ'. ἂν* Hermannus.

117. Eustath. Il. *I.* p. 753, 60. *Σοφοκλῆς γοῦν δύο φέρῃ δωρήματα ἀντὶ τοῦ φέρεις*.

118. *ποίω*] *ποίωι* La. eraso *ι*. Gl. *ποία* (sic) *δυϊκῶς*. *ποίω* R. *ποίω δή* Lb.

119. *κεκλῇο*. Optativus praeteriti passivi. Formam hanc saepe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum *κεκτώμεθα*, legendum: *Μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτήμεθα*. Vide quae notavimus ad comici Lysistr. 235. 253. Mendose hic Aldus edidit *κέκλησ' ἅμα*, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis *κεκλῆσ'* — Turnebo debetur emendata lectio. BRUNCK. *κέκλησ'* La. pr. R. *κεκλῆς* Lb. *κεκλῆι* La. em.

120. *ποήσω* La.

122. *παρήνεσα* R.

126. *δοκῆτέ τι*. Sic bene distinctae voces in B. In ceteris perperam *δοκῆτ' ἔτι*. BRUNCK. *δοκῆτ' ἔτι* La. R. *δοκῇ τέ τι* Lb.

κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοία προσῇ·
οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου,
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,
Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.

127. *κατασχολάζειν.* gl. *βραδύνειν.* BRUNCK.

ψω
ib. *αὖτις ἐκπέμπω* La.

128. *ναυκλήρου τρόπον.* Aldus et veteres codd. *τρόποις* Naucleri ornatum describit Plautus in Milite, IV. 4. 41. *Facito ut venias ornatus huc ornatu nauclerico. Causiam habeas ferrugineam, culcitam ob oculos laneam: Palliolum habeas ferrugineum: nam is colos thalassicu'st: Id connexum in*
(526) *humero laevo expapillato brachio; Praecinctus aliqui: assimulato quasi gubernator sies.* BRUNCK. *τρόποις* La. Lb.

129. *ἄγνοια* in casu recto. Sic scriptum in duobus veteribus codd. In T. *ἀγνοίᾳ*, ut in impressis. BRUNCK. *ἀγνοίᾳ* Lb. *ἀγνοία* La. R. V.

130. *ποικίλως αὐδωμένου. σοφιζομένου, δολίως διαλεγομένου.* BRUNCK.

ib. Eustath. Il. *K.* p. 806, 54. *Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω δέδεικται διφορούμενα· ὧν ἐστι καὶ τὸ αὐδᾶν, λεγόμενόν ποτε καὶ παθητικῶς, οἷον, ποικίλως αὐδωμένου.*

133. *Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων.* id est *πομπαῖος*, seu, ut semet ipse in comici Pluto 1159. appellat *ἡγεμόνιος*. Quod quidem Mercurii officium vulgo haud minus notum, quam illius *κλεπτοσύνη*, seu fallendi peritia, unde alterum illi cognomen inditum, *δόλιος*. BRUNCK.

ib. *ἡγῆσαι τῶν ὧν* Lb.

134. *Νίκη.* Scholion: *οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀττικῇ.* Euripidis Ione 1550. *Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι* — Victoriae nomine cultae Minervae templum erat in arce: idcirco mulieres, quae arcem occupaverant, in comici Lysistr. 317. ejus implorant opem: *δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ.* Vide Meursii Att. Lect. I. 20. BRUNCK.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον στροφὴ α'.
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
φράζε μοι. τέχνα γὰρ
τέχνας ἑτέρας προὔχει,
καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

ΝΕ. *νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς*

ib. *Ἀθάνα.* Vulgo *Ἀθηνᾶ.* V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 26. SCHAEF. *Ἀθηνᾶ* La. Lb. R. *Ἀθηνᾶ παλλὰς* B. *Ἀθηνᾶ πολλὰς* V.

ib. Citat Eustath. Il. *Ι.* p. 758, 44. *Λ.* p. 880, 1.

135. Aldus et veteres codd. *τί χρὴ, τί χρὴ, δέσποτά, μ' ἐν ξένᾳ ξένον* — contra metri rationem. BRUNCK.

138. Suidas: *ΠΡΟΥΧΕΙΝ.* *προέχειν. τί λέγειν, ἢ τι πράττειν χρὴ, φράζε μοι. τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει.*

139. *καὶ γνώμα.* Sic bene Aldus et veteres codd. scilicet *ἑτέρας γνώμας προὔχει.* Sic in glossa expositum erat, unde librarius codicis B. vocem in textum intulit *καὶ γνώμα γνώμας*, metro reclamante. Harum quae rejicrenda erat, (527) retinuit Triclinius, cujus lectio est *καὶ γνώμας.* BRUNCK. Malim *καὶ γνώμα πάρ', ὅτῳ τὸ θεῖον* —. *πάρα* i. q. *πάρεστι.* SCHAEF. *γνώμας* La. *γνώμα γνώμας* R. V.

140. *Διὸς σκῆπτρον.* In Aldina *σκῆπτον.* Scripserat forte poëta *σκᾶπτον.* BRUNCK. *σκῆπτρον* La. Lb.

141. *σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε.* Sic veteres codices et Aldus: id est *εἰς σέ.* Triclinius mutavit sine causa. Dimeter est antispasticus. Pro ditrochaeo in antistrophico est choriambus; paeona habet uterque in secunda sede. BRUNCK.

144. *τόπον ἐσχατιαῖς.* In T. *ἐσχατιᾶς*, quod ad sensum perinde est. Sed nulla erat causa, cur Triclinius veterem lectionem mutaret. *ἴσως γὰρ προσιδεῖν ἐθέλεις τὸν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τόπον, καθ' ὅν τινα κεῖται.* BR. *ἐσχατιᾶς* R.

ib. Brunckius et qui insequuti sunt commate distinxerunt post *νῦν μέν.* Recte, nisi fallor, abest in antiquioribus inter-

προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, ἀντιστρ. α΄.
φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δ' ἐμοὶ λέγ', αὐλὰς
ποίας ἔνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μή με λάθῃ προσπεσὼν ποθέν.
τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα; τίν' ἔχει στίβον;

punctio. Eadem enim hujus constructionis ratio esse videtur, quae ubi ἀλλὰ et γὰρ conjunguntur, de quibus dixerunt Schaeferus Mel. Cr. p. 77. et Elmsleius ad Heracl. 481. HERM.

147. Sensus est, *quum autem veniet metuendus vir, qui ex hoc antro abiit.* HERM.

148. Non puto verba πρὸς ἐμὴν χεῖρα, ut quibusdam placet, significare ad signum manu datum, sed, ut Latine dicitur *ad manum* de eo quod praesto est, sic indicari, *ut statim uti te possim.* Similiter Aeschyl. Agam. 734. dixisse videtur φαιδρωπὸν ποτὶ χεῖρα, *qui praesto est hilari vultu ad omnia officia.* HERM.

150. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. duas voculas addunt, e prava glossa in textum illatas, τὸ σὸν, quas tam metrum quam sententia respuit. Fefellit haec lectio scholiastam, cujus falsa est expositio, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. Immo ad ὄμμα subauditur ἐμόν. BRUNCK. τὸ σὸν om. R. τὸ σὸν retinet Hermannus, qui delet μέλον.

(528) 156. μή με λάθῃ πελάσας ποθέν. Quod in omnibus libris legitur προσπεσὼν, mendosum est, ut ex comparatione strophici versus liquet, et ex confusione glossae cum genuina lectione ortum: ad πελάσας adscripta fuerat glossa προσπελάσας et e v. 46. προσπεσών. Voces postmodo permutatae fuerunt a librariis. BRUNCK. προσπεσὼν La. R. μὴ προσπεσὼν με λάθῃ Hermannus.

157. ἐνέδρα R.

ἔναυλον, ἢ θυραῖον;
ΝΕ. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.
ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;
ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ', ὡς φορβῆς χρείᾳ
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς,
οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

158. Ἔναυλος ἢ θυραῖος T. Magister pag. 305. Moschopul. p. 159. Phavorin. in v.

159. μὲν om. R.

161. ἄπεστιν. Sic emendate in B. In ceteris claudicat versus omissione ν parogogici. BRUNCK.

163. Suidas: ΟΓΜΟΣ. ἡ κατὰ στίχον ἔφοδος τῶν θεριστῶν. καὶ ὄγμη σταχύων. καὶ Σοφοκλῆς. φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.

ib. στίβων R.

166. σμυγερὸν σμυγερῶς. Mendose vulgo legitur στυγερὸν στυγερῶς. In scholiis malum malo cumulatum, quum adverbium per ἐπιμόνως exponatur. Scriptum oportuit σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Hesych. σμυγερὸν, ἐπίπονον, οἰκτρὸν, μοχθηρόν. σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Eustath. p. 1463. ἔστι δὲ σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν, καυστικῶς. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ὅθεν τὸ σμύξαι πυρὶ νῆας. (Il. *I*. 649.) τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος ἀόριστος ἔσμυγον, ὅθεν τὸ σμυγερόν. Nihil verius hac emendatione. BRUNCK. Nihil mutandum erat. Nam στυγερὸς saepe apud tragicos nihil aliud quam tristem vel infelicem significat. Sic στυγερὰ ζωὰ apud Euripidem El. 121. Sic ὁδὸς ap. Aeschyl. Theb. 341. μοῖρα Pers. 912. Μοῦσα Eum. 308. HERM.

167. οὐδέ τιν' αὐτῷ om. R. (529)

168. ἐπινωμᾶν. Scholiastes hic exponit ἐξευρίσκειν. In Antigona 139. exponitur idem verbum per ἐπιφέρειν. *Dividendi, distribuendi* significatione utitur eo Aeschylus Eumenid. 310. Λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους Ὡς ἐπινωμᾷ

ΧΟ. οἰκτείρω νιν ἔγωγ᾽, ὅπως, στροφὴ β΄.
μή του κηδομένου βροτῶν
μηδὲ ξύντροφον ὄμμ᾽ ἔχων,
δύστανος, μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ᾽ ἐπὶ παντί τῳ
χρείας ἱσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς
δύσμορος ἀντέχει;
ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών.
οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἀντιστρ. β΄.
οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,

στάσις ἀμά. Id scholiastes bifariam exponit: *τίνα τρόπον τὰ κατ᾽ ἀνθρώπους λάχη ἐφοδεύομεν.* et *ἐπινωμᾷ, ἐπισκοπεῖ.* Facile variae interpretationes a simplicis potestate derivantur. BR. *ἐπινωμᾶν* circumspicere, atque animo versare, unde nanciscatur medicum malorum. HERM.

170. Male haec ita interpretantur, ac si *μή του κηδομένου βροτῶν* sint genitivi absoluti. Hoc dicit: *miseret me ejus, quomodo nullius qui eum curet ne adspectum quidem vicinum habens, saevo isto morbo laborat.* HERM.

171. *μηδὲ ξύντροφον.* Sic ad metri rationem scribi debuit. Perperam Aldus et veteres codd. *σύντροφον.* Sinistra Triclinii emendatio est *μηδ᾽ αὖ σύντροφον.* BRUNCK.

ib. *μὴ σύντροφον* La. R. Tum *ὄμματ᾽* R.

174. *ἀλύει.* gl. *ἀλγεῖ, ἀπορεῖ.* BRUNCK.

177. Suidas: *ΠΑΛΑΜΑΙ. αἱ τέχναι. αἱ χεῖρες. ὦ παλάμαι θνητῶν, ὦ δύστηνα γένη βροτῶν. οἷσι μὴ μέτριος αἰών. οὕτως καὶ ἑξῆς.*

178. *δύστανε* Ald.

181. *ἥκων.* Sic bene apud Suidam legitur in *λασίοις.* Tragici exemplaria habent *οἴκων.* In B. *οἱ κοὐδενὸς*, librarii errore, qui compendio scriptum *ἥκων* dispexisse non videtur. *ἥκειν* pro *εἶναι* eleganter adhibetur. *οὗτος τῶν εὐγενῶν οὐδενὸς ὕστερος ὢν ἴσως.* Sic in Oed. Tyr. 1519. Oed. Col. 1177. Aj. 637. *ἥκειν* nihil aliud valet quam *εἶναι.* Pro *ἔχειν* usurpari

πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μερι-
μνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὑποκεῖται.
NE. *οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.*
θεῖα γὰρ, εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ,
καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν

solet in eleganti formula *εὖ ἥκειν τινὸς*, in qua tamen istud verbum non nemini suspectum fuit. Vide notas ad Luciani (530) imagines t. II. p. 469. BRUNCK. Vide Porsonum in App. ad Toupium p. 458. Sed notandum duos Suidae MSS. optimae notae retinere, cum vulgatis Sophoclis exemplis, *οἴκων*.

183. *ἀπ' ἄλλων ποικίλλων* R.

186 *οἰκτρῶς* R.

ibid. seqq. ita ed. Hermann. *λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα μερι- | μνήματ' ἔχων βάρη. | ἁ δ' ἀθυρόστομος | ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς | οἰμωγᾶς ὑπ' ὀχεῖται.*

190. Vulgo legitur *πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται*, quod quid sibi velit, nemo declaravit unquam. Quippe vetus enarrator quid sententia flagitet, exponit quidem; verum is verborum et inextricabilis structurae nullam rationem reddit. Genitivi *πικρᾶς οἰμωγᾶς* a nomine *τηλεφανὴς* non pendent: verbum requirunt, a quo regantur: id esse non potest *ὑπόκειται*. Jam diu est quum emendavi *ὑπακούει*. Comicus in Nub. 263. *Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.* ubi simpliciter valet *audire. Echo sola tristes ejulatus audit.* E consequenti saepe usurpatur pro *respondere*, qua significatione etiam cum secundo casu construitur, ut apud Plutarchum in Camillo p. 310. *ὀργιζόμενοι τοῖς ἔχουσι τὸ Καπιτώλιον, ὅτι καλούντων αὐτῶν οὐχ ὑπήκουον, ἀλλὰ καὶ προσβάλλουσι πληγὰς ἔδοσαν.* *quod provocantibus non responderent.* non genitivus est absolutus, sed legitimus casus *καλούντων αὐτῶν* a verbo *ὑπήκουον* pendens. BRUNCK.

193. *καὶ τὰ παθήματα κεῖνα.* Minus bene vulgo *παθή-*

τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ,
τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.
ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; στροφὴ γ'.
ΧΟ. προὐφάνη κτύπος
φωτὸς σύντροφος, ὡς τειρομένου του.
ΝΕ. ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων;
ΧΟ. βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
του, στίβου κατ' ἀνάγκαν

ματ' ἐκεῖνα. Vide notam ad Aj. 233. BRUNCK. *παθήματ' ἐκεῖνα* La. Lb. Lc. R.

194. Huc respicit Eustath. Il. *B*. p. 330.

(531) 196. Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina: *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μελέτῃ.* BRUNCK.

ib. Vid. Porsoni Addenda in Not. ad Euripid. Hecub. p. 104. ed. Lips. alter. SCHAEF.

197. *ἐπὶ Τροίᾳ.* Triclinius, *ἐπὶ Τροίαν.* BR. *Τροίαν* Lc.

199. *ἐξήκοι.* Praestat, opinor, *ἐξήκῃ.* SCHAEF. *ἐξήκει* Lc. *ἐξίκοι* R.

200. *δαμῆναι.* gl. *πορθηθῆναι.* BRUNCK.

ib. *χρῆν σφ'* La. Lc. R. *χρῆναφ'* Lb.

203. Vid. Porson. l. c. SCHAEF.

205. *ἐτύμα.* Perperam in membr. et in Aldina *ἑτοίμα.* BRUNCK. *ἑτοίμα* La. *ἐτύμα* R. cum gl. *ἀληθής.*

206. *στίβου.* Extrinsecus arcessendam praepositionem *ἐπὶ* monuit scholiastes. Hujus ellipsis exempla satis obvia. Sic in Electra, 900. — *ἐσχάτης δ' ὁρῶ Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον.* ubi *ἐσχάτης πυρᾶς* pendet a suppressa *ἐπί.* Eodem modo explicari potest versus hujus dramatis 1181. Triclinius contra veterum librorum fidem dedit *στίβον*, quod quidem bonum est, et intelligendum per ellipsin praepositionis *κατὰ,* ut in Aj. 30. *πηδῶντα πεδία.* — *κατ' ἀνάγκαν.* gl. *βιαίως, μετὰ στε-*

ἕρποντος· οὐδέ με λάθει
βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
διάσημα γὰρ θροεῖ.
ἀλλ' ἔχε, τέκνον— ΝΕ. λέγ' ὅ τι. ἀντιστρ. γ'.
ΧΟ. φροντίδας νέας.
ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνὴρ,
οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἤ
που πταίων ὑπ' ἀνάγκας
βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν,

ναγμοῦ. BRUNCK. φθογγά του ἕρποντος κατ' ἀνάγκαν στίβου. Saepius ἀνάγκη cum genitivo consociatur rei, cujus est necessitas molestiaque intelligenda, ut ὠδίνων ἀνάγκαι. Itaque hoc dicit: *verus ad me accidit sonitus cujuspiam gravi laboriosoque incessu ingredientis.* HERM.

207. λάθη R. qui v. seq. τρυσάνωρος.

209. διάσημα γὰρ θροεῖ. Sic edidit Aldus veterum codicum fidem secutus. Versus asynartetus est ex anapaesto et antispasto. In antistrophico ditrochaeus est pro diiambo. Temere vocum ordinem invertit Triclinius. BRUNCK.

212. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνήρ. Sic omnino (532) legendus hic versus, ex metri et sermonis lege; et sic fere citatur ab Aristophanis enarratore ad Aves 276. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. At tragici exemplaria vocula longiorem versum exhibent: ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Ratio metrica dimetrum anapaesticum flagitat, qualis est versus 203. Unde liquet istud ὡς sententiae prorsus inutile, a mala manu additum fuisse. Tum ἀνὴρ, quae vox apud Nostrum priorem semper corripit, unde absque articulo certam atque definitam personarum, de qua hic sermo est, designare non potest. BR.

ib. Suidas in Ἔξεδρον.

214. ποιμὴν ἀγροβότας. Minime praetulerim scripturam codicis B. ἀγροβάτας. In Euripidis Cyclope v. 54. nomen ἀγροβότας ab eruditis viris frustra solicitatur, eadem analogia formatum, qua οἰοβότας in Aj. 615. et ejusdem significationis compositum ἀγρονόμος. BRUNCK.

216. τηλωπόν. Hesych. μακρόθεν φαινόμενον. Sensuum vocabula commutantur, et quae visus propria sunt, aliis cle-

ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
κατέσχετ', οὔτ' εὔορμον, οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·
φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνῳ
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον·
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἄφιλον κακούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ

ganter tribuuntur. Sic supra, 202. προὐφάνη κτύπος. Perperam in membran. et in Aldina τηλωπάν. BRUNCK.

217. αὐγάζον La. ὅρμον αὐγάζων Hermannus, et v. seq. τι γὰρ δεινόν.

220. ναυτίλῳ πλάτῃ] κἀκ ποίας πάτρας La. R.

222. Veterum codd. et Aldi lectionem sequimur. Triclinius hic rursum nulla de causa verborum ordinem pervertit: ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε. BRUNCK.

ib. ἂν ὑμᾶς La. Lb. Lc. R. καὶ γένους. Lc.

223. Ἑλλάδος. gl. Ἑλληνικῆς. Ex Ajace Locro citatur Ἑλλὰς ἀνὴρ, quomodo ὕβρις ἀνὴρ dixit Hesiodus. Nomina
(535) primitiva, propria seu appellativa, adjectivorum instar cujusvis generis junguntur substantivis; cujus schematis exempla passim occurrunt. Mox 256. Ἑλλὰς γῆ. BRUNCK.

228. κακούμενον. Libri omnes καλούμενον mendose. Has voces jam male commutatas vidimus in Oed. Col. 261. BR. Conf. infra v. 471. SCHAEF. πωλούμενον vel μ' ἀλώμενον conjecit Bentleius. καλούμενον φωνήσατε, *invocantem alloquimini* Hermannus.

229. προσήκετε. Triclinius nescio quo prolubio, προσήκατε. BRUNCK. et nescio an sic La.

ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ᾽, οὔθ᾽ ὑμᾶς ἐμοῦ.
ΝΕ. ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ᾽, ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε
χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ᾽, ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.
ΝΕ. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιῤῥύτου
Σκύρου· πλέω δ᾽ ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.
ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;
ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.
ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ᾽ ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ᾽, ὅντιν᾽ εἰσορᾷς;

236. Suidas: *ΠΡΟΣΕΣΧΕΝ*. ἐξώκειλε. Σοφοκλῆς. Τίς σ᾽ ὦ τέκνον προσέσχε; τίς προσήγαγε Χρεία; τίς ὁρμή; τίς δ᾽ ἀνέμων ὁ φίλτατος; Καὶ αὖθις. — Τίνι Στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων; Λέγεται καὶ κατέσχεν. ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς. — Ἡνίκ᾽ ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.

237. *ἀνέμων ὁ φίλτατος*. Perperam in B. T. *τίς δ᾽ ἀνέμων* — ut legit etiam Eustathius, qui hanc versus clausulam citat pag. 1717. Frigeret hic connectiva particula, BRUNCK. *τίς ἀνέμων* Lb. R. *τίς δ᾽ ἀνέμων* La. Lc.

241. *οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.* Sic membr. Vulgo *οἶσθ᾽ ἤδη* — BRUNCK. *οἶσθ᾽ ἤδη* La. Lb. Lc. R.

245. *δῆτα νῦν γε*] *δὴ τανῦν γε* Buttmannus et Hermannus.

246. *οὐ γὰρ* *δὴ* *σύ γε* La. (inter *οὐ* et *δὴ* aliquid erasum) *οὐ γὰρ σύ γ᾽* Lc. R. Tum *ναυάτης* R. (534)

249. *οἶσθ᾽ ὅντινά μ᾽ εἰσορᾷς* R.

ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιδ', ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;
ΦΙ. οὐδ' οὔνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ᾔσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
ΝΕ. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνιστορεῖς.
ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε,
μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ
ἔῤῥιψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου

250. ὃν εἶδον R.

251. οὐδ' οὔνομ' — Mendose Aldus ὄνομ' — BRUNCK. οὔνομα tragicis non eripiam. Conf. Markland. ad Eurip. Iphig. Taur. v. 36. Sed comicos hac forma usos esse, recte, ut puto, negat Brunckius ad Aristophan. Av. v. 812. SCHAEF. ὄνομ' La. Lb. Lc. R. οὔνομ' V. οὐδ' ὄνομά γ' Hermannus. οὐ τοὔνομ' Martinus.

ib. κλέος κακῶν Lc.

253. ὧν ἂν ἱσταρεῖς La. ὧν ἂν ἱστορῇς R. Lc.

254. μοχθηρός. μόχθηρος scribebant οἱ ἀκριβέστεροι. Vid. Ammon. p. 96. et 116. Valcken. SCHAEF.

256. μὴ δ' Ἑλλάδος La. R. μή θ' Ald. Mox πώ R. pro που.

ib. μηδαμοῦ — που. Pro μηδαμόσε — ποι. SCHAEF.

258. σῖγ' ἔχοντες. Id est σιγῶντες. Adverbium est σῖγα, et dicitur ἔχειν σῖγα, ut ἔχειν ἀτρέμα, ἔχειν ἡσύχως. BR.

(535) 266. τῆς ἀνδροφθόρου. Perperam libri omnes τῆσδ' — BRUNCK. τῆσδ' La. Lb. Lc. R.

πληγέντ᾽ ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ᾽ ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
ᾤχοντ᾽ ἔρημον, ἡνίκ᾽ ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
τότ᾽ ἄσμενοί μ᾽ ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ᾽ ἐπ᾽ ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
λιπόντες ᾤχονθ᾽, οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ᾽ αὐτοῖς τύχοι.
σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ᾽ ἀνάστασιν δοκεῖς,
αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ᾽ ἐκδακρῦσαι; ποῖ᾽ ἀποιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ ἔντοπον,
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ᾽ ὅστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν,
εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,

268. *ξὺν ᾗ.* gl. *τῇ νόσῳ.* BRUNCK.

270. *ναυάτῃ* R.

274. *καί τι καὶ βορᾶς.* Infra v. 308. *καί πού τι καὶ βορᾶς.* SCHAEF.

277. *ποτέ* R.

281. *νόσου.* Sic Aldus. Perperam in veteribus codd. *νόσον.* Haud. melius in Triclinii recensione *νόσῳ. ξυλλαμβάνειν* et *ξυλλαμβάνεσθαι* cum genitivo rei construuntur. Comicus Vespis, 733. *Νῦν δ᾽ αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν Ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος.* Pace, 437. *Χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων.* Lysistrata, 313. *Τίς ξυλλάβοιτ᾽ ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;* BRUNCK. *νόσον* R. B. Ex La. nihil enotatum.

282. *συμβάλλοντι* R. cum *γρ. συλλάβοιτο.*

285. *δὴ*] *οὖν* La. Lc. R.

ib. *διὰ χρόνου*, *aliquantisper*, dum scilicet suffecerunt alimenta, quae ei relicta fuerant. BRUNCK. (536)

κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας

286. βαιᾷ. Membr. et Aldus perperam βαιῇ. BRUNCK. βαιῇ La. R.

288. εὕρισκε La. R.

290. Suidas: *ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ* ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. ὃν ἀφίησί τις τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν.

ib. Suidas: *ΑΤΡΑΚΤΟΝ.* βέλος, μεταφορικῶς· Σοφοκλῆς. — πρὸς δὲ τούτοις ὅ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας, Εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

ib. ἄτρακτος additum in La. a correctore.

ib. αὐτὸς *ΑΝ* τάλας εἰλυόμην — ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' *ΑΝ* — ταῦτ' *ΑΝ* ἐμηχανώμην — πῦρ *ΑΝ* οὐ παρῆν. Nihil utique notius usu particulae ἂν conjecturali cum indicativo in narrationibus, qua significatur non tam res facta, quam quae fieri potuit, aut fieri solet: ideo exprimitur per *fere*, *fortassean*, aut per verbum *soleo*. Ex unico Aristophane centena exempla excitari possint. Viros doctos quandoque fefellit hic particulae usus, ut Reiskium, qui ad haec Lysiae verba p. 272. ἠγανάκτουν ἄν, *indignari solebam*, ἂν sibi *delendum videri* ait: *quia non dicit orator se indignaturum fuisse, sed indignari consuevisse.* Atqui haec ipsa est ratio, cur ἂν addidit. Sic Chorus senum in comici Vespis, 268. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου. *Sed primus nostrûm praeire solebat.* Magnifice hìc se effert nuperus Parisinus editor, tanquam si ipse primus hunc Graecae linguae idiotismum observasset, incompertum vel ipsi Valckenario, virorum quotquot fuerunt Graece doctorum doctissimo. Verum exemplorum partim idoneorum, partim secus, quae congessit plaustra, non obstabunt quin in Euripidis Phoenissis 412. longe melius dicat Polynices: *Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ. Aliquando habebam in diem, aliquando rursus non habebam:* quam *εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν: aliquando nihil habere solebam. εἶτ' αὖ* frequentant Attici poëtae: et ἂν conjecturale, ea potestate quam definivi, rarius adhibetur in negativa propositione. Quod ἂν legatur in Philemonis versu ex Milite, inde argumentum petendum non erat; nam est ex Grotii interpolatione. Apud

εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις

Athenaeum legitur: Ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κ' ὀπτὸς ὢν τοιοῦτος ἦν. Quod sane praestat, nisi verius sit, ut Bentleio visum, κ' ὀπτὸς αὖ τοιοῦτος ἦν. BRUNCK.

ib. s. τάλας — δύστηνος. Infra v. 744. δύστηνος, ὢ τάλας ἐγώ. Sic junxit Euripides Orest. v. 1580. τάλαιναν ἀθλίαν, quod contra Porsonum recte tuetur Erfurdtius in litteris ad me scriptis p. 571. SCHAEF.

291. ἐλυόμην R.

293. καί που πάγου χυθέντος. *Et si forte superfusae* (537) *essent terris prunae, ut hieme fieri solet.* Pessime Brumoeus vertit: *Je rampais de même pour chercher de l'eau, et quand il falloit couper le bois qui m'étoit nécessaire, surtout dans les rigueurs de l'hiver, où l'isle est inondée.* Mediocriter Graece doctus erat ingeniosus ille Jesuita. Nec melior est Gallici scriptoris, qui nuper Philoctetam e Sophocleo expressum docuit, versio: *Des glaçons, dont l'hiver blanchissait ce rivage, j'exprimais avec peine un douloureux breuvage.* Sicque sententiam suam de hujus loci interpretatione exponit: *J'ai rapportée ces mots καὶ που πάγου χυθέντος, au vers précédent: εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν, et s'il fallait chercher quelque boisson*, et quidem glacie fusa, *que je ne trouvais que dans la glace fondue, et de même dans l'hiver ramasser du bois*, etc. *J'ai traduit οἷα par* de même pariter, *comme fait le scholiaste Latin qui a suivi le même sens.* Quis ille sit Latinus scholiasta ignoro. Video Camerarium ista bene accepisse, nimirum Philoctetam dicere, *lignum sibi parandum fuisse adversus gelu, ut maxime hieme esse soleat:* meritoque illi damnatam fuisse nescio cujus alius interpretationem, qui πάγον pro *rupe* accepisse videtur. Ex Gallici illius scriptoris verbis liquet, aliud esse Graecas contaminare fabulas, aliud eas interpretari. BRUNCK.

294. ξύλων τε θ. R. qui statim τοῦτ' ἄν.

296. Hunc et tres seqq. v. habet Suidas in Ἄφαντον

ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης.
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστὶν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μὲν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν·
ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ', ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ

φῶς. Vide et in Πυρίτης. Adde Eustathium Iliad. Σ. pag. 1149, 51. τρι

ib. ἐν πέτρῳ R. Tum ἐκθλίβων La.

297. φῶς] πῦρ Lc.

298. Eustath. Od. Ε. p. 1523, 31.

300. φέρ' οὖν τ. R. Mox μάθε R. μάθοις Lc.

301. ναυάτης R.

304. Citat Eustath. Il. Β. p. 290. Ν. p. 817, 40. Ω. p. 1374, 17. Od. Ι. p. 1632, 36.

(558) 305. τάχ' οὖν] τάχ' ἂν Hermannus.

306. ἂν om. La. pr.

307. μολῶσιν R.

308. κἄπου τί La. R.

309. οἰκτείροντες R.

313. κακοῖς — ἀδδηφάγον R.

315. Lege οἵ' Ὀλ. θ. cf. supra 278. PORS.

δοῖέν ποτ᾽ αὐτοῖς ἀντίποιν᾽ ἐμοῦ παθεῖν.
ΧΟ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἴσ᾽ ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ᾽ Ὀδυσσέως βίας.
ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ᾽ Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,

316. *αὐτοῖς*, quia praecessit *οἷς*, Cantero suspectum fuit, qui illius vice *αὖτις* legendum esse credidit. Sed falsus est. Callimachus in Epigram. *Ἄκρητος καὶ ἔρως μ᾽ ἠνάγκασεν. ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Εἷλκεν, ὁ δ᾽ οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.* Itidem Menander in Epigr. in Themistoclem et Epicurum: *Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ᾽, ὁ δ᾽ ἀφροσύνας.* BRUNCK.

ib. *ἀντάποιν᾽* La. Lb. Lc. V. B. *ἀντίποιν᾽* R. Ald.

ωι
319. *λόγοις* La.

320. *ἀληθὴς* La. corr. a pr. m.

ib. *συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν.* Constructionis ratio optime declaratur in nota, quam e membr. protuli: *ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ δοτικῇ συντάσσεται. ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ἀτρειδῶν.* Conferri possunt minora scholia ad El. 283. et Triclinii nota ad Aj. 491. Frustra Toupius ad Suidam tom. I. p. 134. lectionem librorum vitiosam esse pronuntiat, et sic refingendam, *συντυχὼν κακοῖν ἀνδροῖν Ἀτρειδαῖν, τῇ τ᾽ Ὀδυσσέως βίᾳ.* Nihil mutandum esse ostendi ad Euripidis Orestem 1291. Verbum compositum cum casu construitur, quem simplex regit, vel vacante, vel aliorsum pertinente praepositione. BRUNCK.

324. Libri omnes nostri hunc versum sic scriptum (559) exhibent: *Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτέ.* Ex hac verborum structura qui bonum sensum elicere conabitur, meras nugas aget. Inepta est Heathii versio: *Irae utinam contingat, ut manum aliquando tandem satiem.* Expressum vellem id quo manum suam non *satiare*, sed *implere* cupiat Neoptolemus. Nam *manum implere* absolute, nihil est. Idcirco Valckenarii conjecturam in Commentario ad Euripidis Phoen. p. 284. minus probo: *Εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε.* Pejor

ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

est adhuc Toupii interpretatio: *Utinam satis irasci liceat!* Quid quaeso obstabat quin ad satietatem irasceretur? Haud sane video quid huic versui sit cum exemplis ab erudito Britanno excitatis ad Suidam III. 130. Nulla alia est ratio eum interpretandi quam per hypallagen, quam viam inierunt interpretes praestantissimi. Florens Christianus: *Utinam hanc manu olim tester iracundiam!* Georgius Ratallerus: *O mihi utinam, quae mente verso, manu exsequi Liceat!* Camerarius: *Utinam concedatur mihi re ipsa et manibus explere iram meam!* Est hic profecto verus sensus: nec aliter ex vi sententiae et affectu personae verti poterat. Verum aliud Graeca verba sonant, et hypallage quam commenti sunt, nimis esset absona. Permutationem hanc nemo sanus poëtae tribuat, verum librarii seu grammatici errori aut libidini. Scripserat Sophocles: *Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε.* χειρὶ dativus est instrumenti. *πληρῶσαι θυμὸν*, *animi cupiditatem*, sive ultionis, sive cujusvis alius rei, *explere*, elegans locutio est, quam exemplis erudite illustrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1327. *Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε, Πληροῦσα θυμόν.* Noster in Oed. Col. 778. *Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις.* Sic de videndi cupiditate Euripides in Androm. 1084. *ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.* Nihil verius hac emendatione, quam proposueramus olim ad Aeschyli Persas 94. quamque lubenter vidimus viri eruditissimi Frid. Gedike calculo comprobari. BRUNCK.

328. *τίνος χόλον κατ' αὐτῶν ΕΓΚΑΛΩΝ ἐλήλυθας;* Praegnans est phrasis pro *ἕνεκα τίνος τὸν χόλον ὧδε μέγαν κατ' αὐτῶν ἔχων, αὐτοῖς ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;* Vel per metonymiam satis usitatam explicanda est, qua effectus pro causa ponitur, *ira* pro *injuria*, quae iram commovit. Haud absimile est illud in Oed. T. 702. *Λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν, ἐρεῖς.* Virum longe omnium qui nunc sunt doctissi-
(540) mum offendit haec locutio, cui vitium librarii errore subesse ratus, reponendum censet *ΕΓΧΑΛΩΝ. Quamnam ob causam irae in eos tam vehementis frena laxans venisti?* Sic Virgilius Aen. XII. *irarumque omnes effundit habenas.* Tametsi nemo est cujus auctoritas plus apud me valeat, quam praestantissimi illius viri, haud facile animum inducere queo ἐγχαλῶν a poëtae manu esse. Parum me movet, quod com-

ΝΕ. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ᾽ ἐρῶ,
ἅγωγ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ᾽ Ἀχιλλέα θανεῖν —
ΦΙ. οἴ μοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ᾽, εἰ τέθνηχ᾽ ὁ Πηλέως γόνος.
ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ᾽ ὕπο,
τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.
ΦΙ. ἀλλ᾽ εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὼ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ, πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ᾽ ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ᾽, ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ᾽, ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.
ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ᾽, ὅτῳ σ᾽ ἐνύβρισαν.
ΝΕ. ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα
δῖός τ᾽ Ὀδυσσεὺς χὼ τροφεὺς τοῦ ᾽μοῦ πατρὸς,

positi ἐγχαλᾷν haud innotuerit exemplum: satis id tuetur analogiae ratio. Verum ubi χαλᾷν τὴν ὀργὴν, vel χαλᾷν τῆς ὀργῆς occurrunt, ut apud comicum Vesp. 727. Av. 383. sensu plane contrario locutiones illae adhibentur, pro *mollire, remittere iram:* proinde non video quî ἐγχαλᾷν χόλον significare possit *iram intendere,* seu *irae habenas immittere.* Pro γὰρ Heathius scribendum censet γ᾽ ἄρ᾽, frustra. In interrogationibus γὰρ connectivum est et valet *igitur.* Exempla vide in Indice in Aristophanem. BRUNCK.

331. θανεῖν] παθεῖν Lb.

333. εἰ. Locellae ἦ speciosum est: verum non dicam. Conf. infra v. 414. Oed. Col. v. 1585. SCHAEF. ἢ La. R.

335. Recte monet Buttmannus τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμεὶς conjungenda esse, i. e. τόξοις δαμείς. HERM.

336. χ᾽ ὡ κτανών γε R.

338. ἐλέγχω. gl. ἐξακριβώσομαι. BRUNCK.

343. Eustath. Il. *B.* p. 310. Ἡ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμα ἐστὶν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον.

ib. ἦλθον μὲν R.

344. τροφὸς R.

λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ 'μ' ἑλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχὺ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

(541) 349. *μ' ἐπέσχον.* Mendose in membr. et in Aldina *μ' ἔπασχον.* BRUNCK. *ἐπέσχον* La. R. *τὸ μή με* R.

351. *ἄθαπτον*, *ante quam imponeretur rogo.* Vox illa in scholiorum editione Romana inepte exponitur per *ζῶντα.* Glossa, cujus voculam tantum exscripserat Janus Lascaris, ad sequentia verba pertinet, *οὐ γὰρ εἰδόμην.* BRUNCK.

354. Eustath. Il. *I.* p. 756, 17. *Μετρῶν χωρογραφικῶς τὸν ἀπὸ Τροίας πλοῦν εἰς Φθίαν ὁ Ἀχιλλεὺς, λέγει, ὡς εἴπερ εὐπλοΐην, ἤγουν εὔπλοιαν, θεὸς δῴη, Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην. Οὕτω καὶ ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς φιλοτιμησάμενός που ἐν στενῷ περιηγήσασθαι, μετρεῖ τὸν ἀπὸ Σκύρου πλοῦν εἰς τὸ Σίγειον, ἔνθα τὸ Ἀχαϊκὸν ναύσταθμον ἦν, εἰπὼν, ἦν ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι, ὅτε δηλαδὴ καὶ κατέσχεν εἰς τὸ Σίγειον· καὶ τὸν ἐκ Λήμνου δὲ πλοῦν εἰς τὰ τοῦ Φιλοκτήτου ἱστορῶν, ἡμέρας φησὶ μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.*

358. Apte Gedikius quum alia, tum tragici cujuspiam versum apud Plutarch. de Discr. Adul. et Amici p. 51. C. et in Alcib. p. 203. D. *οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς εἶ*, et Quintum Smyrnaeum commemoravit, qui saepius, v. c. VII. 176. illius similitudinis mentionem fecit. Unde veri simile est, veterum aliquem epicorum ea de re primum cecinisse. HERM.

κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ᾽. ἐγὼ δ᾽ ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ ᾽δάκρυσα κεῖνον οὐ μακρῷ χρόνῳ,
ἐλθὼν ᾽Ατρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ᾽ ὅπλ᾽ ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ᾽ ἄλλ᾽ ὅσ᾽ ἦν.
οἱ δ᾽ εἶπον, οἴ μοι, τλημονέστατον λόγον·
Ὦ σπέρμ᾽ ᾽Αχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ᾽ ἑλέσθαι· τῶν δ᾽ ὅπλων κείνων ἀνὴρ
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος. —
κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
Ὦ σχέτλι᾽, ἦ τολμήσατ᾽ ἀντ᾽ ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; —
ὁ δ᾽ εἶπ᾽ ᾽Οδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ·

363. *τλημονέστατον λόγον*. Recte in El. 439. *τλημονεστάτη γυνὴ* exponitur *τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη*. Eadem hic obtinet significatio. In scholio pro *ἀποδυρόμενος*, scriptus (542) liber habet *ἀπολοφυρόμενος*. BRUNCK.

369. *ὦ σχέτλι᾽, ἦ τολμήσατε*. Ineptissima est Heathii conjectura, *ὦ σχέτλιοι, ἦ* — Scilicet quia diphthongus *οι* elidi non potest. At vero non eliditur, quippe qui hic nulla est, *σχέτλι᾽* plene est *σχέτλιε*. Quia verbum adest plurale *τολμήσατε*, non idcirco vocativus esse debet pluralis numeri. Alloqui potuit Neoptolemus Graecorum proceres apud Agamemnonem congregatos, et summum ducem vocativo compellare. Matrem et Achillem alloquitur Iphigenia apud Euripidem, et unicam matrem compellat: *μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων*. Infra, 466. *ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;* Ridiculum esset rem notissimam multis exemplis adstruere. Vide quae notavimus ad comici Ranas 1479. BRUNCK. *σχέτλιοι ἦ* R.

371. In veteribus codd. ut in impressis, scriptum *πλησίων γὰρ ὢν κύρει*, accentu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne dubium esset, ex Triclinii praecepto scriptum in T. *ὢν ᾽κύρει*, tanquam si *ε* in consonante elidi posset. Sane res ipsa manifesto tempus imperfectum postulat: verum Attici poëtae rarissime augmentum omittunt, nec erat hic licentiae locus. Depravata fuit a librariis genuina lectio, quam restitui: *πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν*. Sic infra, 544. *᾽Εκέλευσ᾽ ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι*. Verbum *κυρῶ* fre-

Ναὶ, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών. —
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν ὧδ' ἡμείψατο·
Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων. —
τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ,
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,

quentius cum participio construitur, quod librario fraudi fuit. Sic verbum τυγχάνω cum participio construi solet: tamen in Oed. Col. 1490. ejus participium verbo junctum occurrit: ἥν περ τυγχάνων ὑπεσχόμην, pro ἥνπερ ἔτυχον ὑποσχόμενος. BRUNCK.

ib. Vid. Porson. ad Euripid. Med. v. 1138. SCHAEF. ὢν κύρει La. Lb. R. Brunckium sequitur Hermannus.

373. Ovidius Met. XIII. 284. Gedikio citatus: *His humeris ego corpus Achillis Et simul arma tuli.*

(543) 377. δύσοργος. gl. μάχιμος, ὀργίλος. — δηχθεὶς, λυπηθείς. BRUNCK.

ib. v. ad Ajac. 1017.

380. καὶ ταῦτα, scilicet τὰ ὅπλα ἔχων οὐ μήποτε ἐκπλεύσεις ἐς τὴν Σκῦρον. Soloece vulgo legitur ἐκπλεύσῃς. BRUNCK.

381. ἐκπλεύσῃς La. Lb. R. Ald. ἐκπλεύσεις Brunckius. Bene monet Hermannus Sophoclem futuri media forma usurum fuisse.

383. τητώμενος. gl. ἐστερημένος. BRUNCK. Suidas: *ΤΗΤΑΣΘΑΙ.* στερίσκεσθαι. Σοφοκλῆς.

385. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον. In B. scriptum minus bene αἰτιῶμ' ἐκεῖνον. BRUNCK. αἰτιῶμ' ἐκεῖνον La.

στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.
ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, στροφή.
μᾶτερ αὐτοῦ Διός,
ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ
πότνι', ἐπηυδώμαν,
ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν
ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων
ἔφεδρε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπέρτατον.
ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε,
καί μοι προσᾴδεθ', ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.

387. ξύμπας R.

388. Citat Suidas in Διδάσκαλον.

391. Eustath. Il. Α. pag. 46. Ξ. p. 978, 4. Od. Θ. pag. 1602, 7.

395. ἐπηυδώμαν. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius stolido prolubio dedit ἐξηυδώμαν. BRUNCK. πότνι', ἐπηυδώμαν σε κἀκεῖ, μᾶτερ. Hermannus. ὦ πότνι' ἐπηυδόμην R.

398. ὅτε πάτρια R.

ib. τὰ πάτρια τεύχεα. Scholiastes exponit τὰ πα- (544) τρικά. Harum vocum differentiam statuunt grammatici, quam Pollux haud magis tragico nostro agnovisse videtur. Sic enim ille libro II. cap. 2. περὶ γονέων. ἡ δὲ διὰ τούτων κτῆσις, πατρῷα, πατρικὴ, πάτριος. Vim praepositionis in παρεδίδοσαν argute declarat glossa: ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ. BRUNCK.

399. παραδίδοσαν La. παραδίδοσαν R.

ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἀλλ' εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο.
ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χοὖτος οἴχεται θανών;
ΝΕ. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.
ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

408. *πανουργίας* R. qui *θίγοντα.*

409. *μέλλοι* La.

410. *ἀλλ' οὔ μοῦτο* R.

412. *οὐ δάρ ἄν* R.

414. Nescio an *ἀλλ'* desit La.

417. *οὐδ' ὁυμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ.* Id est *οὐδὲ ὁ Σισύφου υἱὸς ἐμπόλητος Λαερτίῳ.* Quia scilicet ex furtivo Sisyphi compressu gravidam Anticleam duxerat Laërtes. Perperam vulgo legitur *Λαερτίου,* cui lectioni nostra in membr. superscripta. Fallitur scholiastes, quum ait *Λαέρτιος* possessivum esse pro primitivo. Duplex forma est hujus nominis, utraque primitiva. Eustathius ad Homerum, p. 13. *διφορεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς.* Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. Spreta veterum librorum auctoritate, Triclinius differentiam illam susque deque habuit. Supra, v. 366. *Λαρτίου* dedit, ubi nos ex antiquitatis fide, *Ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.* Eamdem
(545) dem interpolationem ab eo factam fuisse in Aj. 1393. observavimus. BRUNCK. *λαερτίου* La. *λαερτίω* R. Vera vulgata est, modo recte intelligatur dicti acerbitas. *Σισύφου* pro adjectivo est, ut sensus sit, *Λαερτίου, Σισύφου ὄντος,* quod potuisset uno nomine dici *Σισυφολαερτίου* ut Luciani Icaromenippus dictus est. *Ἐμπολητὸς* autem non est eum isto geni-

ΝΕ. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.
ΦΙ. τί δ'; ὅς παλαιὸς, κἀγαθὸς, φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; οὗτος γάρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλεύων σοφῶς.
ΝΕ. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος.

tivo construendum, tamquam si esset ἐμποληθεὶς, sed per se positum est: *per negotiationem suppositus Sisypholaertis filius.* HERM.

419. μέγας R.

420. ἀργείωι στρατῶι La.

421. τί δ'; ἔστιν — *Quid vero? Nestor — vivitne?* Comicus in Pace, 700. Τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; ad quem locum vide quae notavimus. BRUNCK.

ὁ
ib. ὦ παλαιὸς La. ὦ παλαιὸς R. ὁ παλαιὸς V. B.

423. κάκ' ἐξήρυκε. Glossa in T. ἐξέβαλεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ ἕλκω. Quid in aliis libris repererit auctor scholiorum, non assequor: sane lectio quam profert κἀξεκήρυξε locum habere non potuit. βουλεύων σοφῶς. In T. σοφά. Appositae duae diversae lectiones, σοφῶς, σαφῶς. Posteriorem, eamque pessimam, arripuit Turnebus. BRUNCK. σοφὰ La. V. σαφῶς R. σοφῶς B.

425. αὐτῷ om. R.

ib. ὅς παρῆν μόνος. Duplex fertur hujus loci lectio, utraque mendosa. Nimis ineptum est, quod libri exhibent, ὅσπερ ἦν γόνος. Tolerabilior est aliquanto lectio scholiastae memorata, ὅσπερ ἦν μόνος, nec tamen admittenda. Ignorat omnia quae ad Trojam gesta fuere, quibus non interfuit Philocteta: horum si quae narrat Neoptolemus, quidvis ei fingere licet, quo facilius illum decipiat. At Nestorem non ignorat Philocteta, quem amicum suum appellat, quem Aulide viderat, ante quam solveret classis, quicum usque in Lemnum navigaverat: sciebat profecto plures uno eum filios habere. Praeterea in re notissima Homeri auctoritatem, quem vide Od. *Γ.* 413. deseruisse censendus non est Sophocles, unicum Nestori filium tribuendo. Latebat menda, quam prius me deprehendisse eo magis miror, quo frequentior est in libris. Scripserat tragicus ὅς παρῆν, unde librarii negligentia fecit ὅσπερ ἦν. Solum patri ad-

ΦΙ. οἴ μοι, δύ' αὔτως δείν' ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
φεῦ, φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
ΝΕ. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.
ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;

fuisse Antilochum, est quidem praeter historiae fidem, siquidem Thrasymedes cum patre Pylum reversus est; sed eum superstitem esse ignorat Philocteta, nec dolo quem struit Neoptolemus obstat, si eum quoque periisse innuat, quo magis ani-
(546) mum Philoctetae commoveat. Quam pravae lectioni tutelam commentus fueram, *μόνος* accipi posse pro *ἀγαπητὸς*. ut hoc vice versa *unicum* quandoque notare observatum fuit, eam pluma leviorem esse fateor. BRUNCK. *ὃς παρῆν, γόνος* Hermannus.

426. *δύ' αὐτὼ δείν' ἔλεξας*. Sinceram hanc lectionem servavit scholiastes. Inde ortae depravationes *δύ' αὔτως* et *δύ' αὐτὸς*, quorum posterius sola Stephani editio exhibet. *δεινὰ λέγειν τινὰ* notissima est phrasis, pro *δεινὰ λέγειν περί τινος*. BRUNCK. *δύ' αὔτως δείν' ἔλεξας* La. R. *δύ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξας* v. l. apud schol. unde Porsonus ad Phoen. 539. *δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας*.

ib. Sincera est vulgata, modo *αὔτως* ut convenit, scribatur. *Duo*, inquit, *aeque tristia narrasti de iis, quos omnium minime mortuos vellem, Ajacem et Antilochum. Αὔτως* sic Antig. 85. 715. Oed. T. 931. HERM.

428. *οἵγε* R.

429. *ἔστιν ἐνταῦθα* R.

431. Suidas: *ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ. ἀνταγωνιστής. σοφὸς παλαιστὴς οὐ κεῖνος, ἀλλ' οὐχ αἱ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται θαμά.*

434. *ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα*. Libri omnes *ὃς σοι πατρὸς* — Verissimam Hemsterhusii emendationem recepi, quem vide ad Lucianum tom. I. p. 147. *σοι* ab oscitante librario repetitum videtur e praecedente versu, et hic valde esset invenustum. Praestat *σοῦ πατρὸς*, ut Trach. 85. *Καὶ πίπτομεν,*

ΝΕ. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.
ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.
ΝΕ. ποίου γε τούτου, πλήν γ' Ὀδυσσέως, ἐρεῖς;
ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου

σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. et El. 1222. — τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω. BRUNCK.

ib. Eustath. Il. *E.* p. 558. Ἄκρας φιλίας δηλωτικὸν τὸ, ὅς ἐμοὶ πάντων πολὺ αἴλτατός ἐστιν. ἐνταῦθα λαβὼν Σοφοκλῆς, Ἀχιλλέως τὰ φίλτατα ἔφη τὸν Πάτροκλον, ὅπερ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ τῶν πάνυ ἐγγυτάτω φασί.

435. δέ σ' ἐν βραχεῖ Erfurdt.

437. Suidas: *ΑΙΡΕΙ.* ἀναιρεῖ. φονεύει. Σοφοκλῆς. Πόλεμος γὰρ οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί. Pro αἵρει Buttmannus et Hermannus αἱρεῖ.

ib. Confer fragmentum Phrygum. BRUNCK.

438. σε R. (547)

440. Eustath. Il. *B.* p. 205. Εἰ δὲ ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Φιλοκτήτης γλώσσῃ δεινὸν καὶ σοφὸν τὸν Θερσίτην λέγει, ἀλλ' ἐκεῖνος μισῶν τὸν Ὀδυσσέα, ἐπαινεῖ τὸν Θερσίτην, οἷα τῷ Ὀδυσσεῖ ἔχθιστον.

441. ποίου δὲ τοῦτο. In Aldina et in membr. ποίου τε τούτου. In duobus aliis ποίου γε τούτου. Mendosum utrumque. BRUNCK. ποίου τε τούτου La. Lb. R. ποίου γε B. V.

443. Thersitae indolem describit Homerus: Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, Ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν· Ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Ad quem locum sic Eustathius p. 205. Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον Ὁμηρικὸν νοῦν παραφράζων, φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν εἵλετο εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐῴη. τουτέστιν οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὂν λέγεσθαι, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει. Quod

μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ', εἰ ζῶν κυρεῖ;
ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτὸν, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.
ΦΙ. ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο.
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες·
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;
ΝΕ. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι·
ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,

autem mox sequitur in Neoptolemi responso, vivere adhuc Thersiten, id poëtae fingere licuit, ut inde ansam arriperet Philocteta Fati injustitiam expostulandi. At revera, ut scholiastae observatum, e vita excesserat tunc Thersites ab Achille interemptus, cujus iram in se concitaverat petulanti objurgatione. Rem narrat Quintus Calaber *Paralipom.* I. 270. BRUNCK.

444. ἐῴν γρ. ἐῴη La.

445. οὐκ οἶδ' αὐτὸν R. Mox δέ τ' ὄντα La. Lb. R.

446. ἔμελλ' — gl. ἔοικε. E proximo ὄντα repetendum εἶναι. ἔμελλεν εἶναι αὐτός. In ἐπεὶ οὐδέπω coalescunt ει ου in unam syllabam. Aliter visum librario codicis T. qui scripsit ἐπεί γ' οὔπω. Nolebat forte anapaestum esse in secunda sede. BRUNCK.

ib. ἐπεὶ οὐδὲν supras. συνίζησις R. ἐπεί γ' οὔπω Lc.

ib. πῶς οὐδὲν κακὸν ἀπ. et 447. αὐτὸ Suidae MS. in παλιντριβῆ.

447. περιστέλλουσιν. gl. περικαλύπτουσιν. Hesych. περιστέλλει, σκέπει, φυλάττει. Idem: παλιντριβῆ, κακεντρεχῆ. Ad quam glossam videndus interpres. BRUNCK.

(548) 453. γένεθλον. Perperam Aldus γενέθλιον. BRUNCK. γένεθλον La. Lb. Lc. R. Steph. Byz. v. Οἴτη.

456. ὅπου γ' ὁ χείρων. Sic B. T. In Aldina ὅπου θ' —

κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ, χὠ δεινὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν, ὡς, ὁπηνίκ' ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα.
ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν.
ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλὲς,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς,

quod Heathio praeferendum videtur. Dicere saltem debebat quamnam potestatem elisae particulae tribueret. Illi in membr. superscripta est glossa τοι. BRUNCK. ὅπου γ' R. Lc.

457. χὠ δειλὸς κρατεῖ. Perperam in omnibus libris δεινός. Has voces commutatas alibi jam observavimus. BRUNCK. δεινὸς Lb. Lc. Non video quare omnium librorum lectio mutetur. δεινὸς est *homo nequam.* Mox τούτους non ad Ἀτρείδας, sed ad ὅπου referendum, quod idem valet ac παρ' οἷς.

458. Suidas: ΣΤΕΡΞΩ. ὑπομενῶ. Σοφοκλῆς. ubi v. 460. leg. μόνῳ.

462. χαῖρ' ὦ R.

463. καταστήσειαν R.

464. ἴομεν R.

465. εἴκῃ] ἥκῃ La.

467. Suidas: ΕΞ ΑΠΟΠΤΟΥ. ἐξ ὑψηλοῦ τόπου.
ib. μᾶλλον δ' ἐγγύθεν R.

468—472. Habet Suidas v. Πρὸς νῦν. ubi v. 471. MS. habet τοῖσδέ γ' εἰσορᾷς.
ib. Malim πρός νυν σε—. SCHAEF.

470. λείπῃις La. ἱκέτις R.

ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν·
δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμναν, ὅποι
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.

αι

(549) 472. ἐνναίοντά με] ἐννέοντά με La. ἐννέοντά με Lb.

473. ἐν παρέργῳ θοῦ με. Dicuntur ἐν παρέργῳ aliquid facere, qui obiter, in transitu, et praeter propositum aliquid faciunt. Sic apud Euripidem in El. 512. Ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ. In pictura πάρεργα appellantur, quaecunque tabellae ornandae gratia in vacuis spatii partibus artifex addit, minus diligenti cura elaborata. Hinc ἐν παρέργῳ τιθέμενα, facilia esse censentur, quae levi opera, sine dispendio efficiuntur, quae proinde non magni facere debet is, a quo impetrantur. Helena apud Euripidem v. 933. Τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ' οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, Ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης. *Serva me, corollarium hoc dans fortunae.* Id est, *hoc addens fortunae, quae me illibatam servavit, et conjugem meum huc deduxit.* Idem in El. 63. Πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων. Hujus locutionis exempla permulta dabit Index Lucianeus. BRUNCK.

475. τοῖσι τε γ. R.

474—477. Habet Suidas in φορά.

481. ἐκβαλοῦ La. Tum ὅπῃ La. Lb. Lc. R.

482. ἐς πρύμναν, ὅποι — Triclinius asyndeti venustate postbabita, inficetam copulam infersit, quam veteres libri non agnoscunt. BRUNCK. εἰς πρύμνην Elmsleius ad Euripid. Heracl. 19. εἰς πρύμναν La. εἰς πρύμναν θ' Lb. Lc. R. εἰς ter La. Lb. Lc. R. supra πρῶιραν La.

νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
πείσθητι. προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς
ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου,
ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·
κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ,
ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ,
μή μοι βεβήκῃ. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις

485. *προσπίτνῶ* La.

489. *Εὐβοίας.* V. ad L. Bos. Ellips. p. 697. SCH. (550) *σταθμὰ* pro *σταθμοὺς* notavit Eustath. Il. *Θ.* p. 726, 27.

491. *δειράδα.* Sic libri omnes. Toupius ad Suidam I. 87. quia anapaestus est in quarta sede, *δεράδα* contendit a poëta scriptum fuisse, quod minime credo. *δειρὴ* et *δέρη* frequentantur: at *δερὰς* nuspiam vidi. Heathii commentum, *Τραχινίαν δειράδα τε,* non magis probo. Anapaestus hic tam ferendus est, quam in Trach. v. 292. *Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.* Nam vocalem ante literas *σμ* corripuisse Atticos poëtas nec Toupius nec quivis alius mihi persuadebit. BRUNCK. Leg. *δειράδ', ἢ τὸν εὔροον.* PORS. *δεράδα* praetulit Hermannus.

493. *παλαί' ἄν.* Sic libri omnes veteres et scholiastes. *παλαιὰ* Attice pro *παλαιὸν*, ut *πότερα* pro *πότερον*, et infinita alia. Hoc ex glossa Triclinius in textum intulit, extrito *ἄν.* Subauditur *εἴην.* Sic in Oed. T. 561. pro *μακρός ἐστι χρόνος*, dixit, *Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.* BR. *παλαιὰν* La. cum *πάλαι ἂν* in marg. *πάλαι' ἂν* Lb. Lc. R.

494. *μή μοι βεβήκοι.* In B. *βεβήκῃ.* In T. *βεβήκει.* BRUNCK.

ib. *βεβήκῃ.* Brunckius *βεβήκοι.* V. Melet. Crit. I. pag. 44. — V. praeced. alteram lectionem, *παλαιὸν,* sequitur Valckenarius ad Euripid. Hippol. v. 907. me quidem non improbante. SCHAEF. *βεβήκοι* La. Lb. *βεβήκῃ* Lc. *βεβήκει* R. Mox *ἱγμένοις* Lc. R. V. Herman. *ἱκμένοις* cum vulg. La. Lb.

ἔστελλον αὐτὸν, ἱκεσίους πέμπων λιτὰς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.
νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον
ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν,
ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν' ὁρᾶν·
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

ΧΟ. οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλε- ἀντιστρ.
ξεν δυσοίστων πόνων
ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

495. ἔστελλον αὐτόν. Sic libri omnes veteres. In T. αὐτὸς, altero tamen superscripto. ἔστελλον est pro μετέστελλον, et πολλὰ pro πολλάκις. BRUNCK.

497. Suidas: ΔΙΑΚΟΝΟΣ. μακρὸν τὸ α. — Ἀλλ' ἢ τὸ τεθνηκὸς (τεθνήκασ' 2 MSS.) ἢ τὰ τῶν διακόνων, Ὡς εἰκὸς οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει (μέρος 3 MSS.) Ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον. V. et in v. Στόλος.

498. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι. Sic in membr. scriptum a prima manu, ut et apud Suidam in Διάκονος legitur. Vulgatum minus probo, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος. BR. μέρος La. Lb. R.

(551) 504—506. Habet Suidas in Θάτερα. Ἀκροσφαλεῖς.

507. πολλῶν ἔλεξεν. Triclinius particulam δὲ infersit absque ulla ratione. BRUNCK.

509. ὅσσα. gl. ὧν. Scilicet dicitur τυγχάνειν τι, ut τυγχάνειν τινός. Vide notata ad Eurip. Med. 759. Idem Suppl. 266. — κἀκβαλεῖς χθονὸς Γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν. BR. Ὅσα MS. Lege οἷα. In altero loco Euripidis, quem frustra tentat Koënius ad Gregor. p. 88. recte edidit Musgravius ὅσατε Troad. 770. et sic habet Chr. Pat. 335. PORS. Vid.

εἰ δὲ πικροὺς, ἄναξ,
ἔχθεις Ἀτρείδας,
ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων
κακὸν τῷδε κέρδος
μετατιθέμενος, ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν,
ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς πορεύσαιμ'
ἂν ἐς δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕ. ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς,
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκ ἔθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟ. ἥκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι, σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χἠ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.

Lobeck. ad Aj. c. p. 327. SCHAEF. ὅσσα La. ὅσα R. Tum φίλων τύχοι R.

512. τὼ 'κείνων R.

514. κέρδος μετατιθέμενος. Sic legit scholiastes, meo judicio, recte. Vulgo μέγα τιθέμενος. In T. nostra lectio alteri superscripta: γρ. μετατιθέμενος. BRUNCK. μέγα τιθέμενος La. R.

515. ἐπιμέμονεν. Sic emendate Turnebus edidit. In Aldina est, ut in veteribus codd. ἐπεὶ μέμονεν. In T. ἐπιμέμηνεν. BRUNCK. ἐπεὶ μέμονεν La. R.

521. τότ' οὐκ ἔθ' αὑτός. Sic recte Aldus et ipse Tur- (552) nebus, licet in Triclinii recensione sit οὐκέτ' αὐτός. Vide ad Oed. T. 557. Oed. Col. 1486. BRUNCK. τόθ' οὐκέθ' αὐτὸς La. τότ' οὐκέτ' αὐτὸς R.

524. αἰσχρὰ Attice pro αἰσχρὸν, ut supra 493. παλαιὰ pro παλαιόν. BRUNCK.

527. ἕξει R.

μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς
ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ;
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς,
ἀφ' ὧν διέζων, ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα, πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά.

ΧΟ. ἐπίσχετον· μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ', ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς ξὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,

528. *μόνον — σώζοιεν*. Trachin. v. 1111. *προσμόλοι μόνον*. SCHAEF.

ib. *ἐκ δὲ* (γ) La. *ἐκ δὲ* R.

529. *βουλόμεσθα*. Sic recte in B. Vulgo *βουλοίμεσθα*. BRUNCK. *βουλοίμεσθα* La. *βουλοίμεθα* R.

532. *γενοίμαν* R.

533. *προσκύσαντες*. Porsonus ad Euripid. Phoeniss. v. 1419. *προσκύσαντε*, numerorum causa. SCHAEF. *προσκύσαντες* La.

537. *πλήν γ' ἐμοῦ*. Usitata in hac formula particula *γε*, quam a librariis male omissam reposui. BR. *πλὴν ἐμοῦ* La. R.

538. *στέργειν κακά*. Hujus lectionis meminit scholiastes, quae vulgatae *στέργειν τάδε* praeferenda. Legi potuit *στέργειν ὅμως*. BRUNCK.

539. *δύο*. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis *δύω*, quod Atticis poëtis prorsus inusitatum. Vide quae notavimus ad comici Ranas 1405. BRUNCK.

(553) 541. *αὖτις* La. R.

ἐκέλευσ' ἐμοί σε, ποῦ κυρῶν εἴης, φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ
ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.

545. *ἀντίκυρσα* R.

546. *ὁρμισθεὶς*] *συγκύρσει* R.

547. *ὡς ναύκληρος.* Sic libri omnes. Insignis menda editionis H. Stephani, *ὁ ναύκληρος,* in subsequentes manavit. BRUNCK.

548. *ἐξ Ἰλίου*] Sic Ald. nec quidquam e Laurentianis enotatum. *ἀπ' Ἰλίου* B. V. Brunck.

552. *ποεῖσθαι* La.

ib. *προστυχόντι τῶν ἴσων.* Sic libri omnes, sensu haud perspicuo, quin verius nullo. Inepta est scholiastae interpretatio, quem non video, cur dativum *προστυχόντι* potius ad *μοὶ* quam ad *σοὶ* retulerit. Heathio excogitata lectio intricatior est et minime probabilis. Levissima mutatione locus restitui posse videtur, scribendo *προστυχὼν τι τῶν ἴσων,* quod cum *φράσαιμι* jungi debet, hoc ordine verborum instituto: *ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, πρὶν φράσαιμί σοι προστυχών τι τῶν ἴσων.* Quod quidem in versione expressi. *τῶν ἴσων* valet *τῶν δικαίων.* Atqui aequum et justum est remunerari hominem a quo quis discat, quod nosse plurimum sua intersit. Sic solent in Tragoediis famuli et plebeii homines praemium ob allatum utile nuntium a principibus personis petere. Vide Trach. 190. Oed. T. 1006. BRUNCK. Recte Brunckius perspexit, sensum verborum esse; *Visum mihi est, non tacito vela dare priusquam te convenissem, consequutus quod aequum est:* i. e. praemio aliquo propter ea quae nunciassem affectus. *Ἴσα* enim sunt *τὰ δίκαια,* quae sic dicuntur, quia praemium, quod justum sit, par esse debet accepto beneficio. Confirmat hanc interpretationem responsio Neoptolemi v. 557. Illud vero non opus est, ut, quod ipsi placet, scribatur *προσ-*

οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ 'νεκα
βουλεύματ' ἐστί· κοὐ μόνον βουλεύματα,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκ ἔτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕ. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω, τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ
Φοίνιξ θ' ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.

(554) *τυχὼν τι τῶν ἴσων.* Quin ne recte quidem *τῶν ἴσων τι* peteretur, ubi *ἴσα* petenda erant. Construendum est *προστυχόντι* cum *ἔδοξέ μοι.* HERM.

554. *ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ' ἐστί.* Verissima haec est Jo. Aurati emendatio. Perperam in libris scriptum *σοῦ 'νεκα,* vel *σ' οὕνεκα*, absque ullo sensu. BRUNCK. *ἀμφὶ σ' οὕνεκα* La. R. Scribit Hermannus *ἀμφὶ σοὕνεκα,* qui similem pleonasmum e Platone Legg. III. p. 701. D. *τίνος δὴ χάριν ἕνεκα* citavit.

556. *ἐξαργούμενα.* Nescio quo casu h. v. ex Schneideri lexico excidit. Plutarchus Mor. t. I. p. 6. s. *ἐξαργηθεῖσα, δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται.* SCHAEF.

557. *προμηθίας* La.

559. *φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας.* Vid. not. ad Oed. Reg. v. 655. SCHAEF.

ib. *γ'* om. La. R.

562. *Φοίνιξ.* Haec scriptura placet Heynio ad Homer. Il. t. I. p. 622. extr. ed. minor. improbanti alteram illam, *Φοῖνιξ.* Boissonadus ad Philostrati Her. p. 275: „Codices nonnulli habebant *Φοίνιξ.* Sed servavi editum *Φοῖνιξ.* Et sic scribere placuit Schweighaeusero eruditissimo ad Athen. anim. I. pag. 476. Alii tamen editores *Φοίνιξ* praetulerunt, iique doctissimi. De horum nominum accentu lis est adhuc sub judicibus.“ Litem facile dirimas, si audias Priscianum c. 753. Putsch. *Oportet tamen scire, quod Graeci ι et υ ante ξ breves esse volunt, etiamsi in obliquis producantur, ut φοῖνιξ φοίνικος, βόμβυξ βόμβυκος,* ut locum correxit Marklandus ad Euripid.

ΝΕ. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;
ΕΜ. οὐκ οἶδ'. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.
ΝΕ. ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται
 οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
ΕΜ. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
ΝΕ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος
 πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;
ΕΜ. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς,
 ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ.
ΝΕ. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;

Supplic. v. 398. SCHAEF. φοῖνιξ ὁ πρέσβυς La. φοίνιξ ὁ πρ. κοῦροι R.

ib. *Θησέως κόροι*] Acamas et Demophon, quorum mentio apud Homerum quidem nulla, qui Menestheum ducem Atheniensium ad Trojam facit. Sed in aliis de bello Trojano memoriis sat antiquis et illis, Thesidae inter primores Graecorum erant. Et inter epicos quidem antiquiores Arctinus Milesius, ut ex Procli chrestomathia novimus, in cyclico poëmate cui *Ἰλίου Πέρσις* nomen, eos introduxerat: certe constantem de illis famam fuisse, tragicorum loci, ut noster Sophoclis, et nobilior alter Euripidis Hec. 125. ostendunt. De Sophocle autem cyclicos poëtas quam maxime auctores sequente vid. Athen. VI. p. 277. C. Lobeck. ad Aj. 70. Jam quomodo diversas has relationes inter se conciliarint scriptores et in justam historiae (555) formam redegerint, vid. ap. schol. Eurip. l. c. Plutarch. in Thes. c. 32—35. BUTTMAN.

565. ξυνναυβάται. Fugit hic locus Schneiderum. SCH.

568. αὐτάγγελος. gl. ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος. *Ipse ultro operam suam pollicitus, non expectans dum a quoquam rogaretur ut munus hoc susciperet.* BRUNCK.

569. πλεῖν ἕτοιμος ἦν R. Tum ἢ φόβος Brunck.

571. ἐξανηγόμην ἐγώ. Sic emendate scriptum in B. ut oportuisse jam monuerat Canterus. Ineptissime vulgo legitur ἔσω. BRUNCK.

572. Buttmannus, „notanda," inquit, „particula ἂν post interrogativum: *quis tandem esse potest ille.*" Verum esse hanc interpretationem puto, sed explicatius hoc dictum oportuit, ne quis ἄν, cum verbo ἔπλει, quod sic πλέοι dici de-

ΕΜ. ἣν δή τις — ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον,
τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.
ΝΕ. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.
ΕΜ. μή νύν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν, ἐκ τῆσδε γῆς.
ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;
ΝΕ. οὐκ οἶδά πω, τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ, κἀμὲ, τούσδε τε.
ΕΜ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ,
λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.
ΝΕ. ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι

buisset, construendum putaret. Nimirum hic est sensus, *πρὸς ποῖον ἂν ὄντα τόνδε ἔπλει*, i. e. *ποῖος ἂν εἴη, πρὸς ὃν ἔπλει.* HERM.

ib. *αὐτὸς ὀὐδυσσεύς.* In B. alia lectio: *Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ἂν Ὀδυσσεὺς ἔπλει;* BRUNCK. *ὀδυσσεὺς* R.

574. *ἂν λέγῃς.* Perperam in libris *ἂν λέγῃς.* Saepe in hac vocula peccarunt librarii. Vide ad Aj. 1085. et Marklandum ad Eurip. Suppl. 364. BRUNCK. *ἀν λέγῃς δὲ* La.

577. Post *ξυλλαβὼν* interpunxi, ut jungantur *ἔκπλει ἐκ τῆσδε γῆς.* SCHAEF.

ib. *σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.* Temere lectionem hanc solicitat Berolinensis editor, cujus conjectura vix digna est quae memoretur. Quod apud Plautum alicubi legitur, *Foras me abripui, atque effugi*, Graece et: *ἐξέφυγον, ἐμαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τοῦ δόμου.* Comicus Latinus alibi: *Ut corripuit se repente, atque abiit!* BRUNCK.

(556) 582. *μή με διαβάλῃς.* Sic veteres codd. et Aldus recte. In Triclinii recensione *μή με διάβαλλε στρατῷ*, quod etiam probum est. Verum quod ex Turnebi editione vulgo legi solet *μή με διαβάλλῃς* plane soloecum est. Vide Thomam Mag. in *Μή*. BRUNCK. *διαβάλλῃς* La.

583. *κείνοιν* R.

586. *ἐγώ εἰμ'* dissyllabum est. Sic scriptum in membr.

φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγον
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν', ὧν ἀκήκοας.
ΕΜ. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ. ΝΕ. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
ΕΜ. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. ΝΕ. ποιοῦ λέγων.
ΕΜ. λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ', ὥπερ κλύεις,
ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δράσειν τάδε.
ΝΕ. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;
ΕΜ. ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,

ut recte Aldus excudit. Triclinius perperam scripsit ἐγώ 'μ' Ἀτρείδαις, tanquam si solis ariolis scripsisset. Eodem modo apud comicum in Vespis, 1224. ἐγὼ εἴσομαι. Vide ad Oed. T. 332. BRUNCK.

586. φίλος μέγιστος. Diodorus Sicul. XIX. c. 48. προσεποιεῖτο τιμᾶν ἐν τοῖς μεγίστοις τῶν φίλων. SCHAEF.

ib. Ἀτρείδαις La.

588. μήδέν' R. 591. ὥσπερ R.

594. πείσαντέ γ' ἄξειν. Sic scriptum in B. Vulgo πείσαντες. BRUNCK. πείσαντες R. De La. tacet Elmsleius.

600. ὅν τ' εἶχον. Nihil mutandum: est pro ὅν τοι. (557) BRUNCK.

ib. ὅν γ'. Sic etiam Erfurdtius. Vulgo ὅν τ'. SCHAEF. ὅν τ' La. R.

601. φθόνος
βία La.

πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενὴς,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος, νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε, δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε, πείσαντες λόγῳ,
ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβών·
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων, κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδει πέρι.

ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,

605. Citat Eustath. Il. *K.* p. 790, 34.

608. *δέσμιόν τ' ἄγων.* Perperam Aldus et membr. *δέσμιον δ' ἄγων.* BRUNCK. *δέσμιόν τ'* La. R. B. V.

διὰ
611. *τὰ 'πὶ τροίαν* R.

ib. s. *ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν.* Rarior constructio particularum *οὐ μὴ* cum optativo: sed h. l. genuina. SCHAEF.

612. *πέρσειεν* R.

613. *τὰ νῦν* La.

614. *ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου.* Sic emendate scriptum in B. Perperam vulgo *ἤκουσεν.* Pro *τόκος* idem cod. B. habet *γόνος.* BRUNCK. *γόνος* Lc. R.

619. *ἐφεῖτο. ἐφίεμαι, ἐφεῖμαι, ἐφείμην, ἐφεῖτο.* Comicus in Vesp. 242. *Χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν.* Aeschylus Promethei initio: *σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο.* BRUNCK.

ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ.
ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν· σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
ΦΙ. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινὰ τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὔ. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά. καὶ νῦν οἶδ' ὅθ' οὕνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς.

625. Sisyphi, qui *κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν*, vaferrimum (558) commentum, quo post mortem ad superos reditum impetraret, e Pherecyde, quem laudat Homeri interpres ad Il. *Z*. 153. hic in scholiis traditur. Vetustissimae fabulae testis est Theognis v. 523. nostrae editionis. BRUNCK.

629. s. *ἐλπίσαι — ἂν — δεῖξαι.* Herodotus III. c. 151. f. *οὐδαμᾶ ἐλπίζων ἂν ἡμίονον τεκεῖν.* Xenophon Anab. II. 5, 13. *οὓς ἐλπίζω ἂν σὺν τῇ παρούσῃ δυνάμει ταπεινοὺς ὑμῖν παρασχεῖν.* SCHAEF.

630. *νεὼς ἄγοντ'.* supplenda praepositio *ἐπὶ*, quae hic suppressa est, ut supra, 206. *ἕρποντος στίβου*, pro *ἐπὶ στίβου.* BRUNCK.

632. *ἔθηκαθ'* R.

633. s. Plene: *πάντα μὲν λεκτά, πάντα δὲ τολμητά.* ne de *πάντα τε* cogites. Solennis usus particularum *μὲν* et *δέ*, ubi adjectivum *πᾶς* repetitur. Xenophon Hier. VII. 1. *οἱ ἄνθρωποι πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένουσι.* *μὲν* autem passim omitti, sequente *δέ*, satis notum est. SCHAEF.

636. *ὁρίζῃ.* Sic ad linguae normam scribi debuit. Soloece in libris *ὁρίζει.* BRUNCK. Sic La. R. Schol interpretatur *διΐστησιν.* Scilicet *ὡς* est *quoniam*, non *ut*.

ἴωμεν. ἥ τοι καίριος σπουδὴ, πόνου
λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.
ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
ΝΕ. οὔκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
ΦΙ. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ.
ΝΕ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
ΝΕ. τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ

637. ἥ τοι. Sic Aldus, ut perspicue in membr. scriptum est. Minus bene Turnebus ἤτοι. BRUNCK.

(559) 639. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ. Sic legendum esse ex certissima emendatione praestantissimorum virorum Piersoni et Valckenarii, nemo non sentit. Vide Diatr. Eurip. p. 234. Aldus edidit ἀγῇ, ut in membr. scriptum est, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe sunt absurdissimae, ῥάῃ, ἄῃ, quarum haec, quae in Triclinii recensione est, plane contrarium ejus quod sententia et res ipsa postulant, praebet. πνεῦμα τὸ ἐκ πρῴρας, *ventus qui a prora flat*, contrarius est. Exspectandum itaque erat, non donec *flaret*, ἄῃ, sed donec *remitteret*, ἀνῇ. Sic infra, 764. BRUNCK. τοῦ πρῴιρας ἄηι La. (gl. παρῆι). ἄῃ R. ῥάῃ V. B.

645. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν — Schema σολοικοφανὲς, cujus elegantiam non gustavit, qui pro λαβὼν legendum esse conjicit λάβ' οὖν. Perinde est ac si dixisset: χώρει μεθ' ἡμῶν, ἔνδοθεν λαβὼν — Vide Eustathium ad Homerum pag. 236. BRUNCK.

ib. ἔνδοθι R.

648. τί θ' ὃ μὴ R.

ib. ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι. Id est ὃ μὴ ἔνεστι ἐπὶ νεὼς ἐμῆς. vel ὃ μὴ ἔνεστί σοι λαβεῖν ἀπ' ἐμῆς νεώς. Minime necesse est pro ἔνι scribere ἔπι. BRUNCK.

κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.
ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;
ΦΙ. εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρεῤῥύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν.
ΝΕ. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;
ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν.
ΝΕ. ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο, κἄλλο τῶν ἐμῶν,
ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται.
ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω.
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.
ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
θάρσει. παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν,
καὶ δόντι δοῦναι, κἀξεπεύξασθαι βροτῶν

650. Citat Eustath. Il. *Μ.* p. 905, 6. *Ξ.* p. 981, 49. ib. *πάνυ*] *πόνου* R.

652. *εἴ μοι.* Sic recte Aldus, qui in fine versus perperam edidit *ἀπημελημένων*. Inepta est Triclinii lectio, *οἴμοι — τόξων τῶνδ'*, *harum sagittarum.* *τόξα, πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευὴ λέγεται.* Eustathii observatio est pluribus in locis repetita: BRUNCK.

654. *τόξα νῦν* Ald.

655. *ἀλλ' ἔσθ'* La. R. (560)

657. *καὶ προσκύσ'* R.

663. *τόδ'*] *τότ'* La.

666. *ἀνέστησε* R. Tum *πέραι* La.

668. *καὶ δόντι δοῦναι.* Scholiastes: *ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναί μοι τῷ δόντι σοι.* Conf. infra v. 774. s. *οὐ δοθήσεται πλὴν σοί τε κἀμοί.* De hoc usu verbi simplicis *δίδωμι* pro composito *ἀποδίδωμι* v. Heyn. ad Apollodor. II. 4. 2. p. 299. ed. prior. Quod autem vir doctissimus vulgatam dicit ridiculam,

ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ᾽ ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὔτ᾽ ἐκτησάμην
οὐκ ἄχθομαί σ᾽ ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον.
ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παντὸς γένοιτ᾽ ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.
ΝΕ. χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ᾽ εἰσάξω. τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ᾽, ὄπωπα δ᾽ οὐ μάλα, στροφὴ α΄.
τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
Ἰξίονα, κατ᾽ ἄμπυκα δὴ

quidnam in ea insit absurdi, me parum perspicere fateor. Philoctetes hoc voluit: *licet tibi haec arma contrectare, sic tamen ut ea mihi reddas.* Id humanius et amicius hac elocutionis figura expressit: *licet tibi haec arma contrectare, mihique qui dedi reddere.* Eodem urbanitatis tanquam schemate in communi vita οἱ χαριέστεροι, permittentes aliquid sub conditione, hanc conditionem facere solemus partem ipsius permissionis. SCHAEF. Ego hac verbi geminatione hoc indicari puto, quod est omnium maxime simplex, quoties velit Neoptolemus, arcum ei datum iri. HERM.

670. καὐτὸς La. R. αὐτὸς Ald.

671. Vulgo legitur: οὐκ ἄχθομαί σ᾽ ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. plane inepta sententia, et manifesta duarum vocum depravatione. Nemo non vidit pro participiis verba infinitiva reponenda esse: Οὐκ ἄχθομαί σ᾽ ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον. Jamdiu est quod sic legerat Georgius Ratallerus, qui sic vertit: *non molestum erit, si tu quoque attrectaveris.* BRUNCK. Aliquid ante h. v. excidisse opinatur Hermannus. Interim li-
(561) brorum lectionem restitui, quam sine mendi suspicione citat Valckenaerius ad Herodot. III. 34.

675. ποθεῖν R.

677. τοῦ Διός. Articulum in veteribus codd. et in Aldina, metro reclamante omissum, exhibet Triclinii recensio. BRUNCK.

ib. τῶν Διός. Brunckius τοῦ Δ. Vid. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 145. SCHAEF. τῶν om. La. R.

678. κατ᾽ ἄμπυκα. Sic libri omnes, quibus accedit He-

δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ
παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
ἄλλον δ' οὔ τιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων, οὐδ' ἐσίδον μοίρᾳ
τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
ὃς οὔτ' ἔρξας τιν', οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
τόδε θαῦμ' ἔχει με,
πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκ-
των ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς
ἄρα πανδάκρυτον οὕτω
βιοτὰν κατέσχεν,
ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, ἀντ. α'.

sychii auctoritas in Ἄμπυκες. Eustathius p. 1280. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὑρέθη καὶ ταῦτα. ἀμπυκίσαι, ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινὸς, συγκάθαμμα, ἐπίκρανον, κλύπτρα, διάδημα, στεφάνη — ἐκ μεταφορᾶς δέ φασι, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. Musgravius ad Eurip. Herc. Fur. 1300. vitium in ἄμπυκα esse censet, et reponendum ἄντυγα. BRUNCK. Hermannus edidit, Ἰξίονα, δρομάδα κατ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν —.

682. ἐσίδων La. pr.

684. Eustath. Il. *Ι.* p. 763, 1. Ὁμηρικὸν δέ τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ τὸ, οὔτε τι ῥέξας, κακὸν δηλαδή. οὕτω γὰρ νοεῖται εἰ καὶ παντελῶς ἐκεῖ σιωπᾶται τὸ ῥεχθέν.

ib. οὐθ' ἔρξας Ald. οὔτ' ἔρξας R.

685. ἴσως ἐν ἴσοις La. ἴσος ἐν ἴσοις R. ἴσος ἔν γ' ἴσοις Herman.

686. ὤλυθ' La. R. Mox τόδε δ' αὖ θαῦμα μ' ἔχει Herman.

688. ἀμφὶ πλήκτρων La. (562)

689. μόνος κλύων. Sic ad sententiae, linguae, metri rationem legendum; mendose in libris κλύζων. BRUNCK. κλύζων La. R. κλύων V.

ib. πῶς ἐστιν ἄρα R.

691. πρόσουρος, *confinis, accola.* ἵνα ἦν αὐτοπρόσουρος,

οὐδέ τιν' ἐγχώρων, κακογείτονα
παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν

ubi ipse sibi erat vicinus. Non animadvertit Berolinensis editor versum hunc esse trimetrum iambicum, omnibus suis absolutum numeris; proinde conjecturis opus non esse, quibus metrum sustentetur. Futilia sunt, si quae alia, ejus commenta, πρόσβοῤῥος, πρόσπωλος, quorum hoc ne Graecum quidem est. BRUNCK. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, *in quem locum ipse quasi secundo vento venerat*, i. e. miserrimam illum vitam sustinuisse eo in loco, ad quem ipse fortuna favente enisus esset. HERM.

692. κακογείτων non est *malus vicinus*, sed *vicinus* seu *affinis mali*, ut recte post Lessingium vocem hanc exponit Berolinensis editor, eadem compositionis ratione, qua κακόμαντις, κακότεχνος, ψευδοκήρυξ, et alia. BRUNCK. Recte Musgravius Gernhardusque, cum veteribus libris κακογείτονα ad στόνον referentes, non vicini cujuspiam, sed ipsius Philoctetae στόνον intelligi viderunt. HERM. qui mox post ἀντίτυπον substantivum aliquod excidisse censet, ad quod sequentia referantur.

693. παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν. Locus difficilis ob loquendi formam dithyrambica audacia concinnatam; quem si quis verbum verbo reddens interpretaretur, is lectorem ad alium interpretem ablegaret. Tria adjectiva substantivo στόνον tribuuntur, quod cum uno tropice accipiendum, cum duobus aliis propria significatione. Nempe στόνον ea metonymiae ratione, qua causa per effectum indicatur, *morbum* hic significat, qui vere βαρυβρὼς et αἱμαιηρός. At cum ἀντίτυπον, si menda vacat haec scriptura, proprie *gemitum* notat. Malim equidem ἀντίτυπα legere, quod adverbialiter posuisse poëtam verisimile est, ut Antig. 134. et sic perspicua phrasis est: *apud quem deploraret edacem sanguineum morbum, ita ut is qui gementem audiret, suis gemitibus illi responderet.* Tot verbis opus est ad declarandam vim adverbii ἀντίτυπα. Incidit nuper in meas manus Programma Academicum (anno) Jenae propositum, in quo vir doctus partem hujus cantici illustrare aggressus est. Legendum censet, — παρ' οὗ στόνος ἀντίτυπος Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν. et vertit: *neque quemquam incolarum infortunii sui vicinum habens, a quo gemitus respondens graviter vulneratum* (hominem) *deploraret.* Nimia licentia grassatur contra li-

αἱματηρόν· οὐδέ γ'
ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι,
φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν

brorum fidem absque ulla necessitate. Satis perspicua est sententia et proba syntaxis. ἀποκλαύσειεν ad Philoctetam refertur: οὐδέ γ' ὃς κατευνάσειεν ad desideratum illum κακογείτονα. (565) Meridiana luce hoc clarius, nec inest quidquam quod tenebras offundat, praesertim si ἀντίτυπα, quod poëtam scripsisse arbitror, restituatur; et in his neutris pluralibus adverbialiter sumptis quis nescit frequentes librariorum errores? Sequens versus cum strophico non congruit examussim; nempe pes pedi non respondet, quod quidem haudquaquam necesse est. At Triclinius versum a tribrachy incipere voluit, qui voci δρομάδα par esset, et barbarum finxit vocabulum βεβαρυβρῶτ', cujus varietatis Turnebus non meminit. BRUNCK.

695. οὐδέ γ' ὃς — Hanc scripturam versus flagitat. Vulgo οὐδ' ὃς — BRUNCK. οὐδ' delevit Hermannus.

697. Eustath. Il. *K.* p. 806, 55.

698. ἐνθήρου] Scholiastes interpretatur θηροδήκτου. Recte vero Buttmannus ἄγριον, *efferatum*, significari putat, ut Aeschylus ἔνθηρον τρίχα dixit Agam. 571. Foedum enim pedis sanie delibuti adspectum intelligi poëta voluit. HERM.

699. εἴ τιν' ἐμπέσοι. Mendose in libris εἴ τις — τιν' valet τινὰ nempe φύλλα, vel τινὶ nempe φύλλῳ, utrovis nomine ex praecedente ἠπίοισι φύλλοις repetendo. In seq. versu libri omnes habent, ut duobus in locis Eustathius laudat, φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν, manifesta depravatione. ἐκ ex glossa irrepsit, et τε remansit ex ὥστε, quod, structurae lege flagitante, reposuimus. Quod Turnebus dedit ἔκ γε γᾶς nullius veteris libri fide nititur. Leviculae mendae locum hunc ita obscuraverant, ut quo se verterent interpretes, non invenirent; de confixis avibus nescio quid somniarunt, de quibus poëta ne cogitavit quidem. BRUNCK. τις ad αἱμάδα referendum. *Qui sanguinis profluvium, si quod incideret, salutaribus herbis sopiret.* HERM.

700. V. Eustath. Il. *E.* p. 539. *I.* p. 775, 6. *Ξ.* p. 978, 9. *Π.* p. 1088, 35.

ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ,
τότ' ἂν εἰλυόμενος,
παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,
ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι,
πόρον, ἀνίκ' ἐξανίῃ
δακέθυμος ἄτα·
οὐ φορβὰν ἱερᾶς — στροφὴ β'.
γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
αἴρων, τῶν νεμόμεσθ'
ἀνέρες ἀλφησταί·

ib. ἔκ τε γᾶς. Sana est veterum librorum scriptura, modo meminerimus constructionem mutari. Nam quum verbis οὐδέ τιν' ἐγχώρων ἔχων initio addidisset παρ' ᾧ ἀποκλαύσειεν, pro quibus etiam dicere poterat simpliciter ἀποκλαῦσαι, hanc constructionem in his postremis verbis cum altera consociavit. Quod cur fecerit, non est obscurum. Nam si perrexisset in priori constructione, φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἕλοι, nemo non turbaretur illo optativo, quem praegressus modo optativus ἐμπέσοι ad αἱμάδα referri postularet, quum tamen vicinus dici debeat herbas colligere. HERM.

701. ἄλλου τ' ἄλλᾶι La.

(564) 703. πᾶς R.

704. ὑπάρχοι La. V. ὑπάρχει vulgo.

705. πόρον La. R. πόρων V. B. et vulgo.

ib. ἐξανίῃ. Aldus et veteres codd. ἐξανίῃσι. BRUNCK. ἐξανίησι R. De La. tacet Elmsleius. Totum locum sic constituit Hermannus: εἷρπε δ' ἄλλον ἄλλοτε, | τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς | ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, | ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι, | πόρον, ἀνίκ' ἐξανείη | δακέθυμος ἄτα.

ib. Eustath. Il. *E.* p. 575, 8. Od. *Δ.* p. 1506, ult. *Θ.* p. 1590, 43.

706. Eustath. Il. *K.* p. 789, 10.

707. γᾶς καρπὸν οὐκ ἄλλων R.

ib. οὐκ ἄλλων. Sic codd. omnes, recte. Ordo est: οὐκ ἄλλων αἴρων τι, ἀφ' ὧν νεμόμεσθα ἀνέρες ἀλφησταί, πλὴν — Nihil sane planius, ita ut mirer Reiskii ineptissimam conje-

πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων
πτανοῖς ἰοῖς
ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
ὦ μελέα ψυχὰ,
ὃς μηδ᾽ οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ·

cturam, non solum magnopere probatam, verum etiam receptam Berolinensi editori fuisse, *οὐκ ἀγρῶν*. Locus male interpunctus erat: *σπόρον* cum *ἱερᾶς γᾶς* jungendum. Praeter fruges, alia sunt multa, quibus vescuntur homines, fetus arborum, pecudum proventus, lac, caro, quibus homo claudus, aeger, solus in deserto et inculto litore omnino carere debebat. BRUNCK.

711. Legitur in omnibus libris: *εἴ ποτε τόξων πτανῶν πτανοῖς* — Vocis *πτανῶν* inepta in scholiis profertur explicatio, quae ex glossis inter codicum lineas scribi solitis petita, ab excerptore male accepta et interpolata fuit. Glossa ad vocem *πτανοῖς* pertinebat, quae in illa lectione non aliter accipi potest quam pro *διὰ πτανούς*. At *πτανῶν*, si recte se haberet, ad *τόξων*, *sagittas* tum notans, appositum esset. Verum quam abhorret a Sophoclis suavi facilitate duo epitheta non dissimilis significationis uni substantivo tam invenuste et languide adjungere, *ὠκυβόλων τόξων πτανῶν!* Quam inficeta est ejusdem vocis in uno versiculo repetitio, modo *volucres* sagittas per appositionem notantis, modo vice substantivi *aves!* Grassata est hic librariorum socordia, quae exemplaria nondum temeraverat veteris scholiastae aevo, quem manifestum est diversam lectionem ob oculos habuisse. In ejus paraphrasi *πλὴν εἴ που τοῖς ΠΤΗΝΟΙΣ ΒΕΛΕΣΙΝ ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβὴν*, poëtae verba deprehendere facile erat, nec tamen ad ea animum appuli, antequam scholia retractarem, eorumque novum exemplar concinnarem, typis iterum describendum. (565)
En tandem locum restitutum facili nec minus certa emendatione: *Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων Εἴποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς Ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.* Sophoclem hic agnoscent, opinor, tum qui, reclamante metro, *κτανὼν πτανοὺς* suadebat, tum is qui junctim *πτανοὺς ἀνύσειε* legebat. BRUNCK. *πτανῶν ἀνύσειε πτανοῖς* La. Lb. Lc. R. B.

714. *πόματος* (ω supra o) La. *πόματος* Ald.

715. *δεκέτει χρόνωι* La. *δεκέτει χρόνῳ* Lb. Lc. R. B. *δεκαέτει χρόνῳ* V. *δεκέτῃ χρόνον* Ald.

λεύσσων δ', ὅπου γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ,
αἰεὶ προσενώμα.
νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀντιστρ. β'.
παιδὸς ὑπαντήσας,
εὐδαίμων ἀνύσει,
καὶ μέγας ἐκ κείνων·
ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
πολλῶν μηνῶν,
πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ
θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαὴς,
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.
ΝΕ. Ἕρπ', εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει;
ΦΙ. ἆ ἆ. ἆ ἆ.

716. λεύσσειν δ' La. λεύσειν δ' R.

ib. εἴ που γνοίη. Sic ad metri rationem legendum. Vulgo ὅπου γνοίη, quod nec ipsum satis ex indole linguae est: oporteret enim ὅπου ἂν γνοίη. BRUNCK.

719. παιδὸς ὑπαντήσας. Verbum ὑπαντᾷν cum tertio casu jungi solet: hic autem casum simplicis adsciscit, vacante praepositione. BRUNCK.

ib. παιδός θ' R.

721. ἐκ κείνων. Sic codd. omnes. Mendose Aldus ἐκείνων. gl. τῶν κακῶν. BRUNCK.

725. νυμφῶν τῶν τραχίνων R.

728. πᾶσιν, quod pro πᾶσι ad metricam legem reponendum monuit Heathius, est in T. et in scholiis. BRUNCK. πάλαι dedit Hermannus.

730. ἐξ] ὑπ' R.

731. κἀπόπληκτος] sic La. R. B. V. κἀποπλήκτως edd. vett.

 752. ἆ ἆ ἆ ἆ La. R.

ΝΕ. τί ἐστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.
ΝΕ. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ἰὼ θεοί.
ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;
ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἆ ἆ. ἆ ἆ.
ΝΕ. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς· ἀλλ' ὧδ' ἔσει
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.
ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν. ἀτταταί. διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαί.
ἀπαππαπαί, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαί.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ', ὦ παῖ.

733. τί ἐστιν. Ad hiatum non attendendum, cui vitando minime inserenda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί εἶπας, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phoeniss. 906. Sic rursus infra, 753. BRUNCK.

ib. τί ἐστιν] ἴθι τέκνον R.

734. ἴσχει σε R.

737. οὕτως om. La. R.

745. βρύκομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesych. βρύξαι, δακεῖν, καταπιεῖν. Ad quam glossam vide interpretem, et Valckenarium ad Ammonium in Βρύκειν p. 32. BR. βρύχομαι La. Lb. R. βρύκομαι V.

746. ἀπαππαπαί. Sic scribi debuit. In membr. divisim ἀπᾶ. παπαί. In Aldina conjunctim ἀπαπαπᾶ. BRUNCK.

747. s. σοι — χεροῖν. Homerica constructio, quae dicitur καθ' ὅλον καὶ μέρος, pro σου — χεροῖν. V. Heyn. ad Il. t. VI. p. 571. SCHAEF.

ΝΕ. τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰϋγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;
ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον; ΝΕ. τί ἐστιν; ΦΙ. οἶσθ', ὦ
παῖ; ΝΕ. τί σοι;
ΦΙ. οὐκ οἶδα. ΝΕ. πῶς οὐκ οἶσθα; ΦΙ. παππα-
παππαπαῖ.
ΝΕ. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.
ΦΙ. δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.
ΝΕ. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη. ΝΕ. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ.
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάδ', ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν,

752. ποεῖς La.

(567) 753. ἴσθ' R. bis.

755. τοὐπίσαγμα. Sic emendate legitur in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπείσαγμα, Henr. Stephano merito damnatam. BRUNCK. τοὐπίσαγμα R.

758. Morbi, ait, cruciatus in se irruere post aliquod intervallnm temporis, relinquentes se cum saturati sint. Sed esse incertum illud tempus, et reditus horum ignotos sibi. ἴσως igitur πλάνοις, quasi errationibus quibusdam, et incerto cursu in se grassari dolores morbi dicit. Et sic loqui videtur, quasi de bestia verba faciat, quae pastum repetere solet vagabunda et errans. CAMERAR.

759. ἐξέπλησθ'. ut videtur conj. Elmsleius.

760. ἰὼ, ἰώ. Geminata est in membr. vocula, quam semel tantum Aldus habet: Triclinius vero plane omisit. BR. Omittit La. V.

761. δῆτα in La. additum a correctore.

764. ἂν ᾖ R.

σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γάρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἕκηλον εὕδειν. ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἑκόντα, μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἄμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.

ΝΕ. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.

ΝΕ. ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ

767. *ἐξήκῃ*. Sic accurate scriptum in B. Mendose Aldus et membr. *ἐξήῃ*: Triclinius *ἐξίῃ*. Modo dixerat *ἥκει διὰ χρόνου*. BRUNCK. *ἐξίῃ* La. *ἐξίῃ* R. V.

769. *ἕκηλον*. Sic Aldus et veteres codd. bene. Ex Triclinii interpolatione est *εὔκηλον*. BRUNCK. Mox *εἰ δὲ τῷ χρόνῳ τάχα* V.

771. *ἑκόντα, μήτ' ἄκοντα*. Id est *μήτε ἑκόντα, μήτε ἄκοντα*. Negatio alterius membri ad alterum repetenda: ut in Oed. Col. 902. *Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ Ξένῳ γένωμαι τῷδε* — in posteriore membro repetenda *ἀπὸ κοινοῦ* prioris negatio, *ἐγὼ δὲ μὴ γένωμαι γέλως*. Vide Eustathium p. 1694. l. 7. Hac quidem ratione defenditur plurimorum librorum lectio in Oed. T. 333. *Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ*. verum praestat ea quam secuti sumus. BR. (568)

ib. Eustath. Od. *Λ*. pag. 1694, 7. *ἑκόντα μὴ δ'* (sic) *ἄκοντα, ἤγουν μήτε ἑκόντα, μήτε ἄκοντα*.

ib. *μήτέ τωι* La. *μήτε τῳ* R.

772. *μεθεῖνε* La. *ταῦτα* om. La. R.

774. *θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'*. Sic in B. Alii particulam omittunt. *Confide, quod ad meam quidem providentiam spectat*. BRUNCK. *γ'* habet La. deest La. Lb. R.

πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς, ὅποι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ, χὠ στόλος πορσύνεται.

ΦΙ. ἀλλ' οὖν δέδοικα, μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.

780. κεὐσταλής. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis καὶ εὐσταλής. Atticis καὶ semper eliditur. In Stobaei Florilegio, p. 83. editionis Grotii, corrigenda similis scripturae menda: Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία. Perperam ibi excusum καὶ ἀτενής. BRUNCK. τε om. R. καὶ εὐστ. La. Lb. R.

781. πορσύνεται. Huc pertinet Photii glossa, quam vide in lexico. Verum explicatio illa inter grammaticorum nugas referenda. πορσύνεται hic valet παρασκευάζεται, ἑτοιμάζεται. BRUNCK.

782. ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Sic legendum, ut Toupius monuit Cur. Nov. in Suidam, p. 105. Omittitur verbum ᾖ vel γένηται. Nihil interest scribaturne μὴ ἀτελής, an μὴ 'τελής, ut in his versibus apud Stobaeum: Ἀλλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν. quos alii libri sic plene scriptos exhibent, alii cum elisione ἡ 'γαθὴ, μὴ 'δικῶν. Certum est veteres Graecos vocales omnes pronuntiasse. μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit; si sequatur vocalis brevis, haec eliditur, seu potius raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione nullius sit momenti. Aldus et veteres codd. dant: ἀλλὰ (B. ἀλλ' οὐ) δέδοικ' ὦ παῖ μή μ' ἀτελὴς εὐχή. Triclinius ex antiquo exemplari vel ex conjectura reposuit: ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Varia lectio superscripta μή σ'
(569) ἀτελής. Varietas in pronomine ex ejus inutilitate orta, unde haesitarunt librarii utrum aptius esset μοὶ an σοί. Neutrum a poëta est. BRUNCK. Sicut Ald. La. Lb. R.

783. φόνιον La. R.

784. κηκῖον αἷμα. Supra 697. αἱμὰς κηκιομένα ἑλκέων. Verbum est neutrum, cujus utraque forma promiscue adhibetur: quod obtinet etiam in aliis verbis, quae passiva significatione gaudent. Sic 240. in αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως passiva significatio obtinet: at 852. αὐδῶμαι licet passiva forma active significat *dico*. Plurima hujus generis recenset Eustathius p. 806. BRUNCK.

παπαὶ, φεῦ.
παπαὶ μάλ'. ὦ πoῦς, οἷά μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴ μοί μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φύγητε μηδαμῇ.
ἀτταταί.
ὦ ξένε Κεφαλλὴν, εἴθε σου διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπαί.
παπαὶ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ῶ μοί μοι.
ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε;
ὦ τεκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν,

ω
ib. προσδοκεῖ La. R.

786. ὦ πoὺς om. R.

787. προσέρπει om. R.

789. φύγοιτε La.

790. ἀτταταί. Sic est in B. In membr. et in Aldina ἀτταταταῖ. Parum interest hoc an illo modo legatur. Optimum fuisset ἀταττατaὶ, basis iambica. BRUNCK.

791. Eustath. Od. *Α*. p. 1396, 7.

ib. εἴθε σου La. Lc. εἴθε που Ald.

795. τὸν ἴσον χρόνον. Conf. infra v. 1114. SCHAEF.

798. δύνῃ. „Magis Attica forma, δύνᾳ." Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 257. Alii hanc formam dicunt Doricam, ut schol. Victor. ad Homer. Il. XIV. v. 199. (Heyn. t. VI. p. 652.) ubi recte legitur ἐπίστᾳ, δύνᾳ. Theocritus Idyll. X. v. 2. οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ. quod cave mutes. De δύνῃ, quod habent etiam Aurea Carmina v. 8. et 19., vid. Etymolog. M. c. 484, 34. ἐπίστᾳ legas in Aeschyli Eumen. v. 86. et 578. sch. 1. ἐπίστῃ in Theognide v. 1043. Br. SCH. δύνᾳ praetulit Hermannus.

τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ
ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοί ποτε
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φῂς, παῖ;
τί φής; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὤν, τέκνον, κυρεῖς;
ΝΕ. ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά.
ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἥδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον.
ΝΕ. θάρσει, μενοῦμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; ΝΕ. σαφῶς φρόνει.
ΦΙ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
ΝΕ. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί 'στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
ΦΙ. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν. ΝΕ. ἐμβάλλω μενεῖν.
ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε— ΝΕ. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω—
ΝΕ. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
ΦΙ. μέθες, μέθες με. ΝΕ. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες ποτέ.

(570) 800. **ἀνακυκλουμένῳ.** Sic legimus ex sagacissimi viri certa emendatione. Libri omnes habent ἀνακαλουμένῳ, cum gl. **παρακαλοῦντι.** Lectio et interpretatio perinde mendosa et inepta est. Vide Toupii Cur. Nov. in Suidam, p. 91. Dubitat Berolinensis editor an ἀνακυκλεῖσθαι de flamma dici possit. Quippini? quum *rotantes flammas*, et *globos flammarum* Horatius et Virgilius non refugerint. Sed ἀνακυκλουμένῳ si suspectum habeatur, quanto magis explodendum ἀνακυλιομένῳ, quod significatione nihil aut parum differt, prosodiae autem ratione in hunc versum intrare non potest? κυλίω penultimam producit, nec synizesis hic locum habet. BRUNCK. Recte vidit Erfurdtius ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ita dictum esse, ut 786. θάνατος ἀεὶ καλούμενος dicitur. Nam ἀνακαλεῖσθαι est *iterum iterumque vocari.* Itaque hoc dicit Philoctetes: *comprehensum combure hoc multum invocato Lemnio igni.* HERM.

809. καταλείπῃς La.
813. μένειν La.

ΝΕ. οὔ φημ' ἐάσειν. *ΦΙ.* ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς.
ΝΕ. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.
ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκ ἔτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ.
ΝΕ. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
ἕξειν. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,
ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς
αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
ἕκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.
ΧΟ. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων, στροφή.
εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις,
εὐαίων, εὐαίων ὦ 'ναξ·
ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν,
ἃ τέταται τανῦν.
ἴθι, ἴθι μοι παιών.
ὦ τέκνον, ὅρα, ποῦ στάσει,
ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι

818. καὶ δὴ μεθίημι. τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς; Ald. καὶ δὴ μεθίημι (μεθείημι La. pr.) τί δὴ πλ. φ. La. Lb. Ab hac lectione non multum abest Hermanni emendatio, quam (571) proinde recepi, μεθίημ', εἴ τι δὴ π. φ. In B. et V. καὶ δὴ μεθίημί σε. τί δή.

825. αἱμορραγὶς Ald.

827. Eustath. Il. Ξ. p. 974, 25. 981, 16.

828. Eustath. Od. Δ. p. 1500, 32.

829. εὐαίων semel tantum La. Ald.

ib. ὦναξ Ald. La. Alii ἄναξ.

830. Versus est tetrameter dactylicus: proinde scriptum oportuit ἀντίσχοις, non, ut in libris est, ἀντέχοις. BRUNCK.

831. τὰ νῦν La.

833. ὅρα γε. Particula in veteribus codd. et in Aldina omissa. In proba scriptura conspirarunt hîc librarii, quod raro contigit: ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Quemadmodum in Aj. 1237. legi debet ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος. BRUNCK.

τἀντεῦθεν φροντίδος. ὁρᾷς
ἤδη. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.
ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ, οὕνεκα θήραν
τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ ξὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.
ΧΟ. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται· ἀντιστρ.
ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,
βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,
πέμπε λόγων φάμαν· ὡς πάντων
ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον,

838. *παρὰ πόδα.* id est *εὐθέως.* Sic veteres libri. Triclinius *παρὰ πόδας*, quod perinde est. Verum sontica non erat causa cur mutaret. BRUNCK.

(572) 847. s. *εὐδρακὴς — λεύσσειν.* Infinitivus ex abundanti additus. Simili pleonasmo Orpheus Argon. v. 926. (931.) *οὐ φατὸν εἰπεῖν.* quod contra Ruhnkenium recte tuetur Hermannus comparans Aeschyli Prom. v. 772. *οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε.* Similius etiam Aristophanis Av. v. 1713. *οὐ φατὸν λέγειν.* Eodem modo Latini, e. c. *dictu effabilis*, quod nonnulli legerunt in Virgilii Aen. III. v. 621. SCHAEF. Sensus est, Omnium hominum somnus in morbis non est profundus, sed ita irritabilis, ut facile omnia animadvertant. HERM.

848. Eustath. Il. Ψ'. p. 1297, 26. *ἐλαφρὸς γάρ φασιν ὁ τῶν ἐν λύπαις ὕπνος· καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ὕπνος ἄϋπνος.* V. Od. Σ. p. 1837, pen. 1843, 37.

849. *ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον.* *Sed quam potes maxime.* *μάκιστον* idem est quod *μέγιστον·* Nihil foedius, nihil ineptius excogitari posse opinor Triclinii interpolatione: *Ἀλλ' ὅ τι δύναιο μάκιστον· Κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον· Λάθρ' ἐξιδοῦ ὅ τι πράξεις.* Istaeccine tamdiu pro Sophocleis haberi potuisse! BRUNCK. *δύναι* La. Elmsleius ad Oed. T. 692. *δύνᾳ* Hermannus. Vide supra 798. *κεῖνο λάθρᾳ, κεῖνό μοι* * sic cum signo lacunae Hermannus.

κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα
ἐξιδοῦ, ὅ τι πράξεις.
οἶσθα γὰρ ὧν αὐδῶμαι,
εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι

852. Aldus et veteres codd. habent: *οἶσθα γὰρ ὅν αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν τούτῳ* — metro corrupto. Versus esse debet tetrameter dactylicus. *γὰρ* initio positum refertur ad suppressam partem sententiae, quae sic plene enuntiari debebat: *εἰ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις τούτῳ, ὅν οὐκ ὀνομάζω, οἶσθα γὰρ* *ον* *ὅν γ' αὐδῶμαι.* BRUNCK. *ὧν αὐδῶμαι εἰ ταὐτὰν* La. *ὧν* cum alio cod. Flor. et Harl. admisit Hermannus.

ib. *ὧν*] Scholiastes *ὧν* pro *ὧν ἕνεκα* videtur accepisse. Tu vero Atridas totumque Graecorum exercitum dici puta, neque inauditum istud *ταυτὰν*, sed *ταύταν* ab Sophocle scriptum crede. Hoc enim dicit Chorus: *Scis enim quorum dicam, si hoc huic habes consilium, inextricabilia profecto sapientibus in eo consilio mala conspici planum est.* i. e. (573)
illorum enim, scis quos dicam, maximum discrimen ei, qui sapit, in tuo consilio conspicuum est, si hoc in huncce, Philoctetam dico, decrevisti, ut non abeas cum arcu, sed maneas usque dum illum somnus reliquerit. Atridae enim, cum iisque universus Graecorum exercitus ea in re periclitantur, si Neoptolemus, optimam arcu potiundi abeundique occasionem nactus, ea non utitur. HERM.

853. *ἔχεις* La. cum *ἴσχεις* in marg.

ib. *μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.* Falsa est scholiastae interpretatio: *ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον.* Hoc per se quidem non usquequaque verum est, siquidem prudentia eo maxime commendatur, quod qui ea pollent, ex rerum angustiis facilius se expediant: verum est a sententia Chori longe alienissimum. Is enim statim ostendit facillimum esse, quod facto opus censet, quodque Neoptolemo suadet, nempe ut dormientem nihilque sentientem Philoctetam in navem transportet. Haec summa est totius sermonis Chori, qui de industria obscure loquitur, ne, si quid forte suorum verborum percipiat expergefactus Philocteta, insidias sibi strui sentiat. Plana sunt, si quid recte judico, omnia, ita ut valde mirer a veteri enarratore tam praepostere accepta fuisse. *οἶσθα γὰρ ὅν γ' αὐδῶμαι, scis enim quem loquor: εἰ τούτῳ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις, si cum eo idem sentis.* Ista de Ulysse,

ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.
οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἐπῳδός.
ἁνὴρ δ' ἀνόμματος,
οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν,
ἐκτέταται νύχιος,
(ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλὸς,)
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷς, βλέπει. καίρια φθέγγου·
τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ,

neutiquam de Philocteta, intelligenda. Quis, nisi fungus sit, dubitare queat, an *ΟΝ* et *ΤΟΥΤΩΙ* ad eamdem personam referantur? *μάλα τοι γίγνεται τοῖς πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη ἄπορα, maxime evenit prudentibus ut dispiciant res difficiles.* Id est, *si cum Ulysse sentis hunc virum ad Trojam esse abducendum, tibi, qui prudens es, statim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices.* Infinitivus ἐνιδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit γίγνεται, ἐγγίγνεται, ἔξεστι, ἔστιν, aut simile. BRUNCK.

854. πυκινοῖσιν La.

856. ὠνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. BRUNCK.

861. ὅστις La. (ω superscript)

862. ὁρᾷς. *Vides, viden'.* Sic mediae sententiae in col-
(574) loquiis inseri solet ὁρᾷς, ut apud comicum Nub. 355. *Καὶ νῦν, ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.* Anacreon Od. IX. *Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου Ἐπιστολὰς κομίζω.* Pessime vulgo ὁρᾷ, βλέπει — Sequitur καίρια φθέγγου, *opportuna edice*, id est *quae tempori conveniant, quaeque e re nostra sint jube.* Vulgo legitur φθέγγει. In membr. superscriptum pro varia lectione φθέγγῃ. Prius non modo sensu cassum est, verum etiam plane barbarum: forma enim activa φθέγγω Graecis nullo fuit in usu. Alterum φθέγγῃ, ipsum quoque ineptissimum est, *opportuna loqueris*. Atqui ne verbum ille quidem unum dixerat. BRUNCK. ἀλλ' ὥς τίς σ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος | ὁρᾷ. βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει. *Sed ut aliquis in Orco jacens te videt* (i. e. non videt). *Vide num tempestiva dicas,* h. e. vereor ne non dicas tempestiva. HERM.

863. τόδ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι. *Hocce, hoc negotium,*

πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτιστος.
ΝΕ. Σιγᾶν κελεύω, μηδ᾽ ἀφεστάναι φρενῶν·
κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.
ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ᾽ ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γάρ ποτ᾽, ὦ παῖ, τοῦτ᾽ ἂν ἐξηύχησ᾽ ἐγὼ,
τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα
μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ᾽ ἔτλησαν εὐφόρως

res quam agimus: ἁλώσιμόν ἐστι, id est, ἁλῶναι δύναται, *capi, confici potest:* ἐμᾷ φροντίδι, *solertiae meae, per meam solertiam;* vel, si mavis, *meo judicio.* Non patitur linguae indoles nec usus, ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur.* Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur: verum ἐστὶ, quae ellipsis omnium est frequentissima. Innuit Chorus se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἁλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Oed. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν. BRUNCK. Τὸ est articulus. Sensus verborum est: *quod ego deliberatione assequi possum, illud est, laborem metu vacuum esse optimum.* Id si plene diceretur, sic erat dicendum: τὸ δὲ ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι τόδε ἐστί· πόνος ὁ μὴ φοβῶν ἐστὶ κράτιστος. HERM.

866. ὠνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. BRUNCK.

870. τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς. Sic primus edidit Henr. Stephanus. In codd. nostris omnibus scriptum, ut excuderunt Aldus et Turnebus, ἐλεεινῶς quatuor syllabis. Proba forma est, librariis incognita, et ubique obliterata, quam adstruxit illustris editor Homerici hymni in Cererem ad v. 283. Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν. Comicus in Ranis, 1063. Τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι᾽ ἀμπίσχων, ἵν᾽ ἐλεινοὶ Τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ᾽ εἶναι. Stephani emendationem merito suo retinuimus, quia probabile non est, quum ita proclive esset anapaestum vitare, tragicum nulla necessitate adactum altera forma usum fuisse. BRUNCK. ἐλεινῶς La. qui in lemmate ante (575) schol. ἐλεεινῶς.

872. εὐφόρως. Aldus et codd. εὐπόρως, cujus adverbii significatio aliena videtur. Elegans est Eldikii conjectura εὐ-

οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ', εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἵν', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

ΝΕ. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι·
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σοι
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο·
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.

ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς·

λόφως, quod pro εὐλόγως reponendum videtur in Euripidis fragmento ex Antigona: Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόφως φέρει Τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐστ' ἀνόλβιος. Vide scholia antiqua ad Aj. 61. Contrariae significationis adverbio usus est Euripides Troas. 305. — κάρτα τοι τοὐλεύθερον Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά. Verum haec conjectura nimis ab antiquae scripturae vestigiis recedit: praetuli εὐφόρως, quod satis tuentur observata in minoribus scholiis ad Aj. 51. et El. 255. Facile etiam reponi poterat εὐπετῶς ex Terei Fragm. XI. BRUNCK. εὐπόνως Lb.

873. ἐνεγκεῖν. Vulgo ἐνέγκειν. SCHAEF.

ib. οἱ 'γαθοὶ] ἀγαθοὶ La. Lb. εἴσ' ἀγαθοὶ Lc. 'ἀγαθοὶ Hermannus.

881. ὁρμώμεσθ' Ald.

884. τὰ συμβόλαιά σου. In B. T. σοι, haud deterius. *Signa, quae tibi inerant: signa, quae dabas.* BRUNCK. σοι La. V.

888. οὕτω La. οὕτως alii.

τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὑπὶ νηῒ γὰρ
ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
ΝΕ. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἵστω τε καὐτὸς ἀντέχου.
ΦΙ. θάρσει. τό τοι ξύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
ΝΕ. παπαί· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;
ΦΙ. τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
ΝΕ. οὐκ οἶδ', ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
ΦΙ. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

895. Hic versus in veteribus libris sic legitur: *παπαί· τί δῆτα δρῶμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;* in B. *δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθάδε λέγε.* Soloeca est lectio. *δρῷμ'*, quod valet *δρῷμι*, optativus est, qui sine particula *ἂν* in hac formula adhiberi non potest. Infra, 1393. *τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν;* Structurae legibus non repugnaret, si *δρῷμ'* accipi posset pro *δρῶμαι* in subjunctivo: sed mediam hujus verbi formam nescio: praeterea non placet scabrum *τοὐνθένδε γε.* Genuinam procul dubio lectionem restituimus: *Παπαί· τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;* BR. (576)

ib. Brunckius *τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;* Si scripseris *τί δῆτ' ἂν δρῷμ'* —, nihil erit, quod amplius requiri possit. SCHAEF. *δρῶμ' ἐγὼ τοὐνθένδε λέγε* La.

896. *ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;* Mallem legere *λόγων.* BR.

900. *οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος.* Sic libri omnes. Nescio in qua editione Toupius viderit *οὐδ' ἤ σε* — unde novam lectionem procudit plane inficetam, *τοῦδ' ἤ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος.* Morata est ista formula *οὐ δὴ*, ut et illa quae saepius occurrit *οὐ δή που.* Vim in versione expressi. Minime solicitandae hae voces. Mallem equidem articulum nomini *δυσχέρεια* adjungi, et nisi multum venustatis esset in Neoptolemi responso, ubi eamdem vocem repetit, *ἅπαντα δυσχέρεια*, crederem haud male hîc legi posse, *Οὐ δή τὸ δυσχερές σε τοῦ νοσήματος.* Sed nihil omnino mutandum. Articulum saepe negligunt tragici, ubi sermonis perspicuitati nihil detrahit ejus omissio. BRUNCK.

901. *ἔπαισεν* La.

ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
ΝΕ. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ.
ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν;
ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν.
ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.
ΝΕ. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γάρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
ΦΙ. οἴ μοι, τί εἶπας; ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.

906. πάλιν (αι) La.

(577) 907. ἐν οἷς τε δρᾷς ἐν οἷς τ' αὐδᾷς La.

913. πέμπω, *deduco, transveho.* Frequentatum Homero verbum hac significatione, ut Il. Α. 390. Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηῒ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ Ἐς Χρύσην πέμπουσιν. et Odyss. Δ. 559. Οὐ γάρ οἱ παρὰ νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι, Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Hinc πομπὸς *deductor* supra, 500. Ceterum hic codd. omnes mei habent πέμπω. Sola Aldina πέμπων, librarii vel typothetae errore. BR. πέμπω La.

ib. πάλιν (αι) La.

916. καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον. Mendam Aldinae editionis, cujus immunes sunt codices, miror nec a Turnebo nec a Stephano sublatam fuisse καὶ τῶν, quum tamen ex metri lege vitium manifestum esset. BRUNCK. καὶ τῶν La. qui statim στόλων pr.

917. τί εἶπας. In B. τί γ' εἶπας. Inserta particula ex librarii libidine. Offendebat eum hiatus, ut et Valckenarium, qui hic legi malebat τί μ' εἶπας. Sed nimis delicati fuerunt.

ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ᾽, ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
ΦΙ. καὶ ταῦτ᾽ ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ᾽, ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
ΝΕ. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ᾽ ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας

Vide supra ad v. 733. Euripides sub persona Menelai apud comicum in Thesmoph. 902. *Γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.* et secundo post versu: *Τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ᾽ ἔχει.* In Concion. 436. *καὶ τί εἶπε;* BRUNCK. *τί μ᾽ εἶπας* Hermannus.

919. *μὲν πρῶτα — ἔπειτα δὲ —.* Sic ob metrum pro *πρῶτα μέν.* Conf. infra v. 1285. *μὲν μάλιστ᾽, ἔπειτα δὲ —.* SCHAEF.

924. Eustath. Il. *Η.* p. 686, 18. (578)

ib. *τὰ* om. La.

926. *ποεῖν* La.

927. *ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα.* Sic libri omnes. Miror sane Valckenario suspectas fuisse tres postremas voces, quarum loco comicum *παιπάλημα* reponi volebat in nota ad Eurip. Hippol. 406. Longe ineptissimum est grammaticorum commentum, isto convicio *ὦ πῦρ σὺ, ὁ mera pernicies*, alludi ad Neoptolemi nomen, qui etiam *Πύῤῥος* appellatus fuit. [cf. Eustath. Il. *Τ.* p. 1187, 21. Od. *Γ.* p. 1463, 34.] Tanquam oraculum ex tripode excepit hoc Brumoeus, qui ad Graeculi mentem vertit haud ineleganter, *O rage digne de ton nom!* quorum ejus verborum sensum non assecutus est Gallici Philoctetae auctor, qui versionem istam aspere reprehendit, cujus ipse rationem non perspexit. Quia ignis rerum omnium est celerrimus destructor, appellatio tribuitur ei, qui damnum quantum maximum intulit: nihil ultra quaerendum est. Eadem ratione *ignem* eum appellat, qua senex apud Plautum de servo vaferrimo, qui hero suo bis os subleverat, eumque pecunia emunxerat, ait: *Volcani irati est filius: quaqua tangit, omne amburit. πᾶν δεῖμα, terror merus,* dicitur is, a quo extrema

δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.
ὤ μοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι·
ἀλλ', ὡς μεθήσων μήποθ', ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,

omnia metuenda. τέχνημα ineptum esset intelligere de instrumento cum relatione ad Ulyssem artificem, tanquam si jam nosset Philocteta confictum ab Ulysse dolum, et subornatum ab eo Neoptolemum. Solemne est schema, qua res ponitur pro persona, ut in Oedipo T. παιδουργία pro παιδουργός, in Ajace ἄλημα pro ἀλήτης, aliaque hujus generis multa. BRUNCK. πᾶν δεῖμα *qui totus es terror*, Hermannus.

ει
ib. δῆμα La.

931. ἱκνοῦμ' ἀπόδος Ald.

933. μή μου 'φέλῃς. Triclinius imperitissime μή μ' ἀφέλῃς, versu ruente. BRUNCK. μή μ' ἀφέλῃς La. Lb. Lc.

934. προσφωνεῖ. Aldus mendose προσφωνεῖν. BRUNCK. προσφωνεῖς ed. Flor. 2. προσφωνεῖ La. Lb. Lc. B. V.

(579) 935. πάλιν, εἰς τοὐπίσω. πάλιν ὁρᾶν, *avertere vultum*. Possit etiam simpliciter hic ὁρᾷ accipi, ut supra, 862. βλέπει, jungendo πάλιν cum μεθήσων. ἀλλ' ὧδ' ὁρᾷ ὡς μήποτε μεθήσων πάλιν. BRUNCK.

936. Vide Eustath. Il. *B*. p. 335.

937. *ΟΡΕΙΩΝ*. τῶν ἐν ὄρεσι διαιτωμένων. Suidas, ubi citantur vv. 936, 937. Vide et in v. *Προβλῆτες*.

ib. καταῤῥῶγες. gl. διεσχισμέναι, κοιλώδεις. BRUNCK.

939. τοῖς εἰωθόσιν. gl. κλύειν ἐμοῦ δηλονότι. BRUNCK.

οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ 'Αχιλλέως·
ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προθείς τε χεῖρα δεξιὰν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς 'Ηρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν 'Αργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει·
κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
εἴδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἷλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρὴ ποιεῖν;
ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
τί φής; σιωπᾷς. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν

942. προσθεὶς La.

944. φήνασθαι. gl. δεικνύναι. BRUNCK.

945. ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει. Sic emendate scriptum in B. In ceteris libris pronomen με alienam in sedem translatum fuit. BRUNCK. ἑλῶν μ' — ἐκ βίας μ' La. Vid. Suid. in κακοπινέστατον.

946. ἐναίρων νεκρόν. Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diogenes Laërtius in Menedemo II. 135. Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάντεων, νεκροὺς αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε. BRUNCK.

ib. H. v. et seq. habet Suidas in Καπνοῦ σκιά. 'Ως ἄνδρ'.

949. ποιεῖν] με δρᾶν La. B. V.

950. ἀλλ' om. La. Lb. Lc. V. B.

ibid. ἐν σαυτοῦ γενοῦ. Sic membr. eleganter. Vulgo ἐν σαυτῷ. Comicus Vesp. 642. "Ωσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. ubi ante nos male legebatur ἐν αὑτῷ. Hujus constructionis tria exempla ex Aristide profert Abreschius Animadv. in Aeschylum, p. 174. BRUNCK. ἐν σαυτῷ La. Lb. Lc.

952. Suidas: ΑΥΘΙΣ. ἐξ ἀρχῆς. πάλιν. ἐκ δευτέρου. ἐκ (580) παραλλήλου τιθέασι καὶ ταῦτα, καὶ πάλιν. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν αὖθις 'Αττικόν. τὸ δὲ αὖτις, 'Ομηρικόν. αὖτις, εἰς τοὐπίσω. αὖθις, χρονικόν. "Ω σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν "Εσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν. αὖθις αὖ πάλιν. ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν. ἢ ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·
ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοισίδ'. ἀλλ' αὐτὸς τάλας
θανὼν, παρέξω δαῖθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
καί μ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν·
φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,
πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο — μή πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
ἤδη 'στὶ, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ib. *σχῆμα πέτρας*. Periphrasis similis illis quas ad Trach. 908. observavimus. Tria adverbia *αὖθις αὖ πάλιν* eleganter junguntur *ἐκ παραλλήλου*. Comicus in Nub. 975. *εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι*. Frequentissimum est *αὖθις αὖ*, ut *εἶτ' αὖ*. BRUNCK.

953. Suidas in *ψιλός*.

954. *αὐανοῦμαι*. Optimam lectionem a scholiasta memoratam exhibet Triclinii recensio, quo magis miror a Turnebo spretam fuisse. In aliis libris legitur *ἀλλ' αὖ θανοῦμαι*, quod ex nostra lectione depravatum prae ea sordet. In El. 819. *αὐανῶ βίον*. In comici Ran. 1084. *ὥστ' ἐπαφαυάνθην γελῶν*, *risu enectus sum*. BRUNCK. *αὖ θανοῦμαι* La. Lb. Lc.

955. Suidas: *ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ*. ὁ ἐν ὄρεσι βαίνων. ἡ τραγῳδία φησίν. Ἀλλ' αὖ θανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος, Οὐ πτηνὸν ὄρνιν. οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην Τόξοις ἐναίρων τοῖσιδ'. ἀλλ' αὐτὸς τάλας Θανὼν, παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην.

959. *ῥύσιον*. Hesych. apposite ad hunc locum, *τίμημα*. BRUNCK.

ib. Suidas in *Ῥύσια*.

961. Post *ὄλοιο* posui lineolam, signum abruptae corrigendaeque orationis. Conf. Trachin. v. 383. SCHAEF.

966. *παλιν* (*αι* superscr.) La.

ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
ΝΕ. οἴ μοι, τί δράσω; μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.
ΦΙ. οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.
ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ, πάλιν;
ΦΙ. οἴ μοι, τίς ἀνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;
ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦγ', ὃν εἰσορᾷς.
ΦΙ. οἴ μοι, πέπραμαι, κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων.
ΟΔ. ἐγὼ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μὲν,

967. παρῇ La.

970. οὕτωι La. (581)

972. τὸ ἑξῆς· πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν τὰ αἰσχρὰ ἔοικας ἥκειν. BRUNCK.

975. Non satis accurate distinctus est hic versus, qui sic excudi debuit: *Οὐκ εἶ, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ, πάλιν;* Ordo est enim *οὐκ εἶ πάλιν, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί; recedere, abire* est *πάλιν ἰέναι.* Miror quî Berolinensi editori in mentem venerit hunc versum ad Philoctetae partes referre, quasi *πάλιν* ad *μεθεὶς* pertineret, quod manifeste cum priori verbo *εἶ* jungendum. BRUNCK.

976. *ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;* Mirum non est Philoctetam audita Ulyssis voce ipsum statim agnoscere, quippe quem a mercatore audiverat mox adfuturum. At in Gallica fabula, in qua importune nugaci illi mercatori partes ademptae fuerunt, nec quidquam audivit miserabilis heros, quo suspicari possit. Ulyssem adventurum, quum primum subitus hic in scenam irrumpit; statim eum ille de forma novit, quod prodigii loco habendum. Vulgo in hoc versu legitur *τίς ἀνήρ*; mendose. BR.

978. *πέπραμαι.* Sic libri omnes. Falsa est conjectura Abreschii in Animadv. ad Aeschylum p. 189. *πέπραγμαι.* Confer versum hujus fabulae 579. et Antig. 1036. BRUNCK.

οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἢν μὴ 'ρπῃς ἑκών.
ΦΙ. ὦ Λημνία χθὼν, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεὺς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.
ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθῃς.

982. *δράσσει* Ald.

983. *στελοῦσι.* gl. *πέμψουσι.* BRUNCK.

984. *τολμίστατε.* Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus edidit, *τολμήστατε,* cum glossa *τολμηέστατε,* quod Heathii quidem opinioni favet. Verum fallitur uterque.
(582) Orta varietas ex similitudine soni vocalium *ι* et *η* in vitiosa recentiorum Graecorum pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa *ψευδίστατος, κλεπτίστατος, ἄλγιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ὕψιστος,* a *ψευδὴς, κλέπτης, ἄλγος, ἔχθος, οἶκτος, ὕψος,* sic a *τόλμη, τόλμιστος, τολμίστατος.* Attica sunt formae anomalae, quae non ad grammaticos canonas de regularibus superlativis exigenda. Nulla obstat analogia, quin credam Graecis adhibitum fuisse lexicographis incognitum nomen *τόλμος, audax,* unde formatum esset *τολμίστατος,* ut *λάλος, λαλίστατος.* Alicunde forte expromitur: verum in Aeschyli Persis, 994. proprium est, non appellativum. BRUNCK. *τολμήστατε* La. cum gl. *τολμηέστατε.* Quam formam praetulit Hermannus, citatis Etymol. M. p. 807, 5. Buttman. Gr. gr. uber. t. I. p. 267.

988. *ἐκ τῶν σῶν.* gl. *τόπων.* BRUNCK. Vide Schaefer. ad Bos. in *Κόλπος* p. 142. ed. Oxon.

992. *τιθεῖς.* Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis, ut in impressis, *τιθεὶς.* Antiquo verbo *τιθέω* utuntur poëtae, cujus eadem est ratio, quae verbi *ἱέω,* de quo vide notata ad Od. T. 628. Exstat apud Theognidem v. 280. *πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.* Apud Pindarum Pyth. VIII. 14. *τιθεὶς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.* Apud Euripidem multis in locis, ut Heracl. 691. Herc. F. 712. Alcest. 908. Vide quae notavimus ad co-

ΟΔ. οὔκ· ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα.
ΦΙ. οὔ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημί. πειστέον τάδε.
ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους.
ΟΔ. οὔκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
ΦΙ. οὐδέποτέ γ', οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακὸν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.
ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.
ΟΔ. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.
ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,

mici Lysistr. 895. Perperam in Aldina vox θεοὺς, ubi repeti debebat, omissa. BRUNCK. τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεὶς La. Lb. τίθης Porsonus ad Phoen. 5. conf. ad Orest. 141.

993. Malim, ut ἀποτομωτέρως dictum, ἥδ' ὁδὸς πορευτέα. SCHAEF.

994. πίστεον La.

999. ἢν χρῇ. Subjunctivus est χρῇ. Perperam vulgo excusum χρή. BRUNCK. χρή La. Lc. Tum παθεῖν La. (μ superscr.)

1000. ἕως γ' La. pr. (583)

1001. τί δ' ἐργασείεις; Aldus et veteres codd. Ulyssi haec verba tribuunt. Triclinius perperam Neoptolemo. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ', Accusativus κρᾶτα neutrius generis est hic et alibi, ut Antig. 764. quod Eustathius observat ad Il. Θ. p. 700. l. 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον. BR.

1002. πέτρᾳ πέτρας. Tales ejusdem nominis remetitiones saepius reperias. Similiter supra v. 296. ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων. V. 959. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. Add. Oed. Reg. v. 100. SCHAEF.

1003. ξυλλάβετ' αὐτὸν La. Lb. ξυνλάβετ' αὐτὸν Lc.

1006. Suidas: ΥΓΙΕΣ. λυσιτελές. ὠφέλιμον. τῆς πόλεως ἐπ' οὐδὲν ὑγιές. Φιλοκτήτης. Ὦ μηδὲν ὑγιὲς, μήδ' ἐλεύθερον φρονῶν, Οἷα μ' ὑπῆλθες, κ. τ. λ.

οἷός μ' ὑπῆλθες· ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοὶ,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
ὃς οὐδὲν ᾔδη πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', ὅμως
εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας, νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ' ἐν ᾗ με προὐβάλου
ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.
ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην.
ἀλλ', οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
οὔτ' αὔθ', ὅτι ζῶ ξὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
δισσῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,

1007. Lege οἵως μ'. Vide Aj. 935. (923.) Aristoph. Vesp. 1354. PORS. Οἷά μ' La. B. Ald.

1010. ᾔδη. Perperam vulgo ᾔδει. BRUNCK. ᾔδει La.

1011. s. ἀλγεινῶς φέρων οἷς —. Exempla hujus constructionis congessit Wesseling. ad Diodor. Sic. III. c. 59.

1012. οἷς. Id est δι' ἅ. Dativus causae. Vide ad Antig. 1019. BRUNCK.

1014. κοὐ θέλονθ'. In B. κοὐκ ἐθέλονθ'. BRUNCK. ib. θέλων θ' La.

(584) 1019. ηὐξάμην (ευ) La.

1023. πρὸς σοῦ τε. Perperam Triclinius πρὸς σοῦ γε, [sic V.] et altero versu διπλῶν pro veteri lectione δισσῶν. BRUNCK. διπλῶν La. B. V.

ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἑκόντα πλεύσανθ', ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην,
ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῄς, κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἠδικηκότες

1027. *ἑπτὰ ναυσί.* Ex Homero in catalogo navium: *Τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς, Ἑπτὰ νεῶν.* BRUNCK.

1028. *ἄτιμον ἔβαλον.* Sic veteres codd. recte. Gl. *ἐξέβαλον*, unde orta Triclinii prava lectio, *ἔκβαλον.* BRUNCK. *ἔκβαλον* Lc.

1029. *τί μ' ἀπάγεσθε;* Sic libri omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus mendose edidit *τί ἀπάγεσθε;* Pejori menda Stephanus *τί ἀπάγετε;* Sequentium editorum nullus adeo cordatus fuit, ut ex Aldina veram lectionem reponeret. BRUNCK.

1032. *πῶς θεοῖς ἔξεσθ' αἴθειν ἱερά;* Libri omnes, *πῶς θεοῖς εὔξεσθ' αἴθειν ἱερά;* Quod vertunt: *Quomodo diis vovebitis sacra crematuros?* Atqui Philoctetae ejulatus non impediebant quin voverent, sed quin peragerent sacra. Mendosum esse *εὔξεσθ'* nemo non vidit: mutari debuit in *ἔξεσθ'*, id est *δυνήσεσθε.* Hunc locum inauspicato attigit Piersonus Verisimil. p. 163. ubi legendum conjecit *ἔξεστ'*, id est *ἔξεστι, licet.* Tum pro *πλεύσαντος* legendum opinatus est *κλαύσαντος:* debebat saltem *κλαίοντος.* Sed optimum est *πλεύσαντος.* *Si vobiscum navigavero, qui poteritis victimas adolere?* scholiastes rationem reddit cur haec dicat Philocteta, nullo ad singula verba respectu; nec ex ejus explicatione colligi potest, diversam eum a nostra lectionem ob oculos habuisse. Si quid mutandum fuisset, maluissem *ἐμοῦ ξυνόντος.* BRUNCK. Piersoni conjectura, *ἔξεστ'*, etiam mihi placet. SCHAEF. *εὔξεσθ'* (585) retinet Hermannus, et cum Vauvilliersio interpretatur *gloriabimini.*

1035. *κακῶς ὄλοισθ'· ὀλεῖσθε δ' —* Sic omnino legendum. Perierat vis omnis sententiae prava librorum lectione, *κακῶς ὄλοισθ': ὄλοισθε δ' —* BRUNCK.

τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ', ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε.
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.
ΧΟ. βαρύς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.
ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.
οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.

1037. *ἔξοιδα γ'* La. qui mox *ἐπ' οὔποτ'. ἔξοιδα δ'* B. V.

ib. *ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον.* Sic veteres codd. et Aldus recte. Triclinius pessime *ἐπεὶ οὔτ' ἂν* — Metrum laborare credidit, eique consulens id plane perdidit. *ἐπεὶ οὐ* apud poëtas Atticos semper disyllabum est: nisi per crasin voces coalescerent, ingrato hiatu aures laederentur. BRUNCK.

1039. Jungenda sunt *ἀνδρὸς ἀθλίου ἐμοῦ.* BRUNCK. Immo *θεῖον κέντρον ἐμοῦ* est *divinitus immissum mei desiderium.* HERM.

1048. *εἴ μοι παρείκοι.* Scholiastes supplet *ὁ καιρὸς, opportunitas.* Possit etiam ex praecedente *τοῦδ'* assumi *αὐτός. Si mihi is concederet, si mihi operam dare vellet.* Malc Triclinius scripsit *παρήκοι.* BRUNCK. *εἴ μοι παρείκοι. si mihi integrum esset.* V. Bastii mei *Kritischer Versuch über den Text des Platon's Gastmahls* p. 122. SCHAEF.

1051. *μου* om. La.

ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ᾽ ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδέ σου προσχρήζομεν,
τά γ᾽ ὅπλ᾽ ἔχοντες ταῦτ᾽· ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ᾽ ἡμῖν, τήνδ᾽ ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ᾽, ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
τούτων κρατύνειν, μηδ᾽ ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ᾽ ἴωμεν. καὶ τάχ᾽ ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἥν σ᾽ ἐχρῆν ἔχειν.

ΦΙ. οἴ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔ. μή μ᾽ ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στείχοντα δή.

ΦΙ. ὦ σπέρμ᾽ Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ᾽ οὕτως ἄπει;

ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὢν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ᾽ ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειφθήσομ᾽ ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;

ΧΟ. ὅδ᾽ ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ᾽ ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χἠμεῖς φαμέν.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως,
πρὸς τοῦδ᾽· ὅμως δὲ μείνατ᾽, εἰ τούτῳ δοκεῖ
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς
στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χοὗτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
λῴω τιν᾽ ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον·
ὑμεῖς δ᾽, ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙ. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον   στροφὴ α΄.

1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. Nihil, meo judicio, hic desideratur. Marklandus ad Eurip. Suppl. 110. legendum censebat χαῖρ᾽, ὁ τὴν Λῆμνον πατῶν. BRUNCK. (586)

1081. Citat Eustathius Iliad. *E.* pag. 526. N. pag. 944, 28. (587)

θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ'
οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας,
λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι
καὶ θνήσκοντι συνοίσει.
οἴ μοί μοί μοι.
ὦ πληρέστατον αὔλιον
λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ
ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ' αἰθέρος ἄνω
πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος

1082. *τε καὶ*] *τε* omisit Hermannus, secutus Turnebum in calce.

1085. *συνοίσει.* gl. *ὠφέλιμον ἔσῃ.* BRUNCK.

ib. Vide not. ad Theocrit. p. 228. SCHAEF. *συνείσει* *conscius eris* Elmsleius ad Heraclid. 919. Med. 1320. et Dobraeus Aristoph. p. (30.) Vulgatum interpretatur Hermannus, *etiam morienti convenies*, quod est, aptum eris atque idoneum.

1086. *οἴ*] *ὤι* La.

1089. *τί ποτ' ἄν μοι ἔσται.* Sic emendate scriptum in B. in reliquis *τί ποτ' αὖ μοι.* Frequentissima est harum vocularum permutatio. BRUNCK.

1093. *πλωάδες.* Aldus et codd. *πτωκάδες.* Aliae praeter hanc lectiones scholiastae memorantur, *πτωχάδες*, *πρωτάδες*, *δρομάδες*, quae sunt omnes falsae. De postrema, quam metrum respuit, res confecta est. Harpyias intelligi apud omnes constat. Hae cur poëtae *πτωκάδες* seu *πτωχάδες* dictae fuefuerint, nullam rationem video. Num quia *πτώσσουσι*, *fugiunt et abscondunt se?* vel quia semper esuriunt, ut *πτωχοί*, *mendici?* sunt istae derivationes longe ineptissimae. Librariorum imperitia depravata fuit lectio. Ex eodem corruptelae fonte manavit in Homeri Epigr. IX. vitiosum *πτωχάσιν*, seu *πτωκάσιν*, ubi Ernestus erudite ostendit legendum esse *πλωάσιν.* Apollonio *πλωάδες* appellantur aves Stymphalides, Argon. II. 1054. Idem Harpyiis inditum nomen, quia et ipsae in insula habitabant, et, tanquam marinae volucres, volatu maria

ἕλωσί μ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω.
ΧΟ. σύ τοι, σύ τοι κατηξίω- στροφὴ β'.
σας, ὦ βαρύποτμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχει τύχα τᾷδ'.
ἀπὸ μείζονος·
εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι
τοῦ λῴονος δαίμονος εἷλου τὸ κάκιον ἑλεῖν.
ΦΙ. ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ' ἐγὼ ἀντιστρ. α'.
καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤ-
δη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,

trajiciebant. Sagaciter conjicit Berolinensis editor, pro πρωτάδες in veterum criticorum commentariis scriptum olim fuisse πλωτάδες, quo nomine Harpyias indigetari, ab insularum appellatione, in quibus sedes habebant, quae primum Πλωταὶ dictae, nomen mutarunt, et a Boreadarum conversione Στροφάδες appellatae fuerunt. Vide Apollonii Argon. II. 295. Ingeniosa et erudita conjectura haec est, sed fidejussore caret; vellem antiqui poëtae, vel saltem grammatici auctoritate suffultam eam videre. Idcirco πλωάδες praetuli. Hesychius: Πλο- (588) άδες. (Leg. Πλωάδες.) τῶν ἐπερχομένων τινὲς οὕτω καλοῦνται. Mirarer, ni huc respexisset. BRUNCK. Edidit Hermannus, ἴθ', αἰθέρος ἄνω | πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος | ἕλωσί μ'. οὐκ ἔτ' ἴσχω. i. e. *age, per altum aetherem fugaces stridentibus auris aves me capiant: non amplius prohibeo.*

1094. οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω. Sic bene Heathius. Vulgo, reclamante metro, ἰσχύω. BRUNCK.

1095. κατηξίωσᾶς La. Totum locum sic edidit Hermannus: σύ τοι, σύ τοι κατηξίω | σας, ὦ βαρύποτμε, κοὐκ ἄλλοθεν, | ἀλλ' ἐνέχει τύχα ὥδ' ἀπὸ μείζονος | εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι, | τοῦ λῴονος δαίμονος, εἷλου τὸ κάκιον αἰνεῖν.

ηι
1098. ἔχει La. Mox τῷδ' Ald. τᾷδ' La. B. V. et reliqui, ut videtur, MSS.

1099. φωνῆσαι Ald.

αἶ αἶ αἶ αἶ.
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πτανῶν ἀπ᾽ ἐμῶν ὅπλων
κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχων, ἀλλά μοι ἄσκοπα
κρυπτά τ᾽ ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ᾽ ἀνίας.

ΧΟ. πότμος σε δαιμόνων τάδε, ἀντιστρ. β'.
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ᾽
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν
ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ᾽ ἄλλοις.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ᾽ ἀπώσῃ.

ΦΙ. οἴ μοί μοι· καί που πολιᾶς στροφὴ γ'.
πόντου θινὸς ἐφήμενος,
γελᾷ μου, χερὶ πάλλων

1109. ἀπ᾽ ἐμῶν ὅπλων. Cur haec lectio Heathium offenderit, non video. Sane ejus conjecturae ἐπ᾽ ἐμῶν ὅπλων structurae leges repugnant. Graecum non est ἐπίσχων ἐμῶν ὅπλων μετὰ χερσὶν pro *manus injiciens meis armis*. In Oedipo Col. 856. ἐπίσχες αὐτοῦ ξεῖνε male vertit, *in eum manus injice, hospes.* Quin id significat *subsiste hic, hospes.* Quo tendebat, procliviori via pervenisset legendo, οὐ πτανῶν ἐπ᾽ ἐμῶν ὅπλων κραταιὰς ἔτι χεῖρας ἴσχων. Sed proba est librorum lectio, et neutiquam solicitanda: οὐκ ἴσχων φορβὰν ἀπ᾽ ἐμῶν πτανῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν, scilicet ὄντων. BRUNCK.

(589) 1116. πότμος, πότμος σε δαιμόνων | τάδ᾽, Erfurdtius et Hermannus.

1125. γελᾷ μου, pro καταγελᾷ μου. Simplex pro composito. Alibi occurrit γελᾶν τινι, pro ἐγγελᾶν. Exempla vide in nota ad Comici Equites 696. Pro χερὶ Aldus et veteres codd. habent χειρὶ minus bene. BRUNCK.

ib. χειρὶ La. Ald.

τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
ἄθλιον ὧδέ σοι
οὐκ ἔτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον·
ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει,
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας,
στυγνόν τε φῶτ' ἐχθοδοπὸν
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ', ὅσ' ἐφ' ἡ-
μῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

1128. **τόξον φίλον** La. B. V. **τόξον φίλων** Ald.

1130. **ἐλεινόν.** Perperam vulgo **ἐλεεινὸν** reclamante metro. BRUNCK. **ἐλεεινὸν** La.

1131. **ἔχεις**] Sic omnes, ut videtur, MSS. cum Aldo **ἴσχεις** Triclinius.

1132. **τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον.** Sic in membr. scriptum, superposita varia lectione: **γρ. ἆθλον,** quam agnoscunt B. et Aldus. In Triclinii recensione **ἄεθλον.** Sunt istae lectiones ineptissimae. Futiles disputationes referre piget quibus occasionem dederunt: nobis satis est veram lectionem restituisse, **τὸν ἄθλιον Ἡράκλειον,** supple **διάδοχον, ἑταῖρον,** vel simile quid: *miserum Herculis socium.* Hoc conjectura assecu- (590) tus est Parisinus editor. BRUNCK. **ἄθλιον γρ.** La. **ἆθλον ἐμ'** Hermannus.

1134. **ἐν μεταλλαγᾷ.** Sic B. T. in membr. **μεταλλαγῇ.** BRUNCK. **μεταλλαγᾷ** La. **ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγᾷ** Hermannus.

1137. **στυγνόν τε.** Sic Aldus, cum MSS. **στυγνὸν δὲ** Brunckius tacite.

1138. **μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ'** — Id est, **μυρία αἰσχρὰ ἀνατέλλοντα ἀπ' αἰσχρῶν.** Transitivum est **ἀνατέλλοντα.** gl. **ἀναπέμποντα.** BRUNCK.

1139. **Ὀδυσσεὺς** interpretibus deberi, et **ἄλγη** aut simile quid reponendum censet Hermannus.

ΧΟ. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν. στρ. δ'.
εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς, τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ

1140. Trium horum versuum sententiam sic exponit H. Stephanus: *Quod quis bene et rite fecerit, aequum est id dicere tale esse; quum autem quispiam id dixerit, minime invide calumniari oportet, quod alioqui rite factum esse negare non possumus.* Proinde verborum ordinem sic instituit: δίκαιόν τοι ἐστιν εἰπεῖν μὲν τὸ ἀνδρός τινος εὖ· εἰπόντος δὲ ἄλλου, δίκαιόν ἐστι μὴ ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν. Neutiquam hoc mihi placet. Scholiastae explicationem praefero, quam in versione secutus sum, nisi quod εὖ cum eo non accipio pro ἐν καιρῷ, quod maxime reprehendit, et merito quidem, Stephanus; sed pro *plane*, *aperte*. Quod autem ad vocum trajectionem attinet, in melicis apud nostrum similes aliae occurrunt, quo vitio, si modo vitium est, haud magis immunis est Stephani expositio, quam scholiastae, juxta quam verba sic ordinanda sunt: ἀνδρός τοι ἔστιν εἰπεῖν μὲν εὖ τὸ δίκαιον· εἰπόντος δὲ ἄλλου, ἀνδρός ἐστι μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. Jam vide utra in expositione voces magis trajiciantur. τὸ δίκαιον bene scholiastes interpretatur τὸ ἀληθὲς, qua potestate nomen illud frequentissime adhibetur. Heathius Stephani judicium secutus vertit: *Quae in homine* (id est in Ulysse) *bona sunt aequum est eloqui, et dum eloquar, te non effundere invidiosam linguae petulantiam.* Ista in Graecis reperiet, si quis me sagacior est. Sane non video, quî indefinito ἀνδρὸς Ulysses designetur, quum proxime sequens κεῖνος de Neoptolemo omnino accipiendum sit. Parisinus editor, qui aliorum placitis aegre acquiescit, sibi non temperavit, quin Heathii explicationi aliquid de suo adderet. Hic itaque genitivum ἀνδρὸς non a τὸ εὖ regi vult, sed a suppressa praepositione περὶ, ut sit: δίκαιόν ἐστιν εἰπεῖν μὲν περὶ ἀνδρὸς τὸ εὖ, *dicere de homine quod bonum est.* BR. Boni viri esse dicit, quae commode et utiliter fiant, probare: cumque probet, non carpere invidiae sermonibus. CAMER.

(591) 1143. κεῖνος εἷς. Inserta vulgo inutilis particula δὲ, quam metrum respuit. BRUNCK.

1144. τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ. Sic Aldus et veteres codd. Pessime Turnebus e Triclinio, a quo tamen parumper disces-

κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν.
ΦΙ. ὦ πταναὶ θῆραι, χαροπῶν τ' ἀντιστρ. γ'.
ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει
χῶρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκ ἔτ' ἀπ' αὐλίων
πελᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν.
ἀλλ' ἀνέδην (ὅδε χῶλος ἐρύκεται,
οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν)
ἕρπετε, νῦν καλὸν

sit, edidit εὐφημοσύνᾳ. At in Triclinii recensione scriptum τοῦδ' εὐφημοσύναν, quod ne quis mala fortuna, aut librarii errore contigisse opinetur, en ipsum Graeculi scholion: τοῦδ' (Ὀδυσσέως) εὐφημοσύνην ἤνυσε, κοινὴν εἰς φίλους ἀρωγήν. BRUNCK.

1146. πτηναὶ La.

1147. ὅδ' ἔχει] ὅδ' omisit Brunckius.

1148. οὐρεσσιβώτας La.

1149. φυγᾷ. Ordo est: οὐκ ἔτι πελᾶτέ μοι φυγᾷ ἀπ' αὐλίων ὑμετέρων. Bene scholiastes interpretatur φυγᾷ, μετὰ φόβου. BRUNCK. Sensus est: *non amplius fuga vestra me ab antro meo ad vos adducitis.* HERM.

1151. ἀλκὰν] ἀκμάν, si quid mutandum, malit Hermannus.

ἐ
1153. ἀναιδην La.

ib. ἐρύκεται. gl. κατέχεται. In T. διὰ τῶν χειρῶν κατέχεται. Has expositiones confirmat Hesychius, apud quem hae glossae reperiuntur: ἐρύκειν, κατέχειν. ἔρυξας, κατέσχες. Ab ἐρύω derivatur ἐρύκω propter affinem significationem, docente H. Stephano in Thesauro. Proinde necessitatem non video legendi cum Berolinensi editore ἐρύεται. BRUNCK. Vulgo, ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν. Ἕρπετε. Correxit Porsonus.

1155. Ordo est: ἕρπετε πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Interposita sunt verba νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα. Sic in Antig. 30. οἰωνοῖς εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. BR.

ἀντίφονον κορέσαι στόμα, πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι, μηδενὸς κρατύνων, ὅσα πεμ-
πει βιόδωρος αἶα;
ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον πέλασσον ἀντιστρ. δ'.
εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν.
ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι

(592) 1160. *ἐν αὔραις.* Abundat praepositio, quod scholiastae observatum. Sed quae huc pertinent verba in alienum locum translata fuerant, addita nempe scholio ad v. 1169. BRUNCK.

1161. In Aldina legitur: *μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα.* Nec quidquam discrepant codices. Lectio manifesto depravata a librario, qui ad sensum modo attendit, et metra floccifecit. Versus esse debent anapaestici; prior dimeter, alter paroemiacus, quales sunt strophici. Contigit hic, quod alias saepissime, ut repetenda vox omitteretur *μηκέτι.* E glossemate est *κρατύνων*, quod in versum intrare non potest: nam media longa est. Quid multa? scripserat tragicus: *Μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς, Ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος.* Emendationem hujus loci periclitatus est Heathius, cui conatus cessit infelicissime: *Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα Πέμπει βιόδωρός γ' αἶα.* Tales versus si quis reperiret alicubi absque auctoris nomine, nedum Athenis in scena cantatos eos fuisse crederet, vix Tzetza aut quopiam hujus farinae politicorum versuum sartore dignos eos deputaret. Parisinus editor simplicissimam rationem reperit hujus loci persanandi, *legendo γαῖα propter metrum.* BRUNCK.

1164. Post *πάσᾳ* minor distinctio poni debuit. Ordo est; *εἴ τι σέβῃ ξένον πελάταν, πέλασσον εὐνοίᾳ πάσᾳ.* BRUNCK. Recte vidit Buttmannus *εὐνοίᾳ πάσᾳ* non cum *πέλασσον*, ut Brunckio placuit, sed cum *πελάταν* esse conjungenda. HERM. Camerarius: *Si quis respectus est tibi hospitis, si qua apud te est reverentia nostri, quaeso benevolentia complectere bene tibi volentes.*

1165. ἀλλὰ] ἅμα Herman.

κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.
ΦΙ. πάλιν, πάλιν παλαιὸν
ἄλγημ' ὑπέμνασας,
ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας;

1166. *ἀποφεύγειν*. Triclinius e scholio in textum transtulit *ἀποφυγεῖν*, qua lectione versus pessum datur. Subauditur *πάρεστι*. BRUNCK.

1167. *οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν*. Id est *ὥστε βόσκειν αὐτὴν*, vel *εἰς τὸ βόσκεσθαι*. Mirum est hic offendisse viros doctos. Vide Suidam in "Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, ubi hanc locutionem exemplis illustrat, inter quae tanquam ex tragico nostro duos senarios profert, qui sunt Euripidis in Medea, 321. *Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ, Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός*. Ad quem locum scholiastes: *ῥᾴων φυλάσσειν*. (593) *ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς*. Quod sequitur, *ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ*, interpretes frustra exercuit. Nimis licenter editor nescio quis Cantabrigiensis *ἔχει* pro *ἔχειν* supposuit, quod futilissimum commentum probat Heathius, unde hunc sensum extudit: *misere enim alitur morbus: stultus vero mille habet aerumnas quibuscum habitat*. Sed hoc leve est prae Berolinensis editoris conjectura, qui sic totum locum constituit: *οἰκτρὰ γὰρ βόσκων, ἀδαὴς δέχῃ μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοίκει*. et vertit: *sed morbum alens excipis innumeros dolores, quibuscum habita, si ita tibi videtur*. Malum, quod in ista versione vocis *ἀδαὴς* nullam rationem habuit! *ἀδαὴς* et *οἰκτρὰ* referuntur ad *κῆρα τάνδ'*, quod nomen inde repetendum: *οἰκτρὰ γάρ ἐστιν* (*ἡ κὴρ*) *ὥστε βόσκειν αὐτὴν, ἀδαὴς δέ ἐστιν, ἤγουν οὐ δύναται δαῆναι, ἔχειν, ὅ ἐστιν ὑπέχειν, ὑπομένειν, μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ*. Horatius dixit *indocilis pauperiem pati*, ut tragicus noster *ἀδαὴς ἔχειν ἄχθος*. A sensu non aberravit Parisinus editor: verum quod censet, minime necessarium est pro *δ' ἔχειν* legere *δὲ σχεῖν*. Metrum absque ea mutatione sartum tectum est. Antithetici versus sunt antispastici trimetri catalectici. BR.

1168. *ὃ ξυνοικεῖ* La.

ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν.
ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη.
ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγ-
γειλας, ἑκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν, ἴωμεν,
ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.
ΦΙ. μὴ, πρὸς ἀραίου
Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω.
ΧΟ. μετρίαζ'. ΦΙ. ὦ ξένοι,
μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς;
ΦΙ. αἶ αἶ αἶ αἶ· δαίμων, δαίμων.
ἀπόλωλ' ὁ τάλας.
ὦ πούς, πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.
ΧΟ. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ
τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες;

1175. τρωιάδα γᾶν ἤλπισας μ' La. B. V.

1179. ἑκόντι τε] τε omittit Hermannus.

1180. ἴομεν ἴομεν La.

1181. ναὸς a suppressa praepositione ἐπὶ regi censet scholiastes, et sic glossa exponit, ἴωμεν ἐπὶ τῆς ναὸς, ὅπου ἡμῖν τέτακται. Nec rejicienda haec explicatio, quam in versione secutus sum. Vide supra ad v. 206. Possit tamen ab ἵνα genitivus ναὸς pendere: ἴωμεν ἵνα τῆς ναὸς ἡμῖν τέτακται. BRUNCK. Posterior ratio vera videtur.

(594) 1187. ὦ τάλας] ὁ τάλας La. sec. V.

1189. τὸ] τῷ La.

1192. ὧν προὐφάνης — Libri omnes ὧν προὔφανες, absque ullo sensu. Chori sermonem abrumpit Philocteta quid ille dicere velit praesentiens: ὧν πρὸ τοῦ ἐφάνης ἐντρεπόμενος μηδέν. BRUNCK. προὔφανας Wakefield. προὔφαινες Hermannus, idque edidi ex V.

ΦΙ. οὔτοι νεμεσητὸν ἀλύοντα
χειμερίῳ λύπᾳ,
καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.
ΧΟ. βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἶσι φλογίζων.
ἐῤῥέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι,
ἕν γέ μοι, ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.
ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; *ΦΙ.* ξίφος, εἴ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε.
ΧΟ. ὡς τίνα ῥέξῃς

1193. νεμεσσητὸν La.

1199. βροντᾶς αὐγαῖς. Codd. βρονταῖς αὐταῖς, quod inepte depravatum ex veteri lectione scholiastae memorata, βροντᾶς αὐγαῖς. Confunduntur perquam frequenter in codd. Γ et Τ. Maxime in his ipsis vocibus, cujus rei exempla vide in notis ad Plutarchi Romulum p. 76. ubi Heracliti dictum de anima exponitur, αὐγὴ γὰρ ξηρὴ, ψυχὴ ἀρίστη. Postquam αὐγαῖς in αὐταῖς mutatum fuit, oportuit ex βροντᾶς facere βρονταῖς. Judicii Heathium laudo, cui codicum lectio magis placet: mihi insulsa videtur prae altera, quam Valckenarii sagacitati debemus. BRUNCK.

1202. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ' ὦ ξένοι ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε. Non sunt sane (595) anapaestici isti versus, ut esse debent: eis nec Triclinii, nec Heathii medicina sanitatem restituit. ξένοι mutandum in ξεῖνοι, quae formae passim a librariis confusae: tum ad mendarum illud genus *tam late patens* attendendum, de quo vide notam ad Oed. T. 1096. cujusque modo exemplum insigne dedi in v. 1161. Hic iterum omissae fuerunt, quae repeti debebant voces: vide jam quam belle, quam vivide decurrant anapaesti et sententia: Ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι, Ἕν γ' ἐμοὶ, ἕν γ' ἐμοὶ εὖχος ὀρέξατε. BRUNCK. Hermannus: ἀλλὰ τόδ' ὦ ξεῖνοι etc.

1206. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς Hermannus.

παλάμαν ποτέ; ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα
καὶ ἄρθρα τέμω χερί.
φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.
ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων.
ΧΟ. ποῖ γᾶς; ΦΙ. ἐς Ἅιδου.
οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν
λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.
ΧΟ. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας, ἥντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;
ΝΕ. ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ —
ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν οὔ σοι πρέπον;
ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.

1209. νόος. Perperam Aldus et membr. νόσος. BRUNCK. νόος La. B. V. φονᾷ. φονεύειν ἐπιθυμεῖ Galeni Lex. Hippocr.

1211. εἰς La. V. seq. ἐστ' delet Hermannus.

1217. εἶτ' οὐδέν εἰμι. Sic vere Heathius pro mendosa librorum lectione ἔτ' οὐδέν. BRUNCK.

1218. ὁμοῦ, ἐγγύς. Vide ad Antig. 1180. BRUNCK.

δ' αὖ
1222. οὐκ ἂν φράσειας La. οὐδ' αὖ φρ. Lb.

(596) 1225. πειθόμενος La. Lb. Lc.

1229. τὸν ποῖον. Sic etiam scriptum est in Triclinii recensione. In Turnebi editione operarum incuria, ut videtur, excusum fuit τὸ ποῖον, quae menda per subsequentes omnes propagata fuit. BRUNCK.

ΟΔ. τὸν ποῖον; ᾧ μοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν· τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ—
ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
ΝΕ. παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν—
ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τι που δοῦναι νοεῖς;
ΝΕ. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.
ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.
ΟΔ. τί φῄς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
ΝΕ. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω, πάντ' ἀκήκοας λόγον.
ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
ΝΕ. τίς φής; τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;
ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
ΝΕ. σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφά. —

1231. *τί χρ. τί δρ.* La. Lb.

1235. *δὴ* om. La. Lb.

ib. *κερτομοῖν, χλευάζων.* Theocritus in Thyrside, 62. *κοὔτι τυ κερτομέω.* BRUNCK.

1236. *τἀληθῆ λέγειν.* Id est *τὸ ἀληθῆ λέγειν.* Vide supra ad v. 108. BRUNCK.

1238. *ἀναπολεῖ(ν) μ'* La.

1239. *ἀρχὴν* hic et aliis omnibus in locis, ubi comitem habet particulam negantem, valet *omnino.* De hac loquendi forma erudite disseruit Lennepius ad Phalaridis Epist. XVI. Sic Ant. 92. *ἀρχὴν οὐ πρέπει, omnino non decet.* Vide etiam El. 439. BRUNCK.

1243. *λαὸς*] *στρατὸς* Lc.

ib. *τοῖσδ'*] *τοῖς* Lc.

1245. *δρασείεις σοφά.* Sic legendum. *σοφὸν* e praece- (597) dente versu repetitum manifestus est librarii error. In B. *ἠβουλόμην*, quod Atticum quidem, sed tragicis non frequentatum. BRUNCK.

ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε;
ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον·
ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ΟΔ. οὔ τἄρα Τρωσὶν, ἀλλά σοι μαχούμεθα.
ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπιψαύουσαν; ΝΕ. ἀλλὰ κἀμέ τοι
ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ' ἔτι.
ΟΔ. καίτοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
ΝΕ. ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;

1251. *τὸν σὸν φόβον, terrorem quem tu mihi vis incutere: tuas minas.* Vide notata ad Antig. 597. Male Johnsonus vertit, *nihil metuo, quod tu.* BRUNCK.

1252. *ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.* Vulgo male haec accipiuntur: sensum explanat scholion in Reg. membr. *ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέψω σοι. Facere tua manu,* tantumdem est ac *permittere ut facias. πείθομαι τὸ δρᾶν* eadem ratione dictum ac paulo ante *σε κωλύσει τὸ δρᾶν.* Neutro in loco subaudiendum *κατά.* In B. perperam hic versus Ulyssi tributus est. BRUNCK.

1253. *οὔτ' ἄρα* Lc. *οὗτ' ἄρα* La.

η
1259. *φρονεῖς* La.
1264. *ἐκαλεῖσθε* Lc.
ib. *τοῦ κεχρημένοι.* Mendose in membr. et in Aldina *κεχρημένου.* BRUNCK. *κεχρημένοι* La. Lc.

ᾤ μοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων.
ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
ΝΕ. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μου
τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.
ΝΕ. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ, ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.
ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.
ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γέ μου δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς.

1266. κακὰ (ὀν) La. (598)

1273. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν. Subaudi ἔσομαι, quae rarior ellipsis in usu particularum οὐ μή. SCHAEF.

ib. μὴν νῦν La. Lb.

1275. παῦε, *desine*. Perperam Aldus, metro reclamante, παῦσαι, quod ex interlineari glossa ortum. Atticum est παῦε, pro παῦσαι. Vide quae notavimus ad comici Ranas 269. Euripidem Ione, 534. BRUNCK. παῦσαι La. Lb. Lc.

1276. ἂν La. pr.

1284. ἔχθιστος. Sic libri omnes. Non satis causae video, cur Piersonus ad Moeridem p. 135. suspectam habuerit hanc lectionem, cujus in locum sufficit αἴσχιστος. Verum est quidem haec nomina commutari, cujus rei exemplum est in

ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
ΦΙ. πῶς εἶπας; ἆρα δεύτερον δολούμεθα;
ΝΕ. ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.
ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
ΝΕ. τοὔργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως
ἐπῃσθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.
ΦΙ. ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
ΝΕ. ἆ ἆ, μηδαμῶς, μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.
ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον

Aj. 1059. BRUNCK. αἴσχιστος. V. Porson. ad Eurip. Phoen. v. 594 SCHAEF.

(599) 1288. Conf. Porson. Praefat. ad Eurip. Hecub. p. XII. ed. Lips. alter. SCHAEF. οὐκ ἄρα Lb. Lc. Ald. οὐκ ἆρα La.

1289. Sic citat hunc versum praestantissimus Criticus ad Euripid. Med. v. 750. Brunckius cum prioribus: ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας. Ceterum proprie dicitur ἀπώμοσα, cum Neoptolemus neget, se δολοῦν Philocteten. SCH.

1292. προὔτεινε La.

1294. ὑπέρ τ'. sic Lc. τ' om. La. Lb.

1300. ἆ ἆ, μηδαμῶς. Sic scriptum oportuit. In accentu peccavit Aldus ἇ ἇ. Hesychius: ἆ ἆ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. BRUNCK. ἅ ἆ La.

1301. μέθες με χεῖρα. Schema, quod vocant καθ' ὅλον καὶ μέρος. Vide ad Oed. T. 717. BRUNCK.

1302. οὐκ ἂν μεθείην. In B. μεθείμην. Proclivis in harum formarum permutatione lapsus. Vide Marklandum ad Eu-

ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
ΝΕ. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοί.
ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ,
ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν
ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
ΝΕ. ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε,
αὐτόν τέ μ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,

ripidis Iphig. A. 310. ubi, ut et hic, nihil interest utro modo legatur, quod ostendimus ad Com. Vespas 416. BRUNCK. Mox τίν' ἄνδρα La.

1303. *ἀφείλου μὴ κτανεῖν*. V. quae notavi ad L. Bos. Ellips. p. 555. et ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 141. SCHAEF.

1304. *ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοί.* Nisi quis cucurbitas lippiat, videat necesse est sic poëtam scripsisse. Codicum, quos vidi, omnium lectionem Aldus exhibuit, *καλὸν τοῦτ' ἐστίν*. Voculas *τόδ'* et *τοῦτ'* saepissime confuderunt librarii, unde hic versus turpiter claudicabat. Crurifragio eum non exemit infelix Turnebi conjectura, *ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν, οὔτε σοί.* Pro spondeo in quarto pede substituit pyrrhichium, ignorans scilicet nominis *καλὸς* priorem ab (600)
Atticis poëtis semper corripi. BRUNCK. *τοῦτ'* La. V. infra 1381.

1307. *δὴ* La. om.

1312. *ζώντων θ'*] *θ'* om. La. V. B.

1314. *ἥσθην σε εὐλογοῦντα*. Supple *ἀκούων*. Vide ad Aj. 790. In Triclinii recensione scriptum *ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε*. In B. *πατέρα τὸν ἐμὸν*, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio. BRUNCK. Cum B. consentiunt La. Lb. Lc. V.

ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ᾽ ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ᾽ ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ᾽ ἐποικτείρειν τινά.
σὺ δ᾽ ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχει,
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ᾽ ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ᾽ ὅρκιον καλῶ·
καὶ ταῦτ᾽ ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ᾽ ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ᾽ ἐντυχεῖν
νόσου βαρείας, ἔς τ᾽ ἂν οὗτος ἥλιος

1316. et tres seqq. citat Suidas in *τύχη*.

1319. *τού τοισίν* La.

1321. Commate post *δέχει* posito, apparet, scripturam vulgatam optime habere. SCHAEF.

ib. Suidas: *ΗΓΡΙΩΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐσκλήρυνσαι. Σοφοκλῆς. Σὺ δ᾽ ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ, Ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων, Στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ᾽ ἡγούμενος.*

ib. *εὔνοιάν σοι λ.* La.

1325. *ἐπίστω.* v. ad Oedip. T. 658. Eustath. Il. *K.* p. 806, 56.

(601) 1329. *Μήποτ᾽ ἂν τυχεῖν.* PORS.

1330. *ἔς τ᾽ ἂν οὗτος ἥλιος.* Libri omnes *ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος*, manifesta menda. *ὡς ἂν* nihil aliud significare potest quam *ut:* sensus autem hic flagitat *ἕως ἂν*, *ἔς τ᾽ ἂν*, *dum, donec, quamdiu.* Praeterea *αὐτὸς ipse* inficetum est. Scaligeri conjectura *ἕως ἂν ωὑτὸς ἥλιος*, nauci non est: hoc est mendam menda commutare. *ἕως* semper est dissyllabum; proinde versum intrare non potest. Tum quid sibi vult *ωὑτὸς ἥλιος, idem sol?* Num sol mutatur? Legendum, ut jamdudum monuimus ad Euripidis Phoenissas 89. *ἔς τ᾽ ἂν οὗτος ἥλιος.* In

ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν,

aprico stabant ante Philoctetae antrum, et solem ostendens hoc dicit Neoptolemus, *hic sol, quem adspicis.* Sic in Ajace Teucer v. 1389. coelum ostendens ait: τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ — τοῦδε, δεικτικῶς, ut hîc οὗτος ἥλιος. Plautus Bacchid. IV. 4. 48. *Si tu ILLUM SOLEM sibi solem esse dixeris* — ad quem locum ita Salmasius: *ILLUM SOLEM*, δεικτικῶς. *Haec loquens manus ad solem histrio tollebat. Hoc* absolute optimis Latinis scriptoribus saepe *coelum* significat δεικτικῶς. Comicus in Curculione, I. 3. 26. *Nam hoc quidem edepol haud multo post luce lucebit.* et in Amph. I. 3. 45. *Luciscit hoc jam.* Mirifice confirmatur haec emendatio Aristidis responso ad Mardonii legatos, quod sic refert Plutarchus: τοῖς δὲ παρὰ Μαρδονίου τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρις ἂν ΟΥΤΟΣ, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις. Herodotus vero haud minus apposite nostrae lectioni: νῦν δὲ ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι, ΕΣ Τ' ΑΝ ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ τῇπερ καὶ νῦν ἔρχεται, μήκοτε ὁμολογήσειν ἡμέας Ξέρξῃ. ὡς ἂν pro ἕως ἂν nullus scriptor Atticus adhibuit. Unicum affertur exemplum e Thucydidis loco, qui male acceptus fuerat l. VIII. cap. 1. ad quem vide Dukeri notam p. 507. Auctor Doctrinae particularum p. 1204. tradit simplex ὡς temporis durationem indicare posse et reddi per *dum.* Exempla e libris sacris, quibus sanctiores non doctiores sumus, non attingo: verum ubi Plato ait, ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Ibi ὡς valet non *quamdiu*, sed *quum*, quae frequentissima est significatio. Magis idoneum exemplum subministrare poterat Anacreon, qui in Od. IV. canit: ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, μύρισον. *Dum adhuc vivo, quando adhuc vivo.* et XV. ὡς οὖν ἔτ' εὔδι' ἐστί. Sed scriptor Ionicus Anacreon sermonis Attici norma non est. BRUNCK. ὡς ἂν οὗτος Hermannus.

1332. αὐτὸς ἑκὼν La. Lb. Lc.

1333. Ἀσκληπιδῶν. Sic Aldus et membr. in quibus tamen scriptum a prima manu fuisse videtur Ἀσκληπιαδῶν, ut est in aliis libris; sed litera prorsus erasa, quae fuit inter (602)
ι et δ, ut discerni non possit, quaenam ea fuerit. Toupius ad Suidam I. 130. a poëta scriptum fuisse contendit Ἀσκληπιῶν, tanquam si Aesculapii filios Ἀσκληπιοὺς, *medicos*, ap-

νόσου μαλαχθῇς τῆσδε, καὶ τὰ Πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλούς,
Ἕλενος, ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς,
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτόν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν;
οἴ μοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν;

pellasset: quod ipse sibi habeat. Sane equidem Aldi lectionem praefero. Observo simili errore apud Pindarum Pyth. v. 37. scriptum fuisse in plurimis libris *Βαττιαδᾶν*, ubi, metro flagitante, debuit esse *Βαττιδᾶν*, quod nunc legitur: tametsi horum patronymicorum diversa ratio est. Nam a *Βάττος* regulare est *Βαττίδης*, ut ab *Ἀσκληπιός*, *Ἀσκληπιάδης*. Sed in his nominibus late patet licentia. BRUNCK. *Ἀσκληπιαδῶν* Lc. *Ἀσκληπιδῶν* La. Lb. Hoc defendit Hermannus, citatis Etymol. M. verbis p. 210, 11. *οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἀποβάλλουσι τὸ α, οἷον, Ἐριχθονιάδης, Ἐριχθονίδης· Τελαμωνιάδης, Τελαμωνίδης.* α

1355. *φωνῆς* La.

1345. Vide Eustath. Il. *Α*. p. 138.

1348. *τί μ' ἔτι δῆτ'* — Sic distingui debuisse voces nemo non animadvertere poterat, quod tamen primus monuit Toupius ad Suidam I. 141. In Aldina, ut in B. *τί με τί δῆτ'* — In aliis codd. *τί με δῆτ' ἔχεις* — claudicante versu. BRUNCK. *τί με τί δῆτ'* La.

ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς, τάδ' ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι
ταῦτ', ἐξανασχήσεσθε τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.

1354. κύκλοι perperam scholiastes accipit, *annos* exponens, quod ineptum est. Alii cum Camerario non melius Philoctetam suos oculos alloqui censuerunt. Astrorum alloquitur orbes. Hunc locum optime convertit Georgius Ratallerus: *O circuli coelo micantes, qui mala, Quibus miser agitor, videtis omnia, Haec quomodo vos sustinebitis?* Perperam in membr. et in Aldina ἀμφ' ἐμοῦ. BRUNCK. Si vidissent critici, quod mirum est eos non vidisse, non post κύκλοι, sed post ταῦτα incidendum esse, non rejecissent quod integri vir judicii Camerarius indicaverat. Κύκλοι enim non possunt ullo modo nisi de ipsius Philoctetae oculis intelligi. Hoc ille dicit: *quomodo, o qui ista omnia in me commissa vidistis oculi, Atrei me filiis Ulyssique conversantem sustinebitis.* Ἀμφ' ἐμοῦ cur mutaretur, non erat idonea caussa, praesertim quum id suavius ad aures accidat, sequente κύκλοι. HERM. ἐμοὶ V. reliqui, opinor, cum Aldo. (605)

1357. τοῦ Λαερτίου. Aldus et veteres codd. τῷ. BR. τῷ Λαερτίου. V. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 145. SCH. τῷ La.

1358. οὐ γάρ μ' ἔτ' ἄλγος La.

1360. *Quibus mens mater malorum est, caetera quoque ita instituit ut fiant mala.* Usitatissimum est, ita cum verbis construi adjectiva, ut id quod efficiatur designent. Ita hic τἄλλα παιδεύει κακὰ significat τἄλλα παιδεύουσα ποιεῖ κακά. HERM.

1362. παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε. Porsonus ad Orest. 614.

ib. θαυμάσας ἔχω τάδε. In Aldina et veteribus codd. τόδε, haud melius. BRUNCK.

χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολ
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν· οἵ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες. οἳ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ,
Ὀδυσσέως ἔκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἅ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.

1364. *οἵ γέ σου καθύβρισαν.* Perperam in libris *οἵ σου.* BRUNCK. *οἵτε σου* La.

1365. *πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ* — Qu olim ab homine ineptissimo inserta fuerunt, sustuli. Non tan incogitantia fuit tragicus noster, ut in dramate omnium quo
(604) quot sunt perfectissimo, sibi ipsi tam stolide contradicere inutili mentione cujuspiam facti, quod toti fabulae oeconomia repugnat, eamque subverteret. Nihil omnino eorum, quae a Trojam gesta fuerunt, Philoctetes ante illum diem inaudiverat litem Ulyssis cum Ajace de Achillis armis prorsus ignorabat quin ipsi supra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum fuisse. Praeterea color ipse assuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ignorat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisse opinatur: *Πατρὸς γέρας συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ* — BRUNCK. Quae post *συλῶντες* vulgo sequuntur, *οἳ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν* Brunckius ut spuria omisit. Genuina si haberi oportet, poëta non potest *ἀσυστασίας* absolvi, siquidem Philoctetes de *armorum Achilleorum judicio* (*ὅπλων δίκῃ*) nihil quidquam inaudivit. SCHAEF. Restituit Erfurdtius, quem Hermannus est secutus. Camerarius: „Quod autem nunc dicit praelatum Ulyssem Ajaci judicio illorum, incogitantius inculcatum esse alicui forte videatur: cum supra ignoranti omnia, Neoptolemus mortuum tantum Ajacem narraverit. Unde hic igitur rescivit causam hanc mortis illius?"

1366. *κἄμ'* — Aldus minus bene *καί μ* — Hîc autem habet *τάδε,* ut membr. Contra Triclinius *τόδε.* BR. *τόδε* La. em.

1369. *ἀπόλλυσθα* (superscr. *αι*) La.

χοὔτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κοὐ, κακοὺς ἐπωφελῶν,
δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕ. λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙ. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;

ΝΕ. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κἀποσώσοντας νόσου.

ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῄς ποτε;

ΝΕ. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ὁρῶ τελούμενα.

ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνει θεούς;

ΝΕ. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;

ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε;

1379. *κἀποσώσοντας.* Libri omnes male *κἀποσώζοντας.* BRUNCK. sic La.

1381. *ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἐσορῶ τελούμενα.* Libri (605) veteres *κάλ' ὁρῶ* claudicante versu. In Triclinii recensione pejus adhuc *καλῶς ὁρῶ.* Dictum fuit supra ad v. 1304. nominis *καλὸς* priorem Atticis poëtis semper corripi: estque hoc certissimum. Nec minus certum videri debet rectam emendandi viam nos iniisse, omissam a librario praepositionem compositi verbi reponendo. Scripserat tragicus non *ὁρῶ*, sed *ἐσορῶ.* Centies ad minimum in his dramatibus occurrunt *ἐσορᾶν, ἐσιδεῖν* eadem potestate qua simplicia *ὁρᾶν* et *ἰδεῖν*, ut saepe in glossis declaratur. Vide quae notavimus ad comici Concion. 70. Parisini editoris conjecturam silentio praetereo, ne quis Menedemi dictum in me torqueat, *νεκρὸν ἐπισφάττεις.* BRUNCK. Pro *κάλ' ὁρῶ* lege *κοὐκ ὁρῶ.* PORS. *καλῶς* La. *ὃ — καλὸν ὁρῶ τελούμενον* Hermannus. Confer Marklandum ad Suppl. p. 162. ed. Oxon. cum annotatione secundaria. *ἃ σοί τε κἀμοὶ λῷσθ' ὁρῶ* Dindorfius.

1382. Aldus *καταισχύνειν,* qua in scriptura vestigium deprehendi possit antiquae formae Atticae *καταισχύνει* pro *καταισχύνῃ.* BRUNCK. *κατ' αἰσχύνῃ* La.

1384. *τόδε.* Sic recte in B. quod vel absque codice re-

ΝΕ. σοί που φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδέ μοι.
ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι θέλεις;
ΝΕ. ὦ 'τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
ΝΕ. οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν.
ΦΙ. ἔγωγ' Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με
ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα.
ΦΙ. οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
ΝΕ. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν, ὧν λέγω;
ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας.
ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν,

poni debebat: nam pronomen hoc jungendum cum *ὄφελος*. Perperam in aliis libris *τάδε*. BRUNCK.

1385. *χὠ λόγος τοιόσδ' ἐμοῦ.* Sic membr. et Aldus. In aliis libris *ἐμοί*. BRUNCK. *τοιόσδέ μοι* La.

1386. *ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι* Brunckius tacite in ed. 3.

1388. *γιγνώσκω.* Sic emendate in membr. scriptum, non ut vulgo, *γινώσκω.* Vide notam ad Com. Ranas 52. *ὀλεῖς* Attica futuri forma est pro *ὀλέσεις*. BRUNCK.

1390. *ἔγωγ' οὐ κατρείδας* La.
ἰδεῖν
1392. *ἑλεῖν* La.

1393. Nisi *δρῷμεν* optativus esset, soloeca esset oratio,
(606) quia in hac formula subjunctivus adhibetur sine *ἄν*, et optativus cum *ἄν*. Perinde soloeca essent *τί ἂν δρῶ*, et *τί δρῴην*, quum rite dicatur *τί δρῶ*, et *τί δρῴην ἄν*. In Aldina excusum *δρῶμεν*, quia in veteribus libris *ι*, quod subscribere solemus, fere omittitur. BRUNCK.

1394. *πείσειν δυνησόμεσθα.* *Δύναμαι* cum infinitivo futuri recte jungi negat Thomas Mag. p. 161. quem hic locus refellit. Conf. quae de verbo *εὔχομαι* monui ad Oed. Reg. v. 272. SCHAEF.

1395. *μὲν* om. La.

πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας. ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.
ΝΕ. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.
ΝΕ. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.
ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φροντίσῃς.
ΝΕ. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ
παρὼν —
ΝΕ. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς
Ἡρακλέους —
ΝΕ. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας. ΝΕ. ἀλλ',
ὦ φίλε,

1401. *γόοις* meliorum librorum est lectio, cujus ex depravatione orta altera, scholiastae memorata, *λόγοις*. Hanc habet Triclinii recensio, altera superscripta. BRUNCK. *λόγοις γρ. γόοις* La. *τεθρύλληται λόγοις* Hermannus cum cod. Harl.

1402. Hoc loco delendum *εἰ δοκεῖ,* infra reponendum v. 1407. PORS.

1404. *φεύξωμαι* La.

1406. In B. *προσωφέλησιν* scriptum una voce. BRUNCK.

ib. *προσωφέλησιν*. Sic Wakefieldius, ut etiam codex habet. Vulgo diremtis vocibus *πρὸς ὠφέλησιν*. [Sic La.] Conf. Euripid. Heracl. v. 520. Barn. SCHAEF. Forte huc respicit Eustath. Od. *Θ*. p. 1593, 33.

ib. *Ἡρακλείοις* La. Ald. *Ἡρακλέους* tacite Brunckius.

1407. Voces *ὦ φίλε* in Aldina et in codd. non comparentes, ex conjectura addidi, ut integer fieret octonarius, quod quidem longe praestare videtur Triclinii, seu potius Turnebi interpolationi: nam in illius recensione sic scripti sunt hi versus: *Πῶς λέγεις; εἴρξω πελάζειν τουτουσὶ τῆς σῆς πάτρας. Ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.* In secundo nihil different veteres codd. nec Aldus. Particulam *γε*, metro flagitante, jam inseruerat Turnebus. BRUNCK. (607 Lege, *ἀλλ' εἰ δοκεῖ, Ταῦτα δρᾶν, ὅπωσπερ αὐδᾷς σ. π. χ.* PORS. *εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας. ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ'* La. qui *ἀλλ' οὐ* ante corr. ** *εἰ* * *δρᾷς τάδ'* Hermannus.

εἴ γε δρᾷς ταῦθ᾽, ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσ-
κύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
ἀΐῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν δ᾽ αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ᾽ ὄψιν.
τὴν σὴν δ᾽ ἥκω χάριν, οὐρανίας
ἕδρας προλιπὼν,
τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ᾽ ὁδὸν, ἣν στέλλει·
σὺ δ᾽ ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ᾽ ὁρᾶν.
καὶ σοὶ, σάφ᾽ ἴσθι, τοῦτ᾽ ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ᾽ εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ᾽ ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ᾽ αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ᾽ ἐς μέλαθρα σὰ
πέμψεις, ἀριστεῖ᾽ ἐκλαβὼν στρατεύματος,

1410. ἀΐεις La.

1411. φάσκειν. V. ad Electr. v. 9. SCHAEF.

1415. τὰ Διός τε φράσων. Sic recte tres codd. Absque iis reponi poterat copula quam impressi omittunt cum versus ruina. BRUNCK. τε addidit prima manus in La.

1416. κατηρετύσων La.

1427. νοσφίσεις La.

1429. ἐκλαβών. In tribus codd. ut in Aldina, ex frequentissimo librariorum errore, ἐκβαλών. BR. ἐκβαλὼν La.

Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
ἃ δ᾽ ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ᾽, Ἀχιλλέως τέκνον,
παρῄνεσ᾽· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ᾽ ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ᾽ οὗτος σέθεν.
ἀλλ᾽ ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον,
οὗτος σὲ, καὶ σὺ τόνδ᾽. ἐγὼ δ᾽ Ἀσκληπιὸν
παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ᾽ ἐννοεῖσθ᾽, ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ᾽ ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανεὶς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

ΗΡ. μὴ νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.

1430. πλάκας. Sic membr. In ceteris πλάκα. BR. (608)

1436. συννόμω. gl. ἅμα νεμόμενοι. BRUNCK.

1442. τἄλλ᾽ ἅπαντα tacite Brunckius.

1443. οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. In tragici exemplaribus perquam absurde legitur ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. Optime Dawesius et post eum Toupius e Kusteri Suida in Εὐσέβεια, sublata ineptissima menda, veram lectionem restituit. Euripides in Temenidis: Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ὄντος σώματος. BRUNCK. ἡ γὰρ εὐσ. La. Librorum scripturam tuetur Hermannus, qui lacunae signa post h. v. posuit.

1449. πράσσειν. Perperam codices et impressi πράττειν. Quin mendose etiam in Aldina μέλετε. BRUNCK.

καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ᾽ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.
ΦΙ. φέρε νυν στείχων, χώραν καλέσω.
χαῖρ᾽, ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ᾽ ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου, προβλὴς θ᾽,
οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην
κρᾶτ᾽ ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
νῦν δ᾽, ὦ κρῆναι, Λύκιόν τε ποτὸν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
δόξης οὔποτε τῆσδ᾽ ἐπιβάντες.
χαῖρ᾽, ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,

1451. Particulae γὰρ pluribus vocibus subjectae exempla dedi in Melet. Crit. I. p. 76. SCHAEF.

(609) 1452. καλέσω subjunctivum esse docuit Elmsleius ad Heracl. 559.

1455. In προβλὴς θ᾽ ego etiam incidi. Copula quomodo exciderit, nemo non videt. SCHAEF. πόντου προβολῆς Hermannus.

ib. Eustath. Il. Α. p. 10.

1456. ἐτέγχθην. Libri omnes ἐτέγχθη, quod per me retineat, si cui placet magis. Quippe nihil obstat quin κρᾶτα, quod neutrius generis esse vidimus ad v. 1001. hic sit nominativus verbi: verum et sonus gratior est, et elegantior structura, si legatur ἐτέγχθην, quemadmodum in Aj. 1208. ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας. BRUNCK. ἐτέγχθη La.

1461. γλύκιον vox est nihili. Remansit me imprudente et nolente mendosa lectio, quam corriget sedulus lector, literam γ abradendo. Vera lectio est λύκιόν τε ποτόν. Vide modo scholiastam et Suidam in Λυκεῖον ποτόν. BR. γλύκιόν La.

1463. Eustath. Il. Ι. p. 774, 3. δόξης δ᾽ οὔποτε τῆσδ᾽ ἐπιβάντες, ἀντὶ τοῦ οὔ ποτε τοῦτο δοξάσαντες.

καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
γνώμη τε φίλων, χὡ πανδαμάτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
ΧΟ. *χωρῶμέν νυν πάντες ἀολλεῖς,*
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

1469 In membr. et in Aldina, *χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς.* In B. *χωρῶμεν ἤδη.* Ortum hoc ex glossa, et refertur ad *νῦν* vel ad *δή.* In Triclinii recensione scriptum *χωρῶμέν νυν.* gl. *δή.* Isti duo pro *ἀολλεῖς* perperam habent *ἀολλέες.* BR. *ἤδη* La. qui mox *ἀολλέες.*

1471. *σωτῆρας* masculinum ad Nymphas refertur. Sic apud Aeschylum S. Th. 321. *εὐπραξία σωτήρ.* Apud nostrum Oed. T. 80. *τύχῃ σωτήρ.* In Antig. 1074. *λωβητῆρες Ἐριννύες.* Vide supra ad v. 223. (610)

Ad primum dramatis versum meminit scholiates noster Euripidis Philoctetae, cujus pauca quaedam fragmenta exstant in Musgravii editione legenda. Oeconomia diversa a Sophoclea, non ita simplici ac deducto filo, sed plurium personarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus *πάθους* habuisse videtur. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. cap. XI. et Dionis Chrysost. orationes LII. et LIX. Ex Aeschyli Philocteta tres versus servavit Stobaeus Floril. Grotii p. 493. ad Regii codicis fidem sic legendos: *Ὦ Θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν.* Ne, ne tuum, oro, Mors, repellas supplicem. Tu sola desperata medicaris mala: A te receptos nullus attingit dolor. Ista omnia in rem suam convertit noster tragicus. Vide hujus dramatis v. 1348. Philoctetis ad Trojam Fragm. I. et Oed. Col. 955. BRUNCK.